

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN TERTIUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIJDGCKC

1907

1907

1907

1907

1907

1

1

1907

1907

1907

M E N I Π Π Ο Σ
 Η Ν Ε Κ Τ Ο Μ Α Ν Τ Ε Ι Α .

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

ΜΕΝ. Ω ΧΑΙΡΕ μέλαβρον πρόπυλά θ' ἐστίας ἐμῆς ἰ
 Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Φάος μολών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενον
 ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. τί δ'
 αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματός, πῖλος,
 καὶ λύρα, καὶ λεοντῇ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε,
 ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον
 εὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

ΜΕΝ. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
 Λιπῶν, ἣν ἀδης χωρὶς ᾠκίσται θεῶν.

M E N I P P U S
 SIVE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

Men. SALVE domus, aedisque vestibulum meae! ut re
 lubens adspexi luci redditus!

Phil. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius,
 nisi hallucinor: plane Menippus ipse est. Quid autem ipse
 vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe
 adeundum est ad illum. Salve, Menippe: & unde tu nobis
 advenisti? iam enim multo abhinc tempore non visus es
 in urbe.

Men. Venio, mortuorum recessu, caliginisque infernae
 portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est.

Lucian. Vol. III.

A

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν αἰῶνός με' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε οὐτωςί πως ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέχσεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὔτε ἀσπᾶσιος ἡ ὁδός.

MEN. Ὡς Φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς αἶδαο,

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ παραπαίεις· σὺ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψώδεις πρὸς ἄνδρας Φίλους.

Phil. Hercules tuam fidem! nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam?

Men. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit.

Phil. At quae causa tibi fuit novae & fidem superantis huius peregrinationis?

Men. Iuventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium.

Phil. Define, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita simpliciter pedestri sermone, ubi descenderis a iam-bis, quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud iucunda, neque expetenda via.

Men. Amicorum suavissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut consulerem Thebani Tiresiae.

Phil. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis.

MEN. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδην καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί πειοῦσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καὶνὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπάζουσιν, ἐπιρριπτοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασι νῦν οἷα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἀ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί φῃς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

MEN. Νῆ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ραδαμάνθους.

Men. Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripidem & Homerum cum convenerim, nescio quo pacto repletus sum versibus, & sponte sua mihi numeri in os veniunt. Verum dic mihi, ut se res in terris habeant, & quid faciant in urbe?

Phil. Nihil quidem novi, sed perinde atque antehac rapiunt, peierant, sordide foenerantur, usuras extendunt.

Men. Miseros atque infelices! ignorant enim, qualia nuper admodum sancita sint apud inferos, & qualia sint perlata cunctis suffragiis scita adversus divites, quae sane per Cerberum nullis machinis effugere licebit.

Phil. Quid ais? novumne aliquod factum est ab inferis decretum de superis, qui hic sunt?

Men. Per Iovem sane multa: verum fas non est illa efferre ad omnes, neque arcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διδῶ, μὴ Φθονήσης τῶν λόγων Φίλω ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τὰτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον.

MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοῦπίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σοῦγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας.

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ γαβὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστα ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἴθ' ἐξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μηδεὲν τῶν ἀξίων θεᾶς ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3 MEN. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς

Phil. Ne tu, Menippe, per Iovem ullo pacto invidias hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praetereaue ad initiatum.

Men. Difficile quidem mandas mandatum, neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaëñ, servant.

Phil. Ne prius dixeris, o bone, quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quae libentissime audiverim ex te; quae causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quae visu, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est, te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audiri que merebantur, praetermisisse.

Men. Haec etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Iamque pri-

τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων
 Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ στάσεις διηγου-
 μένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν
 Θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπα-
 γὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν
 γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, καὶ οὐ
 παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἔπει δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν
 ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τῶναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στα-
 σιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ἀμ-
 φιβολία, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ
 τοὺς Θεοὺς ἂν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι
 πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον·
 οὐτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τῶναντία τούτοις παραινέιν, εἰ μὴ
 λυσitteλεῖν ὑπελάμβανον. Ἐπεὶ δὲ διηπόρου, ἔδοξε μοι 4
 ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους Φιλοσόφους,

num tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum de-
 scendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris
 eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella & factio-
 nes narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam
 Deorum, praetereaque eorum adulteria, vim, raptus, iu-
 dicia, parentum expulSIONES, fratrum nuptias, cuncta illa
 ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commovebar.
 Ubi vero virilem aetatem ingredi coepi, e contrario tum
 leges audiebam, quae pugnancia poetarum praeceptis iu-
 bebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec ra-
 pere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid
 me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moecha-
 tos fuisse, mutuisve seditionibus collisos, nisi has res ho-
 nestas esse iudicassent; nec rursus legislatores his contraria
 praecipere, nisi ea conducere putassent. Quoniam itaque
 incertus haerebam, visum mihi fuit, ut ad eos, quos vo-

ἐγχειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρησθᾶί μοι ἂ, τι βούλονται, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν ὑποδείξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ Φρονῶν προσήεν αὐτοῖς³ ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό Φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὐρισκὸν ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα⁴ ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρῆνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι⁵ τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὁ δὲ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ρυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιρραψιδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδῶντα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων

³ Παραδείξαι τοῦ βίου) Γρ. ὑποδείξαι. G.

⁴ Ἐξ αὐτοῦ....) Παροιμία⁵ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. G.

⁸ Τὸ πᾶν ἡδεσθαι) Ὁ Ἐπίκουρος. G.

¹⁰ Ποιεῖν τὰ πάντα) Διογένης. G.
¹⁵ Καταφρονεῖν χρ.) Κράτης. G.

cant, philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitae simplicem ac tutam mihi praemonstrarent. Hoc animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum, quod aiunt, ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hosce maxime inveniebam, re considerata, infcitiae dubitationisque plus; adeo ut cito aurum esse persuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum praecipiebat omnino voluptati indulgere, idque solum omni modo persequi; nam ea in resitam esse felicitatem: ille contra, in labore perpetuo verfari, corpusque contundere fordidum & squalentem, cunctis offensum & convicia ingentem, dum continuo inculcat illa pervulgata Hesiodi de virtute carmina, sudoremque; & in summum verticem ascensum: alius despiciere opes ad-

παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δὲ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων ἑκαυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μῆτε τῶ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μῆτε τῶ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδὸτα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἑπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. Ἔτι δὲ πολλῶν τούτου ἐκείνων ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας.

2 Ὁ δὲ τις αὖ πάλιν ...) Πλάτων. G.

4 Καὶ ἀτομους) Δημόκριτος. G.

hortabatur, & indifferentem putare possessionem earum: at alius iterum in bonis etiam esse divitias decernebat: nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, spacia vacua, talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At omnium illud absurdissimum, quod de rebus plane contrariis cum unusquisque eorum diceret, valde praestantes probabilesque rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem affirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue, nunquam rem eandem & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut annuerem, mox vice versa renuerem. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdus: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae

- τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, εἰρῶν ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὐτῶν σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.
- 6 Σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἥρέμα παραμυθούμενος ἑμαυτόν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων, ἀνότης τε εἰμι, καὶ τάλῃθες ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναι τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπαυδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ αἵδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην

vitae rationem instituire. Eos itaque, qui contemnere prae-
cipiunt opes, animadvertendam illum in modum iis adhae-
rere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta
mercede docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos por-
ro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae causa cuncta
suscipere; voluptatem denique paene omnes criminantes,
at privatim huic soli affixos. Frustratus igitur hac spe ma-
gis etiam moleste ferebam, sensim tamen me consolans,
quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob pruden-
tiam celebratis demens sim, & veri haecenus ignarus cir-
cumvager. Iam mihi insomnem aliquando noctem horum
causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare
auxilium cuiusdam magorum Zoroastris discipulorum & suc-
cessorum: fama autem cognoveram, eos incantationibus &
sacris quibusdam aperire Orci fores, & demittere, quem
velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur

εἶναι παρὰ τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστὶν ὁ ἀριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἐλοιτο εὖ Φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ Θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθεμιμένῳ· τοῦνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἔφ' ὅτ' αὖ βούλοιτο μισθῷ καθηγῆσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ. Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ 7 εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἕωθεν, πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπιτροχόν τι καὶ ἀσαφεὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ.

6 Θεσπεσίῳ) Θείῳ, Θαυμαστῷ, πρῶτ. G.

factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Boeotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quae sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem. Ibi convenio quendam Chaldaeorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem praeberet viae. Tum me assumptum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem summo mane, & ad orientem solem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, volubile quiddam & inconditum profere-

τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπωδὴν
 τρίς ἂν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανάη πά-
 λιν, οὐδένα τῶν ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία
 μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
 καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς
 πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδαιτήσεως, περὶ μέσας
 κύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα πεταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ
 με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνησε δεξιῇ, καὶ σκίλλῃ,
 καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑπο-
 τονθορύσας· εἴτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελ-
 θὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπ-
 ἀνάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ το-
 8 λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν
 τιν' ἔδου στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ
 τούτοισι Φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πέλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ,
 καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἥν τις ἔρῃται

4 Ἀκρόδρυα) Ἀκρόδρυα λίγουσι
 τῶν φοινίκων τοὺς καρποὺς, καὶ τῶν
 ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

9 Ὑποτονθορύσας) Ἐνυπόπτας
 λαλίστας, λιθυρίστας, ἥρεμα γογ-
 γύσας. V.

bat; nisi quod videretur genios aliquos invocare. At post incantationem, cum ter in faciem meam inspuisset, redibam rursus neminem obviarum intuens. Cibus autem nobis arboreae nuces; potus lac, mulsum & Choaspi aqua; lectus sub divo in herba. Postquam vero satis erat praeparationis, circa mediam noctem ad Tigrin fluvium deductum lastravit me, deterfitque, & circumtulit teda, scilla, aliisque pluribus; simul & istam incantationem submurmurans: deinde me rotum cum arte magica incantasset, & circumiisset, ne laederer a spectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandae intenti eramus. Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, persimilem Medicae: me vero istis omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: praecepitque, si quis roget me

με τούνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνήμην τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς ἀπόρητον· ἐπεὶ γὰρ οὔτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδου κατεληλύθεσαν, ἡγέιτο, εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ Φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. Ἦδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέ- 9
ρα· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγινγόμεθα· παρεσκευάστο δ' αὐτῶ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα

11 Ἀναγωγῇ) Ἡ τῶν νεῶν ἐκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. V.

nomen, Menippum ut ne dicerem, sed Herculem, aut Ulyxem, aut Orpheum.

Phil. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo causam vel habitus, vel nominum.

Men. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis assimilasset, fore ut facile custodiam Aeaci fallerem, & sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab ipso habitu. Iam igitur illucescebat dies, cum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant & scapha, & victimae, & mulsim, & quaecunque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quae fuerant parata, cunctis, sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad

ἐν τῷ ποταμῷ· εἴτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ἀρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δάδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἡρεμαῖα τῇ Φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονας τε ὁμοῦ πάντα ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἑρινύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινήν Περσεφόνηαν, παραμιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα
 10 ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τοῦδαφός ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἐδδειςεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ' ἐνέρων Ἀἰδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ

aliquod tempus deferebamur in flumine: post invec̃ti fumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiecto devenimus in locum desertum, silvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est, (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foveam effodimus, oves maſtavimus, & sanguinem circa scrobem adpersum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, daemones simul omnes invocabat, Poenas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proserpinam, admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum. Statim igitur omnia ibi quassabantur, potēntique carmine solum fissum discedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse pertimuit in inferna regione rēx manium Pluto: apparebant enim iam plera-

τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθον εὕρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δέιν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέντοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκαιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματαῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλό τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἕκτινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, οἰηθεὶς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπὸν. Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προήει μὲν ὁ Μιθρόβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνά μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέ-

16 Ἀσφιδίλη) Ἀσφόδελος τὸ φύεται ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ φυτὸν ἀσφιδέλος ὃς ὁ τόπος, ἐν ᾧ Ἀσφιδελὸν λειμῶνα. V.

que, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatus, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non traiceremur: iam enim onusta portitoris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Verumtamen optimus Charon, ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse, recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam. Cum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens pervenimus asphodelo confutum: ibi tum cir-

τοῦτο ἡμᾶς τετριγυῖται τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἑρινυῆς. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφ' ἑξῆς ἀλύσει μακρὰ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὄμιλος τῶν πάντα κυκάντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠχροί, καὶ προγαστορες, καὶ ποδαγροί, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφ' ὧσιν οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμεν τε τὰ γινόμενα, καὶ ἡκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγοροῦν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὑκνήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

1 Τετριγυῖται) Τρίψουσιν. G. 7 Τελῶναι) Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

cum volitabant nos fridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelerum vindices genii, & Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, scophantae, talisque turba hominum cuncta permiscantium in vita. Seorsim porro divites sordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre proiecto, podagra capti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quae fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quaeso per Iovem? illud enim quoque ne dicere refugias.

MEN. Οἷσθ' ἃ που ταῦτα σὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπο-
τελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὔν.

MEN. Αὗται τοίνυν, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγο-
ροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πε-
πραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν
ἀξιοπίστοι δοκῶσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε
ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. Ὁ δ' οὔν Μίνως ἐπιμε- 12
λῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν
χῶρον, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων.
καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ
ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι
περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν,
καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνητο
Θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ Θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες.
οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλού-
τους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω

Men. Nostin illas ad solem proiectas a corporibus umbras?

Phil. Utique.

Men. Hae igitur ipsae, postquam mortui fumus, accu-
sant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt, quae a
nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quae-
dam esse fide dignae, quippe quae semper adsint, neque un-
quam absistant a corporibus. Minos ergo cum cura singu-
los explorans ablegat ad impiorum sedes, poenas subituros
meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos
tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tan-
tum non adorari se postulabant, ostentationem eorum bre-
vissimi temporis inanem, & fastum detestatus; iridemque
quod non meminissent, se mortales esse, ac bona mortalia
sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis
inquam, genere & imperiis, nudi demisso in terram vuln

νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμ-
παζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν ὥστε ἔγωγε ταῦτ'
ὀρώων ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γινώρισαιμι αὐτῶν,
προσιῶν ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν
βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἠνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν
ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρειστήκεισαν, τὴν πρῶδον αὐτοῦ
περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλείόμενοι πρὸς τῶν
οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυ-
ροῦς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο
καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἦν τὸ
στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνο
13 μὲν οὖν ἠνιάωντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ
πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διο-
νύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳνος κατηγορηθέν-
τα, καὶ ὑπὸ τῆς σκυῖας καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν
'Αρίστιππος ὁ Κυρηνάιος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ

1 'Αναπεμπαζόμενοι) 'Αριθμού-
μειοι, σκεπτόμενοι. G.

16 'Αρίστιππος) 'Αρίστιππος ὁ δ-
τος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος,

adstabant, quasi somnium aliquod secum retractantes, quam
apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista cum vide-
rem, impense gaudebam, & si quem agnoscerem eorum,
leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita,
& quantos spiritus tunc gessisset, cum multi mane vestibuli
adstabant egressum eius expectantes, impulsique exclusique
a vernulis: hicce vero vix tandem exortus ipsis in veste
purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta,
felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pe-
ctus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi qui-
dem pungebantur his auditis. A Minoë vero unum quod-
dam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum
Dionysium, multorum ac nefariorum a Dione criminum in-
simulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium
progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent,

δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. Ἀποστάντες δὲ ὁμῶς τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ Φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ φόφος ἤκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χιμαίρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδαρδαπτε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίοις δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἑναγχοῦς τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιν, μάλα δουλοπρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἷε βα-

δαίνε τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστῆς. παρὴν Διονυσίᾳ τῇ προσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὖξαν αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰ-

σχρότατα παρασιτῶν καὶ κολακείων πέρα τοῦ μετρίου. V.

7 Καὶ στρέβλαι) Στρέβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλῶς τὸ κάμπτεσθαι. V.

multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae alligatum exfolvit poena, dum diceret, in multis eruditorum pecunia iuvandis eum dextre fuisse versatum. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice mi, multa miserandaque erat audire ac videre; nam simul & flagellorum sonitus exaudiebatur, & ploratus eorum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & rotae: Chimaera discerpebat, Cerberus laniando vorabat: una autem omnes puniebantur, reges, servi, satrapae, pauperes, divites, mendici; cunctosque poenitebat patratum: nonnullos agnovimus etiam conspicati, eorum de numero scilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero prae pudore vultus tegebant, seseque avertebant: quod si forte respicerent, valde quidem servilem in modum, atque adulatorie,

ρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι
 πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαύο-
 μενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν καὶ κεῖνα εἶδον τὰ μυ-
 θώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
 Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν.
 15 Ἡράκλεις ὅσος ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. Διελ-
 θόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ
 Ἀχερούσιον εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ
 τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη
 καὶ Φύλα διατρωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ
 εὐρωτιῶντας, καὶ, ὥς Φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνοὺς· τοὺς
 δὲ νεαλεῖς, καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυ-
 πτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι
 διαγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον· ἅπαντες γὰρ
 ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυ-
 μνωμένων· πλὴν μόγισ καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες

2 Ἡμιτέλεια τῶν καιρῶν ἐδίδο- δασμοῦ δὲ τοῦτο προεῖγχεαι διέχεσθαι
 το) Τὸ ἥμισυ τῆς τιμωρίας. ὡς ἐπὶ ὑπερβαλλούσῃ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν. V.

illi ipsi, qui fuerant quam putas graves, & superbi aliorum
 contemptores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte
 malorum immunitas erat concessa; & cum interquievis-
 sent, denuo poenis afficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
 Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum male se habentem,
 terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! iacebat enim
 spatium occupans agri. His quoque praeteritis, in campum
 nos inferimus Acherusium, invenimusque ibi femideos, &
 heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus dis-
 pertitam turbam ibi commorantem; veteres alios siruque
 mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios re-
 centes & compactos, illosque inprimis Aegyptiorum fere
 insolubiles ob conditurae durabilitatem. Quamobrem unum-
 quemque dignoscere non admodum erat facile: omnes enim
 plane sibi invicem fiunt similes ossibus nudatis: vix tamen

αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοῖς ἄμαυροὶ,
καὶ ἄσχημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
τοντες. ἀμέλεις, πολλῶν ἐν ταύτῃ σκελετῶν κειμένων,
καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ διάκενον δεδορκό-
των, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρου
πρὸς ἑμαυτὸν, ὥς τινα διακρίναμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ
καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαίακων
Βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς
παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσῃ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπί-
γραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τοι- 16
γάρτοι ἐκείνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος
πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ δια-
τάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς
πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λα-
βοῦσα ἡ Τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπι-

3 Σκελετῶν) Ἀπεξηραμένων. G.

permultum tempus contemplati eos noscitabamur. Iacebant
autem acervatim obscuri, ignotique, & nihil eorum, quae
apud nos pulchra videbantur, fervantes. Quin immo, mul-
tis eodem in loco sceletis iacentibus, cunctisque similibus,
qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intueren-
tur, nudosque dentes ostenderent, mecum haesitabam, quo
signo discernerem Therfiten a formoso Nireo, aut mendi-
cum Irum a Phaeacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Aga-
memnone: nihil enim amplius pristinatorum indiciorum ipsis
adhaerebat, sed confimilia ossa erant, incerta, nullisque no-
tis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent. Tum
vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cu-
iusdam longae similitudinem habere; administrare vero at-
que ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam
ducentibus habitus attribuens: hunc enim oblatum regali

θεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν
 στείψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθη-
 κε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον
 καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν
 γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομ-
 πῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἔωσα ἐς τέλος
 διαπομπεῦσαι, ὥς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα
 τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμα-
 λώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν
 τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα
 μετενέδυσε. καὶ μέχρι μὲν τινος εἶασε χρῆσθαι τῷ σχή-
 ματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τῆνικ-
 αὔτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος
 τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γί-
 γνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἐνιοὶ δ' ὑπ' ἀγνω-
 μοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ Τύ-

cultu instruxit, tiara imposita, satellitibus additis, & capi-
 te diademate coronato: alteri servilem schemam circumde-
 dit: alium quendam formae decore ornavit: illum defor-
 mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, for-
 mis decet componi hoc spectaculum. Saepe vero per me-
 diam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud
 finens ad finem usque pompae interesse, quo collocati fue-
 rant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Croesum
 coëgit servi captivique ornatum suscipere; Maeandrio con-
 tra, qui hactenus in pompa servis erat immixtus, Polycra-
 tis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permisit uti
 habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unus-
 quisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore,
 qualis erat ante, fit, nihil ab alio quolibet diversus. Sunt
 autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans

χη, ἄχθονται γέ, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων
τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἀ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαν-
το, ἀποδιδόντες. Οἶμαι δὲ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς
πολλάκις ἐωρακέναι τοὺς τραγικούς ὑποκριτὰς τούτους,
πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίο-
τε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ
αὐτός, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ
Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλί-
γον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος.
ἤδη δὲ πέρας ἔχοντας τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκα-
στος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ
προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβα-
τῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέ-
μνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενεικέως, ἀλλὰ Πῶ-
λος Χαρικλέους Σουνιεύς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ

7 Σεμνῶς) Τὸ σεμνόν, τὸ ὑπερή-
φανον, ἢ ἀπλῶς σεμνόν. G.
12 Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) Ἐμβά-
ται καὶ μιμνῶν ὑποδήματα μεγάλα τε

καὶ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξεί-
ρασμαίνα, τοῦ πρὸς μείζον ὕψος τὰν
χράμενον ἄγειν. V.

ipsis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur, quasi pro-
priis suis rebus orbat, non ea reddentes, quae ad parvum
tempus mutua sumferant. Opinor/autem, eorum, qui ver-
santur in scena, saepe te vidisse tragicos actores istos, qui,
prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Pri-
ami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo
ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam su-
stinuit, confestim servus prodire solet a poeta iussus: at fi-
nito iam dramate, cum exuerit eorum quisque auro spar-
sam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a co-
thurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Aga-
memnon Atrei filius, neque Creon Menoeccei, sed Polus
Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus

Θεογεΐτωνος Μαραβώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἔστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.]

- 17 ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

MEN. Ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μουσουλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσούτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον

10 Ἐν παραβύστῳ που) Ἐν παρακρυμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφ' ἑγγεῖ, παρακεκαλυμμένῳ, λάθρα γινομένῳ. V.

13 Ἐπειδ' ἂν γὰρ... ὁ Αἰακὸς} Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπίστησαν Ἑλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς

τὰ τοῦ ὀνόματος ἔτυμον παραλαβόντες εἰς συνηγορίαν· βούλονται γὰρ οὐκ παρὰ τὸ αἰάζειν τὴν Αἰακὸν ἀνομάσθαι· ὃ συμβαίνει ἐπὶ τοῖς ἀποικομένοις, τῷ τάφῳ παρευθὺς αὐτοὺς παραδίδωαι. V.

14 Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς }

Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

Phil. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebei mortui?

Men. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Acaeus admenfus est suum singulis locum, (tribuit autem

ποδός) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐβείσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ὀτιμότερα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἑμαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαβρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτιῶντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μι- 18

Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θάπτομένων μόγις ποδιαῖον τόπον ἢ σποῦδες ἐπίσχει. V.

4 Καὶ ἥτοι ταριχοπωλοῦντας) Εἰς τοὺς τὰ σάματα ταριχεύοντας αἰνιττεται, καὶ παίξει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. V.

9 Ἐδείχθη δέ μοι) Ἵσως ἐπὶ τῇ τάφῳ Φιλίππου· σκυτεῖον ὕστερον συνίστη, καὶ τοῦτο παίξει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὅσα ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τριόδους ἐσχυβαλισμένα, τοῦτο διαγελᾷ. V.

ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Iam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapae fuerant, mendicantes ibi, & vel falsamentarios ex inopia, vel elementa prima docentes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impaetas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede refarciens attritos calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxes inquam, Darios & Polycrates.

Phil. Absurda narras de regibus, & parum abest, quin in-

κροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμῆδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λόλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρούμενων, γελαῖ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίος κατακείμενος ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιάσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

19 ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγεσ κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

credibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & si quis alius sapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adfunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, & si quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, & alios quosdam hominum splendorum: eos cum audit plorantes, pristinamque fortunam animo rememinentes, ridet ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia volunt migrandi, non ferentes Diogenem.

Phil. Ista quidem fati: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse adversus divites?

MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντες γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. διωκῆθι μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσιῶν. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγορήτο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστὰς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι 20
παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα
τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, Δέδοκται τῇ βουλῇ,
καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σῶματα
αὐτῶν κολάζεσθαι, καβάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πο-

Men. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo, cum de eo dicere proposuisssem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris statim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi ius erat: tum igitur & alia sunt administrata, & denique quod ad divites spectabat negotium. Itaque cum criminum accusati essent multorum & gravium, violentiae, arrogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa & iniusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despiciatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, cum obierint, eorum corpora poenas subeant, non secus atque

νηρῶν τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταδύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἰκοσίν, ὅνοι ἐξ ὧν γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τούντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποβαίνειν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσίεως, Φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπειψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμῶ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω
 21 γὰρ ἐντελῇ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὐπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγείται τὸν ἀριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) ὦ τέκνον,

10 Ἐνεβριμήσατο) Ἠπειλυσεν, ἔφθέβησεν. V.

13 Ἐπεκα τῷ Τειρεσίᾳ) Φασὶν ὅτι Περσεφὼν χαρίζεται ἐν τῷ Ἀδῇ Τειρεσία μόνῃ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἀπάντων νεκρῶν. V.

aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletonis F. Necysienfis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quae lecta fuerunt. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato, (est autem captus oculis seniculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuae

Φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀπὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ραδαμάνθους. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ περιϊόης με σοῦ τυφλώτερον περιϊόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς Φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη οὐκ ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζάνη, 22
νη, Φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὐθις ἐς τὸν

fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi diffident: at fas non est haec ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater: quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita. Ille enimvero, cum me seduxisset, longeque ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi coelestia, & fines ac principia rerum inspiciendi, despues solertes illos syllogismos, & haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus praetercurras ridendo pleraque, nec quidquam serio studio confesteris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo confitum pratum. Atque ego, etenim iam serum erat, Age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abi-

βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, Θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε· τα-
χεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ
δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφεράτε-
ρον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσ-
περ διὰ κλειθρίας ἐσρέον Φῶς, Ἐκείνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἰε-
ρὸν τοῦ Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιω-
τίας· ταύτην σὺν ἀνιβί, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.
Ἡσθεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπα-
σάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας,
οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

3 Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου) Εἰ
τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον,
ἐλίσθῃς, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ
εὐδείκνυι; Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον

τοῦτο. αἰνίττεται δὲ, οἶμαι, τῇ παι-
διᾷ, ὥς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανέστερά
τε καὶ ἀσαφέστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις
μαντείαις χρησμοδουμένων. V.

mus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto ani-
mo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum
ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum
reliquis caliginosiorē, ostendensque manu procul obscu-
rum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lu-
men, Illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descen-
dunt Boeoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Graecia.
• Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, cum diffi-
cultius admodum per angustum ostium erepsissem, nescio
quomodo in Lebadia adsum.

Χ Α Ρ Ω Ν

Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ. **Τ**Ι γελάς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολι-
πὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πάν-
τει ὡς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν;

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν
τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνας
στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐ-
δεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν
παρὰ τοῦ Ἄδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖ-
νος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελή-
λυθα ἐς τὸ Φῶς· καί μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχημέναι σοί·

II Παρὰ τοῦ Ἄδου) Πλού-
τατος. V.

ibid. Ὁ Θέτταλος) Ὁ Πρωτε-
σίλαος. V.

C H A R O N

SIVE CONTEMPLANTES.

MERCURIUS ET CHARON.

Merc. **Q**UID tu rides, Charon? quidve navicula dereli-
cta huc evasisti, ad praesentem usque diem non valde so-
litus frequentare res superas?

Char. Desideravi, Mercuri, inspicere, qualia sint, quae
versantur in vita, quaeque ibi agant homines: deinde qui-
bus privati omnes plorent, ubi deorsum venerint ad nos:
nullus enim eorum sine lacrimis traiecit. Quare postulata
ab Orco, non secus ac Thestalus ille iuvenis, ad unum
diem linquendae navis venia, escendi in lucem; mihi quae
videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin

ξαναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστών, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορβμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ θέδια μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον εἶσσι εἶναι, παραδούς τῷ ζόφῳ· ἢ, ὕπερ τὸν Ἥφαιστον πρῶτην ἐποίησε, ρίψῃ καὶ με τεταγῶς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.

ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἐταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὢν. καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαΐας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνησθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ρέγρεις ἐπὶ τοῦ κατα-

2 Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα) Ὡς ἐπιτάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

7 Τεταγῶς) Ὁ διατείνας καὶ τινάζας καὶ ρίψας. Ἀπὸ τοῦ τάξω τὸ τείνω καὶ ἔλκω, ὁ μέλλων τάξω. ὁ παρακείμενος τίταγα· ὁ δεύτερος

ἀόριστος ἐταγον, καὶ ἡ μετοχὴ, ὁ τεταγών, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεταγών. V.

14 Πρόσκωπον εἶναι) Ἐπὶ τῇ κόπῃ εἶναι. V. Ἀντὶ τοῦ ἐρέττειν, ἢ τοὶ ἐπὶ τῇ κόπῃ εἶναι. V.

hospitem amice dueturus sis, mecum obeundo singula mon-
strandoque, ut qui noris omnia.

Merc. Non fane vacat, Portitor : etenim propere cura-
turus supero Iovi quiddam negotioli humani : hicce vero ,
quippe facilis irasci, metuo ne me cessantem vestrae ditio-
nis esse totum sinat traditum in tenebras; aut , quod Vul-
cano nuperrime fecit , me quoque proiciat pede correptum
de sacro coeli limine , ut subclaudo gressu risum & ipse
praebeam vinum ministrans.

Char. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis
in terra, idque cum sodalis sim, tecumque simul navigem
& umbras transveham. Atqui non indecorum erat, Maia
fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te an-
tliam ducere iussi, nec remis admovi: quin stertis in tran-

στρώματος ἑκταθεῖς, ὤμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων· ἢ εἴ
τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκεῖνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν δια-
λέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέτ-
τω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὃ Φίλτατον Ἑρμίδιον,
μὴ καταλίπῃς με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαν-
τα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανελθοίμι· ὥς ἦν με σὺ Ἀφῆς, οὐ-
δὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλον-
ται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὴ καὶ γὰρ σοι πάλιν
ἀμβλυώττω πρὸς τὸ Φῶς. ἀλλὰ δὸς, ὦ Κυλλήνιέ,
μοι ἐς αἰεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστή- 2
σεται μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ
ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ
ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὅποτε φίλος τις ὢν βιά-

1 Ὀμους) Ὡς παλαιστὴν δια-
παίσει. V.

5 Περιήγησαι) Λεπτομερῶς εἰ-
πί. V.

7 Σφάλλονται) Ἀποτυγχάνουσι.
V.

12 Οὐκ ἀκόνδυλον) Κίνδυλος ὁ
ἐν τῇ συνθεσίᾳ γρόνθος. V.

stris porrectus tu, quī humeros habes tam validos; nisi si
garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum
cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens
solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mer-
curiole, ne me destituas: immo age, per pātes, in homi-
num vita quae sint, omnia mihi demonstra, ut fructum ali-
quem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me dese-
rueris, nihil inter me & caecos intererit: quemadmodum
enim hi vacillant frustratis per lubrica vestigiis in caligine,
similiter sane & ego tibi iamdudum acie sum ad lucem he-
betata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro
hanc gratiam.

Merc. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: iam-
que video mercedem praestiti officii praesentibus pugnis omni-
no persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi dan-
da est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit?

ζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἑκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὧς πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἀν' ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μὴδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδης, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον.

ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἐπινοεῖ τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατόν ἦν, οὐκ ἀν' ἑκαμνον' ἐκ περιωπῆς γὰρ ἀν' ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θέ-

Ergo omnia quidem ut videas singulatim & accurate, nulla arte fieri potest: multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitivum, a Iove: te fane ipsum idem impediverit, ne administres mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum attuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrificiens. Ut vero summa rerum, quae geruntur, capita spectes, id iam nunc dispiciendum est.

Char. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe hospes.

Merc. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in coelum ascendendi ius tibi foret, non laborarem; ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quoniam fas non est; te, qui cum umbris semper verfaris, pedem pone-

μῖς εἰδῶλοις αἰεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὅρος περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἷσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἶωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς 3
ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὅποταν γὰρ τὸ πνεῦμα κατα-
γίσαν πλαγία τῇ ὁρόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν
ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁρόνῃ
στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ
πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι
ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ
σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν
γε ὢν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦ-
μαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι.

ΕΡΜ. Ὁρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον,
καῖξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπι-
τήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἁμφοῖν ὁ Ὀ-

7 Ὀλίγον τοῦ ποδὸς) Ποῦς λέ- *ibid.* Τῷ πίνοντι) Τῷ πνεύματι
γεται τὸ σχοινίον τὸ κατέχον κάτω- *τι.* V.
θεν τὸ ἰστίον. V.

re in regia Iovis, id scilicet agendum nobis, ut montem
aliquem altum circumspiciamus.

Char. Scinne, Mercuri, quae soleam dicere vobis, quan-
do navigamus? cum enim ventus turbine impulsus in obli-
quum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
prae imperitia iubetis velum contrahere, aut laxare paulu-
lum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego vero vos,
ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire,
quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui nunc vi-
cem gubernatoris geris, fac, quodcunque putaveris e re
esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sededo, per
omnia morem gerens imperanti tibi.

Merc. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri con-
veniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Cau-
casus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olym-

λυμπος ἐκείνοσί; καίτοι οὐ Φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδὼν συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σέ δεῖ.

ΧΑΡ. Πρόσταττε ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής Φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐβελῆσαι ποτε τὴν Ὅσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαντας ἐπιβῆναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξεν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τῷ μεираκίῳ, ἀτασθαλίᾳ γὰρ ἦσθην, δίκας ἐτίσάτην. νῦν δέ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὥς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν.

4 ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὴ ὄντες ἀναθῆσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὅσσαν;

5 Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο) Ὡτον καὶ Ἐφιάλτην. V.

pus iste? Atenim non infcitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque confociare oportet.

Char. Impera modo: adiuvabo quod in me est.

Merc. Homerus poëta Aloëi filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossae, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & ascensum in coelos. Illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, poenas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem haec consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem adornamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

Char. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Ossam?

ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἡ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννέστερους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἐκείνοις, καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ιδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανὸν, οὕτω ραδίως συντιθεῖς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδότε, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ὧν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέος, ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποβεῖς αὐτὸν τῷ Φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθὴ ἔστι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῇτε.

6 Ἡκιστα ποιητικός) Οὐδαμῶς ποιητῶν ἔμπειρος. V.

Merc. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii sumus.

Char. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem.

Merc. Sane; quippe literarum imperitus es, o Charon, minimeque poetica facultate praeditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in coelos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquiescentem tantisper, dum ipse subditis humeris onus coeli gestaret.

Char. Audivi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poetaeque sciveritis.

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνας γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες εἰφεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὅσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὅσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον ὄρας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα; Φέρε οὖν ἀναβὰς ἰδῶ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, 5 ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. Παπαί, κάτω ἔτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπωρεΐᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐώων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῶν, τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἰστρου μόνα· κακείθεν, ἢ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μετακινήτῃα ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὥς ἔοικεν· εἴτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασάμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἴτα συγκαταῤῥιφθέντες αὐτῷ πικρὰς τῆς Ὀμήρου

Merc. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Oßam primum, uti nobis praemonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Oßam tremulum arboribus Pelion. Viden', quam facile simul & poëtice rem perfecimus? Age igitur ascendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat. Papae! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septemtrionali regione, quae cis Istrum sunt sola; ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, Porritor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus.

Char. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum

οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων.

ΕΡΜ. Θάρρει' ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα' μετα-
τίθει τὴν Οἶτην' ἐπικυλινδεῖσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοῦ,
ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

ΧΑΡ. Ὅρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μι-
κράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

ΕΡΜ. Εἵγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα' οὐκ
ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ Φιλοθεάμονα εἶναι·
ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ Φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλι-
σθηροῦ πατεῖν· εὗγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπέιπερ
δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἐκάτερος ἄκραν
ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ
περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

1 Οἰκοδομητικῆς) Οἰκοδομῆς. V.
ibid. Συντριβέντες τῶν κρανίων)
Ἀττικῇ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ κοινὸν,
συντριβέντες τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς
πίσιν ἢ ὁράσιν αἰτιατικῇ συντάσ-
σεται, Ἐπαθον τὴν ψυχὴν, Συνέτρι-
ψα τὴν λήκυθον. Οὕτως οὖν καὶ

τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἰδεῖ ἀποδο-
θῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθη-
ναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ,
ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου,
οὕτω κλῆταῦθα, συντριβέντες τῶν
κρανίων. V.

ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam ex-
periamur, contritis craniis.

Merc. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt haec
omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En
iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque
huc subi.

Char. Porriges, Mercuri, manum: haud enim in parvam
istam me machinam elevas.

Merc. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: ete-
nim non licet utrumque, & tutum, & spectandi cupidum
esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in
lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evafisti: quandoqui-
dem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque ver-
ticem occupaverimus, confideamus. Tu vero iam mihi in
orbem circumspiciens, contuere omnia.

6 ΧΑΡ. Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιῤῥέουσιν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζοντας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ μικροὺς, καὶ τινὰς Φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς Φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἷσθα, ὦ Ἑρμῇ, ὥς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ αὐτοὶ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῶν ἀκούσας γὰρ τινος ἥσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δὲ τούτ' ἦν;

Char. Video terram amplam, eamque lacum quandam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Coccyto ac Pyriphlegethonte maiores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quaedam.

Merc. Sunt illae urbes, quas tu lustra putas.

Char. Scin' tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant, & qualia loquantur: uti cum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem, quaerebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus.

Merc. Quid autem illud erat?

ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν Φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπομαι, καὶ ἀκούοιμι.

ΕΡΜ. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, 7 καὶ ὀξυτερκέστατον ἐν βραχεὶ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπαυθὴν λαβὼν· καὶ πεῖδ' αὖν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν.

ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν,

Ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμῖν θεὸν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἦδη ὁρᾷς;

Char. Ad coenam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad constitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

Merc. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi afferam, teque visu acutissimum brevi reddam, ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumpta: tu vero, simul ac pronuntiavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? iamne liquide vides?

ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαί σε, ὡς μάθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου;

ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναυῆτης αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν;

ΧΑΡ. Ὅραῶς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ, ὅποτε διεπρόβημευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ραψωδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμῶν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν οὐ πάνυ αἰσιόν τινα ὥδην τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινα ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκλῶν τὴν θά-

14 Τορύνην) Εἶδος ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθόν. V.

Char. Mirum in modum, ut nihil supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas, in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum?

Merc. Unde vero tibi sit, eorum quidquam ut scias, qui nauta semper remoque affixus fueris?

Char. Ecce autem, quam hoc probrofe dicitur in artem! neque tamen eo minus, quando illum traiciebam fato functum, cum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occoepit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam iniecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus,

λασσάν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι.

ERM. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γούν διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι

8

Τίς γὰρ ὁδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἥς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὦμους;

ERM. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

3 Ἐκείνος ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν) Ὅτι Γελάτω ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὀμηρον ἱμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἱμνησμένα ἀρρομένους. V.

11 Φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου) Σταδίου ὁ τύπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου. ζ' γὰρ καὶ σ' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τοῦτου φέρεται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα. Φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθεῖναι μετὰ τῶν ὀμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἥς

ὑποσάβρου τινας τοῦ στύλου ὄντας, ὑποβάντα τὸ πεπονηκὸς τῆς οἰκίας τὸν στύλον πρότερον παρυσάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκίραιοι ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπῆλαξεν, ὡς βαδίζον παρ' ἄλην τινα παρατύχοι κυρμῶ μεγάλῃ, δὲ βιαζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν, τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπαιεῖν, αὐτὸν δὲ περισχεβήντα τῇ συμπτώσει τῶν μερῶν ἀφύκτω πάγῃ θυρίων ὑπάρξει θυίην. V.

tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi & Cyclope.

Merc. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

Char. At dic mihi, quaeso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines capite, ac latis humeris?

Merc. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Graeci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium.

ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κατὰ οἰμῶζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου Φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὅπότε ἂν πλὴν μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον, 9 ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; οὐχ Ἕλληνας, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γούνης τοῦ στολῆς.

Char. Et quanto iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, cum veniet ad nos, a Morte adversariorum invictissimo deiectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque morituum esse.

Merc. Quī fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris vigore?

Char. Mitte istum, qui non longe post risum nobis praebiturus est, quando navigio meo vestabitur, cum ne culicem quidem, nedum taurum, sustinere poterit. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir praestans? non Graecus, ut videtur, quantum e vestitu quidem apparet.

ΕΡΜ. Κύρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασεῖοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καβελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι πάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε καὶ κεῖνός ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνν μὲν οὖν.

ΚΡΟΙΣ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσματος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι.

8 Τὴν τὸ τριπλοῦν) Ὑπακουστίον τὸ ἔχουσαν. V.

Merc. Cyrus, Charon, Cambyse filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croeso subacto, potiatur omnium.

Char. Croesus autem ubi tandem & ille est?

Merc. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem, cumque Solone Atheniensi confabulantem: vin' auscultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentissime quidem.

Croes. Hospes Atheniensis, (nam vidisti divitias meas, & thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum apparatus) dic mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;

ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες· ἐγὼ δὲ, ὣν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας.

ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἴλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐστὼ· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;

ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δὲ, κάταρμα, οὐ σοὶ δοκῶ εὐδαιμῶν εἶναι;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἤν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφί-

Char. Quid ergo Solon respondebit?

Merc. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat.

Sol. Croese, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem statuo felicissimos exstitisse, illos inquam sacerdotis filios.

Char. Argivae nempe inquit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem iugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum.

Croes. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?

Sol. Tellus Atheniensis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit.

Croes. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix?

Sol. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem perve-

πῇ τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἑλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνως διαβιῶναι.

ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορβμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκ- 11
πέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίᾳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὕστερον· Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει; τὸ ὑπώχρον μετ' ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων αἰεί.

ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.

13 Ἀοίδιμον) Ὑμνικόν. V.

neris vitae: mors enim exactissimus index eiusmodi rerum, & vitae ad metam usque feliciter peractae.

Char. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt?

Merc. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem oraculorum, per quae etiam pessumabit brevi post tempore: est autem vatibus vir deditus supra modum.

Char. Illud nimirum splendidum est aurum, quod refulget subpallidum quiddam rubore tinctum? nunc enim primum vidi, quod semper audio praedicari.

Merc. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitur.

Char. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπιιορκίαι, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλείαι;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ᾧ Ἑρμῇ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρων; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τᾶλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὡχροῦ καὶ βαρέως κτήματος.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ᾧ Χάρων, ἐρᾶν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελαῖ γὰρ τοῦ Κροίσου,

12 Ἀβελτηρίαν) Μαρίαν, Ἰστοίαν. V.

Merc. Nescis enim, quot propterea bella existant, & infidiae, latrocinia, periuria, caedes, vincula, navigatio longinqua, mercaturae, servitutes denique.

Char. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere differt? aes enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam.

Merc. Sane: fed aes quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terrae visceribus metalli fossiores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.

Char. Incredibilem quandam narras hominum dementiam; qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae.

Merc. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, & iactabun-

καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν,
ἔρεσθαι τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἷε γάρ τι δεῖσθαι τῶν 12
πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἷε τὸν θεὸν ἀποφαίνειν,
εἰ πτήσαιο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ
οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεή-
σει αὐτοῦς, ἣν ἐπιθυμήσωσι.

ΚΡΟΙΣ. Πού γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος
παρ' ἡμῖν;

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ;

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

dam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quae-
rere quidpiam vult: auscultemus ergo.

Sol. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere la-
teribus istis Pythium?

Croes. Ita per Iovem: non enim est illi Delphis dona-
rium tale ullum dedicatum.

Sol. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum,
si possideat in ceteris etiam lateres aureos?

Croes. Quidni putem?

Sol. Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in coe-
lo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit
petendum, si desiderarint.

Croes. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?

Sol. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

Croes. Non sane multum.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστέ.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσοῦ;

ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδή.

ΣΟΛ. Ἄρ' οὖν, ἦν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδή.

ΣΟΛ. Καὶ εἶγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἷχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος.

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω τὰῦτα· φαίνει δ' οὖν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

Sol. Potioris ergo metalli indigetis.

Croes. At quomodo praeftet ferrum auro?

Sol. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit.

Croes. Roga modo, Solon.

Sol. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur?

Croes. Qui servant videlicet.

Sol. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium?

Croes. Ferrum utique.

Sol. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Perfidem captivum.

Croes. Di meliora, mi homo.

Sol. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum fateri.

ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ Θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῷ ἀνακαλεῖν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναβῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικώς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράνῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ Θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ἀεὶ σύ μου τῷ πλούτῳ προσπολέμεῖς, καὶ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρεῖ ὁ Λύδος, ὦ Χάρων, τὴν παρρησίαν, 13 καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνθρώπος οὐχ ὑποπτῆσων, τὸ δὲ παρισταμένον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὑστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δεῖ ἀλόντα ἐπὶ τὴν πύρραν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλαβοῦς

6 Καὶ ἔρμαιον) Ἐρμαιον τὸ εὐρημα προπαροξυτόνως. Τὸ δὲ Ἐρμουῦ κτητικὸν προπερισπάται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἐρμῆος ἐστὶ, καὶ Ἐρμῆος ἐκθλίψει τοῦ ε, ἀλλ' οὐ Ἐρμῆος. V.

Croes. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem opus habebit: at tu, five aes, five aurum confecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac praedam facilem cedat, dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices.

Croes. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

Merc. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post redibit Solonis, cum tempus aderit, ut captus in rogam Cyri iussu imponatur. Etenim audiavi ex Clothone nuper prae-

Lucian. Vol. III.

D

πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἐκάστῳ ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγγράπτο, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κῦρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνησιν τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσας;

ΧΑΡ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Τώμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὐτὴ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκείνός ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἀπιν.

ΧΑΡ. ὦ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονούντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὥς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;

14 Ἐκείνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφειστρίδα

17 Ἐφειστρίδα) Διπλοῖδα. V.

legente, quae cuique forent fato decreta: in quibus & haec erant consignata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse. Vident' illam mulierem Scythicam, illam equo albo investam?

Char. Ita sane.

Merc. Illa Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in utrem iniiciet plenum sanguinis. Vident' etiam filium Cyri iuvenem? iste Cambyfes est, regnabitque post patrem: is rebus undiquaque male gestis in Libya, & Aethiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin.

Char. O multam ridendi materiem! At nunc quis eos aspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum inducat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis? Verum quis ille est, Mercuri, qui

ἐμπεπορπημένος, ὃ τὸ διάδημα, ὧ τὸν δακτύλιον ὃ μά-
γειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀνατεμὼν Νήσω ἐν ἀμφι-
ρύτῃ βασιλεὺς δὲ τις εὐχέται εἶναι;

ΕΡΜ. Εὖγε παρωδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκρά-
την ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον
εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτός, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέ-
του Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκο-
λοπισθῆσεται, ἄβλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκα-
ρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὧ
βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἀνασκολό-
πιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέ-
σθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσού-
μενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον
γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν,
ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζοντας.

4 Εὖγε παρωδεῖς) Καλῶς γε ἄλλην ἔδεις ᾄδην. V.

purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate
revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in
insula circumflua? regem plane videtur prae se ferre.

Merc. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atē-
nim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni
ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante fa-
miliari servo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in cru-
cem agetur miser, eiectus fortunae omnibus in puncto tem-
poris: etenim haec quoque ex Clotho percepi.

Char. Eugene, Clotho! fortiter & ipsos, optima, & capita
praecide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: in-
terea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acer-
bius casuri. Tum ego ridebo, singulos agnoscens nudos in
cymbula, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec or-
natum aureum secum ferentes.

15 ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθύν, ᾧ Χάρων, ὄρας, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας;

ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν εἰκουίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέεστέρον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσὶν;

ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ᾧ Χάρων, καὶ δέγματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μῖση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμι-
κται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεται γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες,

1 Τὴν δὲ πληθύν, ᾧ Χάρων, ὄρῳ) Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. V.

Merc. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors. Multitudinem autem, Charon, istam vides, navigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes?

Char. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum persimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quendam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque imbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt?

Merc. Spes, Charon, & metus, & amentiae, voluptates, avaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest immixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, incitia,

ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὅπότε ἂν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἷχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πᾶσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψει καὶ Μοίρας 16 ἄνω ἐπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἄτρακτον, ἅφ' οὗ ἡρτήσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνια τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων;

ΧΑΡ. Ὅρῶ πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ἐπιτεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὃ πορβμεῦ εἴμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομήσαι γε τούτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ἢ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι ἢ ἐπιπλοκή

perplexa haesitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalοο vides accidere apud inferos ab aqua fugiente. Quod si aciem intenderis, conspicias etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videntne quasi aranearum fila quaedam in singulos a fufis demissa?

Char. Cerno tenuissimum unicuique licium additum, implexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.

Merc. Et iure quidem, Portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hereditatem adeat eius, cuius brevius sit filum; isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus implexus significat. Per-

δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀπαρραγένης τοῦ λίνου, ἐπειδὴν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀψοφῇ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῇ.

- 17 ΕΡΜ. Καὶ μὴν αὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων καὶ μάλιστα αἱ ἄγασπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων αἵχμασθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θαλάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἡπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ Φόβαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ΞίΦη, καὶ ληστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δίκασταί, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι,

fpicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem fursum attractus sublimis apparet; at paulo post praecipitatus, abrupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum: hic autem paululum modo a terra levatus, etiamsi ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic ut a vicinis vix casus eius exaudiat.

Char. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

Merc. Immo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Charon: maxime si spectes eorum contentissima studia, & quod inter medias spes intereant correpti ab optima Morte. Eius autem sunt nuntii ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum affectus, gladii, latrocinia, cicutaes potiones, iudices, tyranni. Horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt: simulatque offenderint,

πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἰ αἰ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ
 ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦ-
 τον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ
 ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀΦέντες, ἔζων τε ἂν σωφρο-
 νέστερον, καὶ ἦττον ἡνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰεὶ
 ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὴν ἐπιστάς ὁ
 ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ
 Φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, οὐ ποτε προσ-
 δοκῆσαντες ἀποσπασθῆσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν
 ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ
 τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος
 αὐτῷ ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιβείς τὸν ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονό-
 μῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δειπνή-
 σας ἄβλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρ-
 ρένα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνή, καὶ φίλους διὰ τοῦτα
 ἐστιῶν, καὶ τοῦνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἡπίστατο,

6 Χρῆσθαι) Χρήσασθαι. V.

mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei mihi. Quod si sta-
 stim ab initio secum cogitassent, tum se esse mortales, tum,
 pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione in-
 stituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super ter-
 ram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris mo-
 rientes cepissent: nunc autem perpetuo cum se sperent usuro-
 ros esse rebus praesentibus, ubi praesto fuerit minister, ci-
 taveritque & duxerit vinculis impeditos febris tabifve, in-
 dignantur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut
 inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui do-
 mum gnaviter aedificat, operariosque urget, si didicerit,
 hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum imposito
 tecto, decessurum, heredique relicturum, ut ea domo frua-
 tur, in qua ne semel quidem ipse miser coenaverit? Ille por-
 ro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepe-
 rerit, ideoque amicos prolixè accipit nominalia celebrans,

ὡς ἐπ' αὐτῆς γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκει, ἄρα ἂν σοι δο-
κῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν
μὲν εὐτυχεύοντα ἐπὶ τῷ παιδί ἐκείνῳ ὄρα, τὸν τοῦ ἀθλη-
τοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δέ,
τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὄρα, οὐδὲ οἶδεν ἅψ' οἷός
αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων δια-
φερομένους ὄρας, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ
χρήματα, εἴτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους
ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

- 18 XAP. Ὅρα πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὰρ
ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκείνόν ἐστιν,
οὗ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν.

ΕΡΜ. Ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδη τις αὐτῶν, οἵπερ
εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ
ὡς Φῆς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείων τῶν ἡδέων τὰ
ἀνιάρᾳ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχάς,

9 Ἀγγέλων) Ἐπιόντων. V. ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur
laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod il-
lum felicem filii sorte contempletur, athletae patrem Olym-
pico certamine victoris; sed vicinum, qui exsequias it in-
fanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit.
Iam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item
eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui li-
ceat, citantur ab iis, quos modo dixi, imminentibus nun-
tiis & ministris.

Char. Haec omnia video, & apud animum meum cogi-
to, quid ipsis dulce sit in cursu vitae, quidve sit illud, quo
privati indignantur.

Merc. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse feli-
cissimi censentur, praeter instabilem eorum atque ancipitem
fortunam, multo plura iucundis ingrata inveniet ipsis ad-

καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας·
τούτοις γὰρ ἅπαντες ζύνεισιν. ἔω πένθη, καὶ νόσους, καὶ
πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ
τούτων πονήρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιω-
τῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐβέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῇ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοι- 19
κέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν.
ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐβεάσω ὑπὸ κρουνοῦ τινι
καταρράττοντι ἀνισταμένας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω,
ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες
μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἰδ'·
ἐπὶ πλέον διαρκούσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλ-
λων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται·
εἴτα μέντοι καὶ κεῖναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· οὐ γὰρ
οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος.
ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφουσημένοι, οἱ μὲν μείζους,

8 Πομφόλυγας ἐν ὕδατι) Ἄγαν εὐφυὲς παράδειγμα. V.

esse, timores, perturbationes, odia, insidias, iras, adula-
tiones: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus,
morbos, affectiones, quae scilicet in eos aequali iure at-
que in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum
istorum conditio misera est atque aerumnosa, exputare
commodum, qualis privatorum sit hominum.

Char. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei si-
miles mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu
sane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter
praecipitante existentes; bullas istas inquam inflatas, unde
cogitur spuma: earum quaedam parvae, quae statim diruptae
solent exstingui; aliae diutius perdurant, accedentibusque
aliis mirifice inflatae maximum in tumorem excrescunt: nec
tamen & ipsae non tandem ruptae dilabuntur; haud enim
aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spi-
ritu quodam intumescunt, hi maiores, illi minores: & non

οἶδ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ Φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἶκασας, ὦ Χάρων, ὃς Φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

- 20 ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὅρᾳς οἷα ποιῶσι, καὶ ὡς φιλοτιμῶνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμέν, ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιδόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι

nulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem; alii, simulatque coaluerint, deficiunt: verumtamen omnibus bullae modo ruptis interire necesse est.

Merc. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparisonem instituisi, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

Char. Eiusmodi cum sint, Mercuri, vides, qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto fumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? definite fatigari, non enim in perpetuum viveris: nihil eorum, quae in terris maximi fiunt, sempiternum est; nihil

τις αὐτῶν τι ζῆν αὐτῷ ἀποθανόν· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν
 γυμνὸν οἴχασθαι τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ
 χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δε-
 σπότης. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοή-
 σαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶε μέγα ὠφελῆσθαι τὸν βίον,
 καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄ- 21
 γνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνω
 ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν
 αὐτὰ, οἷον περ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἑταίρους ἔδρασε δέει τῆς
 Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκείνοι δυνηθεῖεν ἀκού-
 σαι, ἣν καὶ σὺ κεκραγῶς διαρράγῃς; ὅπερ γὰρ παρ'
 ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοια ἐργάζεται.
 πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν
 κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅζῳ δε-
 δορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἶά ἐστιν.

inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem ne-
 cesse est nudum abire; domum vero, agrum, quidquid est
 auri, aliorum ex aliis esse, & mutare dominos. Haec atque
 eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu
 censeres magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque
 multo fore prudentiores?

Merc. Mi Charon, nescis, quam ipsos ignorantia & frau-
 dulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem per-
 forari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt,
 quemadmodum Ulysses fecit sociis, metuens ne Sirenas au-
 scultarent. Quae ergo spes est, illi ut audire possint, etiam si
 tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lerhe pot-
 est, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pau-
 ci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes se-
 cuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendasque res hu-
 manas plane singulari.

XAP. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν;

ERM. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἃ ἴσασιν ὁρᾶς, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλευόντες παρ' ἡμῶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.

XAP. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῇ.

ERM. Ἴκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

22 XAP. Ἐν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῇ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποικηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.

ERM. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκείναι τὰ χώματα ὁρᾶς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας;

8 ὦ γεννάδα) ὦ γενναῖε καὶ εὐγενέστατε. V.

Char. Quin illis igitur inclamo.

Merc. Supervacuum fuerit, ad eos si dicas, quae novērunt: vident, ut seducti a vulgo hominum derident, quidquid agitur, nullaue ex parte probant? immo vero non obscure patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis. quod odio sint, dum redarguunt istorum inficitias.

Char. Euge, generosa pectora! verum valde sunt pauci, Mercuri.

Merc. Et hi sufficiunt. Sed iam descendamus.

Char. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris: scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem.

Merc. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque & pyrami-

ἐκείναι πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι.

XAP. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταῦτι τὰ πελυτελῇ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὥς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχεουσιν;

ERM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾄδου· πεπιστεύκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὥς οἷόν τε περιπετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.

XAP. Ἐκείνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὅσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἷσθ' οὖν, εἰ δύναιτ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἀπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῇ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματ'

des? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus.

Char. Quid autem illi coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo prae tumulis exstructo, & scrobe quadam effossa, comburunt sumtuosas istas coenas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum coniectare licet, invergunt.

Merc. Equidem, o Portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro; hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis coenare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scrobe mulsum.

Char. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt aridissima? ridiculus enimvero sim, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum ac-

ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατὰγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐ-
θις ἀνάγειν πιομένους. ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδό-
τες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων
πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστὶ καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλλα-
χε τύμβου,

Ἐν δ' ἦ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.

Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

- 23 EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς.
ἀλλ' ἐπέιπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ
Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον
μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν
τῷ Ροιτεῖῳ.

cideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed
insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam!
inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium
intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia,
qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse si-
mili modo & qui tumulo careat, & qui sepulcrum fuerit
fortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regem-
que Agamemnonem; Therisitac parem Thetidis filium, pul-
chra coma conspicuae: omnes namque perinde umbrarum
sunt infirmae calvariae, nudi aridique per florentem aspho-
delo campum.

Merc. Hercules, quam large nobis Homeri versus inge-
ris! Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi mon-
strare Achillis sepulcrum: viden' mari prope adiacens? Si-
geum est illud Troicum; e regione autem situs est Aiax in
Rhoeteo.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἅς κάτω ἀκούομεν τὴν Νῖνον τὴν Σάρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὥς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ διαιψύξαι τὸ σκαφίδιον.

ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπης ὅπου πότε ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθισομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκῆνας δὲ, καὶ Κλεωνάς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότερον,

15 Τεθνήκασι) Τεθνᾶσι. V.

Char. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae, ipsamque Iliam: multos equidem inde memini me traiecisse, adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis exponere licuerit scapham.

Merc. Ninus iam, Portitor, interiit, neque ullum vestigium amplius est eius reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quae magno moenium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quaeretur, haud secus ac Ninus. Mycenae Cleonaeque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totae sunt mortuae: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes;

καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφρος ἐν Ἀργεὶ
ἔτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των, Ἴλιον ἱήν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμεναι Κλεω-
24 ναί. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες
ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργεῖους ὄρᾳς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμο-
νίους, καὶ τὸν ἡμιβητήτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην,
τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. ὦ τῆς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην
τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσονται, μόγῃς ἂν
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδῖον
τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάβρων
τὸ τρόπαιον ἀνασπᾶσαντες τῷ ἀρότρῳ.

quodque mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus qui-
dem Inachi Argis amplius superest.

Char. Papae, quae laudes, Homere! qui nominum splendor!
Ilion sacra, laetisque viis insignis; Cleonae nitide conditae.
Sed, quod sine sermonis instituti fraude fiat, quinam isti sunt
belligerantes, aut cuius rei causa sese invicem obtruncant?

Merc. Argivos cernis, Charon, & Lacedaemonios, illum-
que semianimem imperatorem Othryaden, qui inscribit tro-
paeum suo sanguine.

Char. Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est ortum?

Merc. Pro illo ipso campo, in quo pugna conferitur.

Char. O insignem dementiam! scilicet ignorant, se, licet vel
totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
unius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse: campum au-
tem illum alii atque alii usque colent, ac saepe funditus illud
tropaeum eruent aratro.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὐτὸς τὰ ὄρη, ἀπαλλ-
λαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθ-
μεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῇ· εὐεργέτης αἰεὶ ἀνα-
γεγράφῃ. ἀνάμνην δέ τι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι
τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; βασι-
λεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος
δὲ, οὐδεὶς λόγος.

§ Ἀναγεγράφῃ) Φανερῶς γεγράφῃ. V.

Merc. Haec quidem ita fient: nos vero, ubi iam descen-
derimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus,
ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu
ad cymbulam tuam: neque diu erit, cum adventabo tibi
mortuos deducens.

Char. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non
vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud
enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad
me redundavit. At qualia sunt hominum infauftorum ne-
gotia! reges, lateres aurei, hecatombae, proelia: Charon-
tis vero nulla habetur ratio.

Π Ε Ρ Ι Θ Υ Σ Ι Ω Ν.

1 **A** MEN γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κατηφής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελαῖν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρή καλεῖν, ἢ τούναντίον θεοὺς ἐχθροὺς, καὶ κακοδαίμονας, οἵ γε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδῆες, καὶ κολακευόμενον ἡδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικά

1 ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ) Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκίῳ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιοῦντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ δέεται θυσίῳ. Οὐκ ἐστὶ δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προφέρει προσώπου· οὐ δὲ διάλογος πρόσωπα ἔχει διάφορα διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα. V.

3 Προσόδοις) Πρόσδος τὸ κέρδος, καὶ ἡ παρηγορία, πρὸς ἣν οὐκ ὀλίγοι οὐδέουσιν. G.

12 Τὰ γοῦν Αἰτωλικά πάθη) Αἰτωλίας ἡ βασίλευσεν Οἰνύς· οὗτος θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπιλάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις

DE SACRIFICIIS.

IN sacrificiis quae perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quae porro petunt, quae optant, quae de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum, quae fiunt, perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquireret, piosne praedicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum, & ob id ipsum infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Aeto-

πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς τοσούτους Φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα Φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν Θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερέων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἷας ἐορτῆς ἀπολειφθήσεται. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ- 2 εὐδαίμονας εἴποι τις ἂν, εἶγε ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἐστίασαντες,

πολλὰ ἀνείλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συλαχθέντα πολλῶν ἀνθρώπων. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. V.

2 Καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν) Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπρον πῦρ· καὶ ἔμαθεν, ὡς τοσούτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπρὸς ἀπτεται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος τῆς Ἀταλάντης ἑρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ἐργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, οἳ σὺν αὐτῇ

τὸν κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προτιμήθη αὐτῶν, καὶ ἔσχον πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀνείλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος· καὶ ἔργισθείσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔβρισε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. V.

8 Σχετλιάζουσαν) Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. V.

11 Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως) Ὁ γὰρ Ὀμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπεδήμησεν εἰς Αἰθιοπίαν, καὶ καὶ ἐστίαθη ἡμέρας ἑβ. V.

licos illos casus, & calamitates Calydoniorum, & tot caedes, & illam Meleagri tabem, universa haec opera aiunt esse Dianae, aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde in *animum illius* descendit, quod sacificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in coelo solam tunc *relictam*, reliquis Diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, facto sibi carendum sit. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Iuppiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reli-

καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. οὕτως
οὐδὲν ὡς εἴκεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ
πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰ γαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι
παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίου· τὸ δὲ
πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἐκάτομβης·
τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου εἰς Πύλον, ταύρων ἐννέα·
καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλευσαι, παρβένου
βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν
πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέ-
πλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρύονος, καὶ
3 στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὄνια. Ταῦ-
τα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἄτε ἱερεὺς, καὶ
γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἐπειδὴ ἄπρακτος ἀπήει
παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὥς ἂν καὶ προδανείσας τῷ
Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν

6 Ταύρων ἐννέα) Ὁ γὰρ Νέστορ ἔθυσεν, ὡς λέγει οὗτος· ὁ γὰρ Ὁ-
ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον μικρὸς εἶπεν ἐννέκας ἐννέα. V.
ἐννέα βοῶν θυσιαν τῷ Ποσειδῶνι II Ὀνία) Πράσιμα. V.

quos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo
eorum, quae faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt
nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab il-
lis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bu-
bus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut salvus ab
Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad
Ilion liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Non He-
cuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, at-
que peplo a Minerva redemit. Coniicere autem fas est, mul-
ta etiam gallo, aut corona, aut solo ture adeo, apud ipsos
esse venalia. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sa-
cerdos esset, & senex, & divinarum rerum consultus, cum
infectis rebus rediret ab Agamemnone, exposulat cum Apol-
line, apud quem in foenore collocasset gratiam, & vicem re-

ἀμμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπολλον, ἐγὼ μὲν σου τὸν νεῶν, τέως ἄστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἔστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ' ἄμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθὸς, καὶ παρ' οὐδέν τίθῃσαι τὸν εὐεργέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν. Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ τᾶλλα εἰπεῖν, ἃ περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τοῦ Ὑακίνθου τὸν φόνον, οὐδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεῖς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κάξοστρακισθεῖς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμφθη ἐς

7 Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου) Ναύσταθμον, τὸν λεγόμενον· ἢ ὅτι ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναύσταθμος καλεῖται.

παι. V.

14 Κάξοστρακισθεῖς) Ἐξορισθεῖς. V.

poscit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem, Apollo optime, aedem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, saepe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei obiecit, ut sagittis correptis infestoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiae telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret. Cum vero semel in Apollinis incidi mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne aspernata illum fuerit; sed quod iudicio damnatus ob Cyclopos interfectos, testarumque suffragio de coelo in terram eiectus, humana

γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐβήτευ-
 σεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ
 Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μὲν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ
 τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν
 5 ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγός, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐ-
 τοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς. Ἡ
 γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν Θεῶν,
 καὶ πολὺ τούτων ιερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προ-
 μηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ρέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ
 Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας
 συναγδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι;
 ὡς τὸ εἶκος, αἰδοῦσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχι-
 στα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσέ τε ἐν
 αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέ-
 στης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῆς Ρέας ὑποβαλ-
 λομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς

conditione atque forte uti iussus est. Est vero etiam, cum
 fervili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Lao-
 medontem in Phrygia, functus est: apud hunc quidem non
 ipse solus, sed cum Neptuno, lateribus ducendis ambo, &
 muris struendis operam locantes ob inopiam; & ne inte-
 gram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea de-
 beret illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas. Num-
 quid enim talia non magnifice narrant de Diis poëtae, &
 multum hisce diviniора, de Vulcano, & Prometheo, & Sa-
 turno & Rheae, totaque paene Iovis familia? Et haec faciunt,
 invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus,
 quarum afflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Satur-
 nus exsecto statim Coelo patre in illo imperaverit, suos-
 que natos devoraverit, ut Argivus Thyestes: ut deinde Iup-
 iter, furto subiicientis lapidem Rheae, in Creta expositus

ἀνετράφη. καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κύρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικός δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανόν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ αἰετὸς, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνῃν δὲ τὴν Ἀθηναίαν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ Φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ

4 Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν) Καμβύσης ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν ἐραστὴς τῆς ἀδελφῆς Ἀτόσσης ἔπειτο τοὺς βασιλεῖς δικαστὰς, εἰ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τὸν βουλούμενον ἀδελφεῇ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρί-

ναντο, νόμον μηδένα εἶναι, δὲ καλεῖται ἀδελφεὸν ξυνοικεῖν· ἄλλον μὲν τοι νόμον ἐξευρηκέναι, δὲ δεσπίζεω τῷ βασιλεύοντι Περσῶν εἶναι ποιεῖν ὃ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφὴν.

& a capra nutritus sit, quemadmodum nempe Telephus a cerva, & a cane Cyrus superior: ut deinde expulso patre, & in carcerem coniecto, imperium ipse tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Iunonem germanam suam, ex Persarum hoc quidem Assyriorumque legibus: amator vero maximus sit, & effusus solutusque in Venerem, facile coelum liberis ut compleverit; quorum alios ex sui fastigii matribus, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creaverit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagante ereptum, in suo

Φέρων καταύριξε, κατὰ ἐξέτεμε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης.
 6 Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἄδουσιν, ἄνευ τῆς
 πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆ-
 σαι τὸν Ἥφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῇ τούτον, ἀλλὰ βά-
 ναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν
 βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτήν,
 καὶ οὐδὲ ἄρτιον τῷ πόθῳ χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ
 πτώματος, ἐπότε ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ
 εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἐτι Φερόμενον αὐτὸν
 ὑπεδέξαντο, ἐτεβήκει ἂν ἡμῶν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ
 Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν
 Ἥφαιστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεά τις οὐκ οἶδεν, οἷα
 ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ
 αὐτὸν καὶ τούτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύ-
 ρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ παρακα-
 7 ταστήσας τὸ ἥπαρ ὁσημέραι κολαΐφοντα. Οὗτος μὲν οὖν

3 Ὑπηνέμιον) Ὑπηνέμια λέγονται τὰ δίχα σπουδαίας καὶ μίσεως. V.

ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exse-
 cuit. Similia vero hisce etiam de Iunone canunt, sine viri
 consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura
 conceptum, non nimis illum beatum, sed fordidum opifi-
 cem, fabrum aerarium, igne adustum, in fumo viventem
 semper favilla oppletum, qui camino adsit tota vita; &
 ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex ca-
 su, cum de coelo proiectus a Iove esset: & nisi (bonum
 factum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum excepis-
 sent, perierat nobis Vulcanus, ut ille praecipitatus de turri
 Aestyanax. Quamquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheus
 vero, quis ignorat, quae acciderint ea causa, quod supra
 modum homines complecteretur? abductum enim in Scy-
 thiam Iuppiter Caucaſo monti tanquam cruci affixit, aequi-
 la apposita, quae iecur viri quotidie rostro tunderet. Hic

ἔξετέλεσε τὴν καταδίκην. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς αὖν ἀσχημονεῖ, καὶ θειῶα ποιεῖ, γραῦς μὲν ἦδη καὶ ἕξωρος οὔσα, καὶ τασούτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστούσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυπούσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἑνδυμῖωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Φέρε δὲ 8 ἦδη τούτων ἀφόμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανὸν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδὸν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστὶ τὰ ἕξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὀμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένῳ, Φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόν-

poenas igitur persolvit. Rheam vero (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quae anus licet, & effoeta, & toti Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus rheda tollat, eumque talem, qui iam nec utilis illi esse possit? Quae cum ita sint, quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunae de media saepe via ad suum descendenti Endymionem. Age vero iam his relictis sermonibus in ipsum ascendamus coelum, poetae licentia eadem, qua Homerus Hesiodusque, via evecti, videamusque, quomodo coelestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paulum etiam superiora sublato capite intropexerit, vel plane in dorsum & terga convexa evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique &

τι δέ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὠραι. πυλωροῦσι γάρ
 ἔπειτα δέ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρεταί, καὶ
 ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἔξῃς δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλ-
 κεῖον ἀνάμεστον ἀπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν
 οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασιλεία· ταῦτα πάντως περι-
 9 καλλῇ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος. Οἱ δὲ θεοὶ
 παρ' Ἰνὸν καθήμενοι, (πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα
 μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ
 περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἶποθεν ὄψονται πῦρ ἀν-
 απτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλισσομένην περὶ
 καπνῶ. καὶ μὲν θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχη-
 νότες τῷ καπνῶ, καὶ τὸ αἶμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσ-
 χέομενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὥσι, νέκταρ
 καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι
 συνεισιτῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάν-
 ταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταί, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν

folum aureum. Ad primum ingressum Horae habitant, iani-
 trices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Iovis ac nun-
 tii: deinde aeraria Vulcani officina omni artis instrumento
 plena; tum Deorum domus, & ipsa Iovis regia. Pulcher-
 rima ista undique a Vulcano fabricata. Consedere Dii (de-
 cet enim, puto, superna illa ingressum magnifice etiam di-
 cere) circa Iovem & in terram despiciunt, ubique oculos
 cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut
 surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epu-
 lantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus affu-
 sum, muscarum instar haurientes; domi vero si coenent,
 nectar & ambrosia illorum sunt epulae. Olim quidem ho-
 mines etiam ad convivium & comestationem illorum ad-
 hibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores
 Dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem poenas

ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπὸ ῥήγματος ὁ οὐρανός. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν 10
καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῶδ' αὐτοῖς, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς
θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέ-
μοντο, καὶ ὅρῃ ἀνέβησαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ
φυτὰ ἐπεφύμισαν ἐκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι
κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν·
ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δῆλιος· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος τὴν Ἀθηναίαν· μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ
ὀνόματι καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόνιος τὴν
Ῥεάν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρήτες οὐ
γενέσθαι παρ' αὐταῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέ-
γουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς
ἄρα τοσούτον ἡπατάμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βρον-
τᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλε-
λήθει πάλαι τεθνεὺς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. Ἐπειτα 11

4 Θρησκείας) Λατρείας. V.

ad hunc diem luunt, ceterum inaccessum fuit ab illo tem-
pore mortalium generi coelum atque interdictum. Talis
Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & con-
sequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora fa-
crarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse iusserunt aves,
& suas unicuique plantas Deo assignarunt: deinde in gen-
tes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus
quidem Deliusque Apollinem; Minervam vero Athenienfis:
(testatur enim ipso suo nomine *Graeco* illam coniunctio-
nem;) Iunonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, &
Venerem Paphius: rursus Cretenses non natum modo apud
se, neque nutritum modo Iovem praedicant, sed sepulcrum
quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore
falsi sumus, qui putaverimus, Iovem tonare, & pluere, &
reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mor-
tuum, qui apud Cretenses sepultus sit. Deinde templis ex-

οὐκ ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄνθρωποι, μηδὲ ἀνέστησι
 δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαν-
 τες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ
 οἶδ' ὅπου ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία,
 παῖδα δ' ἐς αἰετὸν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνή-
 την, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν
 Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' οὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεῶν οὔτε τὸν ἐξ
 Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἐτι οἶονταί τ' ὄραν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης
 μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν
 γῆν ὑπὸ Φειδίου μετακισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρη-
 μίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ
 πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

12 Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια,

5 Ὑπνήτην) Ὑπνὴν τὸ γένειον,
 ἀπὸ τοῦ ὑπναιεῖν, ὑποκείμεναι καὶ
 ὑπνῆτης ἀνὴρ, ἀμαῖος. V.

7 Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα)
 Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλ-
 μα. V.

10 Τὴν Πισαίων ἐρημίαν) Ἐν
 Πίσῃ γὰρ τῆς Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ
 Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ἐκ χρύ-
 σου καὶ ἐλέφαντος κατεσκευάσθη Φει-

δίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμ-
 πια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πει-
 τασίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώ-
 πους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀ-
 λυμπίαν ἐνεκεν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε
 δὲ μηδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν
 Πισαίων ἐρημίαν. V.

13 Περιῤῥαντήρια) Τὰ ὕδατα,
 δι' ὧν προκαθάραντο οἱ θύειν μίλ-
 λοντες. V.

citatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Dii, signa illis af-
 simulant, Praxitele aliquo advocato, aut Polycleto, aut Phi-
 dia. At hi nescio ubi viderint Deos: fingunt certe barba-
 tum Iovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium
 primae lanuginis iuvenem, caeruleo capillo Neptunum, &
 glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant aedem, non
 iam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
 Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheae fi-
 lium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pi-
 faeorum desertis praefidere iussum, ac satis habere, si ipsis
 quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obi-
 ter aliquis ei sacrificet. Positis vero altaribus, & edictis, &

προσάγουσι τὰς θυσίας· βῶν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός·
 ἄρνα δὲ ὁ ποιμήν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβα-
 κωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν Φιλήσας
 μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οὔγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους
 γὰρ ἐπάνειμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε
 πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρή-
 στων τί κατασφάπτωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ
 Φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, γοερὸν τι μυκᾶμενον,
 καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυ-
 σίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἡδεσθαι ταῦθ' ὀρῶν-
 τας τοὺς θεούς; Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ 13
 παριέναι εἰσω περιρραντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἐστὶ
 τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἑστήκειν ἡμαγμένος, καὶ,
 ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἐγκατα-
 ἑξαίρων, καὶ καρδιουκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περι-
 χέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβεῖς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ
 πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορὰ τὴν αἶγα,

vafis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agri-
 cola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut
 libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra.
 Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittarum ani-
 mal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum, (ne
 quod *impurum* aut parum idoneum mactent) admovent al-
 tari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans,
 quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidia-
 to iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet de-
 lectari, haec cum vident, Deos? Et edicti quidem tabula
 denuntiat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis
 manus puras non habeat. Ceterum sacerdos ipse stat cruen-
 tatus, &, ut Cyclops ille, secans, & exta eximens, & cor
 protrahens, & sanguinem affundens altari, & nihil non pium
 perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum

καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος,
καὶ ἱεροπρεπῆς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν δια-
σκίδνεται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς
θυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινάς, αὐτοὺς ἀν-
θρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει
14 τῇ θεῷ. Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων
γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἦν δ' ἐς τὴν
Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ,
καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον, μὲν τὸν
Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν
Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκάδειλον
ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προ-
φητῶν ἐξυρμμένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, Φησιν ὁ
λόγος, Θύρας δ' ἐπίβουθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν

15 Ἐξυρμμένων πρότερον) Διηγουμένων. V.

pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum nidor ille
sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipsum coe-
lum paulatim diffunditur. At Scythia, relictis hostiis omni-
bus, quas humiles putat, ipsos homines ad aram Dianae
sistit, eoque facto Deae placet. At ista forte mediocria non
minus his, quae apud Assyrios fiunt, & Phrygas, Lydosque.
In Aegyptum quidem si veneris, tum sane, tum videbis
magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Iovem,
canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum us-
que quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum
alium, & simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane,
audies sophistas multos, & scribas, & raso capite prophe-
tas, qui tibi enarrent, edicto prius, Valvis arcete profanos!
qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus & gigantibus se-

πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ
 Φοβηθέντες ἦκον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησό-
 μενοι τοὺς πολεμίους. εἰθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τράγον· ὁ
 δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεν· διὸ δὴ εἰσέτε
 καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦ-
 τα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα
 πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις 15
 αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθούσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται
 περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον
 ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐ-
 τοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιῆται τὴν
 κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρῃσεν, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφα-
 λῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον
 τὸν πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ
 προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος

10 Ὁ μὴ γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος)
 Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγίαις τῶν Αἴγυ-
 πτίων εὐρίσκεται βοῦς ὢν, καὶ ἔχων
 τινὰ ἰδίᾳ σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐε-
 τηρίας ἐνομίζετο σύμβολον. V.

13 Καὶ τὸν Νίσου ἔχει πλόκα-

μον) Βασιλέως Μεγαρίων τρίχα. V.

ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον)

Ὁ Νίσος βασιλεὺς ὢν, ἔχων ἐπὶ τῆς
 κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφύρεν, ἥς
 ἀποτυμμήσεως ἀνάγκη ἦν ἀπολίσσας
 τὴν πόλιν, ἥς ἐβασίλευεν. V.

ditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere
 se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subie-
 rit, arietem prae metu alius, bestiam *quancunque* alius, aut
 avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque ser-
 vari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repo-
 sita servantur, scripta ante decies mille amplius annos. Ce-
 terum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent
 hostiam, & plangunt circumstantes modo mactatam, alii
 vero eam sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus quidem
 illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti facit comam, quin
 tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel pur-
 pureum Nisi cirrum habeat? Est porro Apis de grege Deus,
 priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*)

τῶν ιδιωτῶν βοῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσαντος οὐδενός, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασομένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἄνοιαν ὀδυρουμένου.

bubus & angustior. Haec, quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amantiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

Β Ι Ω Ν Π Ρ Α Σ Ι Σ.

ΖΕΥΣ. ΣΥ μὲν διατίθει τὰ βάρη, καὶ παρασκευάζε 1
 τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στήσον ἐξῆς παρα-
 γαγῶν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὥς εὐπρό-
 σωποι φανούνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ,
 ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνη-
 τὰς ἤδη παρῆναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ
 βίους φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαιρέσεων ποι-
 κίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοπαραυτίκα τὰργύριον κατα-
 βαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μη-
 δὲ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν; 2

V I T A R U M A U C T I O.

Tu scamna dispone, & locum para advenientibus: tu colloca adductas ordine vitas; sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & iube, quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapidem [forum]. Praeconio autem vendemus vitas philosophas omnis generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fideiussore dato, proximo anno solvet.

Merc. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum.

Iup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum producamus?

Lucian. Vol. III.

F

ΖΕΥΣ. Τούτονι τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικός, κατὰβηθι, καὶ πάρ-
εχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΥΣ. Κήρυττε δῆ.

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς
ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι
τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα
εἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμε-
τρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἐξεστὶν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

3 ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ;

ΠΥΘ. Σάμιος.

Iup. Comatum hunc Ionicum: etenim honestus esse videtur.

Merc. Heus tu, Pythagorice, descende, perspicendum te praebe congregatis.

Iup. Iam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere?

Emt. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit?

Merc. Arithmetica, Astronomia, Praestigias, Geometria, Musica, Impostura. Vatem vides summum.

Emt. Licetne interrogare hominem?

Merc. Interroga, quod bene eveniat!

Emt. Cuias es?

Pyth. Samius.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης;

ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἣν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος,
καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ρύπον ἐκκλύσας.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάσθαι με, τίς ὁ τρό-
πος τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνίῃ,
καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παι-
δεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδρίας εἶναι βούλομαι. τί
δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν;

Ἡ Ἀναμνήσω δὲ) Τῶν παρ' Ἑλ-
λοισι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶ-
τος Πυθαγόρας εἰσήνεγκαν. Ἐπεὶ δὲ
τὴν ψυχὴν προπάρχειν διὰ τοῦ τὰς

μαθήσεως ἀταμιώσεως ὑποτίθεσθαι
κρατύνεται, εἰκότως τοῦτο ληρεῖν
τὸ νῦν πεποιήκει τὸν Πυθαγόραν.
G.

Emt. Ubi institutus es?

Pyth. In Aegypto apud sapientes, qui ibi sunt.

Emt. Age, si te emero, quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi
revocabo.

Emt. Quomodo istuc?

Pyth. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo.

Emt. Pone nimirum, me iam purgatum esse; quis modus
reponendi in memoriam?

Pyth. Primum quidem longa quies, & silentium, & quin-
que integris annis nihil quidquam loqui.

Emt. Quin tu, bone vir, Croesi filium instituis. Ego qui-
dem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post
silentium, quid post quinquennium fiet?

ΠΥΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεις.

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρωδὸν γεόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

4 ΠΥΘ. Εἴτ' ἐπὶ τούτοιςιν, ἀριθμέειν.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.

ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις;

ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΥΘ. Ὅρας, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον;

ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὄρκον τὰ τέτταρα, οὐ ποτε θειότερους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΥΘ. Μετὰ δὲ, ὧ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἥτις αὐτέοιςιν ἡ Φορὴ καὶ ὁκοῖα ἔοντα μορφῇν, καὶ ὅκως κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφῇν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀήρ, ἡ ὕδωρ;

ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἶα τε ἀμορφίῃ

Pyth. In Muficis exercebere & Geometricis.

Emt. Lepide narras, fi prius fieri citharoedum oportet; tum deinde sapientem.

Pyth. Post haec deinde numerare.

Emt. Novi iam nunc numerare.

Pyth. Quomodo igitur numeras?

Emt. Unum, duo, tria, quatuor.

Pyth. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum iusiurandum.

Emt. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non unquam diviniore nec sacros magis sermones audiui.

Pyth. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur.

Emt. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua?

Pyth. Et maxime quidem manifestam: alioquin, qui pos-

καὶ ἀσχημοσύνη κινέσθαι. καὶ ἐπὶ τούτοις δέ, γνώ-
σεται τὸν θεὸν ἀριθμὸν ὄντα, καὶ ἀρμονίην.

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεαυ- 5
τὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ὄν-
τα εἴσαι.

ΑΓΟ. Τί φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ
νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι;

ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι
καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς
ἄλλο μεταβήσεται.

ΑΓΟ. Τοῦτο φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαπτό-
μενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ 6
δ' ἀμφὶ δίαταν, ὁποῖός τις εἶ;

ΠΥΘ. Ψυχῆον μὲν οὐδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα,
πλὴν κυάμων.

2 Τὸν θεόν) Ἐλεγει δὲ καὶ τὸν
θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον δύεσθαι τὰς
ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζῶων
μέχρι καὶ τῶν κινεσθῆναι καὶ κυά-
μων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσῶν δ' ἔλε-
γος ἔχειν Πυθαγόραν καὶ δεύτερον

τῶν μὴρῶν. G.

10 Ἐφαντάζεο) Τὸ φαντάζεσθαι
ἐπὶ τοῦ ἀνατυποῦσθαι· λέγεται καὶ
ἐπὶ τῶν ἐν ὕπνῳ ὁρῶντων· ὅστις δὲ
ἀνατυποῦσθαι τὸ φαντάζεσθαι τινα
τὰ ὁραθέντα. V.

*sensu habituque & forma casta moveri? Ad haec intelliges, Deum
numerus esse & harmoniam.*

Emit. Mira praedicas.

*Pyth. Praeter ea, quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui
unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognoscēs.*

*Emit. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui
nunc tecum loquor?*

*Pyth. Iam quidem hic es: olim vero in alio corpore,
& sub nomine alio apparebas; cum tempore vero rursus
in aliud corpus & nomen transibis.*

*Emit. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in
formas plures? Sed de his satis. Quod ad victum qualis es?*

Pyth. Animalium edo nihil: sed reliqua, exceptis fabis.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τοὺς κυάρμους;

ΠΤΘ. Οὐκ ἄλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονὴ εἰσι καὶ ἡ ἀπαδύσης κύαμον ἔτι χλαυρὸν ὄντα, ὅψεας τοῖσιν ἀνδρείοις μορίοισιν ἐμφορέα τὴν φυήν. εἰσθέντε δὲ ἡν ἐπαφῆς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἶμα ποιήσεις. τὸ δὲ μείζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάρμοσι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλειε, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρὸς ἐστί. Θεὸς, οὐ βροτὸς τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττει;

ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.

ΑΓΟ. Ἐχω, τοσούτου λαβῶν.

ΖΕΥΣ. Γράφε τοῦ ὠνησαμένου τοῦνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ

10 Θεὸς οὐ βροτὸς τις εἶναι φαίνεται) Ἐλέγεται γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἰντετυπῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ τὸν Φοῖβον. V.

Emit. Cur averfari fabas?

Pyth. Non averfor: sed factae sunt, & mira earum natura. Primum quantae sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura similem; coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero maius, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis eligere magistratus.

Emit. Praeclare omnia dixisti, & ut sacris dignum est. Sed exue te: nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur est! Deus, non mortalis aliquis esse videtur. Itaque omnino emendus est. Quanti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emit. Meus igitur est: tanti enim emo.

Iup. Scribe nomen emtoris & patriam.

Merc. Videtur, Iuppiter, Italicus esse de his, qui circa

Ἐρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα. καί-
τοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηται κατὰ κοι-
νὸν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; 7

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὃ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος, ὃ ἐξωμίας
ἔλθε, καὶ περιῖθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον βίον ἀνδρικὸν
πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον τίς
ῶνήσεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΑΓΟ. Εἴτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσῃται ἀνδραποδισ-
μῷ, ἢ καὶ προκαλέσῃταί σε ἐς Ἀρείον πάγον;

7 Οὗτος ὃ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος)
Διογένης οὗτος ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τοῦ
Εὐξείνου Πόντου ἐξωμίας ἔκαλει-
το, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς
ἄμους παρείχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.
ibid. Ἐξωμίας) Ἐξωμίδρια γὰρ
ἐφόρου· τὸ δὲ ἦν χιτῶν παχὺς καὶ
τραχύς, ὅτε ἄγχιπτος, κατὰ τὴν

ἀριστερὰν χεῖρα βαφὴν οὐκ ἔχων· διὸ
καὶ ἕτερος μασχάλῃ. Ἀχειρίδατος
δὲ ὦν τοὺς ἄμους παρείχε γυμνοὺς
ὁρᾶσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξωμίας οὐ μόνον
δὲ χιτῶν, ἀλλὰ περίβλημα. G.

14 Προκαλίσσεται) Προκαλεῖται
οἰκίτης εἰς βάσανον· προκαλεῖται δὲ
εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

Crotonem & Tarentum & illam Graeciam habitant. Quan-
quam non unus, sed trecenti circiter emerunt communiter
possidendum:

Iup. Ducant. Nos producamus alium.

Merc. Visne squalidum illum Ponticum?

Iup. Prorsus ita volo.

Merc. Heus tu peram suspense, exserte humerum, veni,
circumi hunc confessum. Virilem vitam vendo, vitam prae-
claram & generosam, vitam liberalem: ecquis emet?

Emt. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis?

Merc. Equidem.

Emt. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut
in Areopagum te in ius vocet?

ΕΡΜ. Οὐδέν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἶται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιοτο, ῥυπαῖντι, καὶ οὐτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὕδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοῦνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφές, μὴ με ὑλακτῆσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικὸν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

16 Τιθασσὸς) Πρῶτος καὶ ἡμερος. V.

Merc. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ubivis se esse liberum.

Emt. Quis vero usus esse possit hominis squalidi, & male adeo a fortuna habiti, nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.

Merc. Non hoc solum, sed si ianuae custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliori illo uteris: & fane cani ei nomen est.

Emt. Cuias est, aut cuius rei usum & exercitationem promittit?

Merc. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit.

Emt. Metuo truculentum hominis vultum atque tristem; ne allatret me accedentem, aut plane eriam mordeat. Nonne vides, uti clavam sustulit, & supercilia contraxit, & minax quiddam ac biliosum obtuetur?

Merc. Noli timere: cicur est.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

8

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὀρᾷς.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντῇ ἀμπέχη; τὸ μὲν γὰρ ξύλον εἰκας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Ταῦτί μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστός, ἀλλ' ἐκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἶδέναι σε Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἱατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι.

10 Οὐ κελευστός) Εὐρυπιδεὺς ἐπὶ ταῦτι τῷ Ἡρακλεῖ. G.

Emt. Primum, bone vir, cuius es?

Diog. Omnigena.

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem sectaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur & leoninam fumis? Nam ad clavam quod pertinet, similis ei videris.

Diog. At leonina mihi est detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non [*tamen ut ille alieno*] iussu, sed mea sponte, qui repurgare illis vitam instituerim.

Emt. Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dicamus? aut quam artem habes?

Diog. Liberator sum hominum, & medicus affectionum: in universum autem veritatis, & libertatis in loquendo prae-co esse volo.

9 ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἣν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορία συγκатаκλείσας, τριβῶνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολυπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἐρήμον, ἢ καὶ πύθον. ἢ πῆρα δὲ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ὀπισθογράφων βαβυλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἣν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιστὰν ἡγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον;

12 Ὅπισθογράφων) Προγε- 14 Ὁ στρεβλοῖ) Βασιλεῖς, δεσ-
γραμμένον, πεπονημένον. V. G. μῇ, μαστίγῃ. V.

Emt. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis?

Diog. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concludero, palliolo te amiciam: deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: reliquaue domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Ceterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorum te magno rege [*Persarum*] putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum iudicabis.

Emt. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equi-

αὐτὸ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβληται.

ΔΙΟΓ. Τὸ Εὐριπίδῃον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐν-
αλλάξας.

ΑΓΟ. Τὸ ποῖον;

ΔΙΟΓ. Ἡ Φρήν σοι ἀλγῆσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται
ἀνάλγητος. Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν· 10
ἰταμὸν χρῆ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λουιδρεῖσθαι πᾶσιν
ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέ-
ψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ
Φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχῆς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁ-
μοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα,
τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πᾶν-
τα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης
ἀπέσται. καὶ τὰ ἐρυθρίαν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παν-
τελῶς. δῖωκε δὲ τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ
ἐν αὐτοῖς ταύτοις μόνος, καὶ ἀκοινωνήτος εἶναι θέλε, μὴ

7 Ἰταμὸν) Ἀναίδῃ καὶ ἀναίσχυ-
τον. V. παρὰ τὸ ἴσθαι καὶ ὀρμᾶν.
G.

10 Ἀπηχῆς) Ξῖνον τοῦ κατὰ
πάντων ἔχου. V. G.

14 Ἀπόξυσον) Γρ. καὶ ἀπόξυσον. G.

dem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum.

Diog. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemu-
labere.

Emt. Quodnam?

Diog. Animus dolet, dolore lingua sed vacat. Porro quae
maxime adesse tibi debent, haec sunt. Improbum oportet
esse, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pa-
riter & privatis: ita enim oculos in te coniciant, fortem-
que te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abso-
na loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigi-
dus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia
& agrestia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abesto:
frontem perfricare ne satis habe, sed abraade penitus. Loca
sequere celeberrima, & in his ipsis solus & infociabilis esse

Φίλον, μὴ ξένον προσίμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦ-
τα τῆς ἀρχῆς. ἐν ᾧφει δὲ πάντων, ἂ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν
ἄν τις, θαρρῶν ποιεῖ· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰροῦ τὰ γε-
λοιώτατα· καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολύποδα ὤμων, ἢ
σηπίαν φαγών, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν
προξενούμεν.

II ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιὰρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα
λέγεις.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾶστά γε, ὧ οὔτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ
μετελθεῖν. οὐ γάρ σοι δέήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ
λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὐτῇ σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ
ιδιώτης γὰρ ἂν ᾗς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης,
ἢ τεκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδὲν σε καλύψει θαυμάσιον
εἶναι, ἣν μόνον ἢ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ
λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν

postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim
inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac
animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Ve-
nerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur,
crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc ti-
bi propinamus felicitatem.

Emt. Apage, impura narras, & ab humanitate abhor-
rentia.

Diog. Sed, heus tu, facillima, & quae nullo negotio unus-
quisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & li-
teris & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via.
Licet enim idiota fueris, vel cerdo, aut falsamentarius, aut
faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse,
modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praecla-
re didiceris.

Emt. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta

ἴσως ἢ κηπώρως ἐν καιρῷ γένοιτο· καὶ ταῦτα, ἣν ἐβέλη σε ἀποδόσθαι οὕτως τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν.

ERM. Ἐχε λαβὼν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξᾶπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
Φυρίδι, τὸν ἔστεφανωμένον.

ERM. Ἀγέ δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἡδὺς, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθε σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἣν ὠφέλιμος ᾔς.

ERM. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γὰρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὄρας, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ Φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον

10 (Ἀβρότατον) Τρυφερότατον, ἀπαλότατον. V.

forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit.

Merc. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceffat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

Iup. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum.

Merc. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum?

Emt. Huc veni, & dic, quae nosti: emam enim te, si frugi fueris.

Merc. Noli molestiam ei faceffere, o bone, nec interroga: ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides, lingua.

Emt. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & ne-

οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζα-
μύρων ὥς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον.
ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὅποσα πρόσεστιν αὐτῷ,
καὶ ἃ μετιῶν τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιώναι δεξιός, καὶ συμπιεῖν
ἱκανός, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶν-
τι καὶ ἀσώτῳ δεσπότη. τᾶλλα δὲ περμμάτων ἐπιστή-
μων, καὶ ὀψοποιοῦς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστῆς
ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ
καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοισ, καὶ σφόδρα ἡδυοκίμει
παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάν-
των καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανί-
ζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. ὦρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων
τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ εὖκ ἐπιτήδειος ἱλα-
ρὸν ὠνεῖσθαι βίον.

7 Περμμάτων) Πλακουντίων. V.

12 Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν) Συλ-
λίγειν καὶ συναθροίζειν. V.

quam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto
labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel
tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet.

Merc. In univcrsum conviva dexter est, & comptatio-
ni aptus, & qui comissetur cum tibicina apud amatorem
herum & luxuriosum. Ceterum bellariorum coquendorum
sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis
magister. Institutus Athenis servit tyrannis in Sicilia, quo-
rum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemne-
re omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem.

Emt. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus
illis & pecuniolis: equidem hilarem adeo vitam emere non
possum.

ΕΡΜ. Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάσθητον ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ 13
τὸ δύο τούτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν
κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτὸ πεπραῖσθαι
βούλομαι.

ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τὸ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ
τὸ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι.

ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὐ διαλείπει
γελῶν, ὁ δὲ τίνα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν.
τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελάς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει τὰ
πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελάς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' οὐδέν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. ὦδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοιςιν οὐδέν.
κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορῇ, καὶ ἀπειρίῃ.

Merc. Videtur hic non vendibilis esse, & apud nos man-
surus, Iuppiter.

Iup. Transire illum in alteram partem iube. Produc alium:
quin illos duo, ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso
alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo.

Merc. Descendite in medium. Viras optimas vendo, fa-
pientissimos omnium praedico venales.

Emt. Quantum, Iuppiter, inter se distant! alter ridere
non definit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat per-
petuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes,
& vos ipsi.

Emt. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res
nostras omnes?

Dem. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana
omnia, atomorum impetus, imperitia.

ΑΓΟ. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ
 14 ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν; Σὺ δὲ τί κλάεις,
 ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρή-
 γματα οἷζυρά, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι
 μὴ ἐπικήριον τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι.
 καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρω
 χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώ-
 σιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορὴν. ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτι
 ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον-
 ται, καὶ ἐστὶ τawτὸ τέρψις, ἀτερψίῃ γνῶσις, ἀγνωσίῃ
 μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβό-
 μενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδίῃ.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστὶ;

6 Ἐπικήριον) Ἐπιθανάτιον. V.	Ἡράκλειτος. V.
κῆρ γὰρ ὁ θάνατος. G.	ibid. Κυκεῶνα) Κυκεῶν ἐκ πολ-
10 Ἀλλάκως) Ἀντὶ τοῦ πᾶς	λῶν βοτανῶν συγκοιμίων φαρμα-
ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεὶ τοῖς	κείαν ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ τοῦ
καὶ Ἐφεσίου Ἰάνων. Ἐφείσις δὲ	κεχυσθαι κυκεῶν, καὶ κυκεῶν. V.

Emt. Enimvero tu vanus es re vera & imperitus. O insolentiam! ridere non defines? Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui.

Her. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacrimis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: hoc fane nomine miseror illas & defleo, & praesentia quidem magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt, ea demum tristitia, exustiones loquor, & universi calamitatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum, sed cinno quasi quodam permixta & confusa feruntur, idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo seculi lusu permutantia.

Emt. Quid igitur est seculum?

ΗΡΑΚ. Παις παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαί οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαί οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντιθεῖς; ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ἀνήσεται σε εὖ Φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμᾶζειν, τοῖσιν ἄνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ἄνεομένοισι.

ΑΓΟ. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρῳ μελαγχολίας ἐστίν, οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι.

ΕΡΜ. Ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκρήρυττε.

1 Διαφερόμενος) Συνδιαμαχόμενος. V. γισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον; καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. V.

6 Γρίφους) Γρίφος ζήτημα αἰνιγματώδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. 10 Ἑβηδὸν) Ἀκμαστικῶς. G.

Her. Puer ludens, talos iactans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vero?

Her. Homines immortales.

Emt. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis.

Plane enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clare dicis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque sanus quisquam te emerit.

Her. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores.

Emt. Morbus huius hominis ab atra bile non procul abest: neque vero alterum eorum emerim equidem.

Merc. Neque igitur hi vendi poterunt.

Iup. Praedica alium.

Lucian. Vol. III.

G

15 EPM. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον;
 ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

EPM. Δεῦρ' ἔλθε σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ συνετὸν ἀπο-
 κηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδῶς τυγχάνεις;

ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ
 ἐδεόμην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδείότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι
 καλῶ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυ-
 χὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, καὶ ὑπὸ ταῦτόν ἰμά-
 τίόν μοι κατακείνται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν
 ὑπ' ἐμοῦ δεῖνόν παθεῖν.

ΑΓΟ. Ἀπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ
 πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν καὶ ταῦτα, ὑπ'
 ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

1 Τὸν στωμύλον) Φλύαρον, πιθανολόγον, ὃ ἔφορον τῶν λόγων, ἀπα-
 σῖονα. V.

Merc. Vis Atheniensem illum, loquaculum?

Iup. Ego vero volo.

Merc. Huc tu transi. Vitam bonam & prudentem prae-
 dicamus. Quis emit sanctissimum?

Emt. Dic mihi, quid maxime nosti?

Socr. Puerorum amator sum, & doctus artes amatorias.

Emt. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim
 opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo.

Socr. Ecquis vero aptior me fit contubernalis pulchri?
 Neque enim corporum amator ego: animam pulchram iu-
 dico. Noli laborare, si vel sub eadem veste mecum perno-
 ctarint, audias dicentes, nulla se iniuria a me affectos.

Emt. Supra fidem sunt, quae dicis, amatorem ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque ubi plena eius rei sit
 facultas sub eadem veste iacenti.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν 16
πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν Θεῶν.

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι Θεός;
οὐχ ὅρᾳς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος καὶ τὸν ἐν οὐ-
ρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα 17
βιοῖς τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἑμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας,
χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξενῇ, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν
μοι δοκεῖ δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου,
παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο Φῆς; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας
νόμους;

1 Ὅμνῳ γέ σοι τὸν κύνα) Κέρ-
βερον. Ῥαδαμάνθυος ὄρκος οὗτος ὁ
κατὰ κυνὸς, ἢ χηνῆς, ἢ πλατάνου,
ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιοῦτου.

Οἱς μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ
κύων, ἔπειτα χήν· Θεοὺς δὲ εἰσὶ γυν-
κρατίνες Χείρῳσι. Τοιοῦτοι καὶ οἱ
Σωκράτους ὄρκοι. V. G.

Socr. Atego canem tibi iuro & platanum, haec ita se habere.

Emit. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii.

Socr. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin
non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in coelo
Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

Emit. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi, republi-
ca utor nova, & meas ipse mihi leges fero.

Emit. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui.
Placet, nullam earum uniuscuiusquam esse, sed in partem
nuptiarum venire, quisquis voluerit.

Emit. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges?

ΣΩΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλησάσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

18 ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς Φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον;

ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα: ἵπποσα γὰρ δὴ ὄρεας, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστᾶσιν ἔξω τῶν ὄλων.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμοῦ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὁ-

Socr. Ita per Iovem, & omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam.

Emt. De pueris vero aetate & forma florentibus quid statuis?

Socr. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum & audax facinus ediderint.

Emt. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est?

Socr. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terrestria, coelum, mare: horum omnium imagines quaedam, visum effugientes, stant extra hoc universum.

Emt. Ubi stant igitur?

Socr. Nusquam: si enim in loco aliquo essent, plane non essent.

Emt. Non video ea, quae narras, exempla.

Socr. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem

Φθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ἀνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις ὢν. Φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ.

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὠησάμην ὅτου Φῆς. τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὖθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τούνομα;

19

ΑΓΟ. Δίων Συρακούσιος.

ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴν τύχην. τὸν Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὓς μικρῶ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἐν δὲ πλεον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεία φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή;

ΕΡΜ. Δύο μναῖ.

14 Λιχνεία) Λαιμαργία. V.

oculo. At ego omnium video imagines, & te quendam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorsus duplicia omnia.

Emt. Ergo emendus es, ita sapiens & visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis?

Merc. Dabis talenta duo.

Emt. Emi, quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

Merc. Quod tibi nomen?

Emt. Dio Syracusanus.

Merc. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te iam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, & ebrii alterius, quos paulo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis est impius. Ceterum suavis est, & gulae amicus.

Emt. Quod pretium?

Merc. Duae minae.

ΑΓΟ. Λάμβανε τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάβας τῶν καρικῶν.

20 ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῶι κουρίαν ἐκείνον, τὸν σκυθραπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκάσι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπνητηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

1 Τὸ δεῖνα δι' ὅπως ἴδω) Ὅτι τὸ δεῖνα εἰδῶσιν οἱ παλαιοὶ λέγειν οὕτως ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τῶν συγχρίπτειν τι βουλομένων τῇ ἀοριστείᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. V.

3 Τὰ γλυκία) Τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προβάλετο διὰ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἡδύ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ πρῶτον. G.

5 Παλάβας τῶν Καρικῶν) Ὡς

τῆς Κῶ διαφόρους· παλάβη δὲ ἔστι σφαῖρα ἀποσγῆς σύγκει συμπίπτειν. G.

9 Πολύ τι πλῆθος) Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων σημαίνοντες παρεγίνοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου τῆς ἐπιδείξεως χάριν παρῆε Χρύσιππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τῆς ἀγορᾷ περιμένουσιν. G.

Emt. En tibi illas. Hoc vero fac' ut sciam, quibus gaudet cibus?

Merc. Dulcibus vescitur & mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

Emt. Haec res difficultatem non habet. Emam viro masfas caricarum.

Iup. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu.

Merc. Bene mones: videntur fane multi eum exspectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit?

Emt. Quorsum illud dicis?

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τὰλλα, ὅποσα ἐστίν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γὰρ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Ἐοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθέ, ὦ γὰρ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὀνητήν ἐμέ 21 ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶταν εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὢν;

ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις.

ΧΡΥΣ. Τί Φῆς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐστὶ προσηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροσηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

Merc. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & quotquot sunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, & medius fidius cerdo, & faber, & id genus.

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse?

Chryf. Nequaquam: haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit.

Emt. Non intelligo, quid dicas.

Chryf. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia reiectanea?

Emt. Ne nunc quidem intelligo.

ΧΡΥΣ. Εικότως. οὐ γὰρ εἴ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ὁποῖων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς φιλοσοφίας, μὴ φθονήσης καὶ ἀν τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ρυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἦν γάρ τις χλωὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χλωῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λαβὴ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πού σύμβαμα τὴν

II Σύμβαμα) Ἄλλ' ἐπιτριβείης, ὃ κατάρτε, πάντα γελοῖως ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρέφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν διαλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ὀνόματος αὐτοτελῶν συντιθεμένους εἰς ἀποφαντικῷ λόγῳ γίνεσιν, ὥς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίον διαλύγεται, καὶ ὑπεκείμενοι μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρεῖαν ἀποτελούντων, κατηγορούμενοι δὲ τὸ ὄνομα, οἱ

Στωϊκοὶ ἰθαλακριβεῖς ὄντες, καὶ ἐκνίζουσι ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγορηματικὴν γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν οὐκ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλὰ τινος ἰνδεᾶ, οἷον Σωκράτει μεταμίλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μίλει, ταῦτα οὖν ὀνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμίλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθείαν πᾶσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, καὶ αὐτοτελεῖς ἐστίν, αὐτοῦ

Chryf. Nec mirum, qui non affuetus sis nostris nominibus, neque facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam symbama & parasymbama, [accidens & praeteraccidens] qualibus & quantis rebus inter se differant.

Emit. Per Philosophiam, ne invid eas mihi vel hoc dicere, quid rei symbama sit, & quid parasymbama. Nescio enim quomodo ferunt aures ipse numerus horum nominum & concinnitas.

Chryf. Nulla vero est invidia: si quis enim, claudus cum sit, illo ipso claudus pede offendens ad lapidem, vulnus ex improvise accipiat, ille habuit symbama claudicationem;

χρυσίαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας· τί δ' ἄλλο μάλιστα Φῆς 22
εἰδέναι;

ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς
προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ,
Φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει
ταύτῃ, ὁ αἰσίδιμος συλλογισμός.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μὴν;

ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἢ πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον
ποταμοῦ πλαζόμενον εὐρών, κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπὶ
σχέται αὐτὸ, ἢν εἴπῃς τάληθες ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς
ἀποδόσεως τῷ βρέφους, τί Φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατη-
γόρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ
συμβάματι ἢ κατηγόρηματι· τὴν δὲ,
Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ
τίνα, κατ' εὐθείαν εἰλήφθη ὁ ὑπο-
κείμενος, ἀλλ' οὖν ἐπεὶ μὴ ῥῆμα·
τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἱλαττον λέ-
γουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τοῦ πλα-
γία· πτάσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐν-

δεῶς ἢ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ
τὸ, τίνας μέλει. Οὕτω μὲν οὖν οὐ-
τως. Ὁ μὲντοι Λουκιανὸς λόγον ἀν-
εῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπουδασμα τῶν
σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοϊότατον μεταφέ-
ρων. G.

6 Φιμὸν) Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν.
V.

vulnus autem illud, ut parasymbama, insuper nactus est.

Emt. Hem sollertiam! Quid vero amplius te nosse ais?

Chryf. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum
loquuntur, quos obturato ore, & freno iniecto, plane ad
silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syl-
logismus.

Emt. Inexpugnabilem mihi & violentum narras.

Chryf. Attende igitur. Estne tibi puer?

Emt. Quid tum?

Chryf. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem
rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si
verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid
dices illum decrevisse?

ΑΓΟ. Δυσταπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιῶν.

ΧΡΥΣ. Θάρρῃ. καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΥΣ. Τὸν φερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνώτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμα-

10 Ἠλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκ.) ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, 14 Ἀγνώτος) Ἀγνώστου. V.

Emit. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Iovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret.

Chryf. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora.

Emit. Quaenam?

Chryf. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum.

Emit. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras?

Chryf. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul & non novit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermo-

στὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγνεκα-
λυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε 23
εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὐ μένουν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἶσομαι
τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ
τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι.
λέγω δὲ πλοῦτον, υἱείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ
ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις
παραβήσοντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγεύοντα, καὶ
σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων· καὶ

nem iam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum
nosti?

Emt. Sane quam.

Chryf. Quid igitur, si quempiam hominem opertum ad-
stare iubeam, teque interrogem, huncne nosti? Quid dices?

Emt. Scilicet me non nosse.

Chryf. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus. Hunc
igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te
non nosse.

Emt. At ego relecto illo verum sciam. Attamen quis tibi
finis sapientiae, aut quid facies cum ad fastigium virtutis
delatus fueris?

Chryf. In primis naturae morabor, divitias dico, sanitatem,
& similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minute
scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, soloecif-
mis impleri, absurdisque vocibus: & quod caput rei est, fas

τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφόν, ἣν μὴ τρὶς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίνῃς.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὀρῶ σοι προσόντα) τί Φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλεβόρον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετὴν;

ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ οὖν τὸ δανεῖζειν πρέποι ἀν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἀν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐτέρους τόκους λαμβάνειν. ἡ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμόν ὁποῖά Φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis.

Emi. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem fordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem?

Chryf. Ita sane: solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere, [*sylogismos facere*]; foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent, usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias? Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

ΑΓΟ. Οὐκ οὖν καὶ μισθῶν περὶ τὰ αὐτὰ Φῶμεν, οὓς 24
σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον
ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβά-
νω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν ὁ μὲν
τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικός, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι
περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν τὸναντίον ἔΦης, τὸν νέον μὲν εἶναι
περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ σε ἀποτο-
ξεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῷ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν
διάνοιαν. Ὁ δὲ μέγιστον, ἣν ἐθέλω τάχιστα σε ἀπο- 25
δείξω λίθον.

9 Περιεκτικὸν) Περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Emt. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapien-
tiae nomine tu fumis ab adolescentibus; manifestumque est,
solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum.

Chryf. Rem tenes; neque enim ego mea causa capio,
sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor, [*effusus, pro-*
digus] alius comprehensor, [*tenax, avarus*] ego quidem com-
prehensor esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
rem efficere.

Emt. Quin contrarium dixisti: illud enim volebas, iuve-
nem quidem comprehensorem esse, [*frugalem & parcum*] te
vero, qui solus dives es, effusorem [*liberalem & magnificum.*]

Chryf. Rides tu quidem; sed vide, ne syllogismo te in-
demonstrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chryf. Dubitatio & silentium, & mentis distractio. Quod
vero maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem.

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεύς, ὃ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς.

ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον;

ΑΓΟ. Ἐοικα γοῦν.

ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον.

ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

Emt. Quomodo lapidem? neque enim tu, opinor, vir bone, Perseus es.

Chryf. Hac fere ratione. Lapisne corpus est?

Emt. Est.

Chryf. Quid vero animal, nonne corpus?

Emt. Est.

Chryf. Tu vero animal?

Emt. Sic quidem videtur.

Chryf. Lapis ergo es, qui sis corpus.

Emt. Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, & postliminio quasi me homini redde.

Chryf. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne corpus animal?

Emt. Non.

Chryf. Quid vero lapis; num animal?

Emt. Non.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὦν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὦν.

ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὥς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάρ-
περ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνή-
σομαί γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβανε.

ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν εἰῶνσαι;

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὔτοι πάντες, οὓς ὄρας.

ΕΡΜ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροί, καὶ τοῦ
θεριζοντος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.

26

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε Φημί, τὸν καλὸν, τὸν

Chryf. Tu vero corpus?

Emt. Nempe.

Chryf. Corpus vero cum sis, animal es?

Emt. Sane.

Chryf. Nec igitur lapis es, qui sis animal.

Emt. Bene abs te factum. Iam enim crura mihi, ut olim
Niobes, spiritu vitali exeunte, diriguerant. Verum emam
te. Quantum pro illo numerari iubes?

Merc. Minas duodecim.

Emt. Hem cape.

Merc. Solus vero illum emisti?

Emt. Non Hercle, sed hi, quos vides, universi.

Merc. Multi quidem, & robusti humeros, & ratione illa
messioria digni.

Iup. Noli tempus terere, voca alium.

Merc. Peripateticum te iam dico, pulchrum, divitem. Agi-

πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετάτατον, τὸν πάν-
τα ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπεικὴς, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέ-
γιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν Φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ
ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν
μὲν, ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν.

ΑΓΟ. Τί δὲ γινώσκει μάλιστα;

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι,
ἐν τοῖς ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα Φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀρ-

te, emite prudentissimum, scientem in universum omnia.

Emt. Qualis est?

Merc. Mediocris, aequus, vitae aptus, &c; quod maxi-
mum est, duplex.

Emt. Quid ais?

Merc. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur
alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem inte-
riorem, exteriorem vocare alterum.

Emt. Quid maxime statuit?

Merc. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus
externis.

Emt. Humanum sapit. Quanti vero est?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: videtur enim & scipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro statim

γύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ εἰς
αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν
χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου κα-
ταλάμπεται, καὶ ὅποιά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας.

ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυ-
δερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς
μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν
γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον,
οὐδὲ πλωζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεμνα Φῆς, καὶ ὄνησιφόρα τὰ μαθήμα-
τά· ὥστε ὠνούμαι αὐτὸν εἰκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκε- 27
πτικὸς οὗτος. σὺ, ὁ Πυρρίας, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττου
κατὰ τάχος. ἥδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ὀλί-
γοις ἡ πράσις ἔσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται;

1 Οὐκ ἂν φθάνοις) Ἀντὶ τοῦ,
τάχιον' ἂν ὄνησῃ αὐτὸν, ἔχων ἐλ-
πίδα παρ' αὐτοῦ εὐποροῦντ' ἐποί-
σασθαι τὸ καταβληθὲν σοι. G.
ibid. ὠνησάμενος) ὠνούμενος. G.

14 Ὁ Πυρρίας) Πυρρίας τοῦς
δούλους ἔλθον ἀπὸ τίνος δούλου.
Πυρρίου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπὸ τίνος
Ξανθίου, ὃν ὁ μὲν ἂν πυρρὸς τὴν
κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

ex illo scies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitu-
dinem mare a sole perluceat, & qualis sit anima ostreorum.

Emt. Hercules! quam subtilis illa disputatio.

Merc. Quid vero alia multa si audias hisce acutiora, de
femine, & generatione, & illa embryonum in uteris figli-
na; & ut homo sit animal risibile, asinus autem non risi-
bile, neque fabricans, neque navigans?

Emt. Gravissima narras, & utilia plane huius disciplinae
capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus
tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Iam enim plures pau-
latim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Atta-
men quis & hunc emet?

Lucian. Vol. III.

H

ΑΓΟ. Ἐγωγε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδέν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τις ἂν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πεπλὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὲ βούλεται;

ΦΙΛ. Ζυγιστάτῳ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐρμειλῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν.

Emt. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi vis hoc responso?

Phil. Nempe nihil omnino mihi esse videtur.

Emt. Ergo neque nos quidquam sumus?

Phil. Neque hoc novi equidem.

Emt. Neque te aliquid esse nosti?

Phil. Etiam multo hoc magis ignoro.

Emt. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid tibi vult?

Phil. Rationes in ea expendo, & exaequo: cumque ad amissim pares & eiusdem ponderis esse intelligo, tum deum utra verior sit, plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes?

Phil. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor.

ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ ἄγαθε, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδύς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιδιδάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς εἶναι θέγεις;

ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναῖσθητος, καὶ ἕλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων.

ΑΓΟ. Ὡνητέος εἶ δια ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρόνῳ φάναι;

ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί Φῆς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε;

ΦΙΛ. Ἀθῆλον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον.

3 Νωθὴς) Ῥάθυμος, παρὰ τὸ νωθὸς ὁ ἰσπερημένος τοῦ θέναι, ἢ γοῦν τρέμειν, καὶ τὸ θέναι, τὸ τρέχειν.

Emt. Cur vero hoc non potes?

Phil. Quia, vir bone, non comprehendo.

Emt. Credibile est: tardus enim & ignarus esse videris. Sed quis finis tibi scientiae est?

Phil. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre.

Emt. Surdum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum.

Phil. Et insuper iudicii omnis expertem, & sensus, & summum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus?

Merc. Mina Attica.

Emt. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obscurum id est.

Emt. Minime vero: emi enim & pecuniam numeravi.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολουθεῖ μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μῆνᾶ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἄλλ' ἐγώ γε σε ἤδη ἐμβάλων ἐς τὸν μύλωνος πέισω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ πριαμένῳ ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ιδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

Phil. Cohibeo me hac de re, & dispicio.

Emt. Quin tu sequere me, ut par est meum servum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, & mina, & praesentes.

Phil. Adfunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibi iam in pistrinum compacto planum faciam; dominum me tuum esse, secundum rationem deteriore.

Phil. De hoc cohibeo assensum.

Emt. At ego, quid videatur pronuntiavi.

Merc. Desine contra niti, & sequere emtorem: vos autem in craftinum invitamus. Nam idiotas, & sellularias, & forenses vitas praeconio vendemus.

ΑΛΙΕΎΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚ. ΒΑΛΛΕ, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀφθόνοις ἰ
λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βώλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν
ὀστράκων· παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ δια-
φύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύ-
σιππε, καὶ σύ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.

κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα ἡμῶν οὐχ
ὑβρίσει. σὺ δὲ, ὦ Διόγετες, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ
ξύλῳ, μὴδὲ ἀνῆς· διδότης τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ἂν. τί
τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ
μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ἐργῆς.

2 Κατάρατον) Ἀθιοι. G.

Ὡς φρήτη φρήτηφιν ἀρήγῃ, φῦ-

7 Πῆρῃ...) Παραδεί τὸ Ὀμη-
ρικὸν ἐκείνο ἐν τῷ Β' τῆς Ἰλιάδος,

λα δὲ φύλοις. G.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

Socr. **F**ERI, feri execrabilem faxis copiosissimis: adiice
glebas: insuper adiice testas. Pulsa baculis impium, vide
ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu.
Omnes simul facta. testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum;
quem contumelia non affecerit. Tu vero, Diogenes, si un-
quam alias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Iam
dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
estis, Epicure & Aristippe? Certe non decebat. Sapientes
estote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

- 2 Ἀριστοτέλες, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει ἑάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαιφόνε. εἴσῃ γοῦν αὐτίκα, οὓς τινὰς ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενοι· καθ' ἕκαστον ἐπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, ἢ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα, λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρέσθαι μόρον, ἵνα ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

- 3 ΛΟΥΚ. Μὴ δαμῶς ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίῳ Φεῖσασθέ μου.

14 Λακιστὸν) Σχιστόν. V.

Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te, impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit: dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat.

Plat. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi, linguam ipsam multo prius praecidi: tibi quid videtur, Empedocles?

Emp. In crateres deiici Aetnae, ut discat non maledicere melioribus.

Plat. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicuius aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque discedat.

Luc. Minime vero: sed per Iovem supplicum praesidem mihi parcite.

ΣΩΚ. Ἄραρεν' οὐκ ἂν ἀΦεθείης ἔτι. ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον αἰ λέγει, ὥς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά;

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἰκετεύσω. αἰδέσσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παροίσεσθε βλαψωδῆσαντά με.

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα.

Χαλκὸν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σέ Ὅμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,

Χρυσόν περ λέξας, ἐπὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἀμᾶς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὴ μοι καταΦευκτέον· τάχως γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτείνειαι τὸν ἱκέτην· οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

Socr. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides vero, quid Homerus dicat,

Nunquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

Luc. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo: reverebimini forte versus, neque aspernabimini consuetudinem carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus optimis,

Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.

Plat. Sed neque nobis deerit Homerica responsio: audi modo,

Ne meditare fugam, blásphema, barbáre, lingua,

Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

Luc. Vae mihi! Homerus destituit, spes nostra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ κακῆϊνα Εὐριπίδου ἐστίν,

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν οὖν ἑκατὶ ῥημάτων κτείνετε με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκείνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέ-
λος δυστυχία.

4 ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκτινῦ-
ναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν με, Φέρετε,
τοῦτο γοῦν εἶπατέ μοι, οἳ τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες
ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θα-
νάτῳ συνειλήφατέ με;

ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυ-
τὸν ἐρώτα, ᾧ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λό-
γους, ἐν οἷς Φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ
ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς
ἄνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-

10 Ἀμείλιχτα) Ἀνήκιστα. V.

Plat. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea?

Haud digna ferre, indigna qui patriverit.

Luc. Sic verba propter ergo nos occiditis?

Plat. Sic per Iovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impij solet esse finis infortunium.

*Luc. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me;
nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite,
qui sitis, aut quam immedicabilem a me iniuriam passi sine
ullo remedio mihi irascamini, & supplicij causa me com-
prehenderitis.*

*Plat. Quibus nos iniuriis affeceris, ipsum te, scelus, in-
terroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & phi-
losoφiae ipsi maledixisti, & contumelia nos affecisti, tan-
quam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod
maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab in-*

σαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀἰδωνέα, Χρύσιππος οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, εἰ μάθετε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σέ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ἥδη γε Λαίϊνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὅσα ἔοργας.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἀπάντων ἐπαινεῖν, οἰκείον τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὔ ἴστε, ἀποκτενοῦντες; ἢ ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁράτε γοῦν μὴ τὸ

1 Παραιτησάμενοι) Παραιτεῖν 2 Αἰδωνέα) Αἰδωνία ἢ Ὀρφία. G.
 παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. V. 16 Ὑπὲρ ὑμῶν π.) Γρ. περί. G.

feris huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis lacerasti.

Luc. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praeberim. Itaque abiicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin saxeae adest toga tantorum tibi poena malorum.

Luc. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis; quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earundem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quandam tutoremque, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt philoso-

τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργῆ-
λαι, καὶ ἀγνώμονες Φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὡς τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κα-
κηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶε
διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς
ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

- 6 ΛΟΥΚ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ
Φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐ-
τοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε,
ὁμιλῶν; αὐτὰ γοῦν ἃ Φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ
παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπαν-
θισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦ-
σι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστου τὸ ἄθος, ὅθεν, καὶ παρ'
οὔτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι
τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα
τὸν ὑμέτερον, οὐ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πο-

phi, ingrati que, iracundi, & parum officii memores videamini adversus virum bene de vobis meritum.

Plat. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam, & ebriam verborum in nos petulantiam?

Luc. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, & vos ipsos laudibus tollerem, & in libris, quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa, quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, & apud instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoscunt, unde, & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me sectantur propter florum legendorum sollertiam, res autem ipsa vos & vestrum illud pratum, qui ta-

λυεῖσθαι τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπί-
σταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ
ἀπαδέειν θάτερον θατέρου. ἔσθ' ὅστις οὖν τὰυτὰ εὖ πε-
πονθῶς παρ' ἡμῶν, κακῶς ὡν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐερ-
γέτας ἀνδρας, ἀφ' ὧν εἰναί τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ
τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρυτον εἴη τὴν Φύσιν, ὥς ταῖς Μού-
σαις ἀνταδέειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ὠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλ-
λωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία ταξέων, καὶ τὰυτα, δοτῆρι ὄντι
τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴ-
ρηται σοι ἐναντιώτατον γοῦν ἐστὶ τῷ πράγματι, καὶ
χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδι-
κίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσεστιν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύ-
ματα ὥς Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον
ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἀπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κα-

(το κατὰ τοὺς ῥήτορας) Ἐπεὶ ἐστὶ ῥητορικὴ. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ
παραδειγματικῇ κίχρηται τῇ πί- ἀπὸ τοῦ καθέλου τῆς πίστεως περι-
σσει αὐτὴ δὲ μερικὴ τοῦτου χάριν νουσι. G.

les protuleritis, tam varios specie & coloribus; si quidem
legere illos sciat aliquis, &nectere, & concinnare, ne alter
ab altero diffideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus,
male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc
habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio,
quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Mu-
sis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline
contendat, iaculari ausus contra ipsum muneris huius &
artis sagittandi auctorem.

Plat. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declama-
sti: maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo impor-
tuniores ostendunt audaciam tuam, quandoquidem iniu-
riae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a no-
bis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc uno
tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres.

κῶς τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήσαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκείνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν ὥστε διὰ γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

- 8 ΛΟΥΚ. Ὁράτε πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσέσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾤηθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθέκοιτο ἄν. ἀλλὰ μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνήτε με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει ὥστε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ πάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι,
- 5 Πρὸς ὀργὴν) Ὁργίλας. G.

Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno finu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

Luc. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante iudicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere; sed iure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque iudice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me fe-

καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑΦέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχών, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀΦήσουσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας, καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς πα- 9
ρακρουσάμενος τοὺς δικαστάς, ἀπέλθοις. Φασὶ γοῦν ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τίνα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι;

ΛΟΥΚ. Θαρρῖετε τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι.

7 Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) Ἐς πεδίον τὸν ἵππον, παροιμία ἐπὶ τῶν ὀπνίκα ἀποχέαι καὶ ἀρεσιν. τότε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν συντείνον τῆς τοῦ ἐπιζητούντος δυνάμεως, τὸ καταλληλότερον ἵππος πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκίαν ἐπιδείξα-

σθαι ἀρετὴν· παράλληλαι ταῦτα τῇ παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ὕδωρ βατράχῳ στίειν γαλῇ, καὶ Λυδῷ πράγματα. V.

ibid. Παρακρουσάμενος) Ἐξαπατήσας. V.

cisse iniuriam, idque de me statuerit iudicium, sustinebo nimirum iustam poenam; vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet iudices; vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsis in fraudem iudicibus abeas. Aiunt enim te rhetorem esse, & causidicum, & versutum in dicendo veteratorem. Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa iniuste facitis, inducas, ut secundum te ferat sententiam?

Luc. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus iudicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum ven-

καὶ ὅστις ἀποδώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ἐπολαμβάνω.

10 ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; εἰκοι γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν.

ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παρελθόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ἐργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κατηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπο-

13 Τὸ πρὸ δίκης γὰρ) Προσπα- τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. V.
κουστίον καταφιγεῖσθαι. V.

16 Καταλείποντες.) Λιθοβολή-

14 Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ) Ἐν σάντες. V.

dat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

Plat. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus?

Luc. Vos iidem & accusate, & iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, & ex abundanti causam me dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum iudicari postulat.

Socr. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & assumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & ius in manu ponentium. Praebebimus enim occasionem volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gau-

λογησάμενοι ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελίτου πέρι, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήσκειται, μὴδὲ τοπαράσῃαν ὕδατος μεταλαβών;

ΠΛΑΤ. Ἀριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δὲ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

ΛΟΤΚ. Εὖγε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νο- 11
μιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφη. δεήσεις γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὑστέρον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δὲ τὴν Φιλοσοφίαν εὔροι τις ἂν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἂν τισι τριβώνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθευμένοις,

⁴ Ὑδατος μεταλαβὼν) Ὅτιον ὅτι οἱ Ἀθηνοὶ δικασταὶ ἐπέχειν βολύμιοι τὰς ἀπέραντους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐπλήρου, καὶ διὰ τίνος διατρήματος παρῆχον τῷ ὕδατι ἔκροισιν, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφίσσεως τοῦ κρουίσκου ἐκείλευον τὸν ῥήτορα λέγεσθαι, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν

ἐκρυβῇ· ἅτε δὴ οὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιοῦμενοι, συντίμνον καὶ ἄγοντες τὴν δημηγορίαν· ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἑμῷ ὕδατι.

Ὑδατος) Τοῦ δικαστικοῦ ὕδατος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικασταὶ ποιοῦντο. G.

dere nos iustitia professi: aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant iudices, si hic ne aqua quidem attributa [*& clepsydra*] moriatur?

Plat. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam. Illa iudicet, & nos sententia illius stabimus.

Luc. Euge, viri sapientissimi, meliora ista & magis legitima. Verum lapides servate, uti dixi: opus enim paulo post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inveniat aliquis? nec enim, ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo eius quaerenda, ut illius consuetudine uter. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa

παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν Φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐ-
 τοὺς, ἀνηράτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ
 οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὥς μὴ ἐλέγχοντο οὐκ εἰδό-
 τες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυσιν. οὐδέπω
 12 γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. Πολλά-
 κισ δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναιγήσαντός τινος, ἦκον ἂν ἐπὶ
 τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὐρηκέναι
 τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων
 ἀπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ
 Φροντιστικῶν τῇ πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν ξυμπα-
 ραβυθθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἂν· εἴτα ἐώρων γυναῖόν τι
 εὐχ' ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ
 ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι
 αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφειτον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον
 ἔωσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ριστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς

15 Ἀναβολὴν) Περιβολὴν. G.

se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi,
 qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non re-
 spondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut
 aliam pro alia ianuam mihi demonstrare. Itaque ad hodie-
 rum diem nondum invenire domum potui. Saepe vero vel
 mea coniectura, vel aliquo deducente ad ianuas quasdam
 delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me invenisse;
 idque colligebam ex multitudine intrantium & exeuntium,
 qui severi omnes viderentur, habitu composito, & vultu
 acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clan-
 culum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulier-
 culam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quan-
 dam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi appa-
 ruit scilicet, eam neque comas, quas negligerter solutas
 videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum
 sine affectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus

εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους τὴν παρακαθισταμένη πλησίον, τοὺς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθύς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς ῥινός, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίωνα, εἰδῶλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐ- 13
δὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βα-
δίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπο-

1 Ἀθεραπεύτῳ) Πατριλᾶς κατα-
πεφρονημένῳ. V.

8 Ἐγχέλεων) Κλοῖων. G.

11 Ἰξίωνα) Nota historia, quem-
admodum Ixion cum Iunonis si-

mulacro seu nebula concubuerit,
unde orti Centauri, disti sic παρὰ
τὸ τὴν αὐρὰν κεντεῖν. G.

15 Ἐν Κεραμεικῷ) Ἀπὸ τοῦ κε-
ραμεύς κεραμείως γυνικῆς, γίνεται.

exornaverat, & ad decentiam, affimilato illo cultus negle-
ctu, usa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum ceru-
sae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab
amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, & si quis quid
daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope affideret,
pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe
vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius
aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox
recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non
πᾶσο quidem, sed barba duci paterentur, & Ixionis exem-
plo, inanem speciem amplexerentur pro Iunone.

Plat. Illud quidem recte: neque enim in propatulo ia-
nua, neque nota omnibus. Ceterum ne opus quidem est
domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico opperie-

μενούμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιούσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσεις καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη προσέσιν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσήνῃ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοία ἡρέμα βαδίζουσαν;

ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθὴς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόναν.

- 14 ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὰν βίον; ἄρα τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γούν ἐοίκατε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ

κεραμεικὸς καὶ συναϊρέσει κεραμεικός. V.

2 Ἐν τῇ Ποικίλῃ Ἡ Ποικίλῃ στοὰ πρὸς Ἀθηναίους· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Προσηνῇ) Πρῶτον. V.

9 ΠΛΑΤ.) Plato loquitur, qui ab inferis cum ceteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. G.

mur, mox huc venturam in reditu ab Academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, aspectu propitio, quae co- gitabunda placide incedit?

Luc. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia.

Plat. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

Phil. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita? Quid vos rursus in vitam? num quid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum

που λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ιεροσύλός ἐστι;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ιεροσύλων ἀσεβέστατος· ὅς τὴν ιερωτάτην σέ, κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποσοι τὴν παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν.

ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως Φίλην τε αὐτὴν ἡγήμαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἡτίαςάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐορτῇ; οἶδα γὰρ ὥς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκάμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τούναντίον ὅπερ ἂν ἦ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε;

9 Ἐφίημι) Διονυσίοις γὰρ μέτοις ἔτους ἡποτελεῖτο, ἵαρος καὶ φθινο-
ἐφίητο τὸ θέατρον τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ πᾶρον· ἵαρος τὰ μικρὰ Διονύσια·
τῇ κωμωδίῃ. Ταῦτα δὲ δις τοῦ φθινοπάρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus?

Plat. Et quidem, Philosophia, sacrilegorum omnium sceleratissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus.

Phil. Et vos indignari estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comoedia audiens Dionysii, tamen amicam illam putem, nec in ius vocarim unquam, neque accedens cum illa expostulaverim, sed patriar illam ludere, quae convenire videntur & solemnia sunt illis feriis? quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit; ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, & fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini?

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέδορακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιῶν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

15 ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί Φῆς σύ;

ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὃ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τὰ ληθές ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γοῦν εὐρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Νῦν, ὃ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρῶν δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὴ ὀβολῶν ἑκάστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

1 Μίαν ἡμέρ.) Ἐντεῦθεν τοῦ λόγου τούτου ἐπιγραφὰ τὸ Ἀναβιῶντες. G.

Plat. Commeatu unius huius diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

Phil. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua sententia litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio causae servaretur.

Plat. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo ante vero contemptissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum,

ΦΙΛ. Ὅρατε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μισαρὰ πράττοντας, ἡγόρευε κακῶς.

ΛΟΥΚ. Εἴση αὐτίκα, ἣν ἐθέλης ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἀρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανεῖν πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην. 16

ΛΟΥΚ. Τίνες δὲ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιοι καὶ αὗται δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρά δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὲς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν.

ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἢν τινὰ καὶ λέγεις.

Phil. Videte, ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patran-tes, traduxerit.

Luc. Hoc statim scies, si causam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

Phil. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate: veniam enim vobis, hac lite iudicata.

Luc. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae.

Phil. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio: sed obscura illa & tenui colore, Veritas est.

Luc. Non video, quam dicas.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὀρᾷς, τὴν γυμνήν, τὴν ὑποφεύγουσαν αἰεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν;

ΛΟΥΚ. Ὅρῳ ἤν μοῖς. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νῆ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17 ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὅποιά ἐστιν.

ΦΙΛ. Ἄλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

ΑΛΗΘ. Οὐκ οὖν ἐπάγωμαι καὶ τὰ θέραιπαινιδία τούτω, εὐνοικατάτω μοι ὄντε.

ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐβέλῃς.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία, μεθ'

Phil. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem?

Luc. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in ius volo.

Phil. Nempe sequimini etiam vos: nec enim molestum erit, unam iudicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat.

Luc. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in iudicio, ut indices omnia.

Ver. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi.

Phil. Duc fane, quotquot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas, & tu Loquendi Fiducia, ut

ἡμῶν, ὡς τὸν δαίλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμίᾳ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἐλεγχε, αὐτοῦ περίμενον.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα. ἡμέτω δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι θέσει μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγκτοις, αἰετῖνας ἀποφυγὰς εὕρισκομένοις, ὥστε ἀναγκαιὸς ὁ Ἐλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν Ἀπόδειξιν παραλάβοις.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκαιοὶ δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὁραῖς, προσεταμίσσεται καθ' ἡμῶν, ὦ Φι- 18
λοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙΛ. Εἴτα δεδίατε, ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέλες, μή τι ψεύσῃται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὔσα;

formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo iusta nulla causa versantem, servare possumus. Tu vero, Elenche, [Convictio] hic mane.

Luc. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus.

Phil. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si Demonstrationem etiam assumes.

Ver. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad iudicium videmini.

Arist. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem.

Phil. Et vos metuitis, Plato, Chrysispe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas?

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς παῖσυργός ἐστι, καὶ
κολαχικός· ὥστε παραπέισσι αὐτήν.

ΑΛΗΘ. Θαρρείτε· οὐδέν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δι-
19 καιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπώμεν οὖν. Ἄλλ' εἰ-
πέ μοι σὺ, τί σοι τούνομα;

ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγ-
ξικλέους.

ΦΙΛ. Πατὴρ δέ;

ΛΟΥΚ. Σύρος, ὧ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων.
ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδί-
κων μου, οὐχ ἥττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος
δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βα-
βυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σέ, οὐδέν ἂν

12 Οὐ κατὰ Σολέας) Σολεὺς μὲν
γὰρ Ἀρατὸς ἦν, Ἑλληνικῇ παι-
δείᾳ τοσούτον δύνευσχε· ὥστε τὰ
φαινόμενα Ἑλλάδι φανῆν γράφας,
ἰδοῦμάσθι. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς
στοᾶς κοσμήτωρ τε καὶ καθηγητὴς
ἐκ Κιτιίου τῆς Κύπρου ἄρμυτο, καὶ
δὴ καὶ Κράτων καὶ Χρύσιππος ἄμ-
φω Σολεῖς οὐκ ἄσημοι κατὰ φιλο-

σοφίαν, καὶ μάλιστα Χρύσιππος.
ἀμίλει δὲ καὶ Ἀριστοτέλης Στα-
γειρίτης, καὶ Δημοκρίτος καὶ Πρα-
ταγόρας, Ἀβδηρίται. ἀλλ' οὐδέποτε
ξενίας διακονταί, ὅτι μὴ ἐκ μέσης
Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες εὐρίσκον-
ται. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς
σχεδὸν Ἕλληνας παρευδοκίμηκότες
τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσχέσει. V.

Plat. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est,
& adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducat.

Ver. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac
una praesente Iustitia. Eamus igitur. Sed age, dic, quod
tibi nomen est?

Luc. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis. [Confidentius;
Veri F. Convincentiū N.]

Phil. Sed patria?

Luc. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem co-
lunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum
meorum novi, non minus, quam ego sum, genere barbaros:
mores vero & eruditio, non qualis Solenfium, aut Cyprio-
rum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam

γένεοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν Φωνὴν βάρβαρος εἶη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὔσα.

ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. Ἡ τέχνη 20 δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΥΚ. Μισαλαζὼν εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισο-ψευδῆς, καὶ μισοτύφου, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιοῦτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὡς οἶσθα.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ὅπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πᾶν ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ Φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ Φιλόκαλος, καὶ Φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ Φιλεῖσθαι συγγενῇ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεντακισμῦριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν,

apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voce fit barbarus; modo sententia iusta esse appareat.

Phil. Recte narras. Temere enim illud quaerebam. Ars vero quae tibi est? nam istud quidem scire refert.

Luc. Osor superbiae sum, & praestigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti.

Phil. Odii, Hercule, multi artem facis.

Luc. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio sum, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto, quae amore constat. Sum enim veri amicus, & honesti ac pulchri, tum simplicitatis, & quaecunque natura amabilia sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppositae arti subiecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum est, ne alteram qui-

ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη τὴν δέ, πάνυ ἡκριβωκέναι.
 ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε
 φασί, καὶ τάδε ὥστε μὴ διαίρει τὰ τέχνα· μία γὰρ
 ἐστὸν, δὴ εἶναι δακνύσαι.

ΛΟΥΚ. Ἀμεινεν σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὸ
 μέντοι ἐμὸν, τοιούτον ἐστίν, οἷον ταὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν,
 ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ Φιλεῖν.

21 ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν ἑνταῦθά
 που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν. ἡ Ἱέρεια,
 διάβες ἡμῶν τὰ βάβρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνή-
 σωμεν τὴν Θεόν.

ΛΟΥΚ. ὦ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων
 σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅπῃσ' ἐπιπορκοῦντων ὀσημέ-
 ραι ἀκούεις αὐτῶν καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνῃ ὁρᾷ, ἅτε

2 Οὐκ ἐχρῆν... καὶ τάδε φασί,
 καὶ τάδε) Διὰ τὸ ἐναντίον εἶναι τὴν
 αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἦτοι τῶν ἀντικει-
 μένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ
 γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος
 ... πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστε-
 ρόν. καὶ ἀπὸ ... νοσερὸν εἰδὼς...
 ὑγιεινόν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γιγίσαις

καὶ φθορᾷ, μειώσεως καὶ αὐξή-
 σεως, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ ὑπὸ
 τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φη-
 σι πρὸς τὴν Παῤρυσιάδην νῦν. δια-
 τεινόμενος ἀπομαθεῖν τὰ πάντα τοῦ
 μισεῖν καὶ τῶν κατ' αὐτὰ τέχνη.
 ὡς οὐχ ὅτι τοῦτο... τῶν ἀντικει-
 μένων ἢ αὐτὴ γιγίσαις. G.

dem, cuius exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam;
 alteram autem nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat: eiusdem enim & hoc est, aiunt,
 & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae cum videan-
 tur esse, una sunt.

Luc. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ra-
 tio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

Phil. Iam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic
 alicubi in templo urbicae Palladis iudicemus. Disponi nobis,
 Antistes, iube subsellia: nos interea Deam adorabimus.

Luc. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes
 homines, recordata, quot illorum periuria quotidie audias

δὴ ἐπίσκοπος οὖσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτοῦς. ἐμὲ δὲ ἢν που κρατούμενον ἴδῃς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαι-
ναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῶν καὶ δὴ καθήμεθα ἑτοιμαί 22
ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἀπάν-
των, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν
κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα
λέγειν. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο.

ANAB. Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδεύτατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο
πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμα-
στῇ, καὶ καλλιφρονία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχα-
ρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκρι-
βές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάν-
τα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν. ὥστε τὴν προσηγορίαν
δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἶπε τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνή-

1 Ἐπίσκοπος) Γραι. ἐπὶ σκοπῆς 15 Προηγوریαν) Τὸ πρότερον εἰ-
εἰκόσσε. νῦν καιρὸς. G. πέν ἢ ἀγορεύσαι. G.

Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc
tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas,
& plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto me serva.

Phil. Age, iam sedemus vobis, paratae vestras audire ra-
tiones. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime ac-
cusaturus videatur, actionem componite, & reum convin-
cite; neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis: tu
vero post haec causam dices, Parrhesiade.

Rev. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimus fuerit?

Chryf. Tua, Plato, cogitandi admirabilis sublimitas, & mere
Attica vocis suavitas, & gratia illa, quae tantum in persua-
dendo valet; tum prudentia, & exquisitum illud artificium, &
illae, ubi demonstrandum erat, verborum illecebrae: omnia
haec copiose tibi adfunt. Itaque orandi suscipe provinciam,
& pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recorda-

σθῆτι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκείνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶ σοι δοκῇ καὶ κείνῳ που παράβυσσον, ὥς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχη τὴν δίκην.

- 23 ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ τινὰ τῶν σφοδροτέρων προχειρισάμεθα, Διογένην τούτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σέ, ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι, δὴ ὀβολῶν πρῶην ἀποκεκρυγμένος.

re omnium illorum, & in eundem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis magis formidandus est. Itaque adsperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & si videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iuppiter volucrum currum agens, indignaturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chrysippe. Neque enim fane pulchritudinem, aut in scribendo vim quandam praesens tempus desiderat; sed apparatus convincendi & iudiciale. Orator autem est Parrhesiades.

Diog. Ego vero accusabo illum: nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliose tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.

ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἀπάντων. μέμνησο δὲ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ ταῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε· ὅπως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρήρσιადου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὁ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. ὅρα, σὲ μόνον προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαρρεῖτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἀπάντων 24
ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (Φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρᾶός ἐστιν) ἀφείναι

10 Ὑπερμάχει) Ἀπὸ τοῦ κα-
τασκύαζε, ἐπείπερ τὸ ὑπερμαχεῖν
αἰτιατικῇ συντάσσεται. ὑπερασπί-
ζω σου. προῖσταμαί σου. προπολι-

μῶ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ
σου. V.

13 Ὑπὲρ ἀπάντων) Περὶ πάν-
των ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.

Plat. Diogenes, o Philosophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generose, ne tuum modo in accusatione negotium agas, sed communem causam spectes. Si quid enim inter nos non convenit de nostris disputationibus, tu in praesentia quidem noli quaerere, aut ultra sit verior ratio definire; sed in universum modo pro philosophia ipsa indignationem ostende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrhesiadae sermonibus; relictisque festis, quibus diffidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

Diog. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto & miti, dimittere illum cogitet;

διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον ἄριστον γὰρ, ἥπερ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σέ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν Διογένης δὲ κατηγορεῖτω μόνος.

ΦΙΛ. Οὐ δέδιαις οὖν μή σου καταψηφίσανται;

ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα καθίστατε δ' οὖν. σύ δ', ὦ Διόγετες, λέγε.

- 25 ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἴνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν

4 Ἡπερ τῷ ξύλῳ) Εἰς τὰς τῶν φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκῶπτει διαπαίζει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ σχήματι μόνον φιλοσοφοῦντας. G.

at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere.

Phil. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava, *res gerenda est*: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in clepsydram aqua, & in te consilium intuetur.

Luc. Assideant vobiscum reliqui, o Philosophia, & ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus.

Phil. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia?

Luc. Minime. pluribus enim volo vincere.

Phil. Generose tu quidem. Assidete igitur: tu vero dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Aristotelem,

τούτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρυσίπ-
πον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον κα-
λὰ ἐσεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρις-
κατάρατος οὗτος Παρρησιάδης ὕβρισκεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ
γὰρ τις ὥς φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ
τάς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὅποσον ἡ δεινότητος, ἡ ἀκμῆς
ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευ-
ασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς γόητας,
καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπειθῶν
καταγελαῶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὥς τὸ μηδὲν ὄντων.
μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίη-
κεν αὐτοὺς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνά-
φους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαί-
οι, ὦν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιὼν,
ὥστε ἑαυτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέσθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὕβριζεσθαι. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν
ὁ πολὺς λεῶς, χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοι-

14 Ἐπὶ χλευασμῷ) Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. C.

& reliquos ignorat, quantā in vitam bona intulerint? quibus
vero nos, tales cum sumus, execrabilis ter & amplius iste
Parrhesiades contumeliis affecerit, iam dicam, Cum enim
orator, aiunt, esset, relictis iudiciis, & secunda in illis fa-
ma, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi
suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi co-
piis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit,
cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persua-
deat multitudini, ut irrideat nos, & tanquam nihili sumus,
contemnat. Quin & in odium iam & nos ipsos, & te Philosophi-
am, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &
quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enar-
ret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus,
nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent

δορουμένοις, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δο-
κοῦντα διασύρηται ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον
Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τούτου ἐπὶ
χλευασία παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμωδοῦσιν
ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας. καίτοι ἐκεῖνοι
μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διο-
νυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι
ἐδόκει τῆς ἐορτῆς καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελως
26 τις ὢν. Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ζυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ
Φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας
τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ Φωνῇ
διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέ-
λην τούτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαν-
τας, οὔτε ἐορτῆς ἐφεισῆς, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν πα-
θῶν. εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα,
εἰ ἀμνύμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ
7 Ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν) Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ἔδρων. V.

irriforibus & maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus causa in scenam producentibus, & absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysius, ubi permissum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit. At iste, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, & in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus iniuria. Haberet enim sane ea res veniam, si defendens iniurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium ve-

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιοῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρήται καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἐταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμωδεῖν αὐτῷ τὰ πολλὰ· ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδούς τὸ κοινόν. Ἄνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο- 27
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὥς μὴδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοῖ Φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐθερίας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν, ὥς

4 Μένιππον) Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικός ἢ φιλόσοφος κατὰ τὸν Σεβαστὸν φύσει κεχρημένος γενναῖα καὶ ἐλεγκτικῇ τε καὶ ἀποτόμῃ, καλῶς

τε τὸν κύνα καὶ ἐμφιλοσόφως μεταίαν, ὥς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον ἀποφέρεισθαι. V.

ro indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; & conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adiutore aetoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali, ut comoedias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet, quod contradicat, homo res gravissimas tot sub testibus traducens: utile igitur etiam hisce tale supplicium, si puniri istum videant, ne quis alius in posterum philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, & feramus iniurias, ea non iam moderatio, sed ignavia & inscitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone con-

Φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος οὗτος, δὴ ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧνγε αὐτοὶ τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτῆσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι ἡμῖν, τὰ αἰσχιστα ὑβρισμένοις.

- 28 ANAB. Εὖγε, ὦ Διόγενης, ὑπὲρ πάντων καλῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἐγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἥδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ρεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

- 29 PARR. Οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἕξαρνος γενέσθαι, ὥς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμε-

9 Ἐν τῷ μέρει) Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος· ρεῖ γὰρ ἡδὴ τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἰστέον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν βουλόμενοι τῆς ἀπεράντου Φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος πληροῦντες,

διὰ τινὸς διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἑκροίαν, καλεῦντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφίσσεως τοῦ κρουίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιοῦμενοι, συνέτεμον τὸν λόγον. V.

flitudo, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica, me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praesentium, vendidit. Quibus de causis & ipsi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis fumus affecti.

Rev. Euge, Diogenes, praeclare, quae opus erant, omnia pro omnibus dixisti.

Phil. Definite laudare: infunde iam causam dicturo. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Parrh. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut

λετηκῶς ἀφῖχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπε-
 σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς, νῦν προσ-
 θήσκειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὓς τινας ἀπεκλή-
 ρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀπο-
 καλῶν. καὶ μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ
 περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοι-
 το ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκεί-
 νους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιούν-
 τας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥη-
 τορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην,
 καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοήν, καὶ ὠβισμούς,
 καὶ μυρία ἄλλα ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυ-
 γον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας,
 ἡξίου ὅποσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζά-
 λης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδίον τινα λιμένα ἐσπλεύσας,
 ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. Καὶ ἐπειδὴ μόνον παρέ- 30
 κυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ

statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere non-
 dum occupavi, nunc iam adicere: ita enim intelligas, quos
 ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos
 & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum
 attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledi-
 cum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui ar-
 guo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt.
 Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario
 inesse debeant caufidicis, deceptionem, mendacium, auda-
 ciam, clamorem, confistationes, & sexcenta alia; ab his,
 ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra ha-
 bes, o Philosophia, appuli, optavique, si quid reliquum mi-
 hi vitae esset, tanquam ex procella & aestu in serenum quen-
 dam portum invehens, sub tua tutela transigere. Deinde
 cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse

τούςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας
 ἄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας,
 τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα παραινούντας, εἴ τις
 μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς
 ἀποσβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς
 τούτους ρυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νῆ
 31 Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. Ὅρῶν
 δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δό-
 ξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα
 ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμεῖσθαι ρά-
 διον, εὖ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέ-
 γω, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ
 βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχή-
 ματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείρον-
 τας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανάκτουν· καὶ τὸ
 πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς
 τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἄ-

erat, & hocce omnes admirabar, vitae beatae legistatores,
 & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis
 praeceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non dis-
 cedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas
 a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac
 dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pau-
 ci faciunt. Cum vero viderem multos non amore philoso-
 phiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest,
 gloria ductos, promptis istis & publicis, quaeque imitari uni-
 cuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbam di-
 co, incessum, & amictum; vita vero & actionibus contra-
 dicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignita-
 temque professionis corrumpere: indignabar equidem, vi-
 debaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mol-
 lis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Her-

χιλλέα, ἢ Θήσέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐ-
 τὸν, μῆτε βαδίζων, μῆτε Φβεγγόμενος ἡραϊκόν, ἀλλὰ
 θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ
 Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου
 αὐταῖς προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνι-
 κος, ἀλλά, μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ
 παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως
 ἀτίμως κατατεθελυσμένος πρὸς αὐτοῦ. Τοιαῦτα καὶ 32
 αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκας
 τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμη-
 σαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον
 μιμήσασθαι· ὃς λεοντῇ περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων
 αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος
 μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρη δὲ τις αὐτὸν
 ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ
 ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστα μοι δεινὸν, ὧ
 Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι,

culem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed
 sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque He-
 lena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi si-
 milem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur
 mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisurus,
 a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset. Huic simi-
 lem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam
 histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas in-
 duere ausos, & Cumanum illum asinum imitari, qui leo-
 ninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros
 eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, do-
 nec illum peregrinus, qui & leonem saepe & asinum vidif-
 set, redargueret, & fustibus dolatum abigeret. Praeter ce-
 tera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod

εἴ τινα τούτων εἰώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἄσελγές τε ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἡγιάτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἵκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίνετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκείνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν
 33 διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὀρᾶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δεόν, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτῆ-

4 Ἡ τοῦτου τὸν ἐπώνυμον) Διόγινους τοῦ κυνικοῦ. V.

10 Ἐρήμην) Ἐρήμην δίκην ὅταν ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δί-

κην καταδικασθῇ, ὁμοίον καὶ τὸ ἐρήμην ἀλῶναι. V.

14 Ἐξαγορεύοντα) Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. V.

nemo non hominum; si quem horum prave aut indecore, aut libidinosè quidquam facere videret, ipsam statim philosophiam accusaret, & Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscunque se cognominem peccator ille ferret, disputationesque haberet. Itaque ab male illo vivente, male de vobis coniectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discefferatis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, & in simile cum illo crimen pertracti estis. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, & a vobis discrevi. At vos, qui honorem mihi ea de causa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effutientem & extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene im-

σω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶ-
 ναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀβλοβέται μαστιγοῦν
 εἰώθασιν, ἣν τις ὑποκριτῆς, Ἀθηναῖν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν
 Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ'
 ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδέν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεί-
 νοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ
 σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφό-
 ροις, ἀλλὰ καὶ ἡδοῖντο αὖν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰ-
 κέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι,
 μικρὸν τὸ πταῖσμα· τὸν Δία δέ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ'
 ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς καὶ
 αἰσχρόν. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν 34
 ἔστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολ-
 λοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκον-
 τες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τὰναντία ἐπιτηδεύουσιν,
 οὕτω βιοῦσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρημιά-

1 Ἀδικεῖντα) Ἀσεβοῦντα. Λου- τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια
 κιαδὸς ἐν τῇ περὶ Ὁρχήσεως φησὶν, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.
 ἐκείνῳ δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι V.

pium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacro-
 rum certaminum praefides flagris obiurgare soleant, si quis
 histrio Minervae aut Neptuni, aut Iovis personam qui susce-
 pit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo
 illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu
 suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint;
 sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium
 parum dextre agere, parvus fuerit error: Iovem vero aut
 Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, ma-
 li ominis instar & turpe nimis fuerit. Rursus illud omnium
 est absurdissimum, quod dogmata quidem vestra studiose
 vulgus illorum exquirat; ceterum perinde vivunt, ac si ad
 hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia
 sequantur. Quae enim dicunt omnia, exempli causa, divitias.

των καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶεσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὁ Φλισκάνουσιν, ὠδιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσιῶν θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπῶδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρα-

6 Τεθήπασιν) Ἐξεπλάγησαν.
V.

12 Παρωθούμενοι) Παραγκνιζόμενοι. V.

gloriamque contemnere, & sola, quae bona sunt, honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despicere, & tanquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere fane admiranda. Verum enimvero, isti mercede haec ipfa docent; & divites admīrantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatōres quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflistantur, & circa divitum ianuas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non con-

τον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅποσοι ζυμπίνουσι, γε-
 λῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσιν φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα
 καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον, ὅτι μη- 35
 δένος δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλού-
 σιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ
 προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ-
 τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδη-
 μα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαι-
 τοίη, τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι
 δέη λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν
 λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυ-
 σίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων
 διαφέρον; ὅταν δὲ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἐταῖρος ἐκ πα-
 λαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελ-
 θὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινωδία
 τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας

tinent. Idiotae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paulum quiddam roget, silentium, aestus, incitiae, & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amici-

ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλόν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ποτὲ οἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔφη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς δια-
 36 τριβαῖς σκιαμαχοῦμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, Φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προ-
 κείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάν-
 τα καὶ τὰ βιβλία ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφεν-
 γεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὁστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὁστοῦν ὑλακτοῦ-
 σι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυρρίχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖ-
 σθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περι-
 κείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι

7 Ἄσπονδα) Ἐχθρά. V.
 ibid. Ἀκήρυκτα) Ἀδιάλλακτα.
 V.

ἢ πυρρίχην, σύντομος. V.

15 Ἀλουργίδας) Πορφύρας χλα-
 μίδας. V. Sed C. ἀλουργίς, πορ-
 φυᾷ χλαμῖς.

13 Πυρρίχίζειν) Εἶδος ὀρχήσεως

tia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abie-
 re; omnia quidem avolarunt, volucra vere verba, quibus
 temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt. Eo
 enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum
 vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obo-
 lum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi
 locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus.
 Canibus simile quiddam usu venit: si quis os in medios il-
 los proiecerit, exsiliunt, mordent invicem, eumque, qui os
 praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegy-
 ptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque
 bestias (facillime autem humanas imitantur actiones) di-
 didicisse celeriter, & saltasse in vestibis purpureis, & perso-
 natas, diuque probatum spectaculum; donec spectator ali-

ὅς τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆ-
 κεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαβόμενοι
 τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ
 πυρρῆχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν
 ἐσθῆτα κατερρήγνυνον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας
 πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρῆχης διελέλυ-
 το, καὶ κατεγελαῖτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου. Τοιαῦτα καὶ οὐ- 37
 τοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἡγόρευον,
 καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγχων, καὶ καμνῶδῶν. περὶ
 ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
 ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις
 νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφη-
 μον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί
 γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ἀλαζόνας ἐκείνους,
 καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρυσίππε, καὶ Ἀριστοτέ-
 λες, τί φατε προσήκειν ὑμῖν τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι

quis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in me-
 dium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente
 pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas cor-
 trivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugna-
 runt; illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spe-
 ctatoribus. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego ma-
 ledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes,
 ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque si-
 milibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes philoso-
 phiam, legumque vestrarum observantes) absit a me insa-
 nia illa, ut contumeliosum quidquam, aut finistrum dicam.
 Aut quid habeam dicere? quid enim horum simile est in vi-
 ta vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi,
 puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chry-
 sippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis ta-

καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς, Φασι, καὶ Πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ Φιλοσοφεῖν Φάσκουσι, καὶ σκυθρωποὶ εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἦνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θάττον ἂν γυψ ἀηδόνα μιμήσαιοτο, ἢ οὔτοι Φιλοσόφους. εἶρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ὅποσα εἶχον. σὺ δέ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθὴ ἔστι.

38 ΦΙΛ. Μετάσθηθι, ὦ Παρρησιάδῃ, πορρωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν;

ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δῦναι ἡυχόμεν· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ Φήρμωζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε τοῦτο δέ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς

1 Ἡρακλῆς, Φασι, καὶ Πίθηκος) Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ παρηλλαγμένων καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἥρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχρημα ἀν-

δρείος. οἱ Πίθηκοι δὲ οὔτε ἀνδρείων ἔχοντες καὶ καταγέλαστοι καὶ εὐφάρατοι ἀνδρίας ὑποκρίνεσθαι εἰσ-αγόμενοι. V.

les, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt, & philosophari se prae- dicant, & truci vultu sunt, propter haec vobis assimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histronia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

Phil. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur?

Virt. Equidem, Philosophia, illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*: adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque, qui ista faceret; & refererebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino ostendit homines di-

ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάζας.

ΦΙΛ. Καὶ γὰρ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δὲ, τί Φατέ;

ANAB. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ Φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γοῦν τῶν Ἰλίων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγωδὸν τινὰ τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν συμφοράς. ἀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς ἐκτραγωδεῖτω.

ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ Φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Παρρησιάδῃ ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, 39

7 Εὐεργέτην ἀναγράφεται) Γρ. ἀναγράφαι. G.

13 Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.) Ἀθετῶ, μεταγινώσκω ἐφ' οἷς εἶρηκα. V.

lucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret.

Phil. Et ego plane erubesceram, o Virtus. Vos autem quid dicitis?

Rev. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Ilienſium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis invisos tragoediis suis infamet.

Diog. Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum magnopere, & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adscisco.

Phil. Bonum factum, Parrhesiade, solvimus te accusatio-

καὶ ἀπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν.

ΠΑΡΡ. Προσεκύνησα τήν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ, ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχεις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶμεν καὶ κείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιάδης ἐκάστου.

ΠΑΡΡ. Ὁρθῶς, ὦ Ἀρετῇ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς Φιλοσόφους.

40 ΣΥΛΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς Φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης.

ΠΑΡΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχαν-

ne: vincis suffragiis omnibus, &, quod reliquum est, scito, te nostrum esse.

Parrh. Equidem initio iam adoravi. Iam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: augustius enim fuerit. Splendida, quaeso, Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae.

Virt. Igitur de altero iam cratere libemus, & vocemus etiam istos, ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis persolvant. Accusabit unumquemque Parrhesiades.

Parrh. Bene istud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem, praeconio huc evoca philosophos.

Syll. Audi, tace. Veniunt philosophi in arcem causam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae.

Parrh. Vide, pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Ius metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

τες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τὰδε, ὦ Συλλογισμὲ, κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρρησιάδῃ, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι Φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς αἰνούνται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομὴν. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς. ὅς δ' ἂν πάγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιληψέται. κομίζειν δ' ἑκάστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ πᾶσιν ἐρίζεμεν ἔξοχος εἴη. Βαβαῖ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ τὰς 42
9 Παλάθην) Μάζαν σύκαν. V.

occupari circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc fere in modum edic, Syllogisme.

Phil. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

Parrh. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se iudicant, veniunt in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de sesamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Afferat autem quisque, temperantiam, iustitiam, continentiam minime; neque enim ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Proposita in medio sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes. Vah, quam plenus est ascensus invicem se trudentium ad

δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακείον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, νῆ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἐσμοῦ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὀμηρον εἴπω, ἀλλὰ κακείθεν εὖ μάλα πολλοὶ, καίντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἤρι. Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, καὶ πανταχοῦ πῆρα, πώγων, κολακεία, ἀναίσχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, Φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅποσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὧ Φιλοσοφία,

1 Τὸ Πελασγικὸν) Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

3 Τοῦ Τάλω) Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος·

τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἄνακτες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

4 Ἀνακείον) Ἀνακείον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν· ἄνακτες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

duas minas, cum primum audiere. Ad Pelagiscum autem alii, ad Aesculapii alii, & circa Areopagum etiam plures, alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene fane multi, & hinc sexcenti,

Quot folia, & flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem assidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem ascenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immixti, & latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoso-

καὶ ὁ τις ἂν μέμψαιτό σου μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς Φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. 43

ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε' ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΠΕΡ. Οὐ μὲν οὖν' ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρώτοι ἂν ἡμεῖς εἴμεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς παλάβας' περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν, καὶ ὑστάτους δὲ λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

12 Ἐπικουρείοις) Ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα τῆς ἡδονῆς ἀγουμῖναν. V.

phia, sane molestissimum est, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophantibus sunt probabiliiores.

Phil. Fiet illud paulo post: sed iam hos excipiamus.

Plat. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet.

Pyth. Non, sed Pythagoricos nos: prior enim fuit Pythagoras.

Stoic. Nugas agitis: meliores nos de Porticu.

Per. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione philosophi.

Epic. Nobis Epicureis placentas date & massas: de minis exspectabimus, & si accipiamus ultimi.

Acad. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis sumus contentiofiores.

Lucian. Vol. III.

L

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

- 44 ΦΙΛ. Παύσασθε Φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἵστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς Φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδέν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὥς μὴ ἀντιπαιῶντο τῶν ὑπὲρ αὐτοῦς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων,
- 45 ὅπόσοι μεμενέκασιν, οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπὲρ ῥέται ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρ' ἰδῶ τί καὶ ἔχει, ἥπου Θέρμους, ἡ βιβλίον, ἡ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν;

16 Ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν) Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ σχεδὺς ἀπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ σποδίᾳ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φασίν. V.

Stoic. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

Phil. Desinite rixarum. Vos vero, Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, & iam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impositores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, affectent. Quid hoc? fugitis, per Iovem; per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abiecit. Age, videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere?

ΠΑΡΡ. Οὐκ' ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὐγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἡξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅν τινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἱ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ τινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὥς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ ποιησά- 46
μεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὥπται καὶ εὖνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραβόντα μετ' αὐτοῦ τὸν Ἐλεγχον, ἅπασι τοῖς Φάσκου-

1 Χρυσίον τουτὶ) Τὸ μὲν χρυ- ζοιεν τὸ πρόσκον ἐπὶ τὸ σεμνό-
σίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνε- τερον καὶ τὴν ὑπὲρ. οἱ κύβοι δὲ
ρίσκονται. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾷν δείγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκο-
εἰσώθotes. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτεθί- λάστου διαίτης. V.

Parrh. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesserar.

Phil. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere?

Parrh. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari definant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invale scat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

Ver. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus, ut, assumpto Elen-

σι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἴθ' ὃν μὲν ἂν εὖρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανώσάτω θαλῶ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τιμι (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτῳ τὸν πύργονα ἐν χρωῖ πάντῃ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ, τοῖόςδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κακείνους ἀντιβλέπειν τῷ Φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προβεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἶδῃς ὑπερῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῶ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπά-

ς Ἐν χρωῖ) Κουρίας ἐν χρωῖ λέγεται ὁ μίχρι τῆς σαρκὸς ἐξηρημένος. V.

cho, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, philosophiae histrionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, refectet, & stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia.

Phil. Bene ista, Veritas: examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut & illi adversus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro proposito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris despiciere ista, & nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, & manum ad aurum porrigere, hunc

γειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκεύραντα πρότερον τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ 47
 ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ
 πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἔστεφανωμένους· εἰ βούλε-
 σθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς Φυγόντας;

ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἣν ἡ ἱερεῖά μοι ἐβέλη πρὸς ὀλίγον
 χρῆσαι τὴν ὁρμιᾶν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ
 ἄλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς
 πάντ' ἔχοις.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν, ὦ ἱερεῖα, καὶ ἰσχάδας μοί τινὰς δὸς
 ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

9 Ὀρμιᾶν) Ὀρμιὰ λεπτὸν σχοι-
 νίον, ἀπὸ τοῦ εἶρω, τὸ συμπλέκω. V.

10 Ὁ ἐκ Πειραιῶς) Πειραιεύς, ὁ
 ἐν Ἀθῆναις λιμὴν. καὶ κλίνεται πι-
 ραιεύς ἀπὸ τοῦ περὶ πειραῖα, πι-
 ραιεύς, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ι πι-
 ραιεύς. V.

14 Ἀνύσασα) Περιττὸν τὸ ἀνύ-
 σασα, Ἀττικὸν μέντοι αὐτοὶ γὰρ
 καὶ παίζεις ἔχον φασίν, καὶ ἔχον
 εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παραπλή-
 ρια. V.

vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

Parrh. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & vi-
 debis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia;
 sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vul-
 tis, etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham.

Phil. Quid? tu fugientes huc retrahes?

Parrh. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare
 lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia.

Parrh. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas ali-
 quot, & pauxillum auri.

Ant. Cape.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν.

ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδῃ, ποιεῖς; ἤπου τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ, Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ Φίλῃ, 48 πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρον.

ΕΛΕΓ. Οὐκ' ἀλλὰ γαλέος ἐστὶ· προσέρχεται δὴ τῷ ἄγκιστρῳ κεχηνώς. ὁσφράται τοῦ χρυσοῦ, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπᾶσσωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὀρμιάς· ἄνω ἐστὶ· Φέρ' ἴδω τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο, ὦ γεν-

12 Ὀσφράται τοῦ χρυσοῦ) Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. G.

Phil. Quid facere vir cogitat?

Ant. Escam hamo impositam ficum & aurum, sedens ipse in lorica muri demisit versus urbem.

Phil. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico?

Parrh. Tace, quaeso, Philosophia, & capturam expecta. Tu vero, piscator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces. Verum video lupum speciosum, aut potius Chrysofryn.

Elen. Non: sed mustelus est. Accedit sane ad hamum hians. iam auri odorem captat. prope iam est. attigit. captus est. extrahamus!

Parrh. Et tu, Elenche, manum lineae admove. Iam supra est. Age, videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone, ca-

θαιότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λή-
σειν ἤλπισας, ὑποδευκώς; ἀλλὰ νῦν ἔση Φανερός ἀπα-
σιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ,
καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἢ δ'
ἰσχὰς ἤδη προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ.

ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὥς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους
δέλεάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς, ὦ Διόγενες; οἷσθα τοῦτον
ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ Φάναι; ἐγὼ
μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν πρῶην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

ΔΙΟΓ. Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γὰρ ἐστι, καὶ
εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ
κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθ-
εἰς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὄρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ
καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ.

13 Καὶ εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς) Ἀμορφος, ἀπρεπὴς, μουσαρός. V.

ptus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas sub-
eundo te latere posse? Sed nunc manifestus eris omnibus,
suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce.
vacuus iam tibi hamus, ficus iam insedit, & aurum de-
scendit in ventrem.

Diog. Per Iovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

Parrh. Quid ais, Diogenes, nosti hunc, quis sit, & ad
tene aliqua ratione hic vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equi-
dem duobus illum obolis nuper indicavi.

Diog. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus
aspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per pe-
tram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud
tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur.

ΠΑΡΡ. Θάρρει, ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφυστάτοί γε ἀνάσπα δὲ ὁμῶς.

49 ΠΑΡΡ. Ἰδοῦ· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηνῶς ἐς τὸ ἀγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπᾶσθω.

ΕΛΕΓ. Τίς ἐστιν;

ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον;

ΠΑΡΡ. Τί φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50 ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθεῖσθω.

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὥς ἂν ἐν βυθῷ δοῦναι ποικίλον τὴν χροάν,) ταυρίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρυσούς ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχε; ὁ τὸν
 5 Ψῆττά τις) Ἰχθύδιον, ἢ ψῆτ- τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βού-
 τα τῶν πλατίων, ἐκ δύο δερμάτων γλωσσον. καθὼς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦ-
 συγκολλησθαι τὴν ἰδέαν δοκοῦν, ὅ- τα. V.

Parrh. Noli metuere, Diogenes : leves enim sunt, & minoris, quam apuæ, ponderis.

Diog. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius ille latus [*Platys*] & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum: deglutiit: tenetur: extrahatur!

Elen. Quis est?

Diog. Platonicum se dicit.

Plat. Et tu, sacerissime, ad aurum venis?

Parrh. Quid ais, Plato, quid illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic etiam.

Diog. In alium iam demittatur hamus.

Parrh. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic

Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν ἦλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανήλθεν, ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμίσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη μὲ περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστίν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, Ἀριστοτέλες, κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἰδοὺ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταῦτον ὁμόχρους, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἥπου σαγῆνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσῃ· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἰκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπασαίμεν ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὀρμῆας, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὁδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον.

2 Περισκόπει ἀκριβῶς) Αὐτοῖς ἰχθῦς ὁρῶ) Ἦσαν ἐπιφθονοῦς ἐπανήλθον, e regione ibi in margine erat. G. τοῦτο καὶ ἀφελίς. Καὶ ἔστι διεικτικὸν ἂν. τὸ ὁλόκληρον ἐκτέλλεται.

8 Ἄλλ' ἰδοὺ πολλούς που τοὺς V.

est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rufus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur!

Αἰσθ. Noli me de illo interrogare, Parrhesiade: ignoro enim, quis sit.

Παρρ. Igitur hic quoque, o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

Διογ. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captru difficiliores. Itaque fagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: fatis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus.

Ελεν. Demitte, si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis refecet.

ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δέ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαὶ, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δέ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, εἰπέ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ.

ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηναῖς εἰπέ, οἷσθα τοὺς ἄνδρας, ἣ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς, ὦ Παρρησιάδη, προσῆκειν τὶ ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὖ γε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖός εἰ. οὕτω γοῦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκαν-

1 Ἐπιτέλει τ. ἂ. Προσπακουστίον ὅσπερ καὶ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλῆξῃς. τὸ παρέχε. ἔστι δὲ καὶ τῷτο Ἀττικὸν προσπακούεται γὰρ τὸ σκόπει. V.

Parrh. Demisi: tu vero, Neptune, piscatum perfice. Vah! pugnant de esca: & alii quidem, simul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Traiectus est hamo unus robustissimus. Age, videam: cuius nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet magistrum?

Elen. Chrysippum hunc.

Parrh. Iam percipio: ideo quod aurum [*Chrysus*] inerat nomini. Tu igitur, Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos iubebas?

Chryf. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales.

Parrh. Euge, Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, spinofus cum sit, metuendum-

θάδης ἐστί· καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμόν, ἐσθίαν.

ΦΙΛ. Ἄλῃς, ὦ Παρρησιάδῃ, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τις 52
σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἷχῃται ἀποσπᾶσας τὸ χουσίον,
καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἴτ' αὖ σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσει.
ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ
ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἤκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε
τῆς προβесμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ,
κύκλω ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανούτε, ἢ ἐγ-
κατακαίετε, ὡς ἔφην.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ
βέλτιστοι ἀνδράων. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγγε, καὶ
τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέ-
ναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ
τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο.
πλὴν οἶδά ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν
τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησώμεθα.

13 Ἀπὸ τοῦ Λυκείου) Ἐν τῶν Πεισιστράτῳ ποιῆσαι τὸ Λύκειον,
παρ' Ἀθηναίῃς γυμνασίῳ ἐστὶ τὸ Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ δ' Περιχλέους φη-
Λύκειον. ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ κα' σὶν ἐπιστατοῦντος αὐτὸ γενέσθαι. V.
que adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

Phil. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt
multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere
antistitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus,
[in Peripatum] sed tempus etiam est, vos abire, unde ve-
nistis, ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero,
Parrhesiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes,
vel coronate, vel inurite, ut iussi.

Parrh. Fiet istuc, Philosophia. Vos valete, viri optimi. Nos
vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta
nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Acade-
miamne, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Ni-
hil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, pau-
cis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Ι ΧΑΡ. ΕΙΕΝ, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρσκευασμένον. ὃ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰστός ὠρθῶται, καὶ ἡ ὁδὸν παρακέκρουσται, καὶ τῶν κοπῶν ἑκάστη τετρώπεται. καλύει τε οὐδέν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ ἀγκύριον ἀνασπᾶσαντας ἀποπλεῖν. ὃ δ' Ἑρμῆς βραδύ-

Ι ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Τύραννος εἰρηται ἀπὸ τῶν Τυρρήνων τῶν βιαιῶν καὶ ληστῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλόχορος. Τυρρήνιοι γὰρ ὀλίγον τι πᾶ χρόνον οἰκησαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ἐφθησαν ἐξανισταμένοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λιβύον καὶ ἱμβρον ἔκτισαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθροῦς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ἄρμυσαν εἰς πλοῖα, καὶ κατὰσχοντες εἰς Βραύρωνα τῆς Ἀττικῆς, ἤρπασαν παρ' αὐτοὺς ἀρκτηύοντα τῷ δεῖν τοῖς Βραυρωνίοις, αἷς συνώκησαν. Οἱ οὖν ἐν Ἀθήνῃσι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι ἔδους ἔχουσι τοὺς βασιλείας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τῆς παρ' αὐτοῖς βίας τῶν Τυρρήνων. G.

2 Εἶεν) Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἐπίρρημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἡδὴ εἰρημαίοις ἐπιλεγόμενον περιριζεῖ αὐτά. ἔστι δὲ καὶ

παρακλεύσεως, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δὲ, ὡς ἐνταῦθα. V.

ibid. Κλωθῶ) Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοῖρας, Κλωθῶ, Λάχαι, Ἄτροπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν Χάρωνα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθῶ προσδιαλεγόμενον. V.

3 Ἀναγωγὴν) Ἀνάπλουν. V. Ἡ τῶν νεῶν ἑκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. G.

4 Ἄντλος) Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. V.

5 Παρακέκρουσται) Εἰ τι εἶχεν ἐσχισμὸν ὑφ' αὐτῆν, οὕτως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν ναύταις τὸ παρακέκρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖες οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὁδὸν τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. V.

6 Τετρώπεται) Ἐν τῇ τροπῇ ἐμβέβηται. τροπῶν δὲ ἔστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κοπὴν ἐμβαλλουσιν. V.

7 Ὁ δ' Ἑρμῆς) Τὸν Ἑρμῆν φασὶν εἰς τὸν ἄδην διακρίζειν τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχάς. G.

TRAIECTUS, SIVE TYRANNUS.

Char. SATIS de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa, & ad traiectum parata optime est: exhausta enim sentina, erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unusquisque remus; neque quidquam in me morae est, quo minus sublata ancora solvamus. Sed moras nequit Mercurius,

νει, πάλαι παρῆναι δεόν. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν ὡς ὄρας
τὸ πορθηεῖν, τρίς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνά-
μενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλευτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέ-
πω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἴτα ὁ Πλούτων εὖ
οἶδ' ὅτι ἐμὲ ραθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα
παρ' ἄλλω οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καὶ γαῖος
νεκροπομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς
Λήθης ὕδωρ πεπωκώς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιτέλλε-
ται. καὶ ἥτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφῆβων, ἢ κιθαρίζει,
ἢ λόγους τινας διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν
αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών.
μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριά-
ζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσ-

3 Ἀμφὶ βουλευτόν ἐστι) Περὶ
ἐσπέραν, ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. V.

4 Ἐμπεπολήκαμεν) Ἐκερύανα-
μεν. G.

7 Ὡσπερ) Γραι. εἴπερ τις ἄλλος
καὶ αὐτὸς ἄνω. G.

9 Ἐφῆβων) Ἐφηβοὶ καλοῦνται
οἱ ἀπὸ 15 ἐτῶν νῆσι ἄχρι τῶν εἴ-
κοσι. V.

10 Ἡ λόγους) Ἐπειδὴ ῥητορικῆς
ὁ Ἑρμῆς ἑφορος λέγεται. V.

11 Καὶ κλωπεύει) Λίγεται γὰρ
τῶν κλεπτῶν προϊστασθαι ὁ Ἑρ-
μῆς. V.

13 Ἐξ ἡμισείας) Τὸν γὰρ Ἑρμῆν
καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συνα-
ριθμοῦσι, καὶ τοῦτο οὖν διαπαί-
ζει. V.

qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides,
navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat: & prope
iam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Dein-
de Pluto, bene novi, me omiffiore esse animo putabit, id-
que cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster &
bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita *supra* ipse
aquis Lethes potis redire ad nos obliviscitur, & vel lucta-
tur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quas-
dam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam
furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una
ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen
ex semisse noster sit.

Cloth. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi

ἔπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλεόν δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ καὶ κείνός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἄλλ' οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθῶϊ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόμεν κοινού κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δεόν, κατεσχέκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζῳόφους, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, Φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βιάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

3 ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ

6 Ἀσφόδελος) Εἶδος βοτάνης. V. Hesioidus meminit in Operibus & Diebus. C.

ibid. Καὶ χοαὶ) Τὸ ἐπιχειρόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

ibid. Καὶ πόπανα) Πάν εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατεῖα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ. G.

7 Καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θυμάτων. V.

9 Ἀμβροσία) Τὸ τῶν θεῶν βρώμα. V.

ibid. Νέκταρ δὲ) Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

14 Χαλέπαινε) Ἀγανάχτει. G.

inciderit, si forte Iovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est.

Char. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuiamus, cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est, & libationes, & placentae, & inferiae; ceterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens; cum vero descendendi tempus est, otiose, & lento gradu, vix tandem aliquando adest.

Cloth. Define indignari, Charon: prope enim est, ut vides,

αὐτὸς οὗτος ὡς ὀράς, πολλοὺς τινὰς ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀβρόδους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἓνα δὲ τινὰ καὶ πῆραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὀρῶ ἔχοντα, δριμύ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὀράς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι ρεόμενον, καὶ τὰ πόδε κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωβοῖ, ἢ τουτονὶ τὸν ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δὲ ἐστίν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε;

2 Σοβῶν) Διώκων. V.

3 Δεδεμένον) Τὸν τύραννον λέγει Μεγαπένθην. V.

ibid. Γελῶντα) Μικυλλὸν πίνοντα φησὶ τὸν σχυροτόμον. G.

4 Ἐνα δὲ τινὰ) Τὸν κυνίσκον λέγει· ἐξημμένον δὲ βαστάζοντα. V.

7 Κεκονιμένον) Κονιορτοῦ πεπληρωμένον. G.

8 Τοῦ ἄσθματος) Τοῦ συνέχοντος πνεύματος, καὶ ἀναπνοῆς. G.

11 Λειπόνεως) Ὁ καταλιμπάνων τὴν γαῦν. G.

multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens. Sed quid hoc? vinctum quendam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem? plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbatior?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim.

Cloth. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est?

ΕΡΜ. Τούτῃ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀνακωκύνει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερησθαι λέγων.

ΚΛΩΘ. Εἰδῶ ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιώναι δυνάμενος, ἐπιλελοιπότης ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος.

- 4 ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναϊότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὥχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' οὗ γὰρ μοι παραδédωκεν αὐτὸν ἡ Ἀτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα· καὶ τὸ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοῦδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίστε δὲ καὶ ἰκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον

3 Ἀνακωκύνει) Κωκυτὸς φωνῆς ἔστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ ἀλίβατον πόλιν τινὰ εἶναι ποτὶ ἀπὸ τοῦ ἅπαντα καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

7 Νήματος) Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῳ στρίφει ἡ Κλωθὴ τὸ νῆμα τῆς ἐκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἐκάστου χρόνον

τῷ νήματι. V.

11 Ἡ Ἀτροπος) Ἀτροπος ἔστι μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπισθαι. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παραδίδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

12 Ἀντερείδων) Ἀντιβαίνων. V.

13 Εὐάγωγος) Εὐχερῆς. V.

Merc. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus eiulat, multaque se felicitate privatum dicit.

Cloth. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diutius posset supervivere, deficiente iam, quod netum ipsi a me fuit, flamine!

Merc. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adiuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit gradum, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam, & blandis precibus, magnisque pro-

ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δάσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δέ, ὥσπερ εἰκός, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφείμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἤμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, καί κείνου λογιζομένου αὐτοὺς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθέν αὐτῷ σύμβολον, λαθῶν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρματος ἀπιδὼν ὥχεται. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, Φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλλης σοι αἰ ἐν οὐρανῷ παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαβεῖν δύναμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἑνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς παραλελόγισται σε ἡ Ἀτροπος.

3 Τὸ στόμιον) Ἐν Ταινάρφ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν ἕλκον κατέρχονται. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2, p. 54 B.) *Solan.*

4 Λογιζομένου αὐτοὺς) Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

6 Λαθῶν) Ἀγνοηθεὶς. V.

7 Ἐνέδει) Ἐνέλειπε. V. *ibid.* Τῷ λογισμῷ) Τῷ ἀριθμῷ, λογαριασμῷ. V.

ibid. Ὁ Αἰακὸς) Ὑἱὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τούτου, ὡς φασὶν, ἐπίστανσι τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοπεῖν. V.

9 Ἄλλης σοι) Ἀρκέτω. V. (In V. est ἀρκεταί.)

13 Παραλελόγιστά σε) Παρηρήμυσεν. V. (παραλελόγισται. C.)

missionibus interpositis, dimitti paulum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus essemus, annumerantē me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tēferam a tua sorore missam eos recensente, illicet, clanculum exsecrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, Noli, inquit, Mercuri, apud omnes illa furandi sollertia uri: satis tibi apud fuperos lusus est; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam potest. Quatuor & mille, ut vides, insculptos habet tabulis: tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero eru-

ἐγὼ δὲ ἐρυθρίασας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ περὶ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Φῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θεόντες, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταϊνάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

5 ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ κατεγιγνώσκουμεν.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῶν γεγεννημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαίνέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισμένην τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη, ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσο-

3 Συνεῖς) Νοήσας. V.

4 Αὐθαίρετος) Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.

5 Ὑσπληγγος) Ἀφετηρίας. V.

6 Ἐν Ταϊνάρῳ) v. Schol. paulo supra, ad verb. στόμιον.

8 Ὀλιγωρίαν) Ῥαθυμίαν, ἀμείλιαν. V.

10 Διαμέλλομεν) Βραδύνομεν. V.

13 Ἀποβάθραν) Οὐτὼ καλεῖται ὁ τῆς γαῖας τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ὡς καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

bescens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte infecutus me est vir optimus hicce: itaque velut emissi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipso iam Taenaro; tantillum aberat, quin effugisset.

Cloth. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus.

Char. At quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam morarum fuerit?

Cloth. Bene dicis, incendant. Ego vero libro in manus sumto ad scalas affidens, uti mos est, ingredientem unum-

μαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὃν τινα τεθνεὺς τὸν τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι;

ΕΡΜ. Ἴδου δὴ σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων.

ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκρὸς ἦκεις ἄγων.

ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασάμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γὰρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου πῶς νῦν ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὅμοις πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν

7 Τῆς εὐαγρίας) Τῆς καλῆς ἀγρίας. V.

ibid. Ὀμφακίας) Ἀόρους, ἀνελήτους, ὅ ἐστι μικροῦς. V. (τὰ τελευταυτικῶτα γήπια. B.)

12 Πρὸ Εὐκλείδου) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμενοι τριάκοντα τυράντους ἐποίησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα, κακῶς

ἐπέχρητο τοῖς λοιποῖς. καταλυθίντων οὖν τῶν τυράντων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησικαχῶσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλεται. V.

14 Βεβυσμένοι) Περφραγμένοι. V.

quemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero, Mercuri, assumptos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum iniice: quid enim mihi respondeant?

Merc. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis.

Char. Vah, dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus?

Cloth. Senes dicis. Quid enim molestiam fubeam exquirendi nunc, quae ante Euclidem acta sunt? Vos iam accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non exaudiunt nē, ab

ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν.

ΕΡΜ. Ἴδου πάλιν οὔτοι θυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι.

ΚΛΩΘ. Νῆ Δί', ἐπεὶ ἄσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.
6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, παράγαγε καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἤκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθρὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην.

ΕΡΜ. Πάρεσι.

ΚΛΩΘ. Δί' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτὰ. καὶ ὁ Φιλόσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἐταίραν τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὗτοιι πλησίον.

1 Ἀράμενον) Κουφίσαντα. V.
3 Τακεροὶ) Τακίντες. V.

ibid. Τετρυγημένοι) Ἐψημένοι ἐν τῷ δέοντι καιρῷ.

annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus.

Merc. En tibi hos etiam duodequadringentos, maturitate mites omnes & suo tempore vindemiatos.

Cloth. Ita sane: passi enim iam omnes & corrugati sunt. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea, quae descripta sunt, recognoscam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octoginta, & in his Gobarem Oxyartis filium.

Merc. Adfunt.

Cloth. Amoris impatientia interfecerunt se septem: & Theagenes philosophus propter Megarensē meretricem.

Merc. Hic prope te isti.

ΚΛΩΘ. Πού δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες;

ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς Φονευθεῖς;

ΕΡΜ. Ἰδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Πάρεισιν οἶδε οἱ τραυματαῖαι, εὖς ὄρας. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα καὶ τὸν ἱατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα. Πού δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ἃν ἔδει τῆς 7

8 Ἐκ τυμπάνου) Τύμπανόν ἐστι τῆς Ἑκάτης δαίμων, ταῦτα παρα-
ξύλον, ᾧ τοὺς καταδίκους ἐφόνευον. τιθῆναι εἰάθισαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία
V. ἐστὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι θεῶν. ἀὰ δὲ
16 Τῆς Ἑκάτης) Ὡς ἔοικεν ἐν τῷ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήροτο. V.

Cloth. Ubi vero sunt, qui regnandi causa alter ab altero interemti sunt?

Merc. Adstant.

Cloth. Et ille ab adultero & uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Iam iudicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri?

Merc. Adfunt faucii isti, quos vides. Vin mulieres simul adducam?

Cloth. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febre confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum. Ubi autem Cyniscus ille philosophus, quem

Ἐκάτης τὸ δεῖπνον Φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων
ὦα, καὶ πρὸς τούτοις γε, σπηΐαν ὤμην, ἀποθανεῖν;

ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθῷ.
τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσούτον εἵσας ἄνω τὸν χρόνον;
σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι
πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ
οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἐφορὸν σε καὶ ἱατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων
ἀμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἦν μὴ πρότερόν γε τουτοῦ τὸν δεδεμένον
ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε παραπείσῃ δέόμενος.

8 ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστὶ.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύνδου, τύραννος.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθῷ. ἀλλά με πρὸς

5 Τὸν ἄτρακτον) Ἀπὸ τοῦ ὅλου 14 Ἐπίβαινε) Τουτίστῃ ἀνελθε
τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοῦ ἔκλωσας. V. εἰς τὸ πλοῖον. V.

8 Ἐφορὸν) Ἐπόπτην. G.

coena Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque
sepia cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adsum, Clotho optima. Ob quod vero
peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere
enim totum mihi fustum glomeraveras: quamquam saepe
tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
pi non poterat.

Cloth. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eo-
rum, quae peccant homines. Sed incende, quod faustum
felixque fit.

Cyn. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce imposue-
rimus: metuo enim, ne precibus te suis praeter fas moveat.

Cloth. Age, videam, quis fit?

Merc. Megapenthes Lacydis filius, tyrannus.

Cloth. Incende tu.

Meg. Nequaquam, Clotho domina, sed paulum me red-

ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἴτά σοι αὐτόμολος ἦξω, καλοῦν-
τος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστίν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με
ἔασον μέναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκήψω τῇ
γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θη-
σαυρὸν κατορωρυγμένον.

ΚΛΩΘ. Ἄραρ' οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσούτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τούτου γε ἔνεκα·
Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνειψίος παραλήψεται.

ΜΕΓ. Ὡς τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγω-
γε οὐ προαπέκτεινα;

5 Ἡμιτελής } Εἰς Πρωτεσίλαον 11 Ἄραρ' } Ἐδοξεν. V. (κί-
τὸν Ὀμηρικὸν ἀποσκόπτει. V. κριταί. B.)

ire ad superiores patere; deinde mea tibi sponte veniam, vo-
cante nemine.

Cloth. Quid vero est, cuius causa redire cupis?

Meg. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia
enim parte aedificatam reliqui.

Cloth. Nugas agis. Verum inscende.

Meg. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc
diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid
mandem, ubi magnum thesaurum defossam habeam.

Cloth. Stat sententia: non potes consequi, quod optas.

Meg. Peribit igitur tantum auri?

Cloth. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud co-
gnatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem
foecordia quadam non prius interfeci!

ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιάσεται σοι ἔτη τετ-
ταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ
τὴν ἑσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμιώτά-
τοις διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γεν-
ναϊότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ
παιδιά ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἥδη τῆς κτήσεως.

9 ΜΕΓ. Ἀκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδεὶς ἀκού-
οντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον.
ἂν με ἁφῆς ἀποδράναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου
ἐπισήμου δώσιν ὑπισχνοῦμαι σήμερον.

1 Ἐπιβιάσεται) Ἐπιζήσεται. V.

2 Καὶ μικρόν τι πρὸς) Καὶ ἐν τού-
τοις. V. (ἥτοι πρὸς τούτοις. C.)

10 Οὐκοῦν ἐξήκει) Ἀγὲρ τοῦ

παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος
φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόν-
τος. V.

14 Ἐπισήμου) Ἐσφραγισμέ-
νου. V.

Cloth. Ille ipse: & superstes tibi erit annis quadraginta;
& paulo amplius, pellices tuas nactus, & vestem, & aurum
tuum universum.

Meg. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas ini-
micissimis attribuas?

Cloth. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent,
accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spi-
rantis adhuc iugularis?

Meg. Sed iam quidem mea erant.

Cloth. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

Meg. Audi, Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, di-
cturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me au-
fugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

ΚΛΩΘ. Ἐτι γὰρ χρυσὸν, ὧ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις.

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· εἴκει γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεται ἡμῖν ἑκὼν.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἔξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιούς πέντε μόνας ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὐγνώμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγω

5 Ἀπίφθου) Εὐρίζου. V. (τοῦ πολλὰκις ἐκνήντος ὅστις γενέσθαι 12 Εὐγνώμον) Εὐλογον. V.
 6 βρύζου. C.) 14 Εἰς τοσοῦτ.) Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
 9 Νεώρια) Ὁ ναυσταθμὸς τῶν ibid. Ὑπάγωμαι) Ὑποτάξω. V.

Cloth. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres, si vis, adiiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo.

Cloth. Rapite hominem! sponte enim sua inscensurus non videtur.

Meg. Antestor vos. Imperfecta manent moenia & navale, quae perfecturus eram, si vel quinque ipsos dies vivere adhuc licuisset.

Cloth. Omitte curam, struet alius.

Meg. Verum hoc quidem omnino aequum postulo.

Cloth. Quid illud est?

Meg. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero,

μαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιβῶ τοὺς Φόρους, καὶ μνη-
μα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα
ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ
σχεδὸν εἴκοσιν ἔτων διατριβήν.

- ΙΟ ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παρασχέσθαι
τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἄν-
ανδρον ὑμῖν ἀντ' ἑμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. ὦ μιὰρὲ, ὃν ἥυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς
καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμεν' νυνὶ δ' ὄρῳ τὸ βέλτιον.

ΚΛΩΘ. Ἦξει καὶ κεινός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεω-
στὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

- ΙΙ ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπης, ὦ Μοῖ-
ρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

γ Αὐτανόρον) Ὅνομα κύριον. V.

& Lydis tributa imposuero, & monumentum mihi ipsi ma-
ximum excitavero, cui inscribam, quot & quanta impera-
toria in vita facinora ediderim.

Cloth. Heus tu, non iam diem unum postulas, sed vi-
ginti fere annorum moram.

Meg. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis &
reditus. Si vultis vero, succedaneum vobis pro me dabo uni-
cum filium meum.

Cloth. Quem saepe optabas, impure, esse tibi superstitem?

Meg. Olim istud optabam, sed nunc melius video.

Cloth. Veniet & ille tibi paulo post, ab eo, qui nunc re-
gnat, sublati.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τινα ἔξει τὸν τρόπον.

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. τὴν μὲν γυναικὰ σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, ταῖς παλλακίσιν τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσιν τοῖς θεωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς θρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας δικαίας γεγόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαι-

1 Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ)
Οἶμαι, τίλει, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. G.
9 Ἐγκαταλογησεται) Συγκατα-
αριθμήσεται. V. (συναριθμήσει-
ται. C.)

14 Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος) Δι'
ἐνός τούτου πᾶσαν τὴν τῶν τυράννων
ἐμφανίζει οὐδίνειαν, καὶ ὅπως οὐ-
δεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακισ πάντες
αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξακούμενοι. V.

Meg. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est.

Meg. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi.

Cloth. Filia tua in pellicibus eius, qui nunc imperitat, annumerabitur. Imagines vero & statuæ, quas olim tibi posuit respublica, eversæ omnes ludibrium præbebunt spectantibus.

Meg. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea, quæ fiunt?

Cloth. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quæcunque diceres facere sive laudabant, eos universos, aut metu, aut

νοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄν-
τες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, με-
γάλη τῇ Φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προ-
αποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἑτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ
ὅλως, ὅρκιος αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθές δειπνήσας,
ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθῆεν, ἐκεῖνο
θευρὶ κατέπεμψε σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἡσθόμην. τί βουλό-
μενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε;

ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δεόν.

12 ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ
ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ Φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; εἴκει γάρ τι παμμέγε-
θες εἶναι.

spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem
habentes temporis?

Meg. At illi libantes in conviviis magna voce multa mihi
& magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mor-
tem, si fas esset, subire parati omnes: & omnino per ge-
nium meum iurabant.

Cloth. Igitur apud unum illorum coenatus heri periisti.
Ultimum enim, quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum
huc te demisit.

Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam.
Quo vero consilio haec fecit?

Cloth. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod
cuperem vel pauxillum in lucem respicere.

Cloth. Quid vero illud est? videtur enim magnum quid-
dam esse.

ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκίτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δέϊλῃν ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλατέ με) Γλυκερίον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δέ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόμεν, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἴτα ἐπειδὴ ἄλλος εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, Φησὶν, ὦ μιάρων ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε

1 Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Ἔθος Ἀττικοῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερβέτως καὶ παρὲυθὺς γινομένων. ἀντὶ οὗ τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπίθανον εὐθὺς τοῦτο εἰργασθαι, εἰπεν, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστα μοι ἐξεγένετο, τότε καὶ τότε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. V.

4 Γλυκερίον) Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἅπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἑταίρικὰ, Ἀμφίδιον, Φιλίτιον, Φυχίδιον, Στρούθειον, Ἐράτιον, Πόλιον, Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν οὐδετέρων φωνῇ κατὰ θῆλεος γένους καταγορεύεται. ὃν ὁ χαρακτὴρ ἀνωθεν ἐμμένει Ἀττικῷ· μεμνήσκε δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρήσει ἢ Φάνιον, ἢ Ἀβρότιον. ἅπερ καὶ μέχρι τῶν ἐνίκων μόνον κλίνεται. V.

Γλυκερίον) Ὑποκοριστικὸν τῆς

γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει. αὐτοὶ γὰρ τὰ θεληκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. V.

5 Κεκοινωνήκει) Γραι. κεκοινωνήσαν. G.

ibid. Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας· ἀσφαλισάμενος. V. Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, παραγάγαν. G.

ibid. Σποδεῖν) Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βαιμούς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βινεῖν, ὡς ἐν ταῦθα &c. G.

ibid. Ἐσπόμεν) Ὑβριστικῶς ἡφροδισιάζεν. V.

9 Ἐνέτεινας) Ἐπήγαγες. V.

Meg. Cario fervus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave, ubi iacebam, nactus opportunitatem, (neque enim quisquam aderat, qui me custodiret) Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum explevisset libidinem, me respiciens, Tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti; & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: de-

τέ με καὶ κατὰ κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἄπιθι ἐπειπὼν, ὥχετο· ἐγὼ δὲ, ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὁμῶς ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὐτὸς ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μιὰρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ φόφου προσιόντων τινῶν ἤσθετο, σιέλῳ χρίσασα τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κωκύουσα, καὶ τούνομα ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὢν εἰ λαβοίμην.

13 ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβηθι, καιρὸς ἦδη σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ

1 Καὶ τῆς κόρρης) Καὶ τῆς κί-
φαλῆς. V.

ibid. Πλατὺ χρεμψάμενος) Τὸν
ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύ-
λον. V.

3 Ἐνεπιμπράμην) Ἐκαίόμην,
ἐμαινόμην. V.

8 Ὡν εἰ λαβοίμην) Καὶ τοῦτο
δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν ἰᾶσθαι

τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμνωσαι, ἐν-
δοὺς ἐτι ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ
πολλάκις εἶθε γίνεσθαι, ὑπὸ μεί-
ζων καλυπτομένου τοῦ λόγου. V.

13 Ὁ Ῥαδάμανθυς) Καὶ οὗτος
υἱὸς ἐστίν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς.
ἀφορίσθαι δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ
οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τετε-
λευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς
ἀξίαν ἐπιτιθεῖναι δίκας. V.

nique pituitam lato sreatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me iussisset, discessit. Ego vero, quamvis excandescens, non habebam, quo ulciscerer hominem, qui exfanguis iam & frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorundam supervenientium animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

Cloth. Parce minis. sed incende: tempus est, te iam ad tribunal venire.

Meg. Et quis audebit contra virum tyrannum fumere tabellam?

Cloth. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum

Ραδάμανθους, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐκάστω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτρυβε.

ΜΕΓ. Κὰν ιδιώτην με ποίησον, ὦ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἓνα, καὶ δούλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως ἀναβιώναι με ἔασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἰς τὸ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίῃ ἐκὼν.

ΕΡΜ. Ἐπου νῦν δραπεταὶ δέχου τοῦτον σὺ πορθημῆ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἱστὸν δεδῆσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ κεθέζεσθαι με δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους.

ΚΛΩΘ. Εἴτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων,

8 Εἰς τὸ ποδός) Τουτίσσι, 10 Καὶ τὸν δεῖνα ὅπως) Κὰν-
κατὰ τοῦ ποδός. V. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ταῦθα ἐλλείπει Ἀθηναίων ἴθει, τὸ
ποδός. C.) φρόντιζε, ἢ σκοπιῖ. V.

vero Rhadamanthus, quem statim videbis iustum, & iuste de unoquoque pronuntiantem. Iam vero moras diutius ne-
scire noli.

Meg. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me pater.

Cloth. Ubi ille cum clava? & tu, Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit.

Merc. Sequere iam, fugitive: assume hunc, portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum alligabitur.

Meg. Atqui loco primo affidere me oportet.

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me hercule, tyrannus fui, & satellites decies mille habui.

Cloth. Et non iuste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo

οὕτως σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἔξεις; γευσάμενος τοῦ ξύλου.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγὼ σε πρῶην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπατάλευσα;

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσθῷ προσεπατταλευμένος.

14 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμι, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ;

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὅρῳ ὅποσα ὁ τύραννος ὑπισχυεῖται δάσκειν, ἀφελθεὶς πρὸς ὀλίγον; Θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

5 Προσεπατάλευσα) Εἰς πάσσα- 16 Ἀγαπητὴ) Ἀντὶ ἀρκυτῆ, λον ἔδωσα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα. V. ἐπιπόθητος. V. (ἡδέϊα. C.)

mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava huius subinde gustanda.

Meg. Audebit quippe Cyniscus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, & increpare me ausus, vix continebar, quin clavis affigerem?

Cloth. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

Mic. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est?

Cloth. Tu vero quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Cloth. Et gravis moram? non vides, quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? minor igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora.

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνου εὐφραίνει δαρεὰ, τὸ ὑπισχνέσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμέ-
νουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοῖα τὰ μὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, Φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύ-
ραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, Φοβερός
ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον,
καὶ ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα,
καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως
ἡνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ'
ὅπως καθάπερ ἱζῶ τινι προσέχεται τοῖς ταιούτοις ἡ ψυ-
χή, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ὅτε αὐ-

1 Ἡ τοῦ Κύκλωπος) Ὁ Κύκλωφ
πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα ἐν τῷ σπηλαίῳ
φασίν, σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μετὰ
πάντας ὕστερον σὲ ἐσθία. τοῦτο οὖν
καὶ ὁ Μίκυλλος φασίν· ὅτι ἐφ' ὅσον
ὁ θάνατος γίνεται, τί με ἀφελεῖ τὸ
ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὔτιν δὲ λέγει
τὸν Ὀδυσσεῖα, οὕτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀ-
δυσσεὺς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύ-
κλωπα. V.

3 Ὅτι πύματον) *Εσχάτον. V.

6 Ἐκ διαμέτρου) Τὸ λόγιον ἐπὶ

τῶν πάνυ διαφερόντων. εἰληπται δὲ
ἐν τῷ ἐπιπέδῳ σχήματος τοῦ κύ-
κλου· ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν
τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθείων μείζων ἢ
διὰ τοῦ κέντρου, ἥτις καὶ διάμετρος
λέγεται· ἀπὸ τούτου οὖν τὰ πάνυ
διαφέροντα λέγεται ἐκ διαμέτρου. V.

11 Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Καινοπρι-
πὲς τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δύν-
ειπεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως εἰ-
ρηκε. V.

12 Προσέχεται) Κρατεῖται. V.

Mic. Audi, Parcarum optima. Non fane illud me Cyclo-
pis munus deletat, cum promittit, ultimum ego Utin de-
vorabo: sive primum enim, sive ultimum, iidem dentes ma-
nent. Ceterum nec par mea ac divitum ratio est: e diame-
tro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe fe-
lix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspi-
cuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus,
& equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mu-
lieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & fe-
rebat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam
talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discede-
re, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit.

Lucian. Vol. III.

N

τοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει καὶ ἀπάγη τις αὐτοὺς μετὰ βίας, ἀνακωκύουσι· καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοῦπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων,

15 καὶ νῦν σε καταλιπαρῶν. Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσόν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζωνος ἦν. καὶ περὶ μόνον ἢ Ἀτροπος ἔνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν με-

1 Προστετηκυῖα) Προστετηκυῖα, προστακεῖσα, ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα.

V. 6 Οἱ δυσέρωτες) Οἱ πάντοτε ἱρῶν-
τες. V.

9 Καταλιπαρῶν) Παρακαλῶν. G.

10 Οὐ συνοικίαν) Τὰ νῦν ἐνοικι-

κα λεγόμενα. V.

11 Εὐζωνος ἦν) Ὁ ταχὺς, καὶ ὀξέως βαδίζων. V. (Ἰλαφρός. C.)

13 Σμίλην) Σμίλη, ἐργαλεῖον

σφυροτομικόν. G.

ibid. Κρηπίδα) Ὑπόδημα. V.

Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tollunt; & cum audaces sint cetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut inveniisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo facitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abiecto scalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exfilii statim, ut eram discalce-

λανθηρίαν ἀπονιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγούμην
 εἰς τὸ πρόσω ὄρῶν. οὐδὲν δέ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεφε,
 καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν
 πάντα ὄρῶ. τό, τε γὰρ ἰστοιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μη-
 δένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ.
 τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλον-
 τας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν τὸ δὲ μέγιστον,
 μηδὲ ρίγοῦν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηδ' ὑπὸ τῶν θυ-
 νατωτέρων ραπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγ-
 ματα εἰς τοῦμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πέ-
 νητες, γελαῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἐώ- 16
 ρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτῃ μοι θεῶν· παροικῶν
 ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἐώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ'

2 Εἰς τὸ πρόσω ὄρῶν) Τουτίστιν ρον. G.
 οὐχ' ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω 10 Ἐς τὸ ἱμπαλιν) Τουτίστιν
 ἐθέλουν, ὡς ἐπιθυμῶν τοῦ φωτός. V. ἰναγία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ.
 7 Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ ἰσχυρότε- V.

tus, ac non abluto prius atramento, securus sum, vel praei-
 vi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam
 eorum, quae a tergo erant, advertit me & revocavit. Et Her-
 cules, iam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim
 aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium
 eminet, supra fane quam dici potest, iucundum mihi vide-
 tur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debito-
 res, nec tributa pendere; &, quod maximum, neque frigere
 per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax
 vero ubique, & res plane in contrarium versae: nos enim
 ridemus pauperes, at illi divites afficiantur & plorant.

Cloth. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle.
 Quid vero est, quod risum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud
 superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab

αὐτοῦ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὀρῶν, ἑμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλῖνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἢ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναίε με ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος ὅλα πῆχει βασιλικῶ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοιος ὦφθῃ μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν· καί μαντοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάβαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρί-

4 Καὶ ἡ κνίσσα) 'Ο καπνός. V.

5 'Απέκναί με) 'Αντὶ τοῦ ναθρόπερόν με ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκίντει καὶ ἐματ. . . καὶ πονηρῶς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπάλλυειν ἢ διαφθεῖρειν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. V. (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: 'Απέκναί με] 'Εφόρευί με.)

7 'Ὅλα πῆχει) 'Αντὶ τοῦ μέτρη μεγάλα· ὁ γὰρ βασιλικὸς πήχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κνὴν τρεῖς δακτύλους. V.

9 'Εξυπτιάζων) 'Αντὶ τοῦ τίειν τὸν τράχηλον καὶ τὸ στήθος προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅ ἵσσι, γαυρίῳ, καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. V.

12 'Ετεθήπειν) 'Εθαύμαζον. V.

illo, observavi, & videbatur mihi nonnunquam par Diis esse. Quippe florem purpurae cum viderem, & ministrantium multitudinem, & aurum, & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum, quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium fortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio, sublatum fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam, quale purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius

ζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κο-
χλίδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν 17
Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ
ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέ-
βαινε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν, (οὗ-
τος γὰρ ἀγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν
κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως κατα-
παύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἰεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως,
καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ
μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ'
ὀλίγον ἐκχυθσόμενα πρὸς τοῦ μακαρίου Ῥοδοχάρους.
ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέον-
τες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες.

1 Κοχλίδων) Ὅτι ἡ Λακωνικὴ
κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοχιμωτέρα· ἢ
ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῆς κυνὸς εὐ-
ρυνται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. V.

6 Ἀγχιστα ἦν) Ἀντὶ τοῦ ἰγ-
γύστατα· πλέον πάντων πλησιάζων.
V.

11 Ἐλογίζετο) Ἡρίθμει. V.

felicitem, & beatum illum putans propter cochlearum
Laconici maris sanguinem. Cum vero non hunc solum,
sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingem-
fcentem & cruciantem se poenitentia, qui fructus non est
divitiis, sed non gustatis illis, mortuus, relicta substantia
Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset,
primus lege ad hereditatem vocabatur; haec, inquam, cum vi-
derem, compescere risum non potui, recordatus praefertim,
quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod
frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus ta-
lenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae
paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non iam solvi-
mus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare
illos videntes,

ΚΛΩΘ. Ἐμβαίνει, ἵνα καὶ ἀνιμῆσται ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον.

18 ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ Φέρη; πλήρες ἦδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ περίμενε· ἐς αὖριον ἔωθέν σε διαπορθμεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἔωλον ἦδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράφομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. οἴμοι τῶν κακῶν· ἦδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείφομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἦδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, συνανάσπασον.

1 Καὶ ἀνιμῆσται) Ἀνασπά- 9 Ἀπαγορεύσας) Ἀτονύσας. V.
ση. V. 10 Τὰ πορθμῖα) Πορθμῖα λί-
5 ἔωλον) Χθεσινόν. V. γει τὴν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ δια-
8 Διανήχομαι) Κολυμβῶ. G. περάσαι διδόμενον. V.

Cloth. Ingrederere, ut tollat ancoram portitor.

Char. Heus tu, quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiciemus te.

Mic. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquo me hesternum iam mortuum. Crede mihi, legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam navigant, ego vero solus hic destituar! quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sum mortuus; praesertim cum nec obolum habeam, unde naulum solvam.

Cloth. Quid hoc? expecta, Micylle: non est fas ita te transire.

Mic. Quin forte citius, quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed adnavigabimus eius recipiendi causa, & tu, Mercuri, una illum manu porrecta intro trahere.

ΧΑΡ. Ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὄρας. 19

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐ-
πλοῶμεν.

ΚΥΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐν-
τεύθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι. δύναιί
σοι, καταπλεύσας· πλέον γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πῆρας, ἣν
ὄρας, καὶ τούτου τοῦ ξύλου· τάλλα δέ, ἣν ἀντλεῖν ἐβέ-
λης, ἑτοιμος, καὶ πρόσκαπος εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδέν, ἣν
εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμόν δῶς μόνον.

ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τουτὶ γὰρ ἱκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

ΚΥΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεύσαι δεήσει;

4 Τένοντα) Τράχηλον. G.

ibid. Εὐπλοῶμεν) Ἐπιχειρησμός
ἢ ἐπιφθῆγμα τῶν πλείν ἀρχομένων,
ἢ πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς
πίλαγος ἀφίεναι μελλόντων, τὸ εὐ-
πλοῶσθαι, τῇ τύχῃ ὡς ἴοικε τοῦ-
το ὑποβαλλόμενοι. V.

10 Καὶ πρόσκαπος εἶναι) Ἐπὶ τῇ
κατῇ καθήμενος. V.

11 Εὐῆρες) Καλῶς κωπηλατοῦν.
V.

ibid. Ἐρετμόν) Κόπην. V.

12 Ἐρεττε) Κωπηλάτει. G.

13 Ἡ) Ἄρα. V. (Ἄρα. C.)

ibid. Ὑποκελεύσαι δεήσει) Ὡς ἐν
τοῖς πλείοις λέγειν εἰσάθαι κελῦ-
σαι, ὡδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν ἣν ὑπο-
κέλευσμα καλεῖ, διότι ἐνδὲς καταρ-
χόμενοι οἱ ἄλλοι ὑπῆκουσι τὸ ἀδό-
μενον, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν ὁδὸν
τῶν πλοίων μετὰ τῆς κεραίας ἐπὶ
τὸν ἰσθμὸν ἀναφέρουσιν. V.

Char. Ubi iam fedebit? plena enim, ut vides, omnia.

Merc. Super humeros, si videtur, tyranni.

Cloth. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur,
& cervices impii conculca. nobis vero felix curfus contingat?

Cyn. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere.
Ego obolum, quem post traiectum tibi solvam, non habeo:
neque enim mihi quidquam praeter hanc, quam vides, pe-
ram, & hanc clavam. Ceterum si haurire me velis, aut re-
migare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo
commodum & robustum mihi remum dederis.

Char. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit?

ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἥνπερ εἰδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.
 ΚΥΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων, τῶν ναυτικῶν.
 ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύνοντες. ὥστε ἡμῖν
 τὸ ἄσμα ἐπιταραχθήσεται.

20 ΠΛ. Οἴμοι τῶν κτημάτων.

ΑΛΛ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν.

ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον.

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβῶν.

ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων.

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἀς πέρυσιν
 ἐφυτευσάμην;

ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδὲν οἰμώξεις; καὶ μὴν οὐ
 θέμις ἀδακρυτὴ διαπλεῦσαί τινα.

ΜΙΚ. Ἀπαγε. οὐδὲν ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι
 εὐπλοῶν.

ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστέναξον.

7 Ὅττοτοῖ) Φεῦ. G. 8 Σπαθήσει) Τρυφήσει. V.

Char. Sane, si nosti celeufma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respon-
 dent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitias!

Alius. Hei mihi agros!

Alius. Hei hei, quam domum relinquo!

Alius. Quot talenta hères meus a me accepta per luxum
 effundet!

Alius. Hei hei recens mihi natos pueros!

Alius. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore
 anno institui?

Merc. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est,
 sine lacrimis quemquam traicere.

Mic. Apage, nihil est, quod secunda adeo navigatione
 plorem.

Merc. Tamen vel pauxillum quiddam dicis causa ingemisce,

ΜΙΚ. Οἰμῶξομαι τοίνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἶμοι τῶν καττυμάτων· οἶμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὅττοτοῖ, τῶν σαβρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; ἱκανῶς τεθρήνηται σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καταπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ 21
σὺ δὲ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· δός καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Παίξεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἀρχὴν δέ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολός, ἢ στρογγύλον.

ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον·

2 Καττύματα) Δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑπεβάλλεται. G.

12 Ἡ καθ' ὕδατος) Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

Mic. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. Hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum meum habebit & subulam? Satis ploratum est, & prope traiecimus.

Char. Age, iam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus iam habeo: tu quoque obolum da, Micylle.

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt, scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie & lucrosam!

ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ καὶ κείνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῇ, παραλαβών· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σῆρας διάξουσα· τεθναῖσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ οὔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἐπεσθέ μοι.

- 22 ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν αὐτὲ καλόν, οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβάνιον, πρότερον τέως ἄμωρον εἶναι δοκοῦν, ἰσότημιον γίγνεται

2 Μείτοιμι) Μοτίρχομαι. G.
5 Τοὺς Σῆρας) Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίγνεται τὰ σπρικὰ ἱμάτια. τοὺτους οὖν φησι Σῆρας ὄντας, ἀπειμι ἐνεγκεῖν ὀφείλουσα. ἢ δὲ ἀκοιουβία τοῦ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας τὴν μέταξιν. Διαπαίζει δὲ ἐν τῷ χορίῳ τοὺς λέγοντας ἀθανάτους εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. V.

9 Μέγιλλος) Οἶτος ὁ Μέγιλλος

Κορίνθιος ᾧν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτόν. V.

10 *H τῷ) *H τιτι, ὅ ἐστι ἰάζοντος. V.

ibid. Εἰ καλλίων) Πορτῶν ὀνόματα. V.

13 Πρότερον) Παρέλκει ὁπότερον τῶν δύο. ἢ τοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τίς, ἄμφω γὰρ ταῦτ' σημαίνει. V. (Παρέλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταῦτ' ἄμφω σημαίνουσι. C.)

Exscendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes transeo: traici enim & has oportet.

Cloth. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in adversam ripam renavigabo, Indoparem & Heramithrem Seras transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa.

Merc. Heus, procedamus; vel potius sequimini me deinceps omnes.

Mic. Vah, quanta hic obscuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoscat aliquis, pulchriorne Phryne sit Simmicha? omnia enim aequalia, & eiusdem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed iam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum

τῇ περφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ
τῶ αὐτῶ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ πο-
τε ἄρα ὦν τυγχάνεις;

ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ
δοκεῖ, βαδίζωμεν.

ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι,
ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια, οὐχ ὅμοια
τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δαδουχοῦσά
τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἥ ἄρα
που Ἐριννύς ἐστιν;

ΜΙΚ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέττα- 23
ρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις.

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ραδάμανθους οὗτος ὑμᾶς
περιμένει.

7 Ἐτελέσθης) Ἐχοιάνησας. G.
ibid. Τὰ Ἐλευσίνια) Ἐορτὴ ἦν
παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια,
ἐπιτελουμένη Δῆμπτρι καὶ Περσε-
φόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀγόντα τινὰ τῶν
Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λου-
κιανὸς νῦν διαπαίζει. V.

9 Δαδουχοῦσα) Λαμπάδα φέ-
ρουσα. V.

13 Τισιφόνη) Τισιφόνη μία ἐστὶ
τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι
θεάς τινὰς ἐπιτετραμμένας κολά-
ζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν
βίον. V.

honorem regis purpureae obtinet: speciem enim neutra ha-
bet, easdem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es, Cynisce?

Cyn. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo una
ibimus.

Mic. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, ini-
tiatus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status illis videtur?

Cyn. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier,
terribile & minax quiddam tuens. Numquid ista Erinnys est?

Mic. Sic quidem videtur, habitum si spectes.

Merc. Assume hosce quatuor supra mille.

Tif. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos exspectat.

ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς, ᾧ Ἑριννύ. σὺ δὲ, ᾧ Ἑρμῇ, κήρυττε, καὶ προσκάλει.

ΚΥΝ. ὦ Ραδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών.

ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;

ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινας, ἀ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. οὐκ ἂν οὖν ἀξιοπίστος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς Φανεῖς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον.

ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ;

ΚΥΝ. Κυνίσκος, ᾧ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθε, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

24 ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τουτουῖ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω.

3 Πρὸς τοῦ πατρὸς) Ἐγορχῶ σε Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥα-
κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ ραδάμανθους τὸν Δία. V.

Rhad. Adduc eos, Erinnyes: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca.

Cyn. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admove.

Rhad. Qua causa?

Cyn. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, & quomodo vixerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus.

Rhad. Huc accede, & primus sta in iudicio. tu vero accusaturos advoca.

Merc. Si quis contra hunc Cyniscum velit dicere, huc accedito.

ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται ἄλλ' οὐχ ἱκανὸν τοῦτο,
ὦ Κυνίσκε· ἀπόδουθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν
στιγμάτων.

ΚΥΝ. Πού γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσεται παρὰ
τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ
τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΥΝ. Ἴδού σοι γυμνὸς παρέστηκά· ὥστε ἀναζητεῖ
ταῦτα, ἅπερ σὺ Φῆς τὰ στίγματα.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὐτοσί, πλὴν τούτων τριῶν
ἢ τεττάρων ἁμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων·
καίτοι, τί τούτο; ἵχνη μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμά-
των, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέ-
κῶπται· πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπ-
αρχῆς ἀναπέφηνας;

4 Στιγματίας) Στιγματίας κα-
λύουσι τοὺς οἰκέτας τοὺς στιγμαζόμενους,
ὡς ἀχρησμίους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφο-
ρῶν ὁ Κυνίσκος, ποῦ στιγματίας
ἐγενόμην; πρῶτον ἠρώτησεν. V.

12 Πολλὰ τῶν ἐγκαυμάτων)

Φρονίμως πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλό-
σοφος εἰ καὶ τί ἔχῃ πρῶτον ἁμάρτη-
μα, δυνατόν διὰ τῶν πόνων ἀπο-
καθάραι αὐτό. V.

14 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀνωθεν. G.

Rhad. Nemo accedit: verum non satis hoc est, Cynisce!
Exue te, ut inspiciam de stigmatis.

Cyn. Ubinam ego notis compunctus essem?

Rhad. Quaecunque vestrum quisque mala in vita patra-
verit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo
circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur, quas dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut
quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quam-
quam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inu-
starum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta
potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo
purus quasi postliminio factus es?

ΚΥΝ. Ἐγὼ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα Φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, οὗτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἅπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ Φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει.

25 ΜΙΚ. Καὶ τοῦμὸν, ὦ Ραδάμανθ, μικρὸν ἐστὶ, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΡΑΔ. Εὖ γε, ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἅπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει.

2 Ἐμπολήσας) Κερδάνας, συν-
άξας. V.

ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχὰς μετὰ θά-
νατον. V.

6 Μακάρων) Μακάρων νήσους
λέγουσιν, ἵνα διαγούσιν αἱ τῶν

15 Ἀνεπίγραφος) Μηδεμίαν γρα-
φὴν ἢ στίγμα ἔχων. V.

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paulatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum, quem dicis, reum peregeris. Advoca alios.

Mic. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur.

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Rhad. Euge, Micylle, purus plane es, & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cyniscum illum. Tyrannum iam advoca.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύνδου ἡκέτω. ποῖ στρέφῃ;
 πρόσθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ
 Τισιφῶν, ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ, ὦ
 Κυνίσκε, κατηγόρει, καὶ διέλεγχε ἥδη· πλησίον γὰρ
 ἀνὴρ οὐτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐ- 26
 τὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως
 δὲ, καὶ τὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου
 δείξω φανερώτερον· οὐτοσί γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὅποσα
 μὲν ιδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψει μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ
 τοὺς θρασυτάτους προσεταιρούμενος, καὶ δορυφόρους
 συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει τύραννος κατέστη,
 ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐ-
 σίας ἐκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλούτου πρὸς τὸ ἀκρό-
 τατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν πα-
 ραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὡμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν

2 Πρόβαλλ' αὐτὸν) Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

Merc. Megapenthes Lacydae filius prodito. Quo te vertis?
 accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone,
 praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa iam &
 convince: prope enim homo est.

Cyn. Universim quidem neque opus erat oratione. Sta-
 tim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen &
 ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam.
 Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, per-
 petraverit, omittenda arbitror. Postquam, vero, assumtis in
 scelus societatem audacissimis quibusque, & conducto fa-
 tellio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero
 omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum per-
 venisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crude-
 litate porro omni & contumelia in miseros cives usus est,

ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφήβους καταισχύων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας Φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥάδιον γοῦν ἂν τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὁμότητα καινουργὸν αὐτοῦ τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναίτο, ὅσγε μὴδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι; καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὔτοι πάντες, ὧς Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθναῖσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ,

3 Ἐμπαροινῶν) Ἐνυβρίζων. V.

7 Καινουργόν) Τὸν ἐπινοοῦντα

6 Ἀσκαρδαμυκτὶ) Μὴ μύων τοὺς

ξίνα. V.

ὀφθαλμούς. V.

9 Ὁ Κενὴ τις ἰστοῖ) Ψευδὲς, μάτην, ὡς ἐτυχεν. (ἄλλως C.)

virgines eorum stupris corrumpit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subiectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis, quam istum, oculis rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis follertiam quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari iusseris ab isto interemtus. Quin invocati, ut vides, adfunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab execrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis sfluxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae causa ad ipsum per-

ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμῶς ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μιὰρὲ σύ; 27

ΜΕΓ. Τοὺς μὲν Φόνους εἰργασμαι, οὓς λέγει· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ραδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας.

ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπένθους παρ-
έστω· εὖ γε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

II Προσκάλει μοι) Καὶ τοῦτο καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἡμῶς, ἐπί-
εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε τῆδες οὕτως ἐμπαίζον, λύχνον καὶ
κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἱκεῖνοι κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

ductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

Rhad. Quid ad haec; impurate, respondes?

Meg. Caedes quidem perpetravi, quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniscus mentitus est.

Cyn. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se conscisci fecerit.

Merc. Lectus & Lucerna Megapenthis adsunt. Bonum factum! paruerunt.

Lucian. Vol. III.

O

ΡΑΔ. Εἴπατε οὖν ὑμεῖς ἀ σύνιστε Μεγαπένθει τούτῳ· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνη λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγορήσε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὡς δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἀ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχγος ἤδη μαρτύρει.

ΛΥΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἀ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὁκνῶ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τούλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσήγε με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαιεν.

28 ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδου
 9 Τὰ μεθ' ἡμέραν) Τὰ ἐν τῇ 12 Ὑπερπεπαικότα) Ὑπερβα-
 ἡμέρα. V. λόματα, ὑπερβάλλοντα. V.

Rhad. Dicite igitur vos, quorum conficii fitis huic Megapenthi.

Left. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor: tam turpia erant, quae in me patravit.

Rhad. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lucerna, dic testimonium.

Luc. Diurna eius facinora non novi; neque enim adeam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non bibere, exstingui cupiens: at ille & admovit me factis suis, & lucem meam modis omnibus polluit.

Rhad. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut

τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαί, ὅλος οὗτος πελιδνός, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;

ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θελοῖς, ἐγὼ σοι καινὴν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἶσομαι.

ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μόνος ἐξ ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διατί δή;

29

ΚΥΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος

2 Πελιδνός) Puto μολυβδόσι-
δός. G.

4 Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα) Πο-
ταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς
καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων

ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφα-
λὰς, φύλαξ τοῦ αἵου. V.

8 Χάριν εἶσομαι) Ἀντὶ τοῦ εὐ-
χαριστήσω· τὸ γὰρ εὐχαριστῶ παρὰ
τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

numerum etiam videamus fligmatum. Papae, totus hic est lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

Cyn. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subiiciam.

Rhad. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus.

Cyn. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere.

Rhad. Ita est.

Cyn. Solus igitur iste non bibat.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis

212 LUCIANI CATAPLUS SIVE TYRANN.

οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπα-
ζόμενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ
τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς οὕτως, δεδέσθω, μεμνημένος
ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

1 Ἀναπεμπαζόμενος) Μεμνη-
μένος, ἀναλογιζόμενος. G.

4 Τάνταλον) Λέγουσι γὰρ οἱ
Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος
ὧν ἡξιώθη γεῖσθαι τοῖς Θεοῖς ἑμο-
τράπεζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα
παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλεγε

τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ
Θεοὶ ὀργισθέντες καλῶνσιν αὐτὸν
ἐν τῇ ἀνῃ· θεωρῶν γὰρ δένδρα πε-
πληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμούς
παραβρίοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται
γεύσασθαι, αὐτοῦ γὰρ προσιόντος,
ἐκείνα φεύγουσιν. V.

fuerit, quantum potuerit apud superos, & delicias illas ani-
mo revolvat.

Rhad. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum ab-
ductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, Φασί, I
καταλέξω τούτων, ἀ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ
μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων Φι-
λίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρή Φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν
δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ
πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία,
τοῦ τοιοῦτου πειραβεῖς. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα
ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ Θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς
τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων, ἐξηγόρευον πρὸς με· οἱ
μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅποσα καὶ ὅποια
ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες
οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν· ἀλλὰ γὰρ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.) Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. G.

DE MERCEDE CONDUCTIS
POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ΕΤ quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, aiunt,
enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercena-
rii familiares illi, quique censerī se in amicitis beatorum
istorum volunt? modo amicitiam nominare fas sit hanc il-
lorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eo-
rum, quae usu illis veniunt, non ego profecto eiusmodi ali-
quid expertus: (neque enim necessarium mihi experimen-
tum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum,
qui in hanc vitam inciderant, apud me enuntiarunt; alii in
malo adhuc constituti, cum deslerent, quam multa & qua-
lia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effuge-
rant, quae perpeffi essent non sine iucunditate memoran-

ἢ Φραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιόπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελείης διεξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν παράλογον διηγουμένων, οἳοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξηρμένους τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε) ἢ τὴν ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καβεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἥϊονα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, αἱ προσερχθεῖσα ἐμελλεν αὐτὴ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβῆσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ.

6 Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς) Οἷον τὸ καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην πάλαι οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι ὀλοφύρομενοι. V. ἐχρᾶντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsecuti, ab initio ad finem omnia inspicissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos velut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & iacturas, & malos fractos, & gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae huius velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio federit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paulatim & otiose solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi dis-

ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα
 χρεῖαν ἐπιτραγωδοῦσιν, ὡς παρὰ πλείονων λαμβάνοιεν,
 οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δο-
 κοῦντες. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς 2
 τρικυμίας, καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυ-
 μίας, εἰ οἷον τὴ εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον
 εἰσέπλευσαν, γαληνεῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους,
 καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ
 διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ
 καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον
 ἀπόκρημνον, περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄ-
 θλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν
 ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγῆσει, ἐδό-
 κουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι,
 καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε
 κἀκεῖνα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυντιβείς, εὐρίσκω

15 Ἐκόντες εἶναι) Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι ἀπὸ ἀποφάσεως ἐχρήσατο. V.

cederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipsis tum usus
 est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum,
 si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.
 At hi tempestates domesticas, fluctibusque triplices, aut her-
 cle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere,
enarrant; & ut primum oram solverint, tranquillo ad spe-
 ciem mari, & quos deinde labores per totam navigatio-
 nem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra
 exhaustientium vires aqua salsa; & denique, ut ad caecum
 aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici
 scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium
 necessariarum indigentes. Inter haec sane, & in harum re-
 rum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam
 tegere, ac velle eorum oblivisci. At ego & illa, & quae-
 dam alia ex sermonibus illorum *coniectura quadam compo-*

προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἀ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβου-
 3 λεύοντα. Καὶ πρῶτόν γε, ὅπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἴτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶηαι λέγων, οἷς μετὰ τοῦ τοῦς Φίλους ἔχειν τοῦς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δεῖπνέιν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥαστώνης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς Φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχεισι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπαρα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φέεσθαι· ὅποτε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ὅπως ἐκεχῆνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὥς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰς-

nens, invenio adesse eiusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, huius te vitae ineundae consilium agitare. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime iucundissimeque, refupini, si res ita ferret, in curru equis albis iuncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec ferentibus, neque colentibus, nascerentur omnia: quoties igitur haec & his similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum cul-

αὐθις ποτὲ ἀναίτιον ἦ, μηδ' ἔχους λέγειν ὡς ὀρῶντές σε
 τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα,
 οὐκ ἐπελάβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περι-
 εσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες
 ἐξελκομένου, καὶ ἐμπεπηγότες, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς
 ἀνάγκην ἀγόμενον ὀρᾶν· ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐστῶτες ἐπε-
 δακρύομεν· ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὐλογα,
 ἣν λέγεται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ
 προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων, καὶ τὸ δί-
 κτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ
 σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἐνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπη-
 σον· καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ
 ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης
 τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάβον
 πεφουσημένην ἀποπειρώμενος, ἣν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ'
 ἄφυκτα, μηδ' ἀνιὰρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνεται βιαίως

13 Τοῦ σκόλοπος) Σκόλοψ, ὅξυ ξύλον. V.

pa fim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus,
 te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non in-
 iecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse,
 neque ante indicasse adeo, sed expectasse, dum videremus,
 te introtracto & fixo firmiter iam trahi & necessitate duci,
 & iam, cum nihil tibi ea res profit, stantes illacrimari;
 ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si
 dicantur, & ad quae causam dicere non possumus, quin
 videamur iniurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc
 a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum
 non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex
 recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque
 flexum retro aculeum, & tridentis acumina, in manus fu-
 mens, & ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino,
 nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intelligas,

σπάντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θάρρειν, ἐπιχειρεῖ τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, 4 καβάπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. Ρηθῆσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἀλλ' οὐ γέ περὶ τῶν Φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὅποσοι σπουδαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ρητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. κοινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίῳ δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς Φιλοσοφούσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκη, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν

trahentia violente, & invicte contra urgentia; nos quidem in meticulosis, & ob id ipsum efurientibus adscribe. Ipse vero animo confirmato venatum aggredere, si volueris, & Lari more totam escam hiatu complectere. Habebitur autem omnis oratio in universum quidem tua forte causa: verum non de vobis solum philosophantibus, aut his, qui ferium & grave vitae genus amplexi sunt, sed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Musicis, omnibusque adeo, qui doctrinae causa familiares esse, & eius rei mercedem ferre, e sua dignitate putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem, quae aliis, sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis huius deprehenderit, eorum causam maxime quidem

οἱ ποιῶντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ιδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιάσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀλειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδευοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοί, καὶ περιττοὶ εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρισταὶ δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα Φασὶν ἐνουροῦντες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν

ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, suffinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatōres idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab eiusmodi familiaritatibus detertere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus, quantacunque ab illis contumelia affecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant, ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod aiunt, immingant: huius enim contumeliae causa a principio domos isti intrant, haec professio isto-

καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνῶνται τινες, προξετάσας, δείξαιμι, οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίας. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναίροιτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐβελοδοουλείας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρεῖαν προθέμενοι, ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλησθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιῶσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἴτα ὁ Θεόγνης πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[οὐτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδε-

15 Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος) Τὸ πλῆρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ-

το· οὐτε τι εἰπεῖν, οὐτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεσται. V.

rum est, ferre, quae fiunt, & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causa indignari aequum est, & tentare, quantum eius potest fieri, reducere possint, & erepti dominis suis ad libertatem revocari. Videor autem commodum facturum, si perpenfis antea causis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis causa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariorum rerum indigentiam causati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimum rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

ται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεν-
νέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων
αὐτοὺς Φυγὴν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὕρισκομένους
ἐκ τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἑλευ-
θερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ κα-
λός που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εἰκότα
λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο
κακῶς βεβουλεύσθαι δοκεῖν αὐτοὺς, αἰεὶ μενούσης ὁ-
μοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς
αἰεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν,
οὐδὲ περιττὸν ἐς Φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθεῖν, καὶ δοθῆναι,
καὶ ἀδρόως ληφθῆναι, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινας
ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦ-
σαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι καὶ ὑπέρ

5 Ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη) κῶτα, ἢ οὔτε σάζειν, οὔτε ἀπολλύν-
Δημοσθένης ἐν Φιλιππησίαις ταῦτα ναι δύναται. V.
φῃσι, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εἰ-

& quaecunque terriculamenta de paupertate ignavissimi
quique poetarum extulere. Ego vero si quidem viderem, il-
los fugam aliquam paupertatis revera talibus in convici-
bus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate dispu-
tationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praecla-
rus alicubi orator ait, cibus aegrotorum similia accipiunt;
quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consu-
luisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente?
Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper ne-
cesse habent, nihil est, quod reponant, aut tanquam super-
fluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quan-
tumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad assem omne
& in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat,
eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem,
modice modo sublevatam interim, sed quae tollant peni-

γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν
 ἔδει, ὦ Θεόγνι, καὶ πετρῶν, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιβάτων.
 εἰ δέ τις αἰεὶ πένης, καὶ ἐνδεῆς, καὶ ὑπόμισθος ἂν, οἶε-
 ται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγένας, οὐκ οἶδα πῶς ὁ
 6. τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. Ἄλλοι δὲ πε-
 νίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί
 Φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπο-
 ρίζειν τὰ ἄλφιστα, νῦν δὲ (πεπονηκένας γὰρ αὐτοῖς τὰ
 σώματα, ἢ ὑπὸ γήρωος, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ράστην
 οὔσαν τὴν μισθοφορὰν, ἀπηντηκένας. Φέρ' οὖν ἰδῶμεν εἰ
 ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ράστου περιγίγνεται αὐ-
 τοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μὴδὲ πλείω τῶν ἄλλων
 πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰοκότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονή-
 σαντα, μὴδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ
 ἐστὶ καὶ ρηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον' τῶν αὐτὰ πονοῦσι
 καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦ-

13 Εὐχῇ γὰρ ἂν) Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.
 tus. Et huius quidem rei causa in pontum forte cetis hor-
 ribilem proicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria;
 quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops;
 indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se
 putat effugisse; nescio, qui talis non ipse sibi videatur im-
 ponere? Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant,
 neque abhorrere se aiunt, si possint eodem, quo alii, modo
 laborantes victum parare. Iam vero affecto sibi vel fene-
 strate vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercena-
 riae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum ve-
 ra praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea, quae dan-
 tur, non multum, non plus, quam alii, laborantibus. Voto
 enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia,
 praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se ha-*
beant, neque dici, prout res postulat, potest: tot labores su-
 stinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore

βα καὶ ἐπὶ τοῦτο μάλιστα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυρίαν ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἰκανὸν ἦν ὑποδείξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπιδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέοντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πῖεσθαι τοῦ χρυσίου. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἢ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἢ ἐφασκον, ἀλλ' ἢ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς

6 (Ὡς οὐδ' οἱ) Ὡς οὐχ οἱ διὰ ταύτων λέγοντες. G.

hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de causa se ipsos vendidisse praedicant. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis causa illos, & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas infilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed non necessariorum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque istos, tan-

καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθῆσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι Φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἐρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσιν, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δέδασιν γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχνοῦνται, καὶ αἰεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶς. εἴτ' ἔλαβον ἅμφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν, καὶ κείνος τοῦ μεταδιδόναι, πέπρακται δ' οὖν
8 αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἰσῶς ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ

1 Καὶ τρίβωνες) Ἀριστοφάνειος μνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ διὰ ἢ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἔγγυς πολλὰς πείρας ἐλλοχίας. V.

quam inueniunt & infelices amatores cum nati sunt, astuti & veteratores amafii superbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti semper ab iis amentur, frui autem amoribus suis ne ad osculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur excludunt, & summo cavent studio. ceterum spe semper amatorem sustentant: quippe metuunt, ne desperatio illum a nimia cupiditate abducatur, atque ira amare ipsos desinat. Arrident igitur, & pollicentur, & semper facturi sunt, & praebituri, & rationem habituri pretiosorum *munerum*: inter haec ambobus non sentientibus anni obrepunt, ut iam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis volu-

ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καὶ τοὶ αἰσχροὶ ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτὸν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυχάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταυτ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνου σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγκαστοὶ. τὸ δ' ἐλπίζονμενον ἐκεῖνο, ὃ, τι δὴ ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ, οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δέ, οὐδὲ γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γὰρ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίωντες, ἡμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τῶν καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντῃ ἀλογος αὐτῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, πρὸς τὸ ἡδύ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς διατριβούσης. τὸ δὲ λιμῶ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλω τοῦ λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μό-

11 Τὸν λωτὸν) Βοτάνη εὐάδης, ἣν ἐνίοι καλοῦσι μυρόλωτον. V.

ptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile, ipsum se propter eam vendere; multo enim maior ea, quae ex libertate contingit, voluptas est: verumtamen veniam aliquam habeat, ea si potiat. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse arbitror: idque cum videant, labores quidem manifestos esse & apertos, & necessarios; speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore, neque adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat, futurum videri. Ac socii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gustato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia suave videretur, honesta & pulchra neglexerunt; ut non omnino absurda esset illorum oblivio honesti, animo in sutavitate illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis addet alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam,

νης, τοῦ καὶ αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδῶσθαι, τῶν
καλῶς καὶ ὀρθῶς ἔχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις,
ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὀμηρικῶν ὡς
9 ἀληθῶς δεόμενον. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐ-
τοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι
τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά
ἐστίν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ καὶ κείνων τις
μεμνήσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομέ-
νων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρυφοῖς ἀνδρά-
σιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς
πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τούμῶν ἴδιον, οὐδὲ βασι-
λεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνῶν ὁρᾶ-
σθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαί-
10 μην ἄν. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε
ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ
εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη

9 Εὐπαρυφοῖς ἀνδράσιν) Εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. V.

hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustan-
dus detur; atque interim bona & recta obliviscatur: illud
mehercules rifu dignum, & Homericis plagis vere indigens.
Quae igitur ad convictus istos agunt, & propter quae di-
vitibus se praebent, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec
sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam men-
tionem iniecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur ver-
fandi cum generosis viris & praetextatis. Sunt enim, qui hoc
etiam illustre quiddam & vulgo superius putant, cum equi-
dem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec
cum magno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc
per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa con-
suetudine ad me redeat. Hoc igitur cum *rationis suae* argu-
mentum & quasi fundamentum habeant, age iam inter nos
videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur,

ὄντες πάσχουσιν ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἢ τις αὐτοῖς ἡ καταστροφή τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστίν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γούν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον· εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας, ἔωθεν τε ἐξανιστάμενον, περιμένειν ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῶ κακῶς συρίζοντι, καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῶ ταττόμενον, καὶ μισθὸν τελοῦντα τῆς μηνίμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρή, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἤδηται, ὡς μὴ ἀπάδης, μηδὲ προσκρούης βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἐπισθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προω-

& votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis, dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad ianuam excubiis. Mane surgendum, expectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens nonnunquam molestusque videaris, sub imperio quasi ianitoris Syrum male sermonem admiscantis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam maiorem, quam pro facultatibus, suscipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas, si forte te videat: tum studiose illum affectari, vel praecedere potius, impulsus à servis, &

11 θούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ,
 οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν. Ἦν δὲ ποτε καὶ
 τὰ ἄριστα πράξης, καὶ ἰδὼ σε, καὶ προσκαλέσας εἴρη-
 ται τι, ὧν ἂν τύχη, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδὼς, ἀ-
 θρόος δὲ ὁ ἱλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν
 παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι
 δεόν τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι ἡμέ-
 ραι αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοί, αἰδῶ ἐκάλε-
 σαν· οἱ δὲ τολμηροί, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευ-
 σίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης
 φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν
 τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας
 ἰαύσης, ἡματα δ' αἵματόεντα διαγάγης, οὐ, μὰ Δία,
 τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλ-
 λά τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τρα-
 γικοῦ τινος θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τούντεῦθεν, εἰ οἷ-

5 ἱλιγγος) Ὅταν περὶ τὴν καρ-
 δίαν στρέφος γίνηται, ἐπακολουθεῖ
 σκότος, ὃ καλοῦσιν ἱλιγγον.

11 Καταδικάσας) Ἀντὶ τοῦ κατ-
 αγόρησας. V.

quandam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps
 diebus neque adspicit te. Si vero aliquando felicissimus sis,
 & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quid-
 dam: tum fane sudor multus, & crebra vertigo, & tre-
 mor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: &
 saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit?
 respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri
 pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni,
 incitiam: tu vero primam tibi humanitatem periculosissi-
 mam expertus, discedis, tuam ipse damnans meticulosam dif-
 fidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes sine munere so-*
mnii, sanguineique dies transierunt, non Helenae fane causa,
 aut Pergamorum Priami, sed quinque, quos speras, obolo-
 rum, & iam Tragicus tibi Deus aliquis obvenerit, qui te

σθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἢ διατριβῇ
 οὐκ ἀσθῆς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ
 ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε
 προκεῖσθαι δοκεῖ· ὑπείσέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ'
 ἄλλου ἀν καταδεχθῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέν-
 τα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία
 διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις Φθονοῦντα,
 (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιοιμένους)
 αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, Φοβούμενον
 δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὰ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενί-
 ζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκΦαυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολ-
 λύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐέλπῳ
 καλισταμένον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι 12
 Φρονούντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος
 ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λέληθεν. εἴτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν
 βαθεῖ πῶγῳ καὶ πολιάτῃ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἴ-

commendet; examen inde instituitur, an literas noveris. Ac
 diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per
 hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi ve-
 ro certamen de ipsa anima, & vita universa videtur esse
 propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio rece-
 ptum te iri, reiectus a priore aliquo, & reprobatus si fue-
 ris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum dis-
 trahi, qui invidias his, qui tecum simul examinantur, (pone
 enim, alios esse eadem, quae tu, appetentes) te ipsum ve-
 ro tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris; porro metuas &
 speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse re-
 sponere quid eorum, quae dicis, videatur, perisse te putes, si
 vero cum subrisu audiat, gaudeas, & bona cum spe adites.
 Est autem vero simile, multos esse, qui obtrectent tibi, &
 alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis
 occulte iaculetur. Iam cogita, virum proluxa cum barba &

δεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή· μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· καὶ μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ Φθόνου, ἢ γείτων ἐκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρουκώς, ἀνακρινόμενος εἶπη μοιχόν, ἢ παιδεραστήν, τοῦτ' ἐκείνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτοὶ, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσεις. εἶεν, καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μεζόνως· αὐτὸς τε γὰρ ἐπήνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμώτατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἐτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ὁ ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδὲ τις ἐμέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ
 13 ἱερά. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστω τὰ Ὀ-

canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de causa tibi offensus, interrogatus de te, aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Iovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur multa te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a maiori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olym-

λύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἴληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δὲ σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τὰγαθὰ, ἵνα μὴ Φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τόν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὀρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδεσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τῷ πόδε καθεύδειν, μόνον ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἐμμισθός εἰ. ἐχρῆν μὲν οὕτως, ὡς Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν αὖ ἦν μέγα κακόν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορόν, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς

³ Ὀρνίθων γάλα) Παροιμία ἐπὶ λα. V. (Ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευτῶν ὑπερφυῶν ἀγαθόν, ὅταν τινὲς κὼν τοῦ αἵτου. C.)
πρὸς αὐτῇ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων γά-

piis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & quietem iam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa assumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret; submissa cervice iugum ferre leve & commodum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso

ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναίτο, παιδεία καὶ
 14 ἐπ' ἐλάχιστον ὠμοληκώς. Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δεῖπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθύς οὖν πρόσσεισι παραγγέλλων τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρή πρότερον ἱλεῶν ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιός εἶναι δοκῇς, τοῦλάχιστον πέντε δραχμίας· ὃ δὲ ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο ἐπείπων, τέλος ἐπείσθῃ καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σύ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἥκεις, δεδιὼς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκαιο. ἀπειρόκαλον γάρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἥκειν, Φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελθὺς καὶ σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβὼν
 9 Ὁ δὲ ἀκκισάμενος) Προσποιισάμενος, ὑποκρινάμενος. V.

iam convictu fiunt. Considera autem ipse, dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit. Incipiam autem a prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, & ἀπαγε, inquit, a tene ego? & me Hercules non fiet, subiiciens, denique persuaderi sibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veste deprompta, & quam ornatissime compositus lotusque venis, metuens, ne ante alios adsis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igitur medio observato tempore, ingressus es, & cum honoris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis

τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που
 σχεδὸν τῶν παλαιῶν Φίλων. Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν 15
 οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ
 τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνω-
 στα πάντα καὶ ἦτε οἰκετεία εἰς σέ ἀποβλέπει, καὶ
 τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ'
 αὐτῶ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ
 τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς
 τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ
 μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὀρῶντες ἐκπεπληγ-
 μένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀπροσκόπτουσι,
 τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλω πρότερόν σε δε-
 δειπνηκέναι, τὸ καινὸν εἶναί σοι καὶ τὸ χειρόμακτρον τι-
 θέμενον ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνό-
 φλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων

accumbere iussit paulum supra divitem, post duos circiter
 amicorum veterum. Tu vero tanquam Iovis domum ingres-
 sus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum, quae fiunt,
 suspensus aestuas: peregrina enim tibi & incognita omnia:
 porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum
 quisque, quid agas, observant. Nec ipse dives non hoc cu-
 rat, sed praecepit etiam servorum quibusdam, ut attendant,
 quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum saepe
 circumlatis oculis eos adspicias. Ac convivarum quidem ser-
 vi attonitum te videntes, incitiam eorum, quae facis, ri-
 dent, signumque etiam ex illo capiunt, te nunquam apud
 alium prius coenasse, quod novum tibi insolensque sit man-
 tile appositum. Ut igitur facile est ad coniiciendum, su-
 dare te prae aestu necesse est, nec audere, cum fitis, po-
 scere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus appo-

πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὃ, τι πρῶτον
ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς· ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλη-
σίον δεήσει, καὶ κεῖνον ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου
16 τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ Θορύβου
πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκ-
πεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον
τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυ-
φῆς· ἄρτι δέ, οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὦν, εἴτα
ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίστε δὲ καὶ κεῖνο εἰσέρχεται σε, ὡς
ζηλωτὸν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείναις ἐντρύφῃ-
σων, καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἷε γὰρ εἰσαεῖ
Διόνυσια εὐορτάσειν, καὶ πού καὶ μεῖράκια ὠραῖα δια-
κονούμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν
ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν· ὥστε συνεχῶς
τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

fitis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo
aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vi-
cinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coe-
nae ordinem. Ceterum varius es, & tumultu animi plenus,
perturbatus ad singula, quae fiunt: & nunc quidem beatum
praedicas divitem auri causa & eboris, & tantarum delicia-
rum: iam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc*
comparatus divitem, vivere tamen te arbitreris: nonnun-
quam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam in-
videndam victurus sis vitam, qui ad deliciis usque omni-
bus illis ufurus, & aequo iure particeps illorum futurus sis.
Putabis nimirum, semper te acturum Dionysia. Ac forte
etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter arriden-
tes, venustiore tibi futuram vivendi conditionem pingunt,
uti semper Homericum illud dicas:

Non pigeat Troasque ocreati & curis Achivos

πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. Φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ καὶ σκύφον εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ ποτε προσειπὼν σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει, ἠγνόησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δοῖαν ὠφλες. Ἐπίφθορος δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπό- 17
σεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν Φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν ὅτι τήμερον ἤκων, προὔκρίθης ἀνδρῶν πολυετῇ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθύς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τούτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἑλλησι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἐστὶν ἐφ' ὧν προτιμῶνται ἡμῶν; οὐ ῥημάτια δύστηνα λέγοντες, οἶονταί τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλ-

2 Φιλοτησίαι) Φιλοτησία ἐστὶν, παράσχῃ φίλῳ καὶ τὴν φίλῳ χα-
ρίν τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς δευτέ-
ρης αὐτῆς φίλης πῶν, τὸ λοιπὸν
ρισάμενος. V.

multa pati & facere tantae felicitatis gratia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poscens propinat tibi Magistro, vel quocunque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitiis, & rusticitatis opinionem praebes. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, & iam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris, qui multorum iam annorum servitutem exhaustere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: & , solis huius Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num fermunculis quibusdam miseris profere-
dis, maximam se putant utilitatem asferre? Alius vero,

λος δὲ, οὐ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρα-
 τεθέντα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρω-
 πος, καὶ λιμοῦ πλέως· οὐ δ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου
 ἐμφορηθεῖς, οὔτε γε Νομαδικοῦ, ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν
 μόλις τὰ ὀσῶ ἡμῖν καταλέλοιπε, τρίτος ἄλλος, ὃ μά-
 ταιοι, Φησι, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐν-
 ταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον. νῦν μὲν γὰρ
 ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπι-
 μελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ τοῦ
 πηλοῦ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀβλύως ἐρρίψεται,
 κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα
 περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς δια-
 18 βολάς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται. Τὸ δ' οὖν συμπό-
 σιον ὅλον ἐκεῖνο, σὸν ἐστί, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν
 λόγων· σύ δ' ὑπ' ἀηθείας πλεον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιῶν οἴνου
 λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης,
 πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν, οὐ-
 7 Ποτνιώμενον) Δυσφοροῦντα, μετὰ οἰμωγῆς παρακαλοῦντα. V.

non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo
 apposita sibi corripens voraverit? bonarum rerum imperi-
 tus homo, & esuritionum plenus, ne per quietem unquam
 candido pane satiatus aut Numidica gallina, vel Phasiana,
 quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, in-
 quit, ne totis quidem quinque interiectis diebus videbitis
 hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut
 novi calcei in honore quodam & cura est: cum vero cal-
 catus fuerit aliquoties, & luto oppletus, sub lecto iacebit
 misere, cimicibus non minus, quam nos, refertus. Ac hi qui-
 dem talia de te multa versant, & forte iam ad calumnias se
 parant quidam eorum. Convivium igitur illud totum tuum
 est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videli-
 cet, plus iusto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgen-
 te ventre male habes: & tamen neque ante reliquos sur-

τε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντὰ γὰρ ἐπιδείξασθαι σοι τὰ αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ἄδει, ἢ καθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μεираκίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχὴ δὲ ἡ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ 19 ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου, καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν ἡδίων, ὀπηνίκα βούλομαι, καὶ ὅποσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξύρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἕωθεν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ συμβῆναι ὑμᾶς, ὅποσον τε καὶ ὅποτε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι

gere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo computatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides, quae fiunt, neque audis, si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus; sed laudas tu quidem necessario, ceterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale iucundius, cum volo & quantum volo, libere fumenti: ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque affidere iusso, dicere

κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποιά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ ὡς τυφὸς ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἰς, ἀτραγώδητα δέ, καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικά· χρεὶ δέ σε οὐτως ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῶν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυτοῦ, ἢ καὶ, ἢ Δία, τῶν παιδῶν (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκες τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὠρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ Φίλτατε, καὶ κείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν

incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea iactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria [humilia] omnia & civilia: ceterum ita te existimare volo, & ita te instituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum, aut Hercle liberorum, (si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum causa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturus nos facile assequeris: neque enim negligemus

αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλὰ δὲ, οἶσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετρίωτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων. Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε 20 διασείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαί τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ αἰγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας· συνίης μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθές ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε.

τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, οὗ Φησιν ἐρεῖν, τῶν Φίλων δὲ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μὴτ' αὐτῷ γίγνεται ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγ-

6 Τιθασσὸν) Τιθασσὸς ὁ ἡμεῖς) Γραι. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν
ρος· καὶ ἀτίθασσος ὁ ἀνήμερος. V. ὑπόσχεσιν. G. & M.

9 Ἐπαιεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχί-

ista, licet de his nihil iam inter nos conveniat: multae autem, nostri, singulis annis eiusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicisque, intelligis quidem paulatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmiter verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum iubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in

καίτετρα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέρων τις, ἐκ παίδων κολακεία σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, Φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὧ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ὧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιοθῆναι, καὶ ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ρωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐβελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἐταίρους, καὶ Φίλους εἶναι δοκοῦντας· οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτμίας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσματος εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλ-

alia etiam magis necessaria fumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero eiusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde affuetus, Felicissimum te, o noster, inquit, esse, qui in hac urbe sunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio, domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solum gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde

πίδας. Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν 21
 Φυγεῖν ἔτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκύων γενομένου. δέχη τοί-
 νυν τὸν χαλινὸν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ
 πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα,
 μέχρις ἂν λάβῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν
 ὃν ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐν-
 τὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκαλύτως εἰσιόντα,
 καὶ τῶν πάνυ τινα ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέ-
 πω ὄρας, οὐ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς·
 πλὴν ἁλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ
 αἰετὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμ-
 παλιν ἢ σὺ ἥλπισας, γίγνεται· καὶ ὥς ἡ παροιμία Φη-
 σὶν, ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκά-
 στην ὥς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμηκνυόμενον, καὶ εἰς
 τὸν πῖσιν ἀναποδίζον. Ἡρέμα οὖν ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ 22

13 Ἐπὶ Μανδραβούλου) Παροι-
 μία κατὰ τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκο-
 πτόντων αἰετῶν. Ὁ γὰρ Μανδράβου-
 λος οὗτος εὐρὺν ποταμὸν εἰς τὸν
 Σάμω, χρυσσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε

τῇ Ἡρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀρ-
 γυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V.
 (μένονται Πλάτων ὁ καμικὸς ἐν
 Διὶ κακρυμένῳ addunt M. & B.)

exiguum, inprimis ad illas spes tuas. Tamen boni consu-
 las necesse est: neque enim iam fugere tibi integrum, in-
 tra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis,
 & primum facilem te ipsi praebes agilemque, nec valde tra-
 henti, neque acutum pungenti, donec sensim plane man-
 fuetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines, ab eo
 te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac
 nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxi-
 me unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix
 illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & fu-
 tura semper meliora putas futura. At illud plane contra,
 quam tu speraveras, accidit, & quod est in proverbio, Man-
 drabuli more succedit negotium, quod singulis prope die-
 bus minuitur, & retro pedem ferat. Paulatim itaque &

Φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχη κατανοεῖν, ὥς αἱ μὲν χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ' ἢ Φῦσαί τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι; ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπανον ἐν ταῖς τοιαύταις ζυνουσίαις ἐστίν, οὐδ' ἐπινοῶ ἄτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἀκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές,

23 οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος. Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἶσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείψων, ἴσθι, ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτῃν σεαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας εἰσῆς. οὐ γὰρ ἐβελήσῃ σοι ἡ Ἐλευθερία ζυνεiselθεῖν, ἐφ' οὕτως ἀγενῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι,

quasi per obscuram lucem tum primum perspicuens intelligere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bullas aqueas coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles; perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum sit tali in convictu; nec intelligo, quae molesta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc solum, an labor infit in hoc negotio, expende; sed quid turpe, quid humile, & omnino servile habeat, non obiter audi. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non iam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec omnia extra te limen illud relicturum scito, cum primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis

καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κατὰ νενευκῶς ἔωθεν ἐς ἐσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ζυγτραφεὶς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρῳ που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότη. διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾶν ἐνίστε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρας ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μὴδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μὴδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὅποταν, ὦ βέλτιστε, τῆς νομηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι, προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὃ, τι δῆποτε ἦν τὸ διδόμενον, τοῦτο ἡ πράσις ἐστὶ κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μα-

hoc nomen graveris, nec unius, sed multorum servus eris necessario, & serviles operas obstipo capite praeftabis a mane inde usque ad vesperam, mercede iniquissima: & tanquam homo non a puero inde servituti innutritus, sed qui fero discas, atque aetate iam provecta instituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec magni pretii videbere domino. Corruptit enim te subiens libertatis recordatio, & resilire facit nonnunquam, & ea ipsa de causa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enimvero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permixtus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque, quidquid est, quod tibi datur, haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro, qui ipse suo se praeconio venderet, & longo

24 κρῶ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. Εἴτ', ὦ κάβαρμα, (Φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Φιλοσοφεῖν Φάσκοντα) εἰ μὲν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστὴς συλλαβὼν, ἢ ληστὴς ἀπεδίδοτο, ὥκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἰ τις σου συλλαβόμενος, ἤγε δούλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοὶ, μεγάλη τῇ Φωνῇ ἐκεκράγεις ἂν σεαυτὸν δέ, ὀλίγων ἔνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δούλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὄραν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδέσθεις, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρυσίππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασιν, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν

tempore herum *ambiret & quasi* procaretur. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praefertim ad eum, qui philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu iniecta, servum te suum perhibens abducatur, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram Deosque magna voce testeris; & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspicere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi turba, & nidorem festantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum

Ῥωμαίων Φωνὴν βαρβαρίζων, εἴτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβάδῃ, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδαν τῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς Φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κῶδωνι ἐξαναστάς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριβεῖς ἄνω, καὶ κάτω, ἐτι τὸν χθίζον πηλὸν ἔχων ἐπὶ τῶν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ρέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὥς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμνηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα διακαίως τὸν ὀρεγόμενον ταύτων λαιμὸν διαπαρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τὰ πῖχαιρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῶ δεθεῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι

4 Ὑπὸ κῶδωνι.) Ὅτι συνῆθε ἐκ παλαιοῦ Λατίνοις ὑπὸ κῶδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum, & maiorem partem malorum? In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum? adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar fumiorum collari victus risum praebeas aliis; tibi vero in-

ἔστι σοι τῶν ἰσχυάδων ἀφθόως ἐντραγεῖν ἢ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς Φυλέταις καὶ Φράτορσι, 25 Φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῇν τῷ πράγματι, δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάντας τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετρίωτέρᾳ σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν Φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν Φασι λύρα καὶ ὄνα; πάντῳ γούν, οὐχ ὅρας; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τῷφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυνάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὲ σου ἐπ' ἐκείνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ

deliciis esse videris, quod licet, quantum lubet, devorare ficuum. Ceterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, illicet evanuerunt, nec memoria illorum superest. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine ineffet huic negotio, quod iam pro libero servus videris, nec labores etiam iidem, qui plane servis. Verum vide mihi, an moderatiora tibi iniuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cuius se cupiditate ductum adscivisse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, aiunt, asino cum lyra? Nimirum omnino, (nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericae sapientiae, aut Demosthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod superest, fastus est, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet. Verum,

δὲ πῶγωνα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἴ τὴν πρόσ-
ψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι,
καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλό-
σοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμερίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα
τοῖς προῖοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ
τούτου καὶ Φιλομαθῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ
ὅλως, περὶ παιδείαν Φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ
γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πῶγωνα καὶ
τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε αἰεὶ σὺν αὐτῷ
ᾧ εἶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἔωθεν ἐξ-
αναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθισόμενον ἐν τῇ θερα-
πείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁδ' ἐπιβάλλων ἐνιότῃ
σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν
ἐπιδεικνύμενος, ὡς αὐδ' ὁδῶ βαδίζων, ἀμελής ἐστι τῶν
μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται
σχολήν. Σὺ δ' ἄβλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ βά- 26

16 Βάδων) Ἡρίμα, ἢ θᾶπτορ, ἢ ταχύσις. G. (cave posteriori enar-
rationi credas. Solan.)

quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, &
Graeco pallio decenter amictus es, & quod omnes Gram-
maticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum,
pulchrum illi videtur, permixtum esse etiam ex hoc gene-
re aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbi-
tur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cu-
pidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina
inest, studiosus. Itaque metus est, ne pro admirandis illis
fermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igi-
tur te semper cum illo conspici, & nec unquam desidera-
ri, sed mane surgentem praebere te videndum in officio,
nec deferere ordines. Ille vero manu nonnunquam tibi in-
iecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens obviis,
se neque in via curam Musarum deponere, sed ipsum, quod
in itinere contingit, otium bene collocare. Tu vero miser

δὴν ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἰσθα, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστιᾶς. κακείνου ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ' ὅπου καθίζης ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νύξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἁωρὶ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἤκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοῦπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεῖς, κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραθερομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλαχῆς φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροφθεῖν ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψάμενος. οὐ μὲν οὐδ' ἡ ἄλλη ὕβρις ἀπεστίν, ἀλλ' αὐτὴ ὥν ἔχεις μόνος, οὐ·

9 Νεαλέστερος) Κυρίως ὁ νεωστὶ ἐαλαγκῆς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἀλυσθείς. V.

partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa & declivia, (talis enim est urbs, ut nosti) post circuitum illum sudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo, ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum nihil sit, quod agas, deprompto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox opprestit, lorus male intempestive, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non iam ut ante honoratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum atque ita in contemptissimum angulum expulsus testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, rodens canum instar, aut ficcum malvae folium, cui involvunt alia, si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia abest: sed

γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν αἰ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ Φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακεείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονθορύσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἡ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρη̃ ἐκ παντός ἢ τὸν διανεμόντα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὅσῳ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶν ὁπόσῃν αἱ ἐλάφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκείνῳ ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδιστόν τε καὶ

neque ovum solus habes. Neque enim opus est, & te eadem affectare semper, quae hospites & ignoti: (illa enim esset impudentia tua) neque avis tibi similis aliarum *apponitur*; verum diviti pinguis & saginata, tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exsiccat, quae quidem aperta contumelia est & contemptus. Saepe etiam, si quae desit, alio repente conviva superveniente, minister, ablata ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noster es. Quoties quidem carpitur in medium appositus aut porcellus subrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas divisorem, opus est, aut Promethei partem feras, ossa dico pinguedini involuta. Quod enim supra te accumbenti adstat patina, donec satietate victus renuntiet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod, aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus,

παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ
 παχὺν πίνεις· θεραπεύων αἰεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πί-
 νειν, ὡς μὴ ἐλεγχθεῖς ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτι-
 μος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶ ἐκείνου ἐς κόρον ἦν
 27 ἔοικεν. Ἀνὶὰ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀβρόα, καὶ σχεδὸν τὰ
 πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναϊδός τις,
 ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεω-
 τικὸς ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα δια-
 κονουμένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζου-
 σι, πόθεν σύ γ' ἰσότιμος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυ-
 χῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, στέ-
 νεις ὡς τὸ εἶκος, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτίᾳ τὴν
 τύχην, οὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιβεκάσασαν. ἡ-
 δέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτι-
 κῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν

folus tu minutum & crassum potas. Itaque curas in argen-
 to semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contem-
 tus sis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad fatieta-
 tem bibere tibi liceret! Iam vero saepe te poscente puer se
 exaudiisse dissimulat. Molestia fane te afficiunt multa & cre-
 bra, & paene omnia: maxime quoties prae te flōret vel
 cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos
 & cantilenas contexens homuncio Alexandrinus. Unde enim
 amatoriarum voluptatum hisce ministris, & literulas sinu
 perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules?
 Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens
 suffugium, ingemiscis merito, teque ipse miseraris, & for-
 tunam accusas, quae ne tantillum tibi venustatis adspere-
 rit. Libenter autem videaris & ipse poëta velle fieri ama-
 toriarum cantilenarum, aut ab alio composita canere posse

ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ οἱ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν
 ἔστιν. ὑποσταίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρί-
 νασθαι θέοι, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχὰς,
 καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὖ
 καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς Φιλίαις, καὶ
 πολλῶν ἀξιομένους· καὶ ἐν τι γοῦν τούτων ἡδέως ἂν
 γένοιτο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττός εἴης· ἀλλ' οὐδὲ
 πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοίγαροῦν ἀνάγκη
 μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποτιμῶντα καὶ
 ἀμελούμενον. Ἦν μὲν γὰρ κατείπη σοῦ τις ψίθυρος οἰ- 28
 κέτης, ὡς μόνος οὐκ ἐπῆνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδί-
 σκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
 τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην δι-
 ψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι,
 καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν
 ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ

13 Διψῶντα κεκραγέναι) Τὸ εἰς διψῶντά κεκραγέναι ἐπιμελούμενον,
 ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. V.

commode; cum videas, quibus rebus honor & plausus adiunctus sit. Sustineas vero, si magum aut vatem agere oporteat ex eorum genere, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim, hos quoque felicem in amicitiiis cursum habere, & magna in dignitate versari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane reiiculus esses & superfluous. Sed nec ad ista, infelix, probabilis es. Itaque necessario minueris, & silentio occultisque lacrimis persers neglectum tui. Si enim deferat te fufurro servus, solum te non laudasse puerum dominae saltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terrestris ranae instar sitientem clamare, & ut insignis inter clamantes sis & quasi praecentor, studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum subicere meditatam quandam laudationem, proluxae adu-

ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ἕκοντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρίσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. εἰκας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἑναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχῶνται
 29 τὰ παρεσκευασμένα. Ἡ μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὦσιν, ἡ νέα γυνή, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὧτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τὰ ληθῇ ὀρώντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὥς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μὴ τις εὐνοῦχος σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἂ μὴ θέμις

4 Ἐώλου τινός) Χθρικοῦ, ἡ-
 χροῦ, ματαίου, ἀνωφλοῦς, ἀνυσχύ-
 ρου. V.

12 Προσεπιμετροῦντες) Ἀπὸ τοῦ
 καὶ πέρα ταῦ εἰκότας ἐπισκοποῦν-
 τες. V.

lationis indicem. Porro efuritionum te fodalem, & sitientem, ungi & coronari, fane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicuius mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt; vinum vero ipsi bibunt & epulantur ea, quae parata sunt. Si vero zelotypus ipse sit, & formosi liberi, aut mulier iuvenis, neque tu sis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere unquam putes, adiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conviviiis, deiecto vuku accumbere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum observer adspicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum iam arcum habeat, qui adspiciens

ὄρωντα, διαπεύρας τῷ οἷστῷ μεταξὺ πίνοντος, τὴν γνά-
 θον. Εἴτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρὸν τι κατέδαρθες. 30
 ὑπὸ δ' ᾧδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ᾧ δειλαιοὺς ἐγὼ
 Φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν,
 καὶ ἐταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρού-
 μενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον
 βάραθρον Φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνας ἔνεκα, ᾧ θεοὶ,
 ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως
 μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ προσῆν τὸ
 ἐλευθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λό-
 γου, λέων κρόκη δεθεῖς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ
 πάντων οἰκτιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδώς, οὐδὲ κεχαρισ-
 μένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἐγὼ γε τῶν τοιούτων,
 καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι
 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὥς δὲ καὶ ἀχάριστος
 εἰμι, καὶ ἥκιστα συμπατικός, οὐδ' ἄσπον γέλωτα ποιῇ-

tis, quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum tradi-
 ciat. Deinde egressus convivio paulum obdormiisti. Sub gal-
 lorum vero cantum excitatus, miserum me, inquis, & ae-
 rumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodali-
 bus, & quam otiosa vita, & somno, quem *sola* metiretur
 dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me
 barathrum ipse praecipitavi! Cuius rei causa, Dii boni! aut
 quae splendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo
 plura ipsis parare mihi licuit, libertate manente & omnium
 rerum potestate? Nunc vero tanquam leo, quod est in pro-
 verbio, licio devinctus, sursum deorsum trahor, & quod
 omnium miserrimum est, nec bonam de me opinionem
 concitare, neque gratus esse possum. Idiota enim ego his
 in rebus & iners, maxime si cum hominibus comparer,
 qui artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero invenustus
 etiam sum, & minime comis conviva, ac ne tantillum qui-

σαι δυνάμενος· συνήμι δέ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέ-
 πόμενος, καὶ μάλισθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέ-
 λω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως
 ἀρμόσσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ Φυ-
 λαττῷ ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονουχὶ Φευκτέος.
 ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ρυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδιστον,
 κατεφρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁ-
 μοίόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο,
 τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλ-
 λον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦ-
 31 τον ἄλλω βεβιωκώς; Ἐτι σου ταῦτα διαλογιζομένου,
 ὁ κῶδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι, καὶ περι-
 νοστεῖν, καὶ ἐστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς
 βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς
 τὸν ἄθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν
 περιηγμένον. καὶ σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι
 βίον ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δέ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ

dem excitare risum possum: intelligo autem, conspectum
 etiam meum saepe molestum esse, inprimis quoties me ipso
 suavior hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor, &
 in universum non video, quomodo aptus illi esse possim:
 si enim gravitatem servo, insuavis illi videor, & tantum
 non fugiendus; sin rideam & ad suavitatem componam vul-
 tum, contemnit statim & despuit; & similis mihi res vide-
 tur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat.
 In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vi-
 vam, hanc praesentem si alii vixero? Adhuc ista cogitas,
 cum tintinnabulum sonuit, & consuetus vitae tenor ser-
 vandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius
 summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans
 certamen: tum coena similis, & in eandem horam protra-
 eta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum

ὁ κάματος, ἡρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἢ Φθόην, ἢ περι-
 πνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν
 ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατα-
 κείσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γάρ ἡ
 νόσος, καὶ Φυγὴ τῶν καθηκόντων ἐδόξεν. ὥστε ἐξ ἁπάν-
 των ὠχρὸς αἰεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἣν δὲ πού καὶ ἀποδη- 32
 μῆσαι θεοί, τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ. ὕντος δὲ πολλάκις, ὕστα-
 τος ἐλθὼν (τοιούτου γάρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεῦ-
 γος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' εὐσης καταγωγῆς, τῷ
 μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύ-
 σωσιν, οὐδὲ τῶν Φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ 33
 ὀκνῶ δὲ σοι καὶ διηγῆσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος ὁ
 Σταϊκὸς διηγῆσατο, ξυμβάν αὐτῷ πᾶν γελοῖον, καί,
 νῆ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταυτὸν συμ-
 βαίῃ. συνῆν μὲν γὰρ πλουσία τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικί

vigiliae, & fudor, & fatigatio paulatim cuniculis te suffo-
 diunt, & vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli
 dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras ta-
 men, & saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi con-
 cessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officio-
 rum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper, & pa-
 rum abest, quin iam morituro similis videaris. Haec qui-
 dem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter instituen-
 dum sit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus
 tu veniens, (hoc enim fors tibi tribuit) & iumenta exspe-
 ctas, donec, cum iam non amplius sit vesturae copia, cum
 coquo te aut cinisfione dominae in vehiculum compingunt,
 & ne virgultorum quidem satis substernunt. Non pigebit
 etiam narrare tibi, quod sibi accidisse Thesmopolis hic
 Stoicus mihi narravit, ridiculum sane, quod aliis quoque
 usu venire posse nec improbabile, per Iovem, fuerit. Vi-

τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιώτατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παραδεδόσθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναιδὸν τινα τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα περιεξυρημένων διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκεῖνη ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τοῦνομα δὲ τοῦ κιναιδου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἡλίκον, σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολὺ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σέμνον ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι Φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ διασεσταλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινα περιτετιλμένον τοῦ πώγωνος τὰ πτερὰ καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αἶν συγκαθεζεσθαι. τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπάδοντος, καὶ τερετί-

vebat ille in domo divitis & delicatae mulieris: cum autem peregre eundum esset aliquando, primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut iuxta se philosophum hominem, affidere iuberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & rasa barba: nempe in honore illum ipsa, ut facile est ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum esse. Hoc igitur primum quale est? Tetrico & seni viro, & cano mento, (nosti vero, quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) affidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, [*quae nominis illius vis est*] sed vulturem quendam vulvis barbae pen- nis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adfessurum: se ergo tum ceteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo

ζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπέιχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπῆνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσ-
ταχθῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολί, 34
Φησιν, οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μη-
δὲν ἀντειπῶν, μὴδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖόν σου δεήσομαι περι-
μείνας. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πρά-
ξειν, δέομαί σου τούτ', ἔφη, χρηστὸν ὀράσῃ σε, καὶ ἐπι-
μελῇ, καὶ Φιλόστοργον, τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν Μυρρί-
νην, ἀναλαβῶν ἐς τὸ ὄχημα, Φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμε-
λοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὲς ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀβλία
τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὥς ἐπίτεξ ἔστιν· οἱ δὲ κατὰ-
ρατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης,
ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὀ-
δοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιήσῃν με, τὰ περι-
σπούδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέ-
σχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευσούσης, καὶ μονοῦουχί

& minuriente; qui nisi ipse retinuiisset, forte & iam in ipso
plaustro esset saltaturus. Verum iniunctum sibi etiam aliud
huiusmodi. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit,
hanc veniam, Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam qui-
dem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius
te rogem. Illo vero, quod facile credas, pollicito, se factu-
rum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te vi-
deam, & diligentem, & a natura factum ad amorem: ca-
nem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum cu-
stodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat; ute-
rum enim gerit misera, & prope abest a partu: execrabi-
les autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius,
tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne
putes igitur, te mediocriter de me mereri, si caniculam, de
qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pol-
licetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum la-

καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτων μικρὸν ὑπὸ τὸν πῶγωνα, καὶ κατουρήσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον λεπτῇ τῇ Φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ Φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χβιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ κίναιδός, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκήπτων, ἐπειδὴ ποτὲ καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῶν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέσαι ἐν τῷ τρί-
 35 βωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντροφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροῆθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδευτῶς, ἀλλὰ πάνυ

crimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum permingens, (etiam si illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenfes illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens, inprimis si quid pridiani iuris in illo haereret. Et cinaedus, affessor, qui alioqui non indocta dicta in ceteros iacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo, quod dicam; illum pro Stoico iam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audiui. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paulatim mansuetos & patientes iniuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quendam de asperis illis iussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed ve-

τορώς, καὶ ξυγκεκροτημένως ἐπηνεῖτο γοῦν μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνου ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ἢ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαρραγῆναι χρῆ, ἐπαινούντα καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινότερους ἐπινόουντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδωνίδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, πῆχews ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχοντας. σὺ δ' οὖν ἐὰν μὴ ἐπαινῆς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εὐθύς ἀφίξῃ, ὡς καὶ Φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρῆ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· καὶ εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν. Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ 36 τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὐαὶ καὶ τότε

hementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis aufus esse. Si vero dives ipse vel poëticam affectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero, qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invidias ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones, & legem esse in posterum ita dicendi. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres ve-

ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ Φορείῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢ λέγεται, ὡς πεπαιδευμένοι τέ εἰσι, καὶ Φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφoῦς ἀποδέοντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὐταὶ περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ Φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ Φιλοσόφου τί διεξιόντος, ἢ ἄβρα προσελθούσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐστᾶσι περιμένοντες ἔστ' ἂν ἐκεῖνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

37 Ἐπειδὴν δὲ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηται τί σοι ἐφεστρίδιον ἅ-

17 Ἐφεστρίδιον) Μανδύαν τινά. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. V.

ro, nam hae quoque nunc affectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam affectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiant vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium superest. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moechno tabellas tradit: at illi de temperantia sermones insunt, expectantque, dum illa, moechno postquam rescripserit, ad auditionem redeat. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi ami-

θλιον, ἢ χιτῶνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν
 δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶ-
 τος, εὐθὺς ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου,
 προδραμῶν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ
 ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα
 ἤκουσι κομίζοντες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέ-
 μνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπείς, τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξ-
 ιών· ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ
 βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς 38
 αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ τέτταρας· καὶ βαρὺς αἰ-
 τῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβης, κολακευ-
 τέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ αἰ-
 κινόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος. οὐκ
 ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ λη-
 φθὲν, ἥδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ, ἢ ἱατρῷ, ἢ σκυ-

9 Βρενθυόμενοι) Ἀλαζονεύοντες δὲ ἀνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρ-
 ῖ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. γέν τι βρένθος, ὃ ἐνίοι κίσσιφον κα-
 βρένθουον δὲ μῦρον τῶν παχέων, οἱ λούσι. V.

culum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime mul-
 tam institui magnamque pompam oportet. Et primus qui-
 dem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens &
 indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane
 vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unusquis-
 que, ut multa dixerit, ut monuerit, ut dato sibi negotio
 pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum
 munusculo abeunt: insuper cum fastidio quodam murmu-
 rant, quod plura non dederis. Merces ipsa *minutatim tibi sol-
 vitur*, obolis binis aut quaternis: si petas, gravis videris ac
 molestus. Ut igitur accipias, adulandum primo ipsi & sup-
 plicandum: colendus autem etiam est dispensator, quod
 aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius
 & amicus. Porro quod accipis, iam debebatur vestiario, aut
 medico, aut futuri cuidam. Munera igitur illa non munera,

- 39 τοτόμῳ τινί. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα. Πολὺς δὲ ὁ Φθόνος, καὶ που καὶ διαβολή τις ἡρέμα ὑπέξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἥδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὅρᾳ γὰρ ἥδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἥδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μεираκίον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασάς ποτε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διέφθειας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῶ

1 Ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα Γραι. ἄωρα. Ex Sophoclis *Aiace* (v. 675.) G. *Solan.*

& nullius utilitatis. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paulatim contra te insurgit apud virum, fermones, qui contra te habentur, libenter iam excipientem. Videt enim te iam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paulatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valerudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam vitae tuae partem, & summum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fissum concinnavit, iam circumspicit, te quidem in quod sterquilinium abiiciat, alium vero, qui labores sustinere possit, ut assumat. Tum igitur vel tentasse puerum, vel ancillam virginem dominae imminuisse, homo senex, vel quiddam aliud huic simile incusatus, noctu, capite obvoluto, praiceps eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus

γῆρα παραλαβὼν, καὶ ἃ μὲν τέως ἤδεις, ἀπομαθὼν ἐν
 τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργα-
 σάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ
 γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους· καὶ ἀπομανθάνων
 αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καί σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο 40
 ἔξωρον ἢ ὅη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγνηρακόσιν ἵπποις ἐοι-
 κότα, ὧν αὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη,
 μοιχόν, ἢ Φαρμακεία σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ.
 ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ'
 Ἕλληνα, καὶ ῥάδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν
 εὐκολός· τοιούτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ
 μάλα εἰκότως· δοκῶ γὰρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐ-
 τῶν· ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατακεναηκέναι τὴν αἰτίαν.
 πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μη-
 δὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαντείας καὶ Φαρμακείας
 2 θυλάκου) Θύλακος ἡ ἀποθήκη. Θύλακοι καὶ σφῆνες καὶ ὑπεράλμα-
 τα, γυμνασίων αἶδν. V.

hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante sciebas,
 ventre auctus maiore, quam culeus est, malo quod nec ex-
 plere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex
 consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit. Nec
 te facile alius quis recipiat exoletum iam & equis vetulis si-
 milem, quorum neque pellis aequae utilis. Alioquin etiam
 calumnia e tua expulsiōne orta, & maius quid. suspicata,
 ut moechus, vel veneficus, vel horum simile aliquid videar-
 is, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus:
 tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis.
 Tales enim universos nos arbitrantur, nec iniuria. Videor
 enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis ha-
 bent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod
 nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt,

ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιδευθῆναι λέγοντες, καὶ τρίβαναι ἀμπεχόμενοι, καὶ πάγωνας οὐκ εὐκαταφρονήτους καθευμένους. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ὦντο, τοιούτους ὀρώντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς
 41 τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοῦς αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοὶ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρὰ δ' ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων

& gratiam ab amafis, & malorum in hostium capita averfiones: idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia induti erant, & barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus fufpicantur, cum tales effe videant, quos putabant praestantiffimos, observentque eorum in coenis & reliqua consuetudine adulationem, & quam servilem lucri causa personam fufcipiant. Quos vero eiecerunt, illos etiam, ut valde consentaneum est, odio habent, & undique quaerunt funditus, si queant, perdere. Etenim arbitrantur, illos enuntiaturos effe multa illa in natura ipforum *ac moribus* secreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior: intus autem vel Thyestes est liberos suos

ἑστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυῖων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περιβλεπτοί, ἔνθον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὰν τὴν τραγωδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢ ἐξειλήσης, δράμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθῆς, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς, ἀκριβῶς κατανενοηκῶς αὐτοὺς ἐκτραγωδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα 42 τινὰ τοῦ τοιοῦτου σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῆς εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ Αἰτίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφὴν. ἐπεὶ δὲ ἀπορον νῦν εὐρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην,

10 Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Σημειοῦ τὴν Κέβτος εἰκόνα. ἔχει δὲ αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου. V.

epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicuius aut Sophoclis ingenio dignum: extra autem sunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt infidias, si quis ab illis seiunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret. Volo tamen ego, ut Cebes ille, imaginem tibi quandam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque Apellem quandam aut Parrhasium, aut Aëtionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio, vel artis prae-

ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπὶ χρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλούτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστῆς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέντω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτῇ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τοῦντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἐλπίς αἰεὶ προηγείσθω. διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γῆρᾳ ἤδη ὑπονοσοῦντα, καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτη δὲ ἡ Ὑβρις ἐπιλα-

stantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: ascensus longus sit & arduus, lubricusque, ut faepe, qui in summo se iam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem, qui aegre ascendit, & ad ianuam accessit, obtupefcat oculis in aurum directis. Assumptum vero Spes, formosa & ipsa, & pictam vestem induta introducat, valde in ingressu perculsum. Inde vero Spes quidem praecedat semper: excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic postquam multum exercuit miserum, commendet eum Senectuti, iam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima ve-

βομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν ἢ δ' Ἐλπίς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀΦανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοὺς θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγαστῶρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ ἐτέρᾳ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων ἀπαντάτω δ' ἐξίοντι ἡ Μετανοία δακρύουσα ἐς οὐδέν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σὺ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐνόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν αἰσχυρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττης, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἐλομένου.

13 Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Ὅμηρος, ἀπὸ ποί, οἷον δὴ νῦν θεοὺς ἄνθρωποι κέ-
τινόνται· ἐξ ἡμῶν γὰρ φασὶ κακ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν

ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόνον ἄλγε' ἔ-
χουσιν. Odyss. A, 32. Vide Sto-
baeum. Meminit & Gellius horum
versuum. G.

ro Contumelia comprehensum abducatur ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco avolet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non iam per aureum, qua ingressus fuerat, vestibulum, sed per aversum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, senex, altera manu pudenda tegens, altera autem suum ipse collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipse iam diligenter inspicies singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum te in vitam depictam per illas portas, altera illa ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui, innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

Α Π Ο Λ Ο Γ Ι Α ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΤΗΝΟΝΤΩΝ.

Ι ΠΑΛΑΙ σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβίνε, ἅ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ στήνοντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφάρμοττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, εἴτ᾽ αἱ αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ τοῦ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκου, Φησὶ, μεταπεσόντος, ἐκὼν ἑαυτὸν φέρων εἰς δουλείαν οὕτω περιφανῆ καὶ περιβλεπτον ἐνῆκε;

12 Ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος) φασίστας μεταβαλλομέναι ἀπὸ τῶν Πλατωνικῇ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπρο- πρῶτων αὐτοῖς πρεσβευομένων. V.

D E F E N S I O EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

ΟΛΙΜ apud me confidero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id quidem omnino certum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero interiecto tempore, & post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, & gravem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut aiunt, aliter calculo, sua se sponte in manifestam adeo conspicuamque servitutem demiserit? Quot

πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέ-
πεισαν αὐτὸν ἀφείναι μὲν τὴν ἐκ παίδων Φίλην καὶ σύν-
τροφον ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενό-
μενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔ-
χοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ Φέρεσθαι, καθ-
άπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι
τῶν τρυφῶντων πλουσιῶν τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουρά-
λια; πολλὰ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγ-
γραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνε-
στράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινωθεῖν πρὸς τὸ χεῖρον,
τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν
ἐπ' Ἰλίου γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λό-
γων, καλῶς πρότερον εἰρησθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν π
πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως
καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ συμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαι-
ρον, ἀλλὰ Φιλικήν, καὶ οἷόν σοι χρηστῷ καὶ Φιλοσόφῳ

10 Παλινωθεῖν) Ἐναντίας ὁδεύειν. G.

hunc Midæ & Croesi & Pactoli integri in sententiam aliam
traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde, & cui innutri-
tus est, libertate, cum iam prope ipsum est Aeacum, & tan-
tum non alterum pedem in cymba Charontis habet, prae-
beret se trahendum agendumque tanquam aureo circa cer-
vices collari devinctum, quales sunt delicorum divitum
simiolæ & parvi sciuri? Multum ergo hæc vita & illa scri-
ptio discrepant, & hoc sane fuerit illud, quod aiunt, *con-*
tra flumen retro ire, & inversa omnia, & in peius recantare,
non de Helena per Iovem, aut his, quæ ad Ilium gesta sunt,
sed cum opere & factis retractantur, quæ bene antea dicta
videbantur. Hæc quidem ad te ipsum, ut consentaneum,
a te dicta sunt. Subiicies autem forte ad me ipsum etiam
consilium quoddam eiusmodi non intempestivum, sed ami-
cum, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur

ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἦν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποδῶς τὸ σὸν
 πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ
 θυσομεν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδόντα.
 ὥρα τοίνυν μετασκευάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνήν, ἐμὲ μὲν
 σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, καὶ καϊόμενον, εἰ
 θεοί, ἐπὶ σωτηρία, σὲ δὲ ἐπιπᾶττειν τῶν Φαρμάκων,
 καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον
 διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς
 3 μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις. Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότης, ὡς
 εἰκός, εὐδοκίμηταί σοι τοῦτ' ὁ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολ-
 λῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο,
 καὶ ἰδία παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅποσοι ὀμιλεῖν αὐ-
 τῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῶν λόγων
 παρασκευὴ, οὐ μεμπτή, καὶ ἡ ἱστορία πολλή, καὶ ἐμ-
 πειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγε-
 το· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλι-

8 Τὴν ῥήτραν) Ῥήτραι, συνθήκαι,
 ὁμολογίαι. Ταραντίνοι δὲ νόμους
 καλοῦσιν οἷον φησίματα. Παρὰ
 Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούρ-

γου νόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος.
 οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας· οἱ δὲ συγ-
 γράμματα καὶ ῥητροφύλακας τοὺς
 συγγραμματοφύλακας. V.

pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res ha-
 bet, & Eloquenti Deo sacrificabimus: sin minus, at tu, quae
 defunt, adiiicies. Tempus igitur est, conversa scena me silen-
 tio secandum urendumque, si opus sit, salutis causa prae-
 bere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in prom-
 tu habere, & candens cauterium. Iamque sumtis dicendi
 partibus tu haec ad me, Sabine, dicis. Olim fane, amice,
 ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, & eo
 tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt
 mihi, qui tum audiere, & privatim apud eruditos, qui co-
 gnoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim ver-
 borum in eo apparatus non contemnendus, & historiae mul-
 tum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur:

στα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὥς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐ-
τοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω
ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἔαν,
ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἱαμβεῖον,

Ἵ "Οπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον·

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσῃταί σου ἀναγινώσκοντος αὐ-
τό· ἀλλὰ μὴδ' ἄλλω παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα σου
βίον ὀρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὐχου δ' Ἑρμῇ
τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην
κατασκευάσαι. ἢ δόξεις τῷ τοῦ Κορινθίου μύθῳ ταυτόν
τι πεπονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγρα-
φῶς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί', οὐχ ὀρῶ τὴν ἀπολο-
γίαν, ἢ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατη-
γοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἣν σὺν γέλῳτι αὐτὸ ποιῶσιν,
ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευ-
θερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὀρώντες,

& maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praeferim;
ne per ignorantiam ipsi in servitutem se coniciant. Post-
quam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec
esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum
illum verficulum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis in posterum audiat te illud praelegentem, sed
nec alii cuiquam eorum, qui praesentem vitam tuam inspi-
ciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota
nuncupa, ut hos, qui prius audiere, Lethaeis aquis perfun-
dat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in
fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse li-
bellum. Ita enim me Iuppiter amet, ut non video, quam
causam, quae quidem speciem habeat, contra accusantes
possis dicere: praeferim si cum risu hoc faciant, laudan-
tes scripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero

4 καὶ ἐκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. Οὐκ ἀπει-
κότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου τοῦ γεν-
ναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοῖον, ἄλλο-
τρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι ἢ εἴπερ σὸν ἔστιν, ὁμοιάσε
τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς
Κροτωνιάταις νόμον θεῖς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ,
μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἕλω, μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν
γυναῖκα. περὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιβον ἐκεῖνον
Φαίη τις ἂν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἔρωτι
μὲν ἄλους ὥς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα
εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν
ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν εἰ βούλοιτο. τὸ
δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν
τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιούτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ
κατηγοροῦντος εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ

8 Τὸν Σάλαιβον ἐκεῖνον) Κροτο-
νιατῶν νομοθέτης. V.

12 Τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν

ἀτοπώτερον) Ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀτο-
πον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον
εἶπεν. V.

scriptorem fervire videntes, qui sponte collum iugo sub-
miserit. Non absurde itaque dixerint, si dixerint, aut alte-
rius cuiusdam fortis viri esse librum, teque graculum alie-
nis superbire pennis; aut, si tuus sit, idem te, quod Sa-
laethum facere, qui, acerbissima apud Crotoniatas lege con-
tra adulteros lata, eam ob causam celebratus, non ita mul-
to post in adulterio cum fratris uxore deprehensus est. Ad
amussim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit.
Quin tolerabilius ille, amore qui caprus esset, quemadmo-
dum in causa dicenda commemoravit, & ultro in ignem at-
que animose infilierit, misericordia licet illius iam tange-
rentur Crotoniatae, & fugae atque exfilii, si voluisset,
copiam facerent. Tuum autem haud paulo absurdius fa-
ctum est, qui servilem huius vitae humilitatem accurata
oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis ali-

καθεύξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν ἐν γῆρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῇ λατρείαν ἐπανηρημένου, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσῳ γοῦν Φασιν ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξιας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. Καί- 5
τοι τί δεῖ καινὴν ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν θραυμαστὴν τραγωδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός;
οὐκ ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικαῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν· οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, γίνονται ὑπόμισθοι τραγωδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὥς

cuius domum incidens & concludens se, fexcenta incommoda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute, & superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, & tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam ostent-
tes. Quanto igitur, inquit, insignior esse videris, tanto magis idem videre ridiculus, reclamante, quam nunc agis, vita libello tuo. Quamquam quid opus est, novam contra te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, Sophistam; qui sibi nihil sapit?

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus assimilabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis fiunt mercenarii tragoedi, qui excidunt interdum exhibanturque, interdum vero etiam, si ita vi-

ἀν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πιθήκου πεπον-
θέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάντῳ Φασὶ γε-
νέσθαι. ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι
πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζε-
σθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάτ-
τοντα, καὶ τοῖς ἀδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον ὕμέ-
ναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἡ ἀμύγδαλον πόρρω
κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ
ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κατατρώγειν,
ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

6 Καὶ σὺ τοίνυν, Φαῖεν ἂν, οὐχ ὑποκριτῆς, ἀλλὰ ποιη-
τῆς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταν-
τησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανείσης, ἡλέγχθης πίθηκος ὢν,
καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύ-
θων ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ λέγων, ὥς εἰκότως ἂν τινα ἐπὶ
σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἂ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινέισθαι ἀξιοῖς,

7 Ἡ ἀμύγδαλον) Ἡ ἀμύγδα-
λος. V.

μέλος ἀκλούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος
εὐφρόσυτον. V.

9 Ῥυθμοῖς) Ῥυθμός, τάξις εὖ-

deatur spectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur.
Alii idem tibi usu venisse dicent, quod simiae, quam Cleo-
patrae aiunt fuisse. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem
saltasse decenter admodum, modulateque, ac multae fuisse
admirationi, quae & habitum suum servaret, & decorum
custodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus
accommodaret: conspectis vero ficibus, opinor, aut amyg-
dala procul iacente, longum vale dixisse tibiis & modis &
saltationibus, correptosque fructus, abiecta vel contrita po-
rius persona, devorasse. Et tu igitur, dixerint, non actor,
sed poeta rerum pulcherrimarum & legislator qui fueris, ab
hac ostensa ficu simius esse, & a primoribus labris philo-
sophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud sed pro-
mere verbis*; ut iure aliquis de te dicat, quae dicis, & pro-

χείλεα μὲν σου ἐδίηεν, ὑπερώην δ' αὖχμῶσαν καταλέ-
λοιπε. τοιγαροῦν παρὰ πόδας εὐδὺς ἔτισας δίκην, προ-
πετῶς μὲν θρασυάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας,
μετὰ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν
ἐλευθερίαν. καὶ ἑώκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφε-
στῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς τῶν ἄλλων,
καταγελαῖν, ὥς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ
ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας
πρότερον, ἡξίους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τινὰς τύ-
χας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ γοῦν ὑπόβοιτό γ
τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Τιμάρ-
χου κατηγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ Φωραβῆναι τὰ ὅμοια
πάσχοντα, πόσον ἂν οἶε παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι
τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθύνει ἐπὶ τοῖς καθ' ὧραν

5 Κατόπιν) Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ
τοῦ ὀπισθεν ἵεναι. G.

6 Τῶν ἄλλων καταγελαῖν) Ὁ τοῦς,
ἐκτὶ τοῦ μεγαλαυχούμενος καὶ γαν-
μῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισδο-
φορούντων κατεκομψέου. V.

8 Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον

πτύσας) Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον
πτύει, ἐπὶ τῶν πάνυ μαλακῶν, καὶ
τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρενηματίας
καὶ ἐκρημίνους, καὶ τοῦτο αὐτὸ με-
γαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φα-
σι πτείνειν, ἀλλὰ πόρρω, οὐς καὶ ἡ
χρυσαία ἡλία μακροπτότους κα-
λεῖ διασφύρουσα. V.

pter quae laudem affectas, ea *Labra rigasse quidem, ficcum li-
quisse palatum*. Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui
temere audaciam sumferis contra hominum necessitates,
paulo post autem tantum non sub praecone libertatem eiu-
raveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione
aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae,
tanquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutatio-
nem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in-
tuum sinum, accusares eos, qui per quandam fortunae va-
rietatem facere talia sustinerent. Si quis igitur hoc decla-
mationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi ac-
cusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum
a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem

ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν
 παρηγόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας,
 ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς Φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν
 τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώ-
 8 μενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνεται. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα
 πολλὰ ἕτερα εἶποι τις, ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν οὕτως
 ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρ-
 εχομένη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἢν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς
 τὴν ἀπολογίαν. ἄρά μοι κράτιστον ἐβелоκακήσαντα, καὶ
 τὰ νῦν ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ
 τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν
 τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι
 συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδὼτας ὡς οὐ-
 δενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τίνος κρείττονος, μᾶλλον δὲ
 μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ'
 ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν.

7 Ἀμφιλαφεῖ) Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ἀφθόνου, πολλαχῶς κεκορηγμένη. V.
 in iudicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit,
 ipse vero iam senex, eadem in se designet? In summa, Phar-
 macopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans,
 & statim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse in-
 terim convelli a tussi cerneretur. Haec igitur, & in hoc
 genere multa alia, dicat aliquis tui similis accusator in ar-
 gumento ita copioso, & mille dicendi opportunitates prae-
 bente. Ego vero iam dispicio, qua via ad causam dicendam
 aggrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succum-
 bere, & tergum praebere, nec negare peccatum, sed ad
 communem illam deprecationem confugere, Fortunam di-
 co, & Parcā, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me
 reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos arbitrium
 esse, sed a praestantiore natura, aut potius ab una earum,
 quas praediximus, agi non sponte nostra, sed extra cau-
 sam undiquaque constitutos, quidquid dicamus faciamus-

ἢ τοῦτο μὲν κομίδῃ ἰδιατικόν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φι-
λότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχύμενον,
καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ
ἐκείνου ἔπη ραψωδοῦντα,

Μοῖραν δ' οὐ τινά Φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνδρῶν

καὶ τὸ,

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφείς τὸν λόγον, ὡς οὐ πάνυ ἀξιόπιστον, 9
ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης
τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεῖς, ὑποστῆναι τὴν παρ-
οῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ με-
γαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐβελῆσαι κοινωνῆσαι
πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ
κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κατὰ εὐρί-
σκωμαι ἤλῳ, Φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἥλον, καὶ μείζονί γε
τὸν σμικρότερον, ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἀπάντων κα-

16 Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον) Τῷ μείζονι ἤλα τὸν μικρότερον. V.

que? An plane hoc plebeium, ut neque tu me, amice, fe-
ras, talem defensionem si praetendam, & Homerum advo-
catum adfiscam, versusque illius recitem,

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

& illud,

Nascenti nevit, genitrix cum funderet atvo.

Sin relicta hac oratione tanquam non valde probabili, il-
lud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cu-
piditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed pru-
dentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admi-
ratione voluisse in communionem venire illius actuum: me-
tuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper cri-
men subeam, deprehendarque clavo, quod aiunt, clavum
eicere, maiori minorem, in quantum adulatione malorum

κῶν, τὸ δουλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ χερίστον
 10 νενόμισται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μῆτε ταῦτα, μῆτε ἐκεῖνα
 λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστίν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ ἐν ὑγίαις
 εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἐστὶ ἄβροχος,
 ὁδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον καὶ μετὰ τούτων,
 τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπειθούσαν,
 ὡς ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρα
 ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρ-
 ελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἱαμβεῖα, μικρὸν
 αὐτὰ παρωδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.

Πενία δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ
 οἶδεν οὐκ ἀπαξιῶντος, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον σφαῖς

ς Ὀδύρεσθαι) Ὀδύρεσθαι τὸ
 γῆρας ἀπλόττος ἦβους ταῦτα κατα-
 σκυαστικά· ἀλλ', ὡς βωμολόχε, εἰς
 ταύτην κἀκεῖνοι ὧν κατιδρυμὲς ἀπην-
 νᾶς καταφεύγοντες ἀπολογία, λῆ-
 ρόν σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμφίμοι-
 ρον ἀποφατοῦσι καὶ κῶναπα, φασὶ,
 μιμούμενον ἀετίν. Τάχα γὰρ Σα-

κράτην ἐβίλων μιμεῖσθαι οἷς οὗτος
 Πρόδικον τὸν Κεῖον καὶ τοὺς κατ'
 αὐτὸν ἀπελίσχει σοφιστὰς, ἐπὶ τῇ
 τοιαύτῃ ἀπίδραμει γλασσαλγίᾳ.
 Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὀμη-
 ρου σε βάλλειν. ἢ τοῖος δὲ ἔδει· . .
 Πόντον ἐπιπλάσας ἐτάρεος εἰρήρας
 ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. V.

omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso no-
 mine pessimum, perhibetur. Quid igitur, si neque haec ne-
 que illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam ut con-
 fitear, nihil quidquam fani me, quod dicam, habere? Illa forte
 una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem,
 & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati
 persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte neque intempe-
 stivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium pro-
 gressa dicat pro me iambos illos pauhim quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelesti moliar,

Sed maior urget consilii inopia.

Illā enim Theognidis, vel me tacente, quis ignorat, non in-
 dignum putantis, vel in mare cetosum abiicere se, vel mon-

αὐτοὺς ρίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἡλιβάτων, εἰ
 μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσασθαι τὴν πεινάν; Ταῦτα μὲν II
 εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὥς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι
 ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι
 θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὥς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου. μὴ
 γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὥς τὴν
 Κυλλάραβιν σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένη-
 τες εὐλόγου ἀπολογίας, ὥς ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα
 κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκεῖ-
 νο ἐννόησον, ὥς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν
 τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν, καὶ
 ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πρᾶτ-
 τοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ

ἢ Ἠλίβατον) Ἠλίβατος, ὑψαλόν,
 ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βά-
 λει. Στρεσίχορος δὲ τάρταρον ἡλίβα-
 τον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἡλί-
 βατον ἀποδιδοῦσιν, ἡλίφ φανό-
 μινον. V.

9 Κρησφύγετα) Τὰ πρὸς τοὺς
 χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα. οἱ
 δὲ φασὶ Κρητῆς τοὺς νησιώτας ἅμα
 Μίνωι τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἔφυ-

γον εἰς πόλιν τινα, ὅθεν ἐκείνη ἀνα-
 μάσθη κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα) Φρούρια τινὰ οὕτως
 λεγόμενα, οὗ ἐκρύπτοντο οἱ νησιώ-
 ται τὸν Μίνωα φεύγοντες, περὶ τὴν
 Κρητὴν αὐτὰ ἴστί. Τὸ οὖν κρησφύ-
 γετον χρήσιμοι τοῖς φεύγουσιν τοῦ
 κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας
 στενὰ καὶ ὀχυρώματα. V.

tis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pau-
 periem? Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re de-
 fendendi criminis causa dicere habeat: quorum nullum unum
 per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse iu-
 beo, utpote nullo horum me ufuro: ne enim talis unquam
 fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* ferere conen-
 tur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae-
 inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed
 illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre,
 utrum in domum divitis cuiusdam mercede conductus ali-
 quis ingreditur, & ibi ferviat, sustineatque, quaecunque mi-
 hi dicit liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans,
 & pro virili parte administrans, mercedem eo nomine ab

τούτῳ παρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελθὼν δὴ, καὶ ἰδίᾳ καταβεῖς ἐκάτερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα· καὶ τοσούτον εἰκότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνῃ ρόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ καί κεῖ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφής, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλοιτο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας καβέλκοντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπι-

5 Ἀνεμώνη) Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. V.

14 Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις) Ἀπὸ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας ἀναιρήσῃ τὰς τοιαύτας προστασίας. V.

imperatore accipiat? Nimirum percurre, & separatim unumquodque horum situm, considera. Invenies sane Musico-
rum illud *Disdiapason*, hoc est, eo, quod maximum est, intervallo, scriptum illud *distare a facto meo*, ac tantundem sibi similem utramque vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta, nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis causa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit, neque ipsi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium

τροπεύοντες, οὐδ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, οὐδ' οἱ τὰς
 Φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς
 ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσκειται.
 ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνὸς οἴμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ'
 ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι. Τὸ δ' ὅλον, 12
 οὐ τοὺς μισθορροῦντας ἅπαντας ἐγὼ Φαύλῳ βίῳ συν-
 εῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφά-
 σει παιδεύσεως δουλεύοντας ὥκτειρον. τοῦτ' δὲ, ὦ ἐταῖρε,
 τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε
 τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότημα ἡμῶν δημοσίᾳ δὲ, τῆς μεγίστης
 ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἐγὼ γ'
 οὖν, εἰ σκέψαιο, δοξάμην ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς
 Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας
 εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι,
 καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξαπάντων ὑ-

6 Μισθορροῦντας) Μισθορροῦν-
 τας οἷον τοὺς ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀντι-
 καταλλαττομένους· καὶ μισθορροῖα
 λέγεται ἢ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐρ-
 γασία. V.

11 Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττο-
 μεν) Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἔκειν,
 ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλει-
 ται. V.

15 Ἀπαξαπάντων) Ἀπαξαπάν-

statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus inte-
 gri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quo-
 que operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia
 impetu evertere, nec uno loco, qui mercedem accipiunt,
 omnes habere. In universum vero non omnes ego, qui
 mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed
 eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu ser-
 viunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diver-
 sum est: quandoquidem privatim eodem, quo ante, loco su-
 mus, publice autem in maximi partem imperii venimus,
 eiusque partem una administramus. Equidem, si conside-
 rare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius impe-
 perii partem mandatam habere, iudicia dare, & ordinem il-
 lis decentem adhibere, & eorum, quae aguntur dicunturque,

πορνήματα γράφεισθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδίδῶναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικός, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὔτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δέ, οὐ Φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτρα-
 13 πῆναι, ἥ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Ἐβέλω γοῦν

των ὑφ' ἐν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστίν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνην ἀπαξάπαντα καταμεινυτομένα. V.

6 Παρὰ τοῦ βασιλέως) Εἰ τισὶν ἄλλο τῷτα πλεονεξίας κατηγορεῖ καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἰχέ σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῶν τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἱκανορῶνσθαι προθυμῶντι. τό γέ τοι περὶ βασιλείας προσθεῖναι μισθοφορεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερφυῆ, οὐκ ἔστιν ἥτις ἄλλη ταύτην ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεονεξία. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλὰ μάλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μισθὰ μισθαρεῖν καταγέλαστον, τί ἂν εἴποι τις τὸ μέγала; ὅσον γὰρ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτε-

ρεῖ, καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδος εἰς πλῆθος, τοσοῦτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἰρούμενος κατὰ τὸ κράτιστον, ἢ τε ὑπὸ μικρᾶς ἢ τε ὑπὸ μεγάλης φιλοσοφίας ἐκκρούοιτο, ἐς γέλωτα πλατύτερον συντελοῖν. ὅσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγραπτον, Θιόγνιδα συνῆπαιτον ἔχον, ἐκ οἷς φασιν, οὐκ εὐχομαι πλοῦτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀλλὰ μοι εἶναι μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G. & M. Sed in M. pars prior huius Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὐχομαι verbis, haec leguntur: οὕτως. ὀναιντο οἱ καθ' ὕμης εἰ τούτο πράττουσι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ' ἡ τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπὴν κατ' οὐδὲν διαχειόμενος Ἀνακινδράξιδος. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. G.

omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis, quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Imperatore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales. Volo equidem ex abundanti, utens fi-

ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παρρησίᾳ, καὶ ὁμοῦτε χωρή-
 σας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καὶ ὑπερβολὴν ἀπο-
 λογήσασθαι. καὶ δὴ φημί σοι μηδὲνα μηδὲν ἀμισθὶ
 ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου
 μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω,
 οὐδὲ δασμοὺς, ὅποσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι φοι-
 τῶσιν· ἀλλ' ἐστὶ βασιλεὺς μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ
 ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσ-
 κυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεῶ, καὶ τεμένη, ὅποσα παρὰ
 τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν
 φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοπῶντες
 αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίῳ ποιοῦντες. ὡς δὴ μικρὰ μεγά-
 λοις εἰκάζειν, ἣν ἐβέλῃς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ
 κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται κατα-
 βαίνειν, ὅψῃ ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν
 τῶν ἀκροτάτων· τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἀπαν-
 τεσ. Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθεῖκεν τὸν νόμον, μηδὲνα μηδὲν 14

5 φόρους) Μερισμοὺς, φορολογίας. G.

ducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam
 quam oportet causam dicere, & illud nempe dico tibi, ne-
 minem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos
 nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Imper-
 ator mercedis expers fit. Non vestigalia dico, neque tri-
 buta, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperato-
 ri merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod
 beneficiorum causa adoratur; statuae porro, & aedes, ac
 templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro cu-
 ris & providentia, quam adhibent procuranda semper pu-
 blica re & in melius augenda. Nempe ut parva assimulemus
 magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque
 eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine
 nos & parvitate differre ab his, qui summi sunt; ceterum
 mercenarios aequae esse universos. Si igitur eam ego legem

πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμοῦ τοῦ βιβλίου λέλεκταί μοι, χρηρὲς δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς θεὸν αὐτῷ χρῶτο, ἢ Φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πείραν αὐτοῦ διδούς, ὅπως ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὥς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο,

Ἐτάσιον ἀρούρης ἄχθος εἴη.

- 15 Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνήσθαι χρὴ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῶ ὄντι μοι, εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστὶ που σοφός, ἐπιτιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' οὖν ἐντετύ-

scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nusquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est,

χηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέν-
τοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ,
εἶγε ἐπιτιμώης, ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημο-
σία μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὅποτε κατὰ
θέαν τοῦ ἐσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα
ἐπιῶν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφι-
στῶν ἐναριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ᾧ ἑταῖρε, καίτοι ἐν
μυρίαῖς ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ
ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη
μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρὸς γε τοὺς ἄλλους καὶ συνάμα
πάντες κατηγοροῦσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ Φροντὶς
Ἴπποκλείδῃ.

9 Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ) Δύο γὰρ
ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέκειντο, λευκὴ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡγομένοις
ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρασημένῃ. V.

11 Οὐ Φροντὶς Ἴππ...) Παροι-
μία ἐπὶ τῶν ἀγαν καταφρονούντων
τινὸς καὶ ἀπεριμεριμῶς διαχειμέ-
νων. V. (In V. erat ἀπεριμερί.)

quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui fa-
pientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si
reprehendas vitam praesentem nostram: eum enim homi-
nem reprehendas, quem olim noras rhetorices nomine ma-
ximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani
videndi causa, & Celticam eadem peragrans, in nos inci-
deres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas
mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet
inter occupationes, tamen defendendi criminis causa scripsi,
non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum cal-
culum feram. Apud alios enim, si vel simul omnes me ac-
cusent, fatis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Ι ΧΑΛΕΠΟΝ μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπή-
ρειαν διαφυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὐ-
ρεῖν παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμ-
φότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ,
ὡς προσείποιμι τὸ ἐωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην Φωνὴν
ἀφείναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς ἐπι-
λαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἡξίου, εὐφημον μὲν καὶ τοῦτο,
οὐκ ἐν καιρῷ δέ, ὡς οὐ κατὰ τὴν ἑω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τού-
τῳ εὐθὺς ἰδίον τε, καὶ ἡρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπο-
ρίας· οἱ παρόντες δέ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκὸς, οἱ
δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, οἱ δὲ, χθесινῆς κραιπάλης ἀνά-
μεστον ἔτι ὥοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιει-

3 Ἐπήρειαν) Βλάβην. V.

8 Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθό-
μενος) Αἱ γὰρ τοὶ τῶν παλαιῶν

προσρήσεις αἱ μὲν ἰσθιναι, χαῖρε,
αἱ δὲ ἰσπερίναι, ὑγίαινε. V.

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

DIFFICILE est, homo natus cum sis, Dei alicuius in-
vidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, qui-
bus defendas inopinarum & ininvissum divinitus errorem.
Quae quidem utraque modo usu mihi venerunt, qui matu-
tinae salutationis causa domum tuam veniens, cum opor-
teret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) di-
cere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te ius-
serim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempe-
stivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in
ipso verbo statim sudabam equidem, erubesceram, aestuabam
consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me
videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterni crapula

κῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ σέμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιῶμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μὴδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσοῦτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὐφημον εὐχὴν ὀλισθούσης. Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γραφῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ὥμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προῦφάνη τὰ λεκτέα. οὐ μὲν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢ μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ, καὶ τοῦ εὖ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσαγόρευσις· οὐ μὲν ἑωθινὴ μόνον, οὐδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἐντεύξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

adhuc oppletum *turbatumque* existimabant; quamquam moliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decore, coram tot testibus, aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae. Ac sub initium scriptiois, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progressio multa se dicenda *ultra* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem iubeas*), est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque quae ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τιρυνθίας.
καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπό-
μενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ὅδυσσεὺς ὅποτε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἐρ-
ρηγόρευε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.
ἴδιος δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσήσει, οὐδὲ ὡς
νῦν μόνος ὁ ἐωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ
ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου
Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καὶ,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
καὶ οὐ μόνον ΦιλοΦροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον,
ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλ-
λήλοις. τὸ γοῦν μακρὰν χαίρειν Φράσαι, τὸ μηκέτι

6 Παρ' ἀλλήλων) Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό. V.

Gaude potens telluris o Tirythiae;
verum post coenam quoque ad *comeffationem* & *liberiores* in
vino *fermones* iam *converfi*,

Gaude, verum *epulis paribus* nec *egemus*, *Achille*,
ut *Ulysses* inquit, cum *mandatam* sibi *legationem* apud il-
lum orat: &, qui iam *discederent*, ut,

Gaudete, hinc vobis iam *nunc Deus*, *haud homo*, *versor*.
Proprium autem tempus nullum *attributum* erat huic ap-
pellationi, neque, ut nunc, solum *matutinum*: cum etiam
minime *auspicatis temporibus* & *abominandis maxime*, ta-
men illa *uterentur*, ut *Euripidis* ille *Polymices*, iam *finiens*
vitam, inquit,

Gaudete, iam *nox atra* me *complectitur*.

Nec *benevolentiae* modo illis haec erat *quasi* *teffera*, sed *ini-*
micitiarum quoque, & cum *negaret* alter se *usurum* altero.
Qui enim *longum gaudere* alterum *iubet*, ille non *curaturum*

Φροντιεῖν δηλοῖ. Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρο- 3
 μίσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην,
 εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθήμενους καὶ πεφροντικό-
 τας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ
 τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν
 συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῇς δὲ ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθη-
 ναίων δημαγωγός, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν
 προῦθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ
 τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκείνων
 ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν
 ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγ-
 μάτων. Ἄλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος 4
 νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ
 ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμ-
 φαίνειν. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν
 σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ

7 Ἀπὸ Σφακτηρίας) Τόπος Λα- ἐν Πλούτῳ· Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἐστίν,
 κανικός. V. ὃ ἄνδρες δημόται, Ἀρχαίων ἡὺν

14 Ὡς μοχθηρὸν) Ἀριστοφάνης προσαγορεύειν καὶ σαπρὸν. V.

fe in posterum significat. Primus autem illud verbum Phi-
 lippides cursor dicitur *usurpasse*, cum a Marathone victoriam
 nuntiaret, & dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae
 exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto suo nuntio
 immortalis esse, & in ipso *gaudendi* verbo exspirasse. In epi-
 stolae autem principio Cleon Atheniensium orator eius,
quam Sphacteria dederat, victoriae illius & Spartanorum ca-
 ptorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit: & omni-
 no post illum Nicias, a Sicilia mittens, in antiquo epistola-
 rum more perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens. Sed
 admirabilis *noſter* Plato, vir fide dignus, legislator talium, il-
 lud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) iubet, & plane re-
 iici, velut malum & nihil honesti significans: sed alterum
Bene agere, pro eo inducit, ut communem corporis pariter

ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιάται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν
 εἰς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον
 τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις
 5 δεξιοῖς πρέπον. Ὁ μὲν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ
 μὴδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν,
 ὅσον Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῶ, καὶ Ἀρχύτῃ, καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν, οὔ-
 τε τὸ εὖ πράττειν προὔγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν
 ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλή-
 λους ἐπιστέλλαντες, ὅποτε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαί-
 νειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρέκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε
 καὶ σώματι ἀρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντὰ περιει-
 ληφὸς τὰνθρώπου ἀγαθὰ. καὶ τότε τριπλοῦν αὐτοῖς τρί-
 γωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβάλλω

14 Πεντάγραμμον) Pentagram-
 ma dicitur, quod quinque literis
 conficit, Pythagorae figura, qua
 hodie contra fascinationes utun-
 tur. Figura constat ex tribus
 triangulis, quorum latera deser-
 viunt sibi invicem. Et trinitatis,

quae est in Divinis, puto, vis
 exprimebatur. Fitque figura uno
 tractu calami. Omnia autem ad
 numeros Pythagoras referebat.
 Et appellatur signum Sanitatis. G.

Τὸ πεντάγραμμον) Ὅτι τὸ ἐν τῇ
 συνηθείᾳ λεγόμενον πεντάλφα σύμ-

& animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dio-
 nyfium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere
 (Lat. *salvere*) Deum iubeat, tanquam indignum Pythio, &
 non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis de-
 corum. Divinus sane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis pro-
 prium relinquere suorum *scriptorum* dignatus est, quantum
 tamen ex Lucano Ocello, & Archyta, & reliquis ipsius fa-
 miliaribus colligere licet, neque ipsum illud *Bene agere* prae-
 scripsit, sed a verbo *vale* (Lat. *salve*) iussit incipere. Omnes
 enim ab illo *docti* in epistolis quoties serium quiddam scri-
 berent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in ipso statim principio iu-
 bebant, tanquam & ipsum animo pariter & corpori con-
 venientissimum, & bona hominis complexum in universon
 omnia: & triplex illud triangulum sibi implexum, quinque

πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομά-
ζετο. καὶ ὅλως ἠγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ
εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν.
εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν,
ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας
ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὣν καὶ Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι 6
τοὺς παλαιοὺς λέγω, ὅπου καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάντῃ
χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἀπάντων αἰρού-
μενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὖ-
ται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Φιλτάτους μάλιστα
ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ
ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ εὖροις τὸ
ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

βολοὶ ἦν πρὸς ἀλλήλους Πυθαγο-
ρίαν ἀγαγιστικὴν καὶ τοῦτο ἐν
ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὃ ἴσται

2 Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε
τῷ χαίρειν, πάντας καὶ τῷ ὑγιαί-
νειν) Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορίοις
ἀγαγιστικὴν &c. G. (& addunt,
quaere in Luciani impresso.)

4 Τετρακτὺν) Quaere in aureis
carminibus & commentariis. G.

descriptum & inclusum lineis, quā tessera ad sententiae suae
homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino
putabant, in verbo *valere* inesse [etiam ipsum *bene agere* &
gaudere;] sed neque *bene agere*, neque *gaudere*, continuo esse
etiam *valere*. Sunt vero etiam, qui quaternionem, maximum
illorum lusiurandum, qui perfectum secundum ipsos nume-
rum efficit, iam sanitatis (*valetudinis*) initium vocarent, in
quibus & Philolaus est. Et quid tibi antiquos narro? cum
& Epicurus, vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*), & vo-
luptatem rebus praeoptans omnibus, tum in feriis magis
epistolis, (sunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad
carissimos, *valere* statim in principio iubeat? Multum etiam
in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo
statim *congressu* dictum. Etenim illud

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,
σαφῶς προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει ὁ
δ' Ἀλεξίς,

ὦ δέσποθ', ὑγιάινε, ὡς χρόνος ἐλήλυθας.
ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἦκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγιάινέ μοι
καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,

Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.

ὁ μὲν γὰρ τὸ σχολίον γράψας, σὺ καὶ Πλάτων μέ-
μνηται, τί καὶ οὗτός φησιν; Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον τὸ
δεύτερον, καλὸν γενέσθαι τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τοῦ χαί-
ρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι τὸ γνωριμώ-

10 Σκολιόν) Τὸ σχολιόν τοῦτο
Σιμωνίδης ἐποίησεν. ἔχει οὕτως αὐ-
τοτελεῖς, Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον διη-
τῶ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φυλὴν καλὴν
γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδύλας,
Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.
Σκολιόν, ἢ παροιμία αὐτῆς, ὡς καὶ
Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς
δύο γίνῃ ἢν αὐτῶν τὸ μὲν ὑπὸ πάν-
των ἀδόμενον καθ' ἵνα ἐξῆς τὸ δὲ

ὑπὸ τῶν συνιστατάτων, ὡς ἔτυχε τῇ
τάξει. ὃ δὲ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν
σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστοξένος καὶ
Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν ταῖς γά-
μοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς
κλίνας τιθεῖσι παρὰ μέρος, ἐξῆς μυρ-
σίνας ἔχοντες ἄδον γνώμας καὶ ἑρα-
τικά συντόμα. ἢ διὰ περίεδος σκολιὰ
ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. V.

Vale, multumque gaude,

fapienter praepositum habet gaudendi voto illud valetudi-
nis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro salve) quam quaeso ferus advenis?

Et Achaeus,

Venio patris horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,

Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cuius etiam Plato men-
tionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pul-
cher esse; deinde dives: gaudendi vero omnino mentionem non
fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, di-*

πατον ἐκεῖνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος, λέγω, Ὑγίεια
πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον
βιοτᾶς. ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον
αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.
Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, γ
καὶ φιλοσόφων καταδείξαι σοι ἔχων, προτιμώντων τὸ
ὑγιαίνειν, τούτα μὲν παραιτήσομαι, ὥς μὴ εἰς ἀπειρο-
καλίαν τινὰ μεираκιδώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα,
καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλῳ ἢ ἡλῶ ἐκκρούειν τὸν ἥλον. ὀλίγα
δὲ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὅποσα μέμνημαι οἰκεία
τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχεν ὑπέλαβον. Ὅτε 8
Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσσοῦ μάχην ἀγωνιέεισθαι ἐμελλεν,
ὥς Εὐμένης ὁ Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπι-
στολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡ-
φαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς ὥσπερ
ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυ-
τὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε, βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη παρατάτ-

9 Ἄλλῳ ἢ ἡλῶ ἐκκρούειν τὸν ἥλον) ἰσθῆσαι κατασπυδόντων. V.
Προίμια ἐπὶ τῶν ἀτίπως τὰ ἄτοπα 12 Ἐν Ἰσσοῦ) Πόλει. V.

cam, *Valetudo Divinum senior, Habitare tecum Vitae reliquum
liceat*. Si itaque antiquissima est valetudo, eiusque opus est
valere, utique praeponendum id est bonis reliquis. Sexcen-
ta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e
poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus,
superfedebo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio
ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pau-
ca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domesti-
ca huic negotio adscribere haud abs re putavi. Cum Alexan-
der proelium ad Issum commissurus esset, ut narrat in Epi-
stola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in taberna-
culum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam,
vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam
cogente, idem, quod ego, dixit, *Vale, Rex, tempus est iam*

- τεσθαι· ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδο-
 ξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου
 δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε,
 τὴν κληδὸν· τὸ γὰρ σώους ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης,
 9 ἥδη μοι ὑπισχνεῖται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γα-
 λάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὅναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν
 Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παρα-
 δοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ σύνθημα-
 10 τι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολε-
 μαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέ-
 στρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν
 αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρῶσθαι, ὑπο-
 γράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολὰς
 11 αὐτοῦ συναγαγὼν, Φησιν. Ἄξιον δὲ καὶ Πύρρου τοῦ
 Ἡπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύ-
 τερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς
 τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος ταῖνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος,

eundi in aciem. Turbatis autem ad insolitam salutationem re-
 liquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo,
 Alexander, *Accipio*, inquit, *omen: salvos enim nos e proelio*
redituros, iam mihi pollicetur. Antiochus autem Soter, confi-
 cturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus
 est adstantem Alexandrum, qui tesseram iuberet ipsum da-
 re ante pugnam militibus, *vale*: & ea ipsa tessera mira-
 bilem illam victoriam retulit. Et Ptolemaeus Lagi, scribens
 ad Seleucum, aperte invertit ordinem, qui in principio epi-
 stolae *Valere* illum iuberet, in fine autem, pro eiusdem po-
 testatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus re-
 fert, qui collegit illius epistolas. Operae vero pretium est,
 Epirotæ etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secun-
 das post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas
 fortunæ vices subiit. Hic igitur, qui semper Diis supplicaret,

καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεῖς, οὐδὲ πώποτε ἡ νίκην, ἡ βασι-
 λείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐκλειαν, ἢ πλούτου ὑπερβολήν,
 ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τούτῳ ἠύχετο, ὑγιαίνειν ὡς
 ἔστ' ἂν τούτ' ἔχη, βραδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενη-
 σομένων. καὶ ἄριστα, οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι αὐ-
 δὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν, ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν
 μόνον ἀπῆ. Ἀλλὰ νῦν ἐκάστου καιρὸς ἰδῖος ὑφ' ἡμῶν I 2
 ἀποδεδείκται, τάχα ἂν εἴποι τις· σὺ δὲ τούτον ἐναλλά-
 ξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλα ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λό-
 γῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναί, ὥσπερ ἂν εἴ τις
 περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημί-
 δας ἐπιδῆσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, Φαίην ἂν καὶ γὰρ
 πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἀκ ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς
 ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσοῦσης
 ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ
 μάλιστα τοῖς ἄρχουσιν, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν,

& mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam,
 neque regni maiestatem ampliolem, neque gloriam, nec
 divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, va-
 lere; veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis.
 Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodes-
 se sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.
 Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicui-
 que verbo & suum tempus assignatum est: tu vero, illo im-
 mutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem pu-
 temus, extra peccatum non fueris, non magis quam si ti-
 biae galeam alligeret aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir
 optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu qui-
 dem diceres, si quod omnino tempus esset, valetudine non
 indigens. Iam vero & mane, & medio die, & noctu, sem-
 per valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis,
 & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad mul-

- ἔσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι δέ, ὁ μὲν
 χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμεν τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ
 ἔστιν εὐχή τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακελεύόμενος,
 καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ
 ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ
 13 καὶ παραγγέλλει. Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν
 βιβλίῳ, ὃ αἰεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο
 πρῶτον ὑμῖν ἔστι παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμε-
 τέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. οὐδὲν
 γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῶν πρὸς τᾶλλα, μὴ οὕτω διακει-
 μένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι καὶ γὰρ τῆς Ῥωμαίων
 Φωνῆς ἐπαίῳ, ταῦς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι,
 14 τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε. Καὶ ταῦ-
 τα πάντα εἶπον, οὐχ ὥς ἐκ προνοίας ἀφελῶν μὲν τὸ
 χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' αὐτ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν,
 ἀλλ' ὥς τοῦτο μὲν ἄκων παθὼν ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενί-
 ζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

tas res opus habetis. Ad haec, qui *Gaude* dicit, bene omi-
 nato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agi-
 tur. Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit, & eorum
 admonet, quae ad valetudinem quidquam conferunt, nec una
 optat modo, sed etiam praecipit. Quid vero? nonne & in
 mandatorum libello, quem semper & ab Imperatore acci-
 pitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valetudinem vestram*
curate. Recte fane. neque enim usus aliquis vestrum esset
 ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo,
 si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelli-
 go, salutantibus comiter respondentes, *valetudinis* [Lat. *sa-*
lutis] nomen saepe reponitis. Et haec dixi omnia, non qui
 prudens *Gaudere* illud omiserim, & *Vale* pro eo dicere af-
 fectarim; sed tanquam, cui imprudenti hoc acciderit: nisi
forte & ridiculus *studio* fui, & tempora salutationum per-

Χάρην δὲ ὁμολογῶ τοῖς Θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς 15
 ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον
 παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ
 αὐτοῦ ἐπιπνοία τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν
 ὑπισχνουμένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ
 Θεοῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς
 ὁμοιον· Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινα ὑπὲρ τοῦ γεγονότος 16
 ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακῶς ἐπὶ
 τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπι-
 θυμίας εἰς τὸνναντίον διαταραχθεὶς, ἐνέπεσον. τάχα δ'
 ἂν τινα ἐκπλήξειε τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν, καὶ στρα-
 τιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει
 τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ 17,
 οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην
 παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ
 ἀφελείας ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μὴδὲν ἀγοραῖον καὶ ἐν-

mutavi. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus, in
 longe auspiciatus quiddam versus est, quod labascente etiam
 lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipsius adeo
 Aesculapii consilio hoc accidit, valetudinē meo tibi ore
 promittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi accidisset,
 qui in longa vita nunquam simili ratione turbatus fue-
 rim? Si vero humanam etiam pro eo, quod accidit, excu-
 sationem proferre fas est, nihil mirum, si in summo studio,
 ut optimis in rebus abs te cognoscerer, prae nimia illa cu-
 piditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam re-
 cta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quo-
 rum alii quidem antrorsum urgent, alii vero ordinem sa-
 lutandi minime servant. Tu vero, bene novi, licet alii stu-
 pore, aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam rem
 calumnientur, pudoris signum & simplicitatis iudicasti, &

τεχνον ἐχούσης· ὥς τό γε πᾶνυ θαρραλέον ἐν τοῖς τοιούτοις, οὐ πάρῳ θρασυτήτος καὶ ἀναισχυντίας ἐστί. καὶ ἐμοί γε εἴη μηδὲν μὲν τοιοῦτον σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμ-
 18 βαίῃ, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδε τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τιὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλη τῇ φωνῇ, χάριν οἰδᾷ σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐβελόντων, Παύσα-
 σθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλώτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πᾶνυ εὖνουν εὐ-
 19 ρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐφημος καὶ αὐτή. Ἔοικα δ'
 7. Τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον. G.

animi a fori tritura & artis ostentatione abhorrentis: ut fere insignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abest. Ac mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causam ille quandam recte iudicaverat, hominemque maximoque crimine, per summam illi calumniam impacto, liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & iniuste iudicasti*. Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *Desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam hominis, sed mentem, examinare aequum est*. Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spectes, benevolentissimum reperiēs; sive linguam, bene omīnata etiam haec est. Ceterum huc delatus non sine causā

ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὥς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ Φίλτατε Ἀσκληπιε, τοιοῦτον Φανῆναι τὸν λόγον, ὥς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξιως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esse occasio videatur.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 2. Νεκυομαντεία) Sic *Fl.* In reliquis *Νεκυομαντία*, quas causa non erat, cur sequeremur, licet in Hefychio idem scribendi vitium reperiatur. Semper apud Thom. Mag. *Νεκυομαντεία* in Ἀκαστῆς Διαβόητος Κάθοδος. *l. 7. Τί δ' αὐτῷ*) τί οὖν α. *P. l. & margo A. i W. l. 9. Λεοντῇ*) λεοντῇ *F. A. i. l.* pro more veterum edd. Eadem alibi variatio. *l. 10. Ἀφίξαι*) ἀφίξαι *F. ἀφίξε I.* verum recte ἀφίξαι *A. i.* quod reliquae fecutae. *Pag. 2. l. 3. Ἐμπνουν*) ζῶντα *P. margo A. i W.* Est interpretatio genuinae vocis. *l. 6. Τοῦ νοῦ*) Ita *G. P. L. l. V. 2.* In ceteris edd. τοῦ νέου, nisi quod in *P.* Bourdelotius dederit τε νέου. Pro Ἐράστος Stobaeus habet σθένος. *l. 13. Ἀλλ' ἢ*) ἀλλ' ἢ *L. l. marg. A. i W. ἄλλως P.* *Pag. 3. l. 11. Τοῦ*) τῷ *P. marg. A. i W.* Modo οὐδ' ἐμία *F.* ut fieri saepe solet in primis edd. *l. 16. Γράφεται*) γράφεται *P. A. i W.* *Pag. 4. l. 3. Μεμνημένον*) μεμνημένον vitiose in *B. 2. & P.* Vide *Lucian. Eὐχ. c. 11. l. 17. Ὀρμήθην*) ὀρμήθην *F. Pag. 5. l. 10. Καθειστήκειν*) καθιστήκειν *I. & mox ὅτι F. l. 13. Ἐγίνωσκον*) ἐγίνωσκον *F. Pag. 6. l. 3. Ὑποδείξαι*) παραδείξαι *C. Pag. 7. l. 1. Ἀδιάφορον*) διάφορον *F.* In reliquis edd. bene correctum. *l. 6. Ἐναντίων*) In cunctis edd. ἐναντίων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἥκουον structurae iuvandae causa. Ego certissimam emendationem reposui. *ead. Ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων*) ἀτοπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic sola *F. Ἐναντίων P.* pro ἐναντιωτάτων. *l. 14. Ἀτοπώτερον*) γελοιότερον *P. L. margo A. i W. Pag. 8. l. 4. Αὐτῆς ἔ. π. ἔπ.) αὐτοῖς F.* vitiose. Maior variatio in *P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας* cum quibus fere consentiunt *Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας.* Poterant haec Luciano non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur: formula loquendi solemnis πάντα λέγειν καὶ πράττειν, omnem tenere lapidem, nihilque intentatum relinquere. *Pag. 9. l. 13. Πρὸς ἑατ.)* Secuti fumus *V. 2. B. 2. S. & A.* In ceteris edd. prave

προσανατέλλοντα. *L.* 14. ⁹ Ης) ἦν sola *F.* *L.* 16. Ἀσαφές) Sic legitur in *R. F. I. S.* In reliquis edd. ἀσφαλές, quod margo *A. i W.* itidem in ἀσαφές mutavit. Pessime Bourdelotius addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. *Pag.* 10. *l.* 3. Ἀπαντώντων) Hunc in modum recte *I. V. 2. B. 2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverse posito ἀπαντώντων. *l.* 16. Παρεκελεύσατο) παρεσκεύασατο *F.* a qua merito omnes reliquae discesserunt. *Pag.* 12. *l.* 8. Οἶός τε) οἶόν τε sola *F.* Ceterae omnes obnuntunt. *l.* 10. Ἐπαινὴν) καιπεινὴν *P.* ἐπεινὴν *F.* quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινὴν *A. i.* edd. reliquis inhaesit. *Pag.* 13. *l.* 3. Μικροῦ) Recte sic habent *P. L.* margo *A. i W. & S.* perperam in plerisque edd. μικρῶ. *l.* 4. Τοι) τι *I. V. 2. l.* 12. Ἔσεδέξατο) *F.* ἐκδέξατο, pro simplici, ut videtur, ἐδέξατο. *Pag.* 16. *l.* 5. Ἐφύσα τότε) Vitium *B. 2.* ἐφύσατο Bourdelotius exprefferat in *P. l.* 6. Πυλώνων) *P. L.* Margo *A. i W. l.* προθύρων, quae interpretatio est. *l.* 7. Ἀποκλειόμενοι) ἀποσειόμενοι *P.* margo *A. i W. & l.* male. *l.* 15. Σκιᾶς) Ineptam cunctarum edd. lectionem στοᾶς mutavi ex emendatione *I. Fr. Gronovii* certissima. *Pag.* 17. *l.* 15. Τι) *L.* margo *A. i W. l.* in ceteris τε. *Pag.* 18. *l.* 2. Ἀναπαυόμενοι) διαναπαυόμενοι *P. l.* quod minime sperno. *l.* 4. Ἰξίονα) Excepta *S.* quam sequi solet *Amst.* omnes edd. Ἡξίονα. *Pag.* 19. *l.* 3. Ἀμέλει) ὥστε *P. L. l.* margo *A. i W.* Est interpretamentum. *l.* 4. Ὁμοίων) ὁμοίως *F. l.* 15. Πομπεύουσι) πομπευταῖς *P. L. l.* margo *A. i W. l.* 16. Διασκεύασε) ἐσκεύασε *P.* margo *A. i W. Pag.* 20. *l.* 4. Δεῖν γένεσθαι) δεῖ *P.* δεῖν γίνεσθαι margo *A. i W. l.* 11. Μετενέδυσε) Iure sic repositum in *B. i. 2. P. S. A.* cum in vetustis foret μετενέδνησε. *Pag.* 21. *l.* 3. Οἶμαι δέ σε) Hoc loco ex *A. i W. σε* inferui: *R.* subiectum habebat post ἐωρακέναι. *Pag.* 22. *l.* 7. Γὰρ) γοῦν *P. L.* Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. *l.* 9. Ταπεινῶς) ταπεινός *P. L.* margo *A. i W.* quod vulgata lectione non est deterius. *Pag.* 24. *l.* 6. Ἐπεφύσητο) Hoc notatum ad oram *A. i W.* probavi, quod mihi iuxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπεφύσσητο omnium edd. excepta *I. & V. 2. Aristophan. Pl. v. 699, — ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσητό μου. l.* 10. Ἀναμετρούμενον) ἀναμετρούντων *A. P. Pag.* 25. *l.* 7. Περὶ) *F.* παρὰ correctum in *A. i.* quam reliquae sequuntur. *Pag.* 26. *l.* 2. Καταδύσθαι) Ἐκ *A. l. V. 2.* quibus assentitur margo *A. i W.* Ceterae edd. *F.* in qua καταλύσθαι, sequuntur. *l.* 7. Ἀλιβαντίδος) *A. P.* idemque adscriptum in ora *A. i W.* Cunctae edd. Ἀλιβαντιάδος. *Pag.* 27. *l.* 1. Σου) σοι *P.* margo *A. i W.* Defendi poterat: sed

longe melior vulgata. Pag. 28. l. 14. col. 1. Ἐδείκνυες) ἐδείκνυε V. & C. Solan.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 9. Ἡμᾶς) F. ὑμᾶς. l. 13. Δοκῶ) δοκεῖ vitiose S. & A. Pag. 30. l. 4. Τῶ) Sola F. τῶν male. l. 7. Τεταγὼς) Benedict. in S. ex Homero refinxit τεταγών. Pag. 31. l. 2. Λά- λον) Egregie Brodaeo duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis edd. exstabat. l. 4. Ἑρμίδιον) Ἑρμῆδιον priores edd. Ἑρμᾶδιον habet margo A. i W. l. 8. Διολισθαίνοντες) F. διολισθέγοντες. In P. & I. καὶ διολισθαίνουσι. l. 14. Πάθῃ) πά- θῃ L. B. 2. utrumque probum. Pag. 32. l. 13. Σὺ) σοὶ Ald. Ita notatur in ora A. i W. Pag. 33. l. 8. Πνεύματι) πνέοντι C. l. 13. Τί) τὸ P. l. Pro ποιητέον habet margo A. i W. πονητέον neutrum bene. Pag. 34. l. 11. Νῶ) F. νυν' quod cur mutaretur, nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Eadem ed. τῷ θεῶν. Pag. 36. l. 5. Ἐξεργασάμεθα) Edd. priscae ἐξεργασάμεθα. Quod reposui, praeter B. 2. S. A. offert etiam margo A. i W. l. 12. Ἡμῖν) ὑμῖν virium ed. Fl. Pag. 37. l. 3. Καὶ) Hac particula non plane necessaria caret F. Pag. 38. l. 10. Οὐδέν) ὅτι adscriptum est ad oram A. i W. Hic credo voluisse praeponi, ὅτι οὐδέν' ut in Platone solet sequi post ὅτι τί. Pag. 39. l. 7. Ἀτρέμας) ἀτρέμα notatur in margine A. i W. l. 11. Ὁρᾶν) ὅρα P. L. Idem in margine A. i W. scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾶς, quod paulo inferior exstat. l. 15. Γινώσκης) F. γινώσκεις. Pag. 40. l. 2. Προ- δίδασκε) προσδίδασκε P. l. 4. Ἀμελέτητον) Sic P. L. l. nec non margo A. i W. In prioribus edd. fuit ἀμελῆ. l. 7. Πρόσωπος) F. πρόκωπος. Pag. 42. l. 5. Μηδὲ) F. A. 1. pluresque μὴ δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & edd. distincte scribi. l. 13. Ἐμπίδα) ἐλπίδα B. 2. mendum manifestum, quemadmodum ὅπως solius A. Ἐμπίδα, quae ad manus sunt, verustae edd. omnes: nihil hic Bourdelotio debemus. Pag. 44. l. 15. Οἶδα) οἶσθα F. quod quidem in sequentibus edd. sine certa membranarum auctoritate mutari non debuit. Pag. 45. l. 16. Τοῦτο μόνον) F. ἔντιμον τι βαρύνονται. Pag. 46. l. 3. Ἐμπο- ρίαι) F. ἐμπορεῖαι. Pag. 47. l. 1. Δοκεῖν) δοκεῖ I. & margo A. i W. male: scribendum enim fuisset βουλόμενος, vel βούλεσθαι. Pag. 48. l. 16. Ἀμείνω) In F. hunc in modum excusum est: ἀ- μείνω. Κ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὕκουν &c. Cogitet aliquis scribi posse, Κρ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν· οὕκουν &c. ac si Croe-
Lucian. Vol. III. V

fus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeipuisse:
 sed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis
 conferemus. *Pag.* 49. *l.* 7. Ἡ ληστ.) ἢ desiderabatur in cunctis
 edd. excepta *I.* cui consentiunt *P. L.* & margo *A. i W.* *Pag.* 51.
l. 2. Ἀμφιρύτη) Ita *F.* & *P.* Pleraeque ἀμφιρύτη. *l.* 10. Γενι-
 κῶς) Obtemperamus *I.* In reliquis edd. γενικῶς. *G.* & *P.* γι-
 νή· quasi voluissent ὁ Κλωθοῖ γεννική sed alterum potius duco.
Pag. 52. *l.* 11. Δείματα) *F.* & *P.* perperam δείγματα· eadem
 τ' ἀφανούς· in ceteris fere τὰφανούς. Verum in sola *F.* est ἀνοια.
Pag. 53. *l.* 5. Ὅπερ) *F.* ὥσπερ prave. *l.* 6. Κατὼλει) Hoc ver-
 bum exsulat a *F.* *l.* 11. Ἐπιπεπλεγμένον) ἐπιπεπλεγμένα *P. I.*
Pag. 54. *l.* 10. Αἱ ἀγαν σπουδαί) τὰ ἀγαν σπουδαῖα *P. I.* idem-
 que praefert margo *A. i W.* *Pag.* 55. *l.* 9. Ἀποσπασθῆσε-
 σθαι) *F.* ἀποσπαθῆσασθαι. *l.* 13. Μὴδ'ε) δὲ οὐδὲ *P.* & in ora
A. i W. *Pag.* 56. *l.* 1. Ἐπτέτης) *Ald.* ἐπαίτης. Hoc notatum
 invenio ad marginem *A. i W.* Ἐπτέτης & ἐπταέτης utraque
 sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes edd. habent,
 est reprehendendus. *l.* 11. Τί τὸ ἡδύ) *F.* & *I.* ὅτι τὸ ἡδύ. Bo-
 num est ὁ, τι, ponique solet nonnunquam pro τί. *l.* 15. Φῆς)
L. φασι. *Pag.* 57. *l.* 13. Ὑπερφυσώμεναι) Prave *I.* ὑπερφυσώ-
 μεναι. *Pag.* 58. *l.* 15. Αἰδῖον) Mendose *F.* & *A. i.* αἰοῖδιον ad-
 scriptum est in ora libri Wesselingiani: αἰδῖον *Ald.* *Pag.* 59.
l. 5. Ὀφελιθῆναι) Ita recte *F.* & *S.* In ceteris plerisque ὀφελιθῆ-
 ναι. *Pag.* 60. *l.* 3. Ἀποσπάσαντες) Sic scriptum in *P. I.* & *V. 2.*
 Reliquae ed. ἀποστάντες. Paulo deterius ad marginem *A. i W.*
 ἀποσπᾶσοντες. *l.* 5. Ὑμᾶς) Consentiant edd. praeter *P.* quae
 ἡμᾶς. Mofellanus etiam vertit ad nos: improbanda lectio. *l.* 7.
 Ἀμαθίας) *F. I. V. 2.* ἀμαθείας. *Pag.* 61. *l.* 9. Οἷόν τε) *P. L. I.*
V. 2. οἶονται, quod & in ora *A. i W.* Alibi locum habet talis
 mutatio; hic nullum. *ead.* Περιπετομένας) Sic recte *B. 2.* in
 pluribus exstat περιπεττομένας· peius in *V. 2.* & *P.* περιπεττο-
 μένας. *Pag.* 62. *l.* 5. Ἑλλαχε) Sic *B. 2.* & *P.* ex versus norma:
 in ceteris ἐλαχε· corruptius in *V. 2.* ὅτ' ἐλαχε. *l.* 15. Ποιτεῖω)
F. vitiose ῥητεῖω. *Pag.* 63. *l.* 15. Τεθνήκασι) τεθνᾶσι *V.*
Pag. 64. *l.* 9. Αὐτοῦ) Sic quidem edd. sed malletm αὐτοῦ. *Reitz.*
ead. Αἵματι) Sic in *L.* omnes edd. ὀνόματι. *Pag.* 65. *l.* 10. Ἀνα-
 γηγράψη) Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem libra-
 rii manum secuta fuerat ed. *A. Hemst.*

I N D E S A C R I F I C I I S.

Pag. 66. *l.* 16. col. 1. Δέεται) Ita *V.* δεῖται magis usitatum.
Hemst. *Pag.* 67. *l.* 5. Ἱερείων) ἱερῶν *P. A. i W.* *l.* 6. Δακῶ) Prior:

res edd. δὲ αἰτ' alterum & orationis structura poscit, & prae-
stant G. P. L. l. 10. Ἀπομνημονεύει) ἀπομνημονεύει L. l. 17.
col. 1. καὶ τὴν M.) Ista totidem literis in V. reperiuntur: pessim-
e fuerat, omiſſis pluribus, hic locus in A. ed. habitus. Hemſt.
ibid. l. 21. Ἀπτεται) ἄπτεται spiritu vitiatō in ed. A. ex V.
ubi prave itidem Ἀτλάντης. Hemſt. Pag. 68. l. 4. Τὸ μὲν) In
cunctis edd. fuit τὸν μὲν, & deinde τὸν δέ quae vel sine libri
ullius auctoritate mutari debebant. Solan. Sed. vid. notam ad
fin. huius Dialogi. l. 8. Ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη) Insulsa priorum edd.
lectio: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη verissimam impertiunt A. G. R.
P. L. l. A. i IV. in qua tamen omittitur γὰρ. l. 13. Ἀπρηί)
Omnes edd. infederat vitiosum ἀπίει. Pag. 69. l. 10. Ἄγε
L. Pag. 70. l. 7. Ἡ γὰρ) ἢ γὰρ Fl. ut in his particulis saepe
solet. Pag. 71. l. 14. Καομένης) καιομένης B. 2. P. A. illud ἀπ-
τικώτερον veteres edd. probant: i saepe subscribi solet, nec ra-
ro praetermitti. l. 17. col. 2. Ἐξευρικήναι) V. ἐξευρικήναι hoc
verbum plane fuerat omiſſum in ed. A. Hemſt. Pag. 72. l. 5.
Πυρίτην) πυρήτην G. P. πυρήτην vel πυροίτην notatur ex L.
πυρευτήν I. V. 2. A. i W. Reliquae edd. Fl. sequuntur. l. 8. Ἐρ-
ρίφθ) ἐρρίφθη solae B. 2. & P. quae contra ceterarum consen-
sum non valent. Pag. 73. l. 2. Ποιεῖ) ποιεῖ P. l. 17. Ἐσιόντι)
ἐσιόντων P. idemque notatur in margine A. i W. Lectio mini-
me contemnenda. Pag. 75. l. 1. Θνητῶν) θνητῶ P. neque ali-
ter in Fl. eaque sola. l. 9. Οἰκειότης) οἰκίότης F. l. 10. Ἀρ-
γείος) Ἄργος omnes edd. excepta V. 2. cui opitulatur A. P.
L. eandem lectionem ostendit ora A. i W. Pag. 76. l. 1. Ἰν' αὐ-
τοῖς) ἵνα αὐτὰ L. ἀν αὐτοῖς; l. 2. Αὐτῶν) αὐτοῖς P. & marg. A. i
IV. l. 19. col. 2. Μὴδέποτε) Coll. ποτε male. Solan. Pag. 78.
l. 15. Ἐξυρμένων) Ed. Fl. scriptura multum discrepat: προφητῶν
ἐξηγουμένων προτέρων δέ φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut posteriora
recte sunt in sequentibus edd. emendata, sic priora dubitatio-
ne non vacant. l. 16. Βέβηλοι) βεβήλοις A. Pag. 79. l. 12. Ψι-
λὸν) ὑψιλὸν P. l. ὑψιλὸν ad oram A. i W. scriptum est. Pag. 80.
l. 5. Ὀδυρουμένου) Revocavi lectionem ed. Fl. in reliquis est ὀ-
δυρομένου. illud poscunt ἐπιτιμήσαντος & γελασμένου.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 82. l. 3. Ὁ Πυθαγορικὸς) Πυθαγόρας L. Pag. 84. l. 1.
Μουσ. καὶ γεωμ.) Ex Coll. G. haec enotavit Solanus: Μουσικὴν
καὶ γεωμετρίαν) γραί. μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσαι.

Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet; *Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσαι*: sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur, appositum interpretandi gratia, *μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκησῇ*. Pag. 85. l. 15. Οὐδὲ ἐν τι) οὐδὲ ἐν Fl. omisso τι, quod non valde requiro. Post eam edd. pleraeque οὐδέ ἐν τι. B. 2. οὐδὲ ἐν τι' quo errore correcto P. οὐδὲ ἐν τι. Pag. 86. l. 5. Ἐλθόντι &c.) Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus, ἐλθόντα δὲ, ἢν ἐπαφῆς ἐς τὴν σελ. Ἐλθθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus immutari: hoc an itidem in κύματος usu venerit, mihi non liquet. Pag. 87. l. 3. Αὐτὸν) αὐτῶν L. l. 4. Ἀπαγέτωσαν) Ita recte scribitur in L. F. B. 2. P. In ceteris fere ἐπαγέτωσαν. Pag. 88. l. 6. Θυρωρεῖν) θυρωρὸν P. L. margo A. 1 W. quod paene vulgato praeferam. l. 14. Διῆρκε) Ad oram A. 1 W. notatur διῆρτε quod scriptum fuerit pro διῆρται nam διαίρειν & διαίρεσθαι ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. Pag. 89. l. 7. Λεοντῆν) λεοντήν B. 1. quo accentu hoc nominum genus in vetustis libris & edd. saepe insignitur. Pag. 90. l. 17. col. 2. Ἡ στρεβλοῖ) In V. ἡ στρεβλὴ τούτων] βασιανίζη, δεσμὴ, μαστίζη. Hemst. Pag. 92. l. 13. Θαυμάσιον) θαυμαστὸν P. l. V. 2. θαύμαστον margo A. 1 W. Pag. 95. l. 1. Ἄπρατος) Hanc lectionem tuentur G. P. L. I. & V. 2. quamvis typorum vitio aberret in ἄπρατος accedit ora A. 1 W. In ceteris edd. ἄπρακτος. l. 5. Βούλομαι) Edd. βούλεσθον, excepta I. pro qua stant G. P. & margo A. 1 W. l. 9. Πενθεῖν) Sola I. πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo A. 1 W. secutus non sum. Pag. 96. l. 2. Κλάεις) κλαίεις F. in ea, quae presse veteres membranas sequitur, i subscriptum saepe solet ad latus poni. l. 4. ΗΡΑΚ.) Ἡράκλεις F. A. 1. quod vitium in sequentibus edd. facile sublatum. ead. Πρήγματα) πράγματα F. I. V. 2. P. Formam Ionicam A. 1. iam admisit, & in plures edd. propagavit. Μὴν video notatum in ora libri Wesiel. e regione huius versus, credo pro vulgari μή. l. 6. Τῷ δὴ) τὸ, δὴ οἶκτ. &c. F. quod editae lectioni par est. Pag. 97. l. 6. Συντιθεῖς) συντίθης I. V. 2. B. 1. 2. recte quidem: sed quia S. accentu tantum mutato propius accedit ad συντιθεῖς F. & A. 1. hoc potius habui. l. 14. Ἄπρατοι) Quae nōs ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti sumus solius V. 2. suffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἄπρακτοι. Et sic Guyerus etiam hic & supra emendaverat. Pag. 99. l. 3. Ἡράκλεις) Ἡράκλῃς I. Pag. 100. l. 8. Τῶν ὄντων) τούτων F. l. 13. Οὐδαμού) Consentiant omnes edd. praeter

P. in qua οὐδαμῶς quod unde sumtum sit, ignoro. *Pag.* 101. *l.* 2. Ἄλλον) Ita legitur in *G. P. L. V. 2. P.* Edd. reliquae perperam habent ἄλλου. *l.* 17. Λαμαργία) In *V.* scriptum λαμαργία. *Hemst. Pag.* 102. *l.* 7. Κουρίαν) Sic *A. P. L. & ex edd. V. 2. S.* Quod in ceteris exstat κουρίας, legitimae structurae adversatur: error emendatus in *A. 1 W.* *Pag.* 103. *l.* 3. Τάλλα) Ita *P. τ' ἄλλα F.* pleraeque τᾶλλα. *l.* 4. ΑΓΟ.) Cum *F. A. 1. & S.* ingererent Ἐρμῆς, Ἀγοραστοῦ persona reposita fuit in *I. V. 2. P.* quibuscum facit *L. & margo A. 1 W.* Plura variat *B. 2.* hic quidem isidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἐρ. καὶ νῦν Δία γε σκ. tum Ἀγο. εἰσικεν. ἐλθέ ᾧ γὰρ θεὸς &c. *l.* 12. Ἡ) ὅ, τι καὶ *A. P. L.* margo *A. 1 W.* nihil mutandum: illud ἧ Platoni non infrequens. *Pag.* 104. *l.* 4. Ὅποίων καὶ ὁπόσων) Conspirant edd. Ὅποια καὶ ὁπόσα *A. P. ὁποῖον καὶ ὁπόσον L. ὁποῖα καὶ ὁποσὸν margo A. 1 W.* *Pag.* 107. *l.* 10. Τὸ τέλος) Deest in *F.* sola. Ad oram *A. 1 W.* notatum invenio, τότε, quod non satis affequor quo pertineat. *l.* 15. Παραθήσαντα) παρατιθέντα margo *A. 1 W.* *Pag.* 108. *l.* 1. Τρεῖς) Revocatum ex *P. L. Τρεῖς* edd. praeter *B. 1. 2. l.* 4. Γνίφωνα) Bene legitur in *F. & S.* ceterae fere γυνφῶνα. In ora *Fl.* ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. *l.* 7. Τὸ) τοῦτο *F.* quod ferri nequit. Mox in eadem ed. πρέπει. *l.* 10. Μόνου) μόνον *F. l.* 11. Ἀπλῶς) In ora *A. 1 W.* ἀπλοῦς non inepte. *Pag.* 109. *l.* 1. Αὐτὰ) τοιαῦτα *P. F.* in qua prave οὕς συλλαμβάνεις. *Pag.* 110. *l.* 11. Καὶ) Deest in *F.* *Pag.* 111. *l.* 12. Οὐς) ὡς *P. margo A. 1 W. l.* 16. Τὸν καλὸν) Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *I. P. & reliqq. Pag.* 112. *l.* 7. ΕΡΜ.) In *F. H. & A. 1.* haec pervertebuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὅστε ἦν &c. *l.* 8. Ἐντοσθεν) ἐντοθεν *I. ἐνδοθεν B. 2. Pag.* 113. *l.* 6. Ἀκούσοις) ἀκούσεις *F.* quod quidem sine Codd. auctoritate mutari non debebat. *l.* 13. Καταλέλειπται) καταλείπεται *A. P. I. margo A. 1 W. Pag.* 114. *l.* 14. Τότε δὴ) τότε ἤδη τότε. Minimè repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

I N P I S C A T O R E M.

Pag. 117. *l.* 2. ΣΩΚ.) Persona Socratis additur in *I. H. Fl. & Amst.* in nonnullis deest. ead. Τοῖς ἀφθόνοις) ἀφθόνοις deest in *F. ἀφθόνοις τοῖς I. l.* 6. Σὺ) Addit δὲ *P. l.* 7. Ἀρήγη) Sic *C. Fr. B. 2. P. ἀρήγει F. A. 1. I. S. l.* 8. Ἡμῶν) ὑμῶν *Fl.* male. *l.* 9. Εἴ ποτε) Addit καὶ *P. l.* 11. Ἀρίστιππε) Ἐπικούρε καὶ Ἀρί

στιππε G. P. Pag. 118. l. 7. ΠΛΑΤ.) οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ Πλ. P. Sed. habet Fl. *Solan.* l. 9. Ἐπιπολὺ) ἔτι πολὺ P. nil mutat Fl. l. 14. Λακιστὸν) κάμιστον Br. Pag. 119. l. 10. Ἀντιλογίας) Nihil mutant Fr. B. 2. H. Fl. I. l. 16. Μὴ κτείνει) Sic etiam Fl. & H. Pag. 120. l. 8. Τοῦ διαφ.) Sic sola I. reliquae τὸ, male. l. 10. Ἀνήκεστα) Sic edd. sed ἀμείλικτα P. & L. & Scholiast. l. 13. Καλοὺς) κακοὺς L. ead. Σουλδγους) συλλδγους Mf. Angl. P. Edd. nil mutant. Pag. 121. l. 5. Ὅπδους) ὅσους P. nil mutat Fl. l. 6. Εἰ μάθετε) ἦν μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθετε, vel εἰ μάθετε. l. 11. Λάϊνον) Nihil mutat H. & Fl. l. 16. Ὑπέρ) περὶ Coll. Vulgatam servant H. & Fl. ead. Τὸ) κατὰ τοὺς πολλοὺς P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. Pag. 122. l. 3. Κακηγορίας) Sic Par. Ald. H. B. 2. Fr. A. S. Fl. Sed κατηγορίας I. & Angl. l. 4. Οὗτος) οὗτος S. male. Sed H. & Fl. vulgatam servant. l. 9. Καταλελοίπ.) καταλελείπ. I. l. 11. Πα-ραλαβὼν) λαβὼν P. l. 13. Παρ' οὗτου) παρά του Ex. Fl. Pag. 123. l. 5. Εἶναι τις) ἥδη τις ἔδοξεν P. Angl. εἰδέναι Marc. Edd. vulgatam servant. l. 6. Ἡ τὸν) ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde. Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant edd. l. 8. Ὑμῶν) ἡμῶν I. ὑμῶν recte H. B. 2. Fl. l. 12. Διαλύεσθαι) λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. l. 16. Εἰ μὲν) ἦν P. εἰ μὲν Fl. ead. Φαίνομαι) Sic P. B. 2. & Ienf. Reliqui vitiose φαίνομαι olim ediderant. Pag. 125. l. 4. Μὲν) με Angl. Rel. edd. μὲν. Pag. 126. l. 13. Δίκης γὰρ) Post haec verba τιμωρήσασθαι inserit Pell. l. 15. Παρέξομεν) παρ-έξομεν I. Sed vulgatam tuentur reliquae. l. 18. col. 2. Λιθοβολήσαντες) λιθοβολεύσαντες V. *Solan.* Pag. 127. l. 2. Μελίτου) Sic H. B. 2. Fl. recte. alio loco Μέλητος mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ I. S. μηδὲ B. 2. & P. & c. l. 17. col. 1. Ἀθήνησι) οἱ ἐν Ἀθηνῇσι legitur in V. male. *Solan.* ibid. l. 20. Παρεῖχον) παρήκων V. *Solan.* Pag. 128. l. 5. Καὶ τήμερον) Sic etiam H. F. Fl. & P. l. 12. Ἀφελὲς) ἀσφαλὲς vulgo edebatur in edit. novis & antiqq. Sed ἀφελὲς recte P. L. & I. Et recte coniecit Graevius. Pag. 129. l. 2. Καὶ φύκος) Deest in Fl. Habent autem H. & P. ead. ῥήματα) Gronov. χρώματα. Pell. ῥύμματα. Sed nihil mutant edd. l. 3. Ἐς τὸ) Articulus τὸ abest a Fl. Nihil mutat H. P. l. 5. Παρακαθισαμένη) παρακαθίζομένη Fl. Sed cum vulgata facit H. P. l. 8. Ἐγχείλεων) κλειῶν A. G. P. L. Edd. ἐγχείλεων. l. 9. αὐ) ἦν I. Sed αὐ P. L. & edd. antiq. omnes. Pag. 130. l. 1. Ἐπανιοῦσα) ἀνιοῦσα Fl. vulgatam servant H. P. l. 3. Πρόσεισιν) προσέρχεται P. Angl. Nihil mutant edd. l. 7. Πάντως) Ed. Fl. Reliquae πάν-

των, male. vid. notas. *l.* 14. Τις) τι *P.* & *Angl.* Edd. τις. *Pag.* 131. *l.* 1. Δωποδύτης) τυμβωρύχος *P.* *Angl.* *L.* vel τυμβο-
 ρύχος. Sed. edd. vulgatam servant. *l.* 5. Καταλελοίπαμεν) Ni-
 hil mutant *H. B.* 2. *F.* *Fl.* *l.* 12. Ἀποσπόμενον) ἀποσπόμενον
Mf. Gr. Ἀποσπόμενον *P.* *l.* 17. col. 1. Τοίς) Omissum in edit.
 articulum addidit Solanus. *ead.* Ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν) Sic emen-
 davit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. sine du-
 bio ex collat. Cod. V. *Reitz.* *Pag.* 132. *l.* 3. Διήγγελλον) διή-
 γελλον *Fl. H. P.* Sed *I.* διήγγελον. *ead.* Ἐπὶ) Deest in *Fl.*
 Sed nihil mutat *H. & P.* *l.* 5. Ἀπολογησάμενον) Sic *I. P. H.*
 Sed ἀπολογησόμενον *P.* Vulgatam servat *Fl.* *l.* 8. Καί σοι) ὅ
 σοι ἂν *Angl. P.* *ead.* Δοκῇ) ὅ σοι ἂν δοκῇ *Angl. P.* Nihil mutant
 edd. nisi quod δοκεῖ *Fl.* *l.* 11. Ἐξευρεῖν) ἂν εὐρεῖν *P. & Mf. Gr.*
 Nihil mutant edd. sed ἀνευρεῖν *L.* *Pag.* 133. *l.* 4. Ἐθέλης) ἐθέ-
 λεις *Fl.* *l.* 14. Παιδεία) Παιδία male *Fl.* Sed *H. & P. & c.* re-
 cte. *Pag.* 134. *l.* 7. Οὐ βαρὺ) οὐ χαλεπὸν *L.* Nihil mutat *Fl.*
l. 12. ΦΙΛ.) In *P. Fl.* aliisque persona ΔΟΥΚ. erat, male. nam
 recte ΦΙΛ. *P. L.* *l.* 13. Ὡς) Deest in *Fl.* *l.* 14. ΑΛΗΘ.) Sic *P. L.*
 Edd. male ΦΙΛ. *l.* 16. ΦΙΛ.) Recte sic *L.* Edd. male ΔΟΥΚ. *l.* 17.
 ΑΛΗΘ.) Ita *P. & L.* Edd. rursus male ΦΙΛ. *Pag.* 135. *l.* 7. Δυσ-
 ελέγκτοις) δυσελέγκτους Solan. *l.* 13. ΑΡΙΣΤ.) Vid. nott. So-
 lan. *Pag.* 136. *l.* 3. ΑΛΗΘ.) ΦΙΛ. *L.* Sed nihil mutat *Fl.* & reli-
 quae. *l.* 9. Ἐπευφρατιδίων) Sic una voce Gronov. & *Fl.* Re-
 liquae male disiungunt ἐπ' Εὐφρατιδίων. *l.* 16. col. 2. Προτα-
 γόρας) Pythagoras C. prave. Solan. *l.* 20. col. 1. Ὁρμητο) ὠκα-
 το V. *ibid.* *l.* 21. Κράτων) Crator C. *ead.* col. 2. Παρευδ.) πα-
 ραδεδοκμηκότες editum erat, sed ex V. correxit Solanus.
Pag. 137. *l.* 3. Ἡρόμην) Ed. *H.* male: ἠρώμην. *Pag.* 138. *l.* 3.
 Τὸ τέχνα) Sic edd. *P. S. H. B.* 2. *F. & P.* Sed *I. & Fl.* τὰ τέ-
 χνα. *l.* 16. col. 1. Τάδε) ἥδη male legebatur in impress. *ibid.*
l. 16. Ἐναντίον) ἐναντίαν editum erat, sed correxit Solanus.
l. 18. col. 2. Διατεινόμενος... τοῦτο) Corrupta haec. *Pag.* 139.
l. 1. Ἐσπίσκ.) Αἱ ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed edd. con-
 stanter vulgatam servant. *l.* 2. Καὶ) καὶ *L.* nil vero a vulga-
 ra abit *Fl.* *l.* 4. Καὶ δὲ) Marcil. ἥδη. *l.* 6. Κατηγορήσας ἂν)
 κατηγορήσιν δοκεῖ *Mf. Gr. & L.* *l.* 7. Γὰρ... πάντας) Inver-
 so ordine πάντας γὰρ & c. *P.* Sed vulgatam habet etiam *Fl.*
l. 8. Ἀπολογῆσθ τῷ) ἀπολογῆσθαι uno verbo *I.* alii τι pro
 τῷ. *l.* 9. ΑΝΑΒ.) ΠΛΑΤ. *P. L.* Sed cum vulgata fiat *Fl.* Variant
 etiam in persona proxime seq. Vid. not. Solani. *l.* 11. ΧΡΥΣ.
 Σοῦ) Aberat haec persona a *P. I. H.* & c. sed habet *L.* οὐ vero
 pro σοῦ hab. *P. l.* 15. Προσηγορίαν) προσηγορίαν *I.* Sed prius *P.*

F. & *Fl.* προηγορίαν vero etiam *E. Coll.* & *Th. Mag.* *Pag.* 140. *l.* 3. τὰς εἰρωνείας) τῆς εἰρων. *I.* & *H.* *l.* 4. Συνεχῆ) Ita ex *S.* & *I.* dedimus. Edd. *H. P.* male συνεχεῖ. *l.* 7. ΠΛΑΤ.) ANAB. *P.* Sed nil mutat *L.* & *Fl.* *l.* 8. Διογένην) Sic edd. *I. P. H.* & c. Διογένη *Fl.* *l.* 14. Δεήσεσθαι) δεῖσθαι *O.* *Pag.* 141. *l.* 1. ΠΛΑΤ.) ANAB. *P. Ex.* *l.* 2. Τὸν) Abest ab *O. P.* *l.* 6. Νῦν λέγει) Desunt haec duo verba in *O.* *l.* 9. Τοῦτο) (*Bud.* αὐτοῦ) *I.* τουτῶ. nil mutant edd. & ita notaverat Solanus. Sed si hic per *I.* ut solet *Iuntinam* designat, erravit; illa enim τοῦτο habet. *l.* 10. Ὅρα, σὲ μόνον) ὁρᾷς δὲ μόνον σε *O.* *l.* 12. Οὗτος) οὕτως *I.* οὗτος *Brod.* Et sic habent *H. B.* 2. *F. Fl.* *l.* 13. Θάρρειτε) θάρρειται *O.* male. ead. Ἐλλείφομεν) ἐλλείφομαι *O.* *l.* 17. col. 1. Ἐπειπερ) ἐπεὶ πῶς editum fuerat; sed correxit hoc Solanus. *ibid.* *l.* 18. Συντασσ.) ἐντάσσεται legebatur in impr. male. Sed restituit ex *C.* Solanus. Et certe vel sine Codice corrigendum fuisset. *Reitz.* *Pag.* 142. *l.* 4. Ἡπερ) ἢ *O.* ead. Δ' οὖν) γοῦν *O.* Sed nihil mutant edd. *l.* 5. Ἐγκέχυται) Sic recte *V.* ἐκκέχυται *I. P. B.* 2. *H. F. Fl.* *l.* 8. Ψηφοφορείωσαν) ψηφοφορήτωσαν *O.* Reliqui stant pro vulgata. ead. Κατηγορεῖται) κατηγορεῖται *O.* *l.* 14. Περὶ) παρὰ *P. L. O.* Sed cum vulgata facit *Fl.* *Pag.* 143. *l.* 4. Οὐτοσί) οὗτος *O.* *l.* 11. Πρὸς) Sic *P. L. Em. S. Fl.* Sed male πρὸ *P. I. H. F. B.* 2. *l.* 15. Ἐαυτὸν) αὐτὸν *O. Fl.* Sed cum vulgata faciunt *I. P. H. B.* 2. *l.* 16. Γὰρ) καὶ *O.* *l.* 17. Τοῖς) Deest in *O.* *Pag.* 144. *l.* 6. Τὰ) Deest in *O.* ead. Διονυσίοις) Διονυσίου *Fl.* Sed nihil mutant *H. & P.* *l.* 7. Τί) Deest vocula τι in *O.* *l.* 11. Παχὺ) ταχὺ *P.* Sed nihil mutat *Fl.* *l.* 13. Τοῦτον) Abest in *O.* *l.* 14. Ἐφείσης) ἐπιούσης *O.* *l.* 16. Αὐτὸς) αὐτὸ *O.* *Pag.* 145. *l.* 2. Ὑποδύεται) ὑποδιαδύεται *O.* *l.* 3. Οἰκέτην) οἰκέϊον *O.* forsitan οἰκοθεν. *Solan.* *l.* 8. Ἐχοι) Sic habet *O.* ἔχῃ *I.* & reliquae. *l.* 9. Διασύρων) διασύρας *O.* *l.* 14. Μὲν) Abest μὲν in *O.* *l.* 16. Ἀπημπ.) Vid. notas. *l.* 18. col. 1. Κατὰ τὴν Σεβαστὴν) Haec verba non agnoscunt Coll. *Solan.* *Pag.* 146. *l.* 1. Πολλῶν) πολλῶ *O.* *l.* 2. Πονηρότατος) παμπονηρότατος *O.* *l.* 4. Τιμωρήσειν) τιμορ. *Fl.* *l.* 6. ANAB.) Φιλο. *I.* male, cum reliquis; sed prius recte habent *L. Vo. Em. & P.* *l.* 8. ΦΙΛ.) Deest in *B.* 2. male. ΦΙΛ. *Fl. I. P.* *l.* 9. Σοῖ) ἴσθι *O.* *l.* 10. Πρὶν νῦν) νῦν ῥεῖ *O.* *l.* 11. Μὲν) μοι *O.* *l.* 12. Ὅσα) καὶ ὅσα *I.* In reliquis abest καὶ. *Pag.* 147. *l.* 1. Οὗτος) Deesse h. v. in *Fl.* notat Solanus ad marg. *Iunt.* in marg. vero *Hag.* ait αὐτὸς deesse in *Fl.* *l.* 2. Ἐφθην) ἔφην *I.* & *Fl.* ἔφτασα *O.* ἔφθην *P. B.* 2. *H. & P.* *l.* 9. Ἐπειδὴ τάχιστα) ἐπ. ταῦτα *E. P. L.* & *I.* *Pag.* 148. *l.* 4. Παραβαίνοι) παραβαίνει *Fl.* male. *H.* & reliquae

recte — οι. *l. 6.* ῥυθμίζοι) ῥυθμίζει Fl. P. P. & H. &c. — οι recte. *l. 7.* Ἡμᾶς) ἡμᾶς L. male. nihil mutant F. & ceterae. *l. 14.* Ὑμῖν) ἡμῖν male I. P. H. B. 2. F. Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. *l. 17.* Γυναικίας) γυναικεῖος I. verum prius exhibent P. H. Fl. B. 2. S. Pag. 149. *l. 8.* Κατατεθλησμένος) Sic H. B. 2. F. Fl. Pag. 150. *l. 1.* Τούτων) τοῦτον P. I. H. τοῦτον A. Sed τούτων recte P. Fr. S. Marcil. & Vorst. τοιοῦτον. *l. 4.* Αὐτὸν) αὐτὸν I. P. &c. male. τούτου τὸν Sch. *l. 5.* Οὐ τοὺς λόγους) οὗτος λόγους P. λόγους A. Vulgatam tuentur edd. *l. 6.* Ὑμῶν) ἡμῶν I. male; ceterae ὑμ. recte. *l. 7.* Ἐξέτασις) ἐξέτασις αὐτοῦ I. H. S. Fr. &c. Deerat αὐτοῦ in P. sed restituiimus ex reliquis. *l. 8.* Ὑμεῖς) ἡμᾶς L. Nihil a vulgata abit Ald. & Fl. *l. 12.* Ὑμῶν) ἡμῶν I. male. Pag. 151. *l. 3.* Ἦν τις — τὸν Δία) Th. Mag. v. Εἰσῆς haec verba adducens omittit articulum τὸν. *l. 10.* Τὸν Δ.) τὸ male P. τὸν recte reliquae. *l. 11.* Ὡς,) Sic edd. sed delevit comma post ὥς Solanus. Pag. 152. *l. 7.* Λαγῶν) λαγῶν Fl. Sed I. P. H. &c. λαγῶν. *l. 8.* Κολακευτ.) κολακικῶτ. Fl. *l. 9.* Ἀρπακτικώτεροι) Sic recte I. H. S. &c. Sed ἀρπακταιώτεροι male P. *l. 12.* Παραθούμενοι) παραγωνιζόμενοι L. Angl. Mf. Gr. P. & marg. A. 1 W. vid. Scholiaft. Pag. 154. *l. 1.* Ὅπη ποτὲ) ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & S. *l. 2.* Πάντα) πάντως P. I. H. S. Fl. Sed πάντα L. *l. 8.* Ἐξάλλειπται) ἐξάλλειπται I. P. H. S. &c. male. ἐξήλιπται B. 2. Sed ἐξάλλειπται recte in Καταπλ. c. 24 habebant edd. Pag. 155. *l. 6.* Τῆς πυρρίχης) τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. P. I. H. aliaeque vulgatam servant. *l. 10.* Ὑμῶν) ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. I. P. *l. 14.* Δ' ἀλαζ.) Particula δὲ abest ab I. & B. 2. Ceterae omnes eam habent. Pag. 156. *l. 1.* Ἡρακλῆς) Ἡρακλεῖς I. Sed Schol. & edd. omnes Ἡρακλῆς. *l. 2.* Πίθηκος) In I. P. S. &c. hoc vocabulum maiuscula litera inchoabatur, ac si nomen proprium esset. *l. 3.* Φάσκουσι) ἀσκοῦσι I. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mf. Gr. *l. 11.* APET.) Sic edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. Solanus. *l. 16. col. 2.* Ἀνδρίαν) ἀνδρείαν & mox ἀνδρείας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit Solan. *l. 18. col. 1.* Καὶ) Omissum erat in edit. Pag. 157. *l. 2.* Προσεϊκότας) εἰοκότας P. & marg. A. 1. Nihil mutant reliqui, nec edd. *l. 7.* Ἀναγεγράφαι) ἀνεγράφαι Coll. Prius fervant H. Fl. &c. Pag. 158. *l. 1.* Ἀπάσαις) ταῖς πάσαις P. & marg. A. 1 W. *l. 2.* Προσεκύνῃσα) προσενίκησα L. *l. 14.* Δίκης) Leg. δικαιοσύνης. Solinus. Nihil mutant edd. a vulgata. Pag. 159. *l. 14.* Μέσσοισι) Sic P. sed I. H. S. aliaeque male μέ-

σοισι. *l.* 16. Ἐπεὶ) Sic *H. B. 2. P. S.* In *I.* videtur fuisse ἔπει
 sine accentu, quem Solanus manu sua imposuit. *Pag.* 160.
l. 2. Περὶ) παρὰ *L.* Nihil a vulgata abeunt *I. H. P. Fl.* *l.* 8.
 Ἦρι) ὥρη *A. G. L.* Sed vulgatam servant edd. omnes. *l.* 10.
 Πάγων) Deest h. v. in *Fl.* Reliquae habent. *Pag.* 161. *l.* 1. Μη-
 δέν) Sic *A. G. P. L. I.* Μηδὲ *P. S.* Μη δὲ vero discrete *H. Fl.*
B. 2. male. l. 5. ΠΛΑΤ. αὐτοῦς) *H. I.* integre Πλατωνικός. αὐ-
 τοῦς. Sed optime αὐτούς. Πλ. *A. G. Mf. Gr.* *Pag.* 162. *l.* 3.
 Ὡθεῖτε) αἰτεῖτε male ex *Fl.* Recte ὠθεῖτε *P. & edd.* *l.* 7. Ἡμῖν)
 Sic *L. I. P.* ὑμῖν male Ex. *H. Fl. S.* *l.* 18. col. 2. Φαμέν) Ex.
G. φαμέν. C. φασίν. Solan. *Pag.* 163. *l.* 2. Θυτικὸν) κουρικὸν
 coniicit Solan. πυθικὸν Brod. Sed nihil a vulg. mutant *Fl. B. 2.*
H. P. l. 12. Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) τε τ. χ. μεμιμημέ-
 νοι Angl. Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι *P. L.* Vulgatam servant edd.
 omnes. *Pag.* 164. *l.* 2. Θαλῶ) Sic *I. P. H. S. Fl. l.* 9. ΦΙΛ.)
 Παρ. *L.* Nihil mut. *Fl. & c.* *l.* 17. Ἐν χρῶ) Haec verba omissa
 in edit. supplevit Solanus. *Pag.* 165. *l.* 1. Πρώτερον) προτοῦ
Fl. Vulgatam servant edd. & *P. πρώτου Ex. l.* 9. Ὅπερ) ὥπερ
I. sola. l. 19. col. 2. Ἐκὼν) ἔχοντα legebatur in ed. Graev. Sed
 ex collatione Codicis correxit Solan. *Pag.* 166. *l.* 2. IEP.) *L.*
l. B. 2. Et sic emendare iussit Solanus. Deest plane in *P. ΠΑΡ.*
 edd. reliqq. *l.* 3. Καθήκειν) καθήκειν *Al. Marc. l.* 5. ΦΙΛ.) De-
 est in *P.* Comparet in edd. *l.* 6. Ἀλιεύσειν) Vid. Thom. Mag.
l. 10. Δὲ) σὲ Ex. *Fl.* Prius vero etiam habet *P.* cum reliquis.
l. 11. ΕΛΕΓ.) Deest in *P. l.* 12. Ὅσφράται) ὡς φέροιο Coll.
 Edd. vulgatam servant. *l.* 14. Ξυνεπιλαβοῦ) ἐπιλαβοῦ *Fl.* male.
 Nihil mutat *H. P. & P.* nec ceterae. *l.* 16. Κύων) Sic recte
L. Deest in Angl. & *P.* Edd. *I. H. P. S. & ceterae omnes αὐὼν*
 male. *Vo.* forte χαινὼν. ἀνύων Ex. *Pag.* 167. *l.* 1. Λήσειν) Gron.
 ληΐζειν. male. vid. nott. *l.* 5. Προσέσχηται) Sic *H. Fl. B. 2. S.*
 Ita annotat Solanus. Sed quid opus est, cum aliam leſt. non
 proferat aliunde? *l.* 13. Πολλοῦ) Sic *P. & L.* Edd. πολὺ.
Pag. 168. *l.* 5. Ψῆττα) ψιττὰ *Fl. l.* 7. Ἔστιν) Ἐλ. ante τις hic
 inferit *P. l.* 9. ΠΛΑΤ.) Personam ΠΑΡΡ. hic habet *I.* Sed reli-
 quae consentiunt in ΠΛ. *l.* 10. ΠΑΡΡ.) Deest in *I.* Sed ΕΛ. le-
 git *L. ΠΑΡΡ.* vero habent edd. *Ald. P. B. 2. F. A. S. l.* 18.
 col. 1. Συγκολλᾶσθαι) συγκεῖσθαι *C. Solan. Pag.* 169. *l.* 8.
 Ἰδοῦ) ἡνιδοῦ Scholiast. *Al. ἡν ἰδοῦ Fl. ἰδοῦ* edd. reliquae & *P.*
l. 10. Ἐχίων) Suffragatur *L. & Fl. & I. P.* aliaeque. Ἐχίων *H.*
l. 18. col. 2. Καὶ ἔστι) ἐς τὸ *C. Pag.* 170. *l.* 1. Πόσειδον) τα-
 χεῖαν post Πόσειδον inferit Angl. *Mf. Gr. & P.* Abest autem
 ab edd. *l.* 15. Οὔτω) αὐτός *Fl. Pag.* 171. *l.* 16. Κανστηρίων)

καυτηρίων em. *Vo.* male. Nihil variant edd. in voce priore. for-
san καυστήρων. *Solan.* l. 17. col. 1. "Εν) ἐκ male legebatur in
ed. Cler. Sed recte correxit Solanus.

I N C A T A P L U M.

Pag. 172. l. 1. ΤΥΡΑΝΝ.) ΧΑΡΩΝ addit *I.* & *H.* Prior conti-
nua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. De-
est autem in *Fl.* & *P.* l. 5. Παρακέρουσαι) παρακκέρουσαι
I. sola male. Reliquae recte, sicut & Baroccian. Cod. l. 10.
col. 2. Τρεῖς) τινὲς legebatur, male, in edit. Cler. *ibid.* l. 22.
Νῦν) Omissum erat in edit. supplevit ex *V.* *Solan.* *Pag.* 173.
l. 4. Ἐμπεπολ.) Vid. supra. *Pisc.* c. 27. l. 7. Ὡςπερ τις) Sic
edd. & Codd. εἰπερ *C.* l. 11. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P.* *Fl.* *S.* Sed *H.* &
I. recte αὐτοῦ. *ead.* Γεννάδας) Recentiores edd. vitiose γεννά-
δας. *ead.* Παρελθὼν) Deest in *B.* l. 14. Οἶδας) οἶσθ' *B.* l. 22.
col. 1. Ιέ) ιδ' erat in impress. ιε' in *V.* ιστ' in *C.* *Solanus.* *ibid.*
col. 2. Τοῦτο) τοῦτον editum erat, sed correctum ex *C.* Ego
etiam nūn malo, quam οὖν. *Solan.* *Pag.* 174. l. 3. Ὡστε) οἷος τῷ
B. οὕτως *P.* l. 20. col. 1. Πάν) Omissa erat haec vox in edit.
Pag. 175. l. 7. Κεκοιμένον) κεκοιτισμ. *O.* κεκοιταμένον *Fl.* Sed
cum vulgata faciunt *P.* *B.* 2. *H.* Coll. *P.* l. 18. col. 1. Φησὶ &c.)
Tria haec verba deficientia in *V.* supplevi ex *G.* *Reitz.* *ibid.*
l. 20. Δὲ) καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus So-
lani. *Pag.* 176. l. 10. Κἄν) Sic *P.* & *B.* 2. Reliq. edd. καὶν. Sed
οὐκ ἂν male *B.* l. 11. Παραδέδωκεν) παρέδωκεν *B.* παραδέδο-
κεν *Fl.* l. 21. col. 1. Στρέφει) στρέφειν editum fuerat, male.
ibid. col. 2. Ἀντερειδῶν) ἀντερειδῶν erat in impresso. l. 22. col. 2.
Ἐν' αὐτῇ) ἀν' αὐτῇ habet edit. Clerici, sed correctum ex *V.* *So-*
lan. *Pag.* 177. l. 10. Δυνάμενα) δυνάμεθα *B.* l. 11. Σύμβολον)
συμβόλαιον *B.* l. 14. col. 2. Ἐνέλειπε) ἐνέλιπε legebatur in im-
press. sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 16. Λογαριασμῶ) Hoc vo-
cab. deficiens in impress. supplevit Solanus. *Pag.* 178. l. 6.
Καταλαμβάνομεν) κατελαμβάν. *B.* l. 9. Κατεγιγνώσκομεν) κατ-
εγιγνώσκ. *B.* & *Fl.* Sed cum vulgata faciunt *B.* 2. & rel. l. 13.
Καταζομένη) καταζομένη *I.* male. Recte *Fl.* & rel. l. 15. col. 2.
Ἀμέλειαν) Omissa erat haec vox in edit. *Pag.* 179. l. 1. Τὸν
τρόπον) τὸν deest in *B.* l. 5. Δὴ) Deest in *B.* Habet autem
Fl. &c. l. 6. Ἐκτεθειμ.) ἐντεθ. *Vorfl.* male. Cum vulgata stat
Fl. &c. l. 12. Πῶς) Abest ab *O.* & *Fl.* Sed habent *P.* *P.* *B.* 2.
I. &c. l. 16. col. 2. Γενομένου) γινομένου legebatur in edit. sed
correxit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἀκυρα) Melius alibi legitur, ἀν-

εξεταστα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. *Solan.* Pag. 181. l. 8. Ἐκ τυμπάνου) ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam servant edd. l. 14. Πυρετοῦ) τοῦ πυρετοῦ B. l. 18. col. 1. Ξύλον) In Exc. G. est ζῦγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit vir doctiss. In C. est ξύλον. *Solan.* Pag. 182. l. 2. Σηπτιαν) σπηῦαν I. P. Fl. & reliqq. male. σπητιαν B. P. & B. 2. Vid. supra Βίων πρ. c. 10. l. 4. Εἵσας) εἵας B. l. 9. Ἀμαρτημάτων) πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & B. C. l. 11. Ἐμβισσόμεθα) ἐμβισσασόμεθα B. l. 16. col. 1. Τοῦ) τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta. Pag. 183. l. 8. Ἐπισκήψω) Nihil hic variant edd. I. F. P. Fl. H. S. Vid. notas. Pag. 184. l. 7. Τὰ παιδία) τὸν παῖδα B. l. 10. Ἐξήκει) Marci. ἐξήρκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt edd. & BC. B. 2. H. P. Pag. 185. l. 1. Χρυσὸν) χρυσίον B. l. 4. Κλεόκριτον) Θεόκριτον B. l. 5. Ἀπέφθου) ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam I. P. H. & c. l. 9. Πέντε μόνας) πέντε καὶ δέκα P. & Angl. l. 14. Ὑπαγάγωμαι) ὑπάγωμαι B. l. 18. col. 2. Ὑπάγωμαι) ἀπάγωμαι editum fuerat, male. Pag. 186. l. 3. Παρὰ) Sic edd. & B. κατὰ I. & P. l. 4. Μίαν) ταῦτα μίαν B. Sed respuunt pronomen reliqui, & edd. l. 9. ΚΛΩΘ.) Deest in Fl. adest in P. H. & rel. l. 11. Τὸ βέλτιον) Articulus τὸ aberat a P. & B. 2. male. Pag. 187. l. 1. Τὰ) Iterum abest articulus in Coll. male. ead. Τὸν τρόπον) Rursum omissus erat articulus τὸν in P. & B. 2. l. 8. Ταῖς παλλακίσι) ταῖς νῦν παλλακίσι B. l. 19. col. 2. Ὅπως) ὕπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 20. Πάντες) πάντως quoque male editum fuerat. *Solanus.* Pag. 188. l. 6. Ὅλος) ὅλος I. sola. Pag. 189. l. 5. Ἐπισπασάμενος) παραγαγὼν B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B. 2. & P. & c. l. 11. col. 2. Ὑποκορίζουσι) Quinque verba sequentia deerant in edit. Cler. *Reitz.* l. 18. col. 1. Τοῦ) γὰρ τοῦ habebat edit. Cler. sed delevit particulam γὰρ Solanus. *ibid.* l. 23. Πόλιον) Mallem Πώλιον. *Solan.* *ibid.* l. 25. Καταγορ.) Lege κατηγορεῖται. *Solan.* *ibid.* l. 29. Ἀβρότιον) Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte correxit Solanus. Pag. 190. l. 3. Ἐπειπὼν) ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν I. ead. Ἐπεπιμπράμην) ἐπεπιμπράμην Coll. & B. Sed cum vulgata facit Schol. l. 6. Σιέλφ) σιάλφ L. Th. Magist. l. 7. Δακρύσασα) δακρύσουσα B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. B. 2. & c. l. 22. col. 1. Συντελεῖν εἶσθαι) συντελεῖσθαι εἶν C. Pag. 191. l. 2. Τὸ δὲ νῦν) Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δέ. l. 7. Πού δὲ δ) ποῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ I. P. B. 2. & c. l. 16. ΚΛΩΘ.) Κλω. I. Sed

Κ. simpliciter Fl. unde & ΚΥ. personam possis facere. *l.* 18. *col.* 2. Ἐλλείπει) ἔλλειπεν legebatur in impresso, & omiffa erant postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. Solanus. *Pag.* 192. *l.* 3. Ἐπανατείνασθαι) ἐπανατείνεσθαι B. *l.* 7. ΚΛΩΘ.) Κ. Fl. quod aequè perfon. ΚΥ. Cynisci significare potest. *l.* 17. *col.* 1. Προσεπατ.) προσεπαττάλευσε editum fuerat; item mox ἔδσσα pro ἔδησα, & ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit Solanus. *Pag.* 193. *l.* 2. Ἐκείνου) Sic P. & L. ἐκείνη male edd. *I. P. B.* 2. Fl. & S. ead. Τὸ ὑπισχν.) Deest in P. *l.* 4. Περιμένουσιν) μὲ περιμένουσιν B. *l.* 6. Ἡμῶν) ἡμῖν O. *l.* 7. Τὸν) *I.* sola articulum vitiose exprimit τῶν. *l.* 9. Ἀργύριον) ἀργυρον B. *l.* 11. Ἀποσπώμενος) *I.* ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. B. 2. &c. *l.* 15. *col.* 2. Ἐν τῷ) ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in edit. sed mutaverat Solanus. *l.* 16. *col.* 1. Σοί) ὅτι V. *ibid.* *l.* 17. Πάντας) Sic habet C. Edit. πάντων. *ibid.* *col.* 2. Μείζων . . . λέγεται) διὰ τοῦ κέντρου ἐκαστη διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. Solan. correxit, simul annotans, μείζωνι δ. τ. κ. εἴτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. *Reitz.* *l.* 19. *col.* 2. Ἀπὸ τούτου οὖν) Et sic dedidit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάνυ, quod habebant Scholia impressa. *Pag.* 194. *l.* 3. Ἀνακωκύουσι) ἀνακωκύουσι καὶ ἰκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abest ἰκετεύουσι, neque compareret in *I.* P. nec B. 2. *l.* 13. Κρηπίδα) κρηπίδα Anap. Pell. *l.* 14. Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B. 2. H. P. &c. *l.* 15. *col.* 1. Προστετηκυῖα) Non agnoscunt hanc vocem C. Solan. *Pag.* 195. *l.* 8. Μὴ δὲ) μὴ δὲ *I. H. S.* & hic & ubique hac periodo, μὴ δὲ P. μὴ εἰγουν, omisso δὲ B. ead. Μὴ δ') μὴ δ' B. *l.* 18. *col.* 1. Ἐπιθυμῶν) ἐπιθυμῶντες legebatur in impresso. sed mutavit Solanus. *Pag.* 197. *l.* 3. Γνίφωνα) Sic B. Fl. B. 2. H. P. *l.* 12. Ἐκλυθησόμενα) Sic A. O. & P. & Angl. Mf. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. ead. Μακαρίου) μακαρίτου B. *l.* 13. Οὐκ ἀπερχόμεθα) οὐ κατερχόμεθα B. ead. Γὰρ) Abest haec vocula in B. *l.* 15. *col.* 1. Λακωνικὴ) λατινικὴ C. mendose. *ibid.* *col.* 2. Ἐγγύτατα) ἐγγύτα vitiose editum erat. *Pag.* 198. *l.* 1. Καὶ) Et haec coniunctio desideratur in B. ead. Ἀνιμήσονται) ἀνασπάση R. *l.* 9. Ἀπαγορεύσας) ἀτονήσας Mf. Bo. Nihil variant edd. *l.* 10. Πορθμία) πορθμεῖα Schol. Πορθμία H. Sed vulgatam servant B. Fl. P. S. *l.* 16. Συνάνασπασον) Sic A. G. P. L. συνάρπασον edd. & B. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνιμήσεται) ἀναμήσεται male editum fuit, & ἀνασπάσεται pro ἀνασπάση. Solan. *ibid.* *col.* 2. Ἀπαγορεύσας) ἀναγορεύσας quoque legeba-

tur in ead. edit. *l.* 18. *col.* 2. Πορθμεῖα) πορθμῖον C. *Pag.* 199. *l.* 4. Ἡμεῖς) Sic *I. S. & B.* 2. recte. Affentiuntur O. L. Ὑμεῖς male *P. Fl. Ald. H. & P.* *l.* 9. Τούτου) τουτουῖ B. Sed vulgatam fervant edd. *l.* 10. Πρόσκοπος) πρόκοπος Fl. Nil movent vulgatam *P. P. I. H.* *l.* 11. Εὐῆρες) εὐήρη *P.* *l.* 17. *col.* 2. Δεήσει) Δέηση editum erat, & mox παθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *Reitz.* ead. Ὡς) Lege ὦ. Habent tamen etiam C. ὥς. *Solan.* *l.* 21. *col.* 1. Τῇ κοπῇ) τῆς κοπῆς C. Nam quod τῇ κοπῇ turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐῆρες pro εὐήρες. Tot enim mendis scatet editio, tam describentis quam typothetarum culpa admixtis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. *Reitz.* *Pag.* 200. *l.* 6. Ἄλλοιμοι) Personae ἄλλος deerat in edd. excepta *S.* *l.* 12. Οὐδέν) οὐδὲ *P.* At reliquae & *B.* οὐδέν. *l.* 14. Οἰμώξωμαι) οἰμώξομαι *B.* *l.* 16. Ἄν) κἄν *B.* ead. Πρὸς) ὥς *Angl. & B. C.* πρὸς edd. *Pag.* 201. *l.* 4. Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος *B.* *l.* 7. Ἰκανῶς) καλῶς *B.* *l.* 15. Στρογγύλον) στρογγύλος *B.* *l.* 16. Τήμερον) σήμερον *B.* *Pag.* 202. *l.* 5. Σῆρας) Σύρας *I. Σύρας S. H.* & recentiores; sed Σῆρας recte *P. Fl. & B.* 1. & 2. Item *B. & Schol.* *l.* 13. Γίγεται) γίνεται *B.* *l.* 14. *col.* 2. Κορίθινος) Facile est coniicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Solani. *Reitz.* *ibid.* *l.* 18. Ὀνόματα) Deerat in impress. Sed ex C. supplevit Solanus. *l.* 22. *col.* 2. Ταῦτὸ) ταύτη legebatur in impress. In V. integre scriptum ταυτῇ, i. e. ταυτὰ (*I. Gron. Ego ταυτὸ malo.*) *Solanus.* *l.* 23. *col.* 1. Εἶναι) Omisum erat in editis. *ibid.* *l.* 25. Οὔτος) οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed delevit δὲ Solanus, & notavit, ordine inverso ὁ Μέγιστος οὗτος legi in V. *Pag.* 203. *l.* 7. Τὰ Ἐλευσ.) δηλονότι τὰ Ἐλευσ. *B.* Sed abest δηλονότι a reliqq. *l.* 10. Προσβλέπουσα) βλέπουσα *B.* *l.* 21. *col.* 1. Ἐγένοντο) ἐγίνοντο habebat edit. mutavit Solanus. *ibid.* *l.* 23. Νῦν διαπ.) συνδιαπαίζει editum legebatur; sed ex collato Cod. V. correxit Solanus. *Pag.* 204. *l.* 7. Παρὰ) παρὶ *B.* unde παρὰ legendum statueris. Περὶ tamen habent edd. *l.* 8. Αὐτὸς) αὐτοῖς *B.* Paulo post ad οἷος notaverat Solan. μοῖ male legi in *B.* Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert. *Pag.* 205. *l.* 1. Ἄλλ') ΡΑΔ. ἄλλ' personam *Rhadam.* ante ἄλλ' habet *I.* In ceteris abest. *l.* 9. Τὰ) Omittitur in *B.* *l.* 12. Τῶν ἐγκυμ.) πολλῶν inter haec duo verba insertum in *B.* sed a manu recentiore. *l.* 13. Ἐξαλήλειπται) ἐξαλήλιπται *B.* Conf. Revivisc. c. 36. *l.* 16. *col.* 2. Πάνυ αἰνίττ.) αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque dele-

vit. Solan. *l. 17. col. 1.* Τοὺς οἰκέτας) Excerptor G. cum invenisset δούλους, maluit reponere οἰκέτας. Solan. *ibid. col. 2.* Τε ἔχῃ) τι ἔχει C. *l. 19. col. 1.* Ποῦ) τοῦ male legebatur in V. Solan. *ibid. l. 21.* Ἐκκαυμάτων) Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. Solan. *Pag. 206. l. 5.* Οὗτος) Sic *I. P. H. Fl. B. 2.* Ita hic & interdum alibi notavit Solanus, nihil variare edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas eiusmodi annotationes non semper addimus. *l. 19. col. 1.* Μακάρων) Μακάρους editum erat, & proxime iterum μακάρους νήσους, inscite, cum νήσος femininum esse vel pueri sciant. Reitz. *Pag. 207. l. 1.* EPM.) Ἐριννὺς Fl. male. EPM. recte *I. P. H. ead.* Λακύνδου) ὁ Λακύνδου B. *l. 13.* Πλείονας) πλείους B. *l. 17.* Πρόβαλλ') προκάλει αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. Reitz. *Pag. 208. l. 15.* Ἀπαγομένων) Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt *P. P. I. H. &c. l. 16. cc. 2.* Ἐπινοοῦντα) ἐπινοοῦν male habebant impressi. Solan. *Pag. 209. l. 5.* Μοιχείας) Sic recte *S. μοιχίας I. P. H. F. l. 14.* Ὁ Μεγαπ.) Deest articulus in B. *l. 17. col. 1.* Εἰς πλείονας) πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα V. Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. Solan. *Pag. 210. l. 1.* Ὑμεῖς) ἡμεῖς *I. sola, male. l. 5.* Ἐμοῦ) ἐμὲ B. male. *l. 9.* ΛΥΧ.) ΚΥ. *I. male.* Item *H.* Ceterae recte. *ead. Oἶδα)* εἶδον B. *l. 12.* Ὑπερπεπαικότα) ὑπερβεβηκότα *P. L.* Edd. nihil variant in vulgata. *l. 17. col. 2.* Ὑπερβαλλόμενα) ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omissum. *Pag. 211. l. 1.* Καί) Deest in B. *ead. Ἰδωμεν)* ἰδῶμαι B. *l. 5.* Τῶ) Deficit articulus in B. 2. Reliquae habent. *l. 6.* Θέλοις) θέλεις Fl. Sed — *ois H. I. P. S. l. 13.* Μόνος ἐξ) μόνος αὐτός ἐξ B. *l. 14.* ΡΑΔ.) EPM. edd. m. *Pag. 212. l. 4.* Οὐτοσί) Sic *I. P. H. S. Fl. l. 5.* Κατὰ) Sic quoque eadem. *l. 6. col. 1.* Ἀναπεμπαζ.) Vox illa prior omissa erat in edit.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 9. Ἐγεγένητο) Heinf. ἐγένετο. *Pag. 214. l. 1.* Ἡὐφραίνοντο) εὐφραίν. male. Fl. *H. P. S. & M.* εὐφραίνοντο peius *F. l. 3.* Διεξηληλυθότες) Sic W. & V. recte. Ἐξηληλυθότες edd. omnes. *l. 5.* Αὐτῶν) Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus editt. *ead. Αὐτῶν)* Ex M. P. & V. in editt. omissum erat. *l. 6.* Πρὸς τοῖς) Sic *I. Fl. B. 2. H. & M. l. 8.* Ἰστῶν) ἰστοῦ W. & V.

Edd. vero omnes *ιστῶν* servant. *l. 16. Εὐμενεία*) Sic M. S. *Α. εὐμενεία* edd. *l. 17. col. 2. Αὐτῶν*) αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *Reitz. l. 19. col. 1. Ἐχρῶντο*) ἐκεχρῶντο editum erat, sed correxit Solanus. *Pag. 215. l. 1. Τὴν παραυτίκα χρ.)* χρεῖαν τὴν παραυτίκα W. *V. l. 4. Τὰς*) Omisissus articulus in edd. & S. Sed habent M. *V. l. Fl. l. 15. Ἐπιλανθ.)* ὄντες ἐπιλανθάνεσθε, male Th. Mag. *l. 16. Τιν')* ἐστὶν addit V. notante ad h. l. Solano, sed non satis commonfrante, inter quae verba inferi id velit; nam alienum est hoc loco. *ead. Τῶν λόγων*) τοῦ λόγου M. V. *Pag. 216. l. 1. "A)* Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. *l. 6. Μισθοφορὰν*) Sic Fl. *l. P. H. S. F. A. 1. ead. Οἷς*) οὐς margo *A. 1 W. l. 7. Μετὰ τοῦ*) μετὰ τὸ male W. & Fl. *l. 12. ἐστὶν*) Habent hoc verb. edd. omnes. *l. 16. Εἰσαῦθις*) Deest in Fl. Agnoscunt edd. Item M. P. quae *εἰς αὐθις* disiunctim habent, cum *l. & A. 1. Pag. 217. l. 5. Ἐξελκομένου*) ἐσελκομ. Gron. Sed vulgatam servant edd. & M. *l. 6. Οὐδέν*) οὐδ' *W. l. 9. Ἀπάντων*) ἅπαντα Pell. *l. 14. Ἀκμάς*) αἰχμὰς Br. Sed vulgatam servant edd. & M. *Pag. 218. l. 2. Σαυτὸν*) σεαυτὸν W. *l. 4. Λάρος*) Λάβραξ margo *A. 1 W. l. 8. Γραμματιστῶν*) γραμματικῶν alios legere notat Solanus. Non autem addit quos. Edd. enim *γραμματιστῶν* constanter servant cum Cod. M. *l. 9. Παιδεία*) παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *l. P. H. l. 10. Δέ*) Sic edd. & M. & V. *ead. Ἐπίπαν ὄντων*) ἐπιπαρόντων Mf. B. Sed vulgatam exhibent edd. & M. *l. 12. Τοῖς*) τῆς vitiose *l. l. 13. Ἄλλοις*) Forſan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *Solan.* At ἄλλοις habet etiam M. H. Fl. P. & c. *Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιον*) ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίτιμον τὶ edd. item M. & V. Sed marg. *A. 1 W. ἐπιτίμιον* recte. *l. 6. Ἀξίον*) ἀξιῶν W. P. ἀξίῳ L. Vulgatam tuentur H. Fl. P. S. *ead. Συνοσιῶν*) ξυνοσιῶν W. Misere Fl. ὁ. μου σιῶν. *l. 8. Μισθοδοτῶν*) Sic W. L. V. & marg. *A. 1 W. Μισθωτῶν* P. H. Fl. S. *l. 11. Ἀποκλ. αὐτοὺς*) αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτούς. *l. 16. Οἰκίας*) οἰκείας W. male. *Pag. 220. l. 4. Ποιῆσαι*) ποιεῖσαι *l. l. 6. Προεξέτασας*) Sic M. & V. recte. Edd. omnes male *παρεξέτασας*. *l. 8. Ἐθελοδουλείας*) Sic edd. & M. Sed manus recentior fecerat *ἐθελοδουλείας*, male. *l. 10. Ἰκανὸν*) καινὸν P. A. & margo *A. 1 W.* Cum vulgata faciunt edd. omn. & M. *l. 16. Οὐτ' ἐτι εἰπεῖν*) Haec omnia usque ad *δέδεται* deerant in omnibus omnino edd. & M. Sola vero *Iunt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepſere, & vitioſe descripta sunt. *Pag. 221. l. 12. Ἐνδεῶς*) ἐνδεές L. *l. 16. col. 2. "A)* Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in ed.

Cler. Sed nulla est in C. lacuna, & à tantum legitur. In M. idem observare est. *Solan. ead.* σώζειν) σώζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *Solan. l. 18. col. 1. Νοσούντων) νοούντων* legebatur in edit. Sed bene correxit Solanus. *Pag. 222. l. 2. Ἐδεῖ)* Sic *I. P. Fl. H. S. εἰ δεῖ* M. man. rec. Item *P. L. male. ead. Πετρῶν) πετρέων* omnes edd. male. *Solan. l. 10. Μισθοφορὰν)* Nihil variant edd. & Mss. *l. 11. Εἰ)* Deest in W. & Fl. Habent reliquae. *ead. Περιγίγνεται &c.)* Vid. notas. *l. 17. Ἐπίπαν) ἐπὶ* tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. *Solan. Pag. 223. l. 1. Καὶ)* Deest in S. Adest in reliquis, in M. & V. *ead. Ὑγείας) ὑγείας* *I. M. V.* Prius vero reliquae edd. servant. *l. 6. Οὐδ')* Sic *I. P. H. Fl. & M.* Sed οὐχ' Coll. *l. 8. Ἠκιστα) ἡδὸν* margo *A. 1 W. l. 11. Εὐδαιμονίᾳ.) εὐδαιμονίᾳ.* edd. Prius vero habet Mf. Vat. 1. Vid. notas. *Pag. 224. l. 1. Ἐντεχνοὶ) ἄτεκνοι* *V. l. 11. Πολυτελῶς) πολυτελῶν* edd. *l. 12. Ἄμφω) ἄφρω* *I. S. H. male.* Sed ἄμφω *Fl. P. Item W. L. P. Pag. 225. l. 4. Αὐτοῖς) αὐτῆς* male *L. l. 5. Μόνον) μόνην* Gr. *l. 14. Πρὸς) περὶ* margo *A. 1 W. ead. Τὸ ἡδὺ ἐκείνω) τῷ ἡδεῖ ἐκείνω* *W. V.* Cum vulgata vero faciunt *Fl. I. P. H. S. Pag. 226. l. 1. Δεδόσθαι)* Sic *P. H. S. F.* Item *P. M. & V. Δεδόσθαι* vero *Fl. & I. ἀποδεδόσθαι* margo *A. 1 W.* omisso ποτέ. *Pag. 227. l. 1. Δὲ) δὴ* *I. H. S. Fl. δὲ P. W. l. 6. Δὲ) καὶ* male *S. sola. ead. Θυραυλ.)* Vid. Schol. apud Bourd. *l. 9. Συρίζοντι)* Ita constanter legitur. fors tamen συρίάζοντι. *Solan. ead. Ὀνομακλήτορι)* Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in edd. male. *l. 10. Τελούντα) τελούντι* *L. male.* Vulgatam exhibent *Fl. I. H. P. Pag. 228. l. 3. Προκαλέσας εἰρηταί τι)* Sic edd. &c. προσκαλέσεται τι *W. l. 4. Δὴ τότε)* Deest in *S. l. 13. Ἰαύσης) ἰαύης* *W. Pag. 229. l. 12. Ἀκούοι)* Sic *M. & V.* Edd. omnes ἀκούει deterius. *Pag. 230. l. 9. Μόνως) μόλις* margo *A. 1 W. l. 10. Τῆς εὐχῆς μείζονως) ἐκ τύχης μείζονος* *I. P. S. H. &c.* Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μείζονως *G. P. εὐτυχῆς* *M. τυχεῖς* — *L. εὐτυχεῖς μείζονως* adscriptum erat ad marg. *A. 1 W. l. 13. Οὐτε)* Sic *W. & V. οὐ δὲ* discretim *I. H. Fl. οὐδὲ* coniunctim *P. S. & F. Pag. 232. l. 8. Δοκῆς)* Sic *M. & emend. Vorst. δονεῖς* edd. omnes. *l. 9. Ἀκκισάμενος) ἀκοισάμενος* male *B. 2.* Recte ἀκκισάμ. reliquae & *M. l. 10. Ἐπειπῶν)* Sic edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπειπῶν *M. l. 12. Ὡς)* Ex *M.* In edd. aberat. *l. 13. Μὴ) εἰ μὴ* *P. Pag. 233. l. 5. Οἰκετεία) οἰκετία* *W. l. 9. Εἰ πολλάκις) ἢ εἰς παλλακὰς* *Th. Marcil.* Sed vulgatum servat *M. & edd. omnes. ead. Ἐκ πε-*
Lucian. Vol. III.

ριωπῆς) Deest in P. *l. 13.* Τὸ καινὸν) καὶ τὸ καινὸν edd. *I. P. S.* &c. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit. *ead.* Καὶ τὸ χειρ.) Sic *I.* in reliqq. deest καὶ ante τὸ χειρομ. *ead.* Τιθέμενον) τιθέμενοι *I.* & Fl. m. Deesse autem in *H.* notaverat Solanus. falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta *I.* quae — οἱ habet cum Fl. *l. 15.* Πιεῖν) ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. *Pag.* 234. *l. 3.* Ζηλοῦν) δηλοῦν W. male. *l. 9.* Εἰσέρχεται) ὑπείσέρχεται margo *A. i W.* *l. 15.* Φθέγγεσθαι) ἐπιφθέγγ. M. *Pag.* 235. *l. 3.* Τινὰ) Sic M. recte. Edd. omnes τίς. *l. 5.* Ἀπειρίας) ἀπειρίας male Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P. *l. 10.* Περὶ σοῦ λ. ε. α.) ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. *l. 11.* Ἡμῖν) ἡμῶν M. *ead.* Ἐλείπετο) ἐλίπετο M. *l. 12.* Ἐσεληλυθόντων) Constans scriptura. *Pag.* 236. *l. 2.* Κατέφαγεν) κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliqq. edd. *l. 9.* Καὶ τοῦ πηλοῦ) καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ edd. omnes. Sola margo *A. i W.* omittit ὑπὸ. *l. 10.* Ἀναπλασθῆ) Const. ἀνεπλασθῆ male. Sic notavit Solanus. Credo indicare volens ἀναπλασθῆ constantem esse lectionem. At margo *A. i W.* recte habet ἀναπλησθῆ. *l. 12.* Περὶ σοῦ πολλὰ) πολλὰ περὶ σοῦ W. *Pag.* 237. *l. 2.* Γίγνομένων) Sic Fl. P. H. S. Γινομένων *I.* & M. *l. 12.* Ἐσθιομένω) ἐσθιομένων W. & Fl. & margo *A. i W.* Vulgatam habent *I. P. H.* & P. *ead.* Ὁξυρεγμίαν) ἐξορευγμίαν male W. Sed margini vulg. *l.* adscripta. Vulgatam vero servant edd. omnes, excepta P. *l. 14.* Ὑμᾶς) ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae edd. *l. 16.* Δύο ἢ τριῶν) ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus edd. nec opus est inferi. *Pag.* 238. *l. 5.* Ἐμαυτοῦ) Sic P. S. & Fl. item W. & L. & margo *A. i W.* Edd. ceterae male ἑαυτοῦ. *l.* peius ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. *l. 7.* Ἐπίσης) Ita edd. omnes, demta *I.* quae ἀπίσης, & Mf. M. in quo ἐπ' ἴσης. *l. 14.* Ἐτησίοις) διετησίοις M. *Pag.* 239. *l. 1.* Πολλαὶ) πολλάκις marg. *A. i W.* *l. 3.* Ἐπιβάλοις) ἐπιβάλλοις W. *l. 8.* Συνίης) συνείης M. male. *l. 9.* Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.) Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις. Coll. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. *l. 11.* Εἰδὼς) εἰδὼς male S. & A. Ceterae recte, ut exhibuimus. *l. 12.* Ἐδίην) ἐδίηεν omnes edd. & M. male. *l. 16.* Γίγνοιτ') γήνοιτ' M. *Pag.* 240. *l. 2.* Ὁμογέρων) Sic recte L. Sed ὁμογέρων male omnes edd. ὁμογέρωντις coniunctim *I.* & M. *l. 10.* Εἶδον) εἰδὼς L. male. *ead.* Εἰ καὶ) εἰ deletum est in *A. i W.* & ante δέοι repositum. *l. 11.* Συνεῖναι) τοῦ συνεῖναι margo *A. i W.*

l. 14. Τῆς τοιαύτης) Sic I. Ald. S. Fl. H. & M. ἐκ τοιαύτης P. Fr. B. 2. Εὐ τοιαυτ. Marc. & Graev. male. l. 15. Ἄσωτος εἶ) ἄσωτός εἰ Vorst. Pag. 241. l. 13. Μανδραβ.) Μανδροβούλου M. Et sic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo A. i W. l. 15. Ἡρέμα οὖν) Ἡρ. οὖν καὶ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec tria verba in omnibus edd. l. 16. col. 2. Ἐτεῖ) ἔτη editum erat, quod recte correxit Solan. l. 18. col. 1. Μανδράβουλος) Μανδρόβουλος bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, sed merito correxit Solanus. Pag. 242. l. 2. Ἄλλ') Constans lectio. l. 14. Ἀπιμπολήσας) Constans edd. lectio, cui consentit M. l. 17. Εἰ καὶ) κὰν L. Pag. 243. l. 7. Ὑπιούσα) ὑπτιούσα M. male. l. 8. Πονήρως) πονηρῶς Ex. Fl. Sed in vulgata conspirant ceterae. l. 10. Ζωπυρίανος) Ζοπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. l. 13. Ζωπυρίωνι) Ζωπυρίνιω male I. sola. l. 14. Ἄλλοις) Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς, male. ead. Καὶ) Deest in I. l. 15. Διδόμενον) γιγνόμενον W. prius vero habent edd. omnes excepta Fl. quae δίδωμενον expreffit. Pag. 244. l. 1. Τὸν δεσπότην) Sic I. P. H. S. M. & P. δεσπότη male Fl. l. 5. Συλλαβόμενος) λαβόμενος M. l. 17. Ῥωμαϊκῶν) Ῥωμαϊκῷ W. Ἀστικῶν L. Ἀστεικῷ P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. Pag. 245. l. 6. Χθιζον) χθυζον I. male. ead. Πηλὸν ἔχων) ἔχων πηλὸν M. l. 7. Ἐπὶ) ἐν Th. Marc. l. 11. Ὀψων) ὄψου M. l. 14. Λυχνείας) Sic recte sola S. & margo A. i W. Ceterae λυχνίας. Recte ergo coniecit Solanus. Pag. 247. l. 5. Προιοῦσι) προσιούσι P. Sed in vulg. conspirant edd. omnes. l. 12. Ἐνίοτε) ἐνὶ ὀτέ vitiose M. l. 13. Τύχοι) τύχη W. l. 14. Ἀμελής ἐστὶ) Nihil hic variare edd. notavit Solanus. quare, nescio. Pag. 248. l. 4. Καθίζης) καθίσης L. Καθίζεις edd. καθίζης W. recte. ead. Ἀναγινώσκεις) ἀναγινώσκεις M. Sed prius fervant edd. l. 5. Ἀσιτὸν τε) ἄσιτὸν σε L. l. 9. Παρούσιν) παριοῦσιν margo A. i W. l. 12. Ἀφίκοιτο) ἐφίκοιτο M. & Fl. l. 15. Παραφάμενος) Sic I. & P. Παραφόμενος reliquae edd. & M. Παρειφόμενος B. 2. Pag. 249. l. 4. Πλουσίῳ) πλησίον M. l. 6. Ἦν ἐπιλίπτοι) ἐπὶ λίπτοι W. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic Gron. recte voluit. nam P. & W. consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disiunxim. Παρίοντος margo A. i W. l. 12. Τὸ γὰρ τῷ) γὰρ τῷ P. male. l. 15. Ὀπόσιν) ὀπόσοι W. male. Pag. 250. l. 2. Πίνειν) Sic M. & edd. optimae omnes & Palm. Πίνων tamen B. 2 & 3. l. 7. Ὅταν σε) ὅταν σε edd. & M. l. 10. Γραμματιδία) γραμματεῖδια W. Sed mutatum est. l. 12. Καταδεδυκῶς) καταδεδοικῶς W. l. 14. Ἐπιλεκάσασαν) ἐπισκευάσασαν P. L. & margo A. i W. Nihil a vulgata abeunt H. P. I. Fl. l. 15. Δοκεῖ) Fl. at reliquae &

M. δοκῆς. Pag. 251. l. 1. Ὁρᾶς) Constans lectio edd. & M. ead. Οἱ) οὖν male L. l. 6. Γοῦν) οὖν W. l. 11. Ἐπήνεσας) ἐπήνεις M. l. 13. Διψῶντα) Constans lectio. διψῶτος marg. A. i W. Pag. 252. l. 9. Πόρρω) ἔξω Ex. Fl. Vulgatae nostrae assentitur P. & edd. Ἐχω margo A. i W. l. 15. Ἐπει) ἔπειτα Pell. l. 18. col. 2. Πέρα) παρὰ editum erat, sed mutavit Solanus. Pag. 253. l. 1. Διαπείρας) διαπείραι ἂν Marcil. & Pell. διαπείρας edd. omnes. διαπήρας W. ead. Γνάθον) γνάθον ἔτρωσεν margo A. i W. l. 6. Ἐλευθέρους) ἐλευθερίους W. & P. l. 7. Ἐμαυτὸν) Sic recte P. Fl. & W. & margo A. i W. Ἐαυτὸν male l. H. B. 2. Fr. S. l. 8. Μισθὸς αὐτός) οὗτος μισθός W. l. 15. Ὡς δὲ) ὥστε L. ead. Ἀχάριστος) Sic omnes edd. & M. Ἀχαρίς margo A. i W. Pag. 254. l. 1. Ἐνοχλῶ) ἐν ὄχλῳ M. l. 2. Αὐτοῦ) Sic M. Edd. male αὐτοῦ. ead. Θέλω) θέλη edd. l. 4. Ἀρμόσσωμαι) Sic ex W. dedi. Edd. vulgo ἀρμόσσωμαι. l. 9. Τίνα) Sic P. S. & Pell. Τινὰ edd. reliquae. l. 12. Καὶ περὶ.) καὶ περ. M. Pag. 255. l. 1. Ὑπορύπτουσιν) Sic octo edd. antiquiores; sola tamen l. ὑπορύπτουσιν. l. 7. Που) ποῖ marg. A. i W. l. 8. Δέοι) δέη W. l. 13. Οὗτος) οὗτος l. male. Pag. 256. l. 3. Συγκαθίζεσθαι) συγκαθίξασθαι M. l. 8. Σκυθρωπῶ) σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte edd. & M. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) Sic l. & Codd. W. P. L. Edd. vero P. B. 2. H. Fl. & S. παρακαθίξασθαι. l. 15. Συγκαθίξασθαι) Sic l. P. H. S. Fr. Συγκαθίξασθαι W. & Fl. l. 17. Ἀνδρίας) ἀνδείας M. ead. Τερετίζοντος) Sic W. Τερετίζοντος male edd. omnes. Pag. 257. l. 5. Δεήσονται) Sic edd. & M. Δεήσονται B. 2. l. 8. Μυρρίνην) Litera M quadrata recte B. 2. & P. μυρρ. litera minore l. H. S. Pag. 258. l. 7. Ὁ κίναϊδος) ὁ γιν. M. l. 13. Τοῦ Θεσμ.) τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgaram servant edd. omnes. l. 16. Καρχάρων) Sic omnes edd. καρχάρων Palm. litera minore. ead. Τῷ δέϊπνῳ) τὸν δέϊπνον L. Pag. 259. l. 3. Ἀμφορέα) ἀμφορέας W. l. 7. Καὶ κολακεύοντα) καὶ deest in S. Adest in reliquis & in W. l. 11. Ἐὰν ἂν M. l. 14. Τὸ) τοῦτο margo A. i W. Pag. 260. l. 4. Καλλοπ.) Sic recte edd. P. Fl. S. B. 2. H. Fr. item M. & S. l. sola male καλλοπ. l. 9. Κοσμούμεναι) Sic recte edd. omnes. Κομμούμεναι male Mf. W. & B. l. 10. Περιπλεκόμεναι) παραπλεκόμεναι M. l. 13. Γραμματίον) γραμματεῖον W. Pag. 261. l. 3. Ἐπισκεπτομένου) Sic L. & G. Ἐπισκηπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου edd. omnes. l. 10. Ἡ) Sic recte P. & L. καὶ edd. l. 13. Ἄλλος—τρόπος) ἄλλον τρόπον margo A. i W. l. 14. Ξύμβουλος) ξύμβολος male S. Ceterae recte ut edidimus. l. 15. Ἡδὴ) ὁ ἦδη Ex. Fl. l. 17. col. 2. Κόσσιφον) Lege κόσσυφον. Solan. Pag. 262. l. 1. Ἀδωρα)

Sic recte Coll. & Gron. Edd. omnes male ἄωρα. *l.* 10. Ἀπορρίψῃ) ἀπορρίψει margo *A. i W.* *l.* 13. Πότε) Coniecit Iens. Confirmat Mf. L. Τότε edd. omnes, male. *l.* 14. Διαφθείρεις) Sic *W.* recte, ait Solanus. διαφθείρας edd. male. διέφθειρας correctum in Ald. *ead.* Ἄλλο τι) ἄλλο τι edd. *ead.* Ἐπικληθεῖς) ἐπεκληθεῖς margo *A. i W.* *Pag.* 263. *l.* 12. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae & *W.* *l.* 14. Ἡμῶν) ὑμῶν male *S.* Vulgatam nostram exhibent *I. P. Fl. &c. & W.* *l.* 15. Οἱ) Deest in *W.* *Pag.* 264. *l.* 1. Ἐπαγωγὰς) Sic *I. Fl. Ald. Fr. A. & W.* Ἀπαγωγὰς *B. 2. H. S. P. Ald.* Ἐπαγ. margo. *l.* 3. Εὐκαταφρονήτους) εὐκαταφρονήτως *P.* *l.* 13. Ἐπωπτ.) ἐποπτ. *I.* Ceterae recte ἔπωπτ. item *M.* *l.* 15. Πορφυρὰ) Constans lectio. *Pag.* 265. *l.* 2. Ὀπυῖον) *W.* Ὀπύων edd. *l.* 6. Εὐαυθῆς) εὐαυθῆς male *S.* Εὐαυθῆς peius *A.* *l.* 11. Σοὶ βίου) βίου σοι *W.* σοὶ *L.* σοῦ edd. *ead.* Αὐτὴν) ταύτην *W.* *l.* 12. Παριτητέον) προσιτητέον margo *A. i W.* Προσιτέον *A. & P.* παραιτέον *M.* Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt edd. *l.* 13. Ἀετίανος) Deest in *W.* *l.* 16. Δὲ) δι' editum erat, sed recte correxerat Solanus. *Pag.* 266. *l.* 1. Δὴ) Hanc voculam adesse in *S. M. H. Fl.* notat Solanus; quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq. edd. *l.* 7. Ὀλος) ὕλος *P. L. A.* Sed prius illud edd. constanter servant. *l.* 13. Προηγείσθω) Sic edd. & *M.* Προηγῆσθω *B. 2. l.* 16. Ἐγχειρισάτω) Sic recte *M. Edd.* ἐγχειρισάσθω. *l.* 17. Τετραμμένον τὴν χροᾶν) τετριμμένον τὴν χρωτὰ Mf. *Gr. G. ead.* Ἡ γῆρις) Deerat articulus in *I.* aderat in ceteris & in *M. & S.* *Pag.* 267. *l.* 2. Ἀποπτέσθω) ἀποπτέσθω *W. & Fl.* Vulgatam retinent *H. & reliquae. l.* 4. Λεληθείας) Ita ex *M. & S.* rescripti. Nam λεληθείας ceterae edd. omnes male. *l.* 5. Ἐτέρᾳ) ἐταίρᾳ male *I.* sola. Ceterae omnes recte ἐτέρᾳ cum Mf. *M. l.* 11. Ἐκείνην τὴν) ἐκείνης τῆς *B.* Nihil a vulgata abeunt reliqq. & *M.*

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. *l.* 4. Ἡ) Sic dedi ex *W.* Edd. omnes male ἦν. *Fl.* plane omisit. *l.* 5. Ἀγελαστὶ) ἀγελασθὶ *P.* Ἀγελασθεὶ peius *H. B. 2. A. i. Fl.* Sed ἀγελαστὶ recte *L.* margo *A. i W. B. i. & I. l.* 8. Ἀνεγνωσμένοις) Constans Codd. & edd. lectio. *ead.* Κακὼς ἐγὼ) Sic dedi ex *L. W. P. & I. & marg. A. i W.* Κακῶς ἐγὼ *P. Ald. F. Fl. B. 2. H.* Κακῶς ἔχω *S. &c. l.* 12. Φασὶ) Ex *P. Φησὶ* edd. & *M. l.* 13. Ἐνῆκε) ἐνσέσεικε *W. & Fl.* Vulgatam servant reliquae & *P.* Ἐνσέσεικε *L. l.* 15. col. 2. Πρώτων) Προ πρώτων *C.* habet πρώην. *Solan. Pag.* 269. *l.* 5. Φέρεσθαι) σύρε-

σθαι W. L. Vulgatam servant edd. l. 7. Κουράλια) Vid. notr. l. 8. Βίου) Deest in W. male. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) ἄνω τοὺς ποταμούς L. l. 10. Παλινφθεῖν) Sic recte edd. & W. Παλινφθεῖν male Coll. l. 14. Ἐαυτὸν) σαυτὸν L. l. 17. Παλινφθεῖν) Data opera scripturam codicis expressimus. Solan. Quid enim peccatum sit, manifestum est. Reitz. Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. & margo A. i W. melius quam vulgatum ὑποδύεσθαι, quod in omnibus edd. erat. l. 2. Ὑποκρίνωμαι) Const. & Vo. Δύνωμαι notat Solanus. Sed nihil a vulgata abire edd. & M. ead. Ἐχθι) Sic dedi ex W. & L. Ἐχθι edd. l. 5. Καὶ καίμενον εἰ δέοι) Desunt haec in W. l. 9. Ὡς deest in W. l. 16. Τὸ) Deest in W. l. 19. col. 1. Καλοῦσιν) καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. Solanus. Pag. 271. l. 3. Ταῦτ') ταῦτα W. ead. Μακρὰ) μακρὰν P. l. 6. Ἀκούσεται) ἀκούσεται W. & Fl. non male, sed & vulgata, quam ceterae edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσεται cum iota subscripto, quo nihil opus. l. 7. Σου) Sic L. recte; σοι edd. l. 10. Τῷ) τῷ vel τὸ L. dubie. Pag. 272. l. 5. Σαλαίθω) In marg. Cod. R. Bourd. Ζαλαίθω. Sed vulgaram servant edd. l. 8. Περὶ) παρὰ I. Fl. & L. περὶ rel. Ald. & M. ead. Ἐκείνον) ἐκείνον εἶναι W. l. 12. Ἐνδιδόντων) Sic M. & edd. ead. Φυγεῖν) φυγὴν W. Pag. 273. l. 7. Καὶνήν) L. & Anon. Κενὴν edd. omnes & M. exc. I. quae καὶ νῦν. l. 10. Ἀπορήσουσι) ἀπορήσουση male I. Pag. 274. l. 6. Καὶ τοῖς) ἐν τοῖς P. & marg. A. 1. non male. ead. Συγκείμενον) συγκινοῦμενον B. l. 15. Εἰκότως) εἰκότος I. & Fl. male. Reliquae recte cum M. l. 19. col. 1. Ἐμμελος) Sic & C. Solan. Pag. 275. l. 2. Παρὰ πόδας) Sic W. l. Fl. H. P. Πόδα S. l. 16. col. 2. Πάνυ) πάνου legebatur in edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. Reitz. ibid. l. 21. Μακροπτύστους) In C. marg. μακροπτύστας. Sed M. vulgatam tuetur. Solan. ibid. l. 22. Διασύρουσα) Sequiebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit Solanus. Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττων) Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν edd. l. 9. Ἐβελοκακήσαντα) ἐβελοκακήσαντι P. l. 17. Ἀφθόνω) Male ἀφθόνως editum erat. Pag. 277. l. 7. Τὸ) τῷ male Fl. l. 14. Μὴ πρὸς &c.) Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. l. 16. Γε) Abest haec particula a Fl. adest in aliis, item in M. & P. Pag. 278. l. 3. Μηδ' ἐν &c.) μηδ' ἐν ὕγιές τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt P. H. I. Fl. l. 12. Κρείσσων τῶν ἐμῶν) κρείσσων δὲ πείνα Bourd. At nil mutant edd. nec M. l. 16. col. 1. Ἥθους) ἥθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit Solan. Qui no-

vem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κα-
τασκευαστ . . . editum erat κατασχευ . . . pro ᾧ, οὖν, pro ὧν,
ὡς &c. quae mox vide. *Reitz. ibid. l. 18.* Ἀπηνῶς) ἀπημελημε-
νῶς ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς dedit Solan. *ibid. l. 21.*
Ἀποφανούσι καὶ κῶναπα) Haec in vulgato deficientia ex eo-
dem fonte se restituisse testatur Solanus. *ibid. l. 22.* Ἀετὸν) Pro
εο monstrose legebatur αὐτούς. Ex Coll. restituit Solan. *ibid.*
col. 2. Ἀγείρας) ἀγείρας edit. Ἀείρας Coll. Sed Hom. II. Γ, 47,
ἀγείρας habet. *Solan. Pag. 279. l. 7.* Κυλλάραβιν) Edd omnes
habebant κοίλην Ἀραβίην. Sed Σκύλλαν ῥαβίειν ἢ Σκυλλα-
ρίαν L. Σκυλλαραβείν W. σκυλλαραβίαν Mf. Gr. Κυλλάραβιν
legit Solanus, vide notas. *l. 8.* Ὑπ') ὑπὸ W. *l. 14. col. 2.* Ἐ-
κείν) Ita correxit Solanus; nam vitiose ἐκείνος editum fuerat.
Item pro ὠνομάσθη male legebatur ὠνομάσθησαν. *Pag. 280.*
l. 1. Διελθὼν) Ita edd. optimae omnes, forsan Διελών. Perit in
W. putri hoc in loco membrana. *Solan. l. 3.* Πρᾶγμα) Sic
edd. S. & A. Item Mf. L. & margo A. 1 W. Sed γράμμα *l. P.*
Fl. A. 1. & reliqq. item W. *l. 5.* Ἀνεμώνη ῥόδον) Sic edd. *l. P.*
H. Fl. F. S. &c. ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνη, cui posteriori Codici
iota est subscriptum a recentiore manu. ῥόδῳ etiam margo
A. 1 W. *l. 7.* Παμπόλλην) Sic recte L. margo A. 1 W. B. 2. P.
S. Παμπόλῳ male *l. Fl. F. H. A. 1. l. 10.* Προσιόντες) εἰσι W.
Vulgatam tuentur reliqq. & edd. omnes. *l. 12.* Διαβάλλοιντο)
Διαβάλλοιντο W. Nihil a vulgata abeunt *Fl. H. &c. l. 17.*
col. 2. Ἀναίρησιν) Sic ex C. pro vulgato ἐναιρήσιν restituit Sola-
nus. *Pag. 282. l. 8.* Ἀλλ') ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11, v.
ὑπὸ, notamus. *l. 11. col. 1.* Εἰρήνη) εἰρήκει male C. *Pag. 283.*
l. 9. Νεὼ) νεώι M. *l. 13.* Σωροῦ) Sic bene P. S. Fl. Σοροῦ male
l. A. 1. H. B. 2. Pag. 284. l. 5. Ἐχει) ἔχη W. Edd. in ἔχει
consentiunt.

IN PRO. LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 6. Παρὰ) πρὸς Th. Mag. v. χαίρω. Edd. consen-
tunt in παρὰ. *l. 8.* Χρυσούς) χρήσιος (leg. χρηστὸς) L. Sic
Solanus notavit, nempe Cod. L. voluisse χρηστὸς dare. Sed
χρυσούς etiam Th. Mag. *l. 11.* Ἰδίον) Sic A. 1. Fl. S. Fr. H.
&, ni fallor *l.* vid. nott. Ἰδίον P. B. 2. *Pag. 287. l. 15.* Μὴ)
Sic bene S. Reliquae μὲν, excepta A. quae recte quoque μὴ
servavit. *Pag. 288. l. 5.* Ἐρρήτορεύει) ἐρητόρευσ *Fl. l. 7.* Ὑμμιν)
ὑμῖν edd. *l. 15.* Μακρὰν) μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl.

H. P. S. Pag. 289. l. 1. Φιλιππίδης) Φειδιππίδης Palm. Nihil a vulgata abeunt edd. antiqq. *l. 14. Ἀποδοκιμάζειν* Vid. nott. Th. Marcil. *Pag. 290. l. 6. Ὀκέλλω* Sic L. P. Cod. Fl. ed. Fl. Reliqq. edd. vulgo Οἰκέλλω. In Cod. L. tamen Ὀκέλω uno λ scribitur. *l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν* Haec verba, in edd. omiffa, comparent in Codd. Regg. 2954 & 3011. *l. 8. Εὐ πράττειν) εὐπράττειν* una voce marg. *A. 1 W. Pag. 291. l. 2. * Ὀλως*) Ita ingens asteriscus in *Iunt.* typis expressus suspect. lect. indicat. *ead. Εἶναι) . . . ναι* Fl. vacuo spatio ante ναι. At marg. *A. 1 W. τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν* inserit ante εἶναι. *ead. Τὸ εὐ πρ.) τῷ εὐ πρ.* Coll. *l. 3. Τὸ χαίρ.) τῷ χαίρειν* Coll. & marg. *A. 1. ead. Καὶ)* Forte δὲ *Solan. ead. Ὑγιαίνειν) ὑγιαίνειν εἶναι* marg. *A. 1 W. l. 5. Ἡ) ἡ* Brod. & Marcil. *ead. Ἀποτελεῖν) ἀποτελεῖ, ἥδη* Marcil. *l. 14. col. 1. Πυθαγορείων)* Coll. *Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. Solan. ibid. l. 17. Deerat in impresso figura, quam oculis subiicimus. Solan. Pag. 292. l. 2. Σαφῶς* Sic dedimus ex L. *Σοφῶς* edd. *l. 15. col. 1. Αὐτοτελές) αὐτολέξει* Exc. G. & C. *l. 18. col. 2. Περὶ μίαν)* Exc. G. *Παρά μίαν π. κ. τιθέντα. Solan. ibid. l. 19. Μυρσίνας* Ita pro *μυρίνας*, quod in vulgato erat, dedit *Solan. Pag. 293. l. 1. Ὑγίεια)* Vulgo *ὑγεία*. vid. nott. *l. 2. Νάοιμι)* Sic Vorst. & Athen. Assentiuntur P. & L. *Νέοιμι* edd. *ead. Λειπ.) λοιπόμενον* Athen. *l. 12. Ἰσσω)* Ἰστω C. Fl. Ἰσδῶ edd. Fl. male. *l. 13. Καρδιανός)* *Σαρδιανός* edd. omnes, male. *Pag. 294. l. 14. Δέ)* Omiffa haec particula in *l.* compareret in Fl. *P. H. B. 2. S. & M. Pag. 295. l. 6. Ἔστ' ἂν)* Lege *ἔστι, ἂν. Solan. ead. Τὸ τοῦ Μ. l. 7. Μόνον ἀπῇ) ἀπείναι* φησί τις W. *l. 8. Τάχα ἂν εἴποι τις)* Quatuor haec verba absunt a W. *l. 11. Περὶ τῇ κν.) παρὰ τῇ κ.* male P. & L. *Pag. 296. l. 1. Δείσδε)* Sic P. *Δείσδαι* vulgo edd. *l. 7. Ὅ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως)* Tria priora verba defunt in P. particula καὶ etiam abest in W. *ead. λαμβάνετε) λαμβάνεται* W. Sed & subscriptum est. *l. 9. Μάλα) μαλ'* W. *Pag. 297. l. 4. Ἐπιπνοία)* Sic W. *Ἐπινοία* vulgo edd. *l. 6. Μακρῷ βίῳ) μακροβίῳ* male W. Nihil a vulgata abeunt *H. Fl. l. 11. Λογισμὸν) λογισμῶν* W. Sed supra scriptum erat ο. *l. 15. Παραφέρωσι) ἀναφέρωσι* W. *Pag. 298. l. 2. Ἔστι) ἐστίν* W. *l. 3. Τοιούτων)* Sic edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est litera ν. *ead. Σφάλουσθαι) σφάλουσθαι* Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. *l. 6. Ἀπολύσας — ἀνθρώπων)* Septem haec verba sic legi in Fl. *H. Coll. & M.* notavit *Solan.* Nescio quare; nam *l. A. 1. P. & S.* quoque sic legunt, & sana sunt omnia. *l. 14. Οὔτω) οὔτας* Fl. & M.

ANNOTATIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 1. NEKYOMANTIA) De hoc opusculo addubito. Certe si genuinum sit, a iuniore Luciano scriptum esse multa arguunt critico illo naso non satis digna. Ut enim demus, non fugisse eum in Dialogis Mortuorum iam saepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum est, *publicanos inter eos recenferi audies, audies igne torreri quosdam; reges stipem colligentes*, aut vilissima quaeque praestantes ministeria; & alia scurrae faceto & eleganti Luciano non satis convenientia. Ab aliquo scriptum puto, qui Lucianum legerat. Scripserat Menippus inter alia *Νεκύϊαν* Diogen. Laërt. p. 162 D. Vide, an hanc malis Menippi, quam Luciani opus esse. Quamquam haec ficta, sciendum tamen, fuisse iis temporibus, qui magiae serio dabant operam. Vid. Tacit. Ann. II, 27. SOLAN.

ead. l. 4. Ω χαῖρε &c.) Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ἐν τῷ Ἡρακλέους δράματι. G. Euripides in Herc. Fur. v. 523, Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. BROD. Hoc omne principium ex Euripide & Homero, ut ipse ait fine huius paginae. Iambi ex Euripid. Hecuba. BOURD.

ead. l. 5. Ἐς φῶς) *Ad lucem, ad superos.* BROD.

ead. l. 6. Ὁ κύων) Cynicus. BROD.

ead. l. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλου) Philonidae verba sunt corruptissima: οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλου. Vertit Thomas Morus: *Num nam hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienfis: *Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid sit παραβλέπειν Μενίππου ὄλου, aut qui sustineat affirmare, id significare haec verba, quod volunt interpretes? Luciani manus est: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὄλος. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi male video. Menippus ipse est. Μένιππος ὄλος est idiotismus

Articus, quo usus etiam est in dialogo Diogenis & Herculis : οὐχ' Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν ; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντή, τὸ μέγεθος ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν· *An non Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura. Ipse Hercules est.* GRAEV. Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λημῶν ὅλας κολοκύνθας, totas cucurbitas lippire; estque hallucinari in toto Menippo. Opponitur eiusmodi hallucinatio visus in re magna & crassa errori in re parva, qui facile potest irrepere in iudicia nostra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a Graevio allatum, quod dissimile est: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, statura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diversus describitur ab eo, qui solebat esse. CLER. D. Heinsius ad Horat. I Sat. III, 25, cum recte monuisset ibi pro *pervideas* legendum esse *praevidetas*, addit: *Praevidere est praetervidere, παρορᾶν, ut παραβλέπειν* Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν cum *mala tua praevidetas*, id est, in videndis iis caecutias. Ergo nihil Heinso fuit in vulgata lectione duri: mihi fecus videtur, qui optimo Graevio lubens accedo: nam nihil est eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit Clericus. Non animadversa fuit in παραβλέπειν duplex significandi virtus; una *praevidendi*, *praetervidendi*, quomodo casum quantum adsciscit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὄξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν atque inde *spernendi*; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδενός παραβλέποντος Gregor. Nyss. T. II, p. 314 A. altera *male videndi*, *videndo aberrandi*; quae huius est loci, accusativique structuram respuit: sic in Glossis *Allucinor* & *Hallucinor* est παραβλέπω. HEMST.

ibid. Μενίππους ὅλους) Omnes Menippos. BROD.

ead. l. 8. Πῖλος) Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulysses, Hercules & Orpheus ad inferos descenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyssē, leonis *exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orpheam referret: id quod recte observavit Alb. Ruben. de Re Vest. lib. II, c. 15. BARL. Hic & infra ridicule interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca significavit. Peccasse videtur, quia existimavit, ornatum Menippi per omnia Herculeo similem esse oportere. Atqui hic ornatus desumptus erat a tribus heroibus, qui in inferos descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyssē vero πῖλος, hoc est, pileus, seu petasus, quali utebantur viatores, & quali proinde usus credebatur.

tur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8. CLER. V. c. 8, ubi, cur ista gestaret, narrat. SOLAN.

ead. l. 12. "Ἡκὼ νεκρῶν κευθμῶνα) Euripides in Hecuba v. 1. BROD. Hos versus sic transtulit Ennius: *Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua Per speluncas saxeis structas aspereis pendentibus Maxumeis, ubi rigida constat caligo inferum.* BOURD. Hecubae Euripidis initium, quod parodia risit Aristophanes in Fragm. apud Athen. p. 112 E. Ennii versionem exhibet Cicer. Tuscul. I, 16. SOLAN.

Pag. 2. l. 3. Οὐκ ἀλλ' &c.) Ex Euripide iterum; sed locus aut periit, aut me fugit. SOLAN.

ibid. 'Αἰδὴς μ' ἐδέξατο) Ipsius Euripidis versiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. BROD. Scribendum videtur 'Αἰδονεύς, ut stet senarius. GUYET.

ead. l. 6. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic senarius est: τὸ νοῦ postulat senarius & sententia praeterea. GUYET. Fragmentum Andromedae Euripidis p. 451, v. 23. SOLAN.

ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. MARCIL. In hoc versu Tragici, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον, lege ex Mf. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον. Novitas rei me incitavit, & audacia animae magis. GRAEV. Τοῦ νοῦ omnino legendum cum ed. I. & Mf. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendose aut τοῦ νέου, aut τοῦ νοῦ. Repudiavimus autem θράσος Mf. Gr. ut mendosum manifeste. Recte legitur apud Grot. Flor. 201 AB. SOLAN.

ead. l. 8. Καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων) Quos in scena profert histriones altioribus cothurnis incedunt. BROD. Apul. Metam. I, p. 7: *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & si parium scenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi Pri-caeus hunc locum, & plura sententiae similis annotavit. Recte vero iubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sublimiore velut iamborum curru vectum descendere vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum aliquod orationis spectari observavimus ad Prom. c. 6. (Vol. I, pag. 216.) Interpunctione, quae cunctis in edd. post ἱαμβείων invenitur, sublata iungere licet haud incommode, λέγῃς οὐτως ἵππος ἀπλῶς τίς ἢ στολή; HEMST.

ead. l. 11. Χρειώ με κ.) Homerus Od. Δ, 163. BROD. Monuit etiam Hartung. Thef. Crit. T. II, p. 698. HEMST.

ead. l. 13. 'Αλλ' ἦ) Hoc accentu, qui plerarumque est edd. servato sensus erit oratione directa, *At tu profecto deliras: ve-*

rum si cum Iuntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, 'Αλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἐαρτῆς ἤκομεν; Suidas agnoscit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel simplici ἄρα, sicuti monuit H. Steph. Th. G. L. T. I, p. 337 F. HEMST.

Pag. 3. l. 7. Ὁβολοστατοῦσι) Hoc est, *δανείζουσι*. Imitatus est auctor Comicum, qui hoc verbo ita usus est in Nub. v. 1154, ubi Schol. exponit per *δανείζειν*, & *ὀβολοστάτης* per *δανειστής*. BARL. Scholiastes ille Bifetus est, qui Suidam descripsit. HEMST. Vide Hesych. & Etymol. M. VORST.

ead. l. 9. Παρὰ τοῖς κάτω) *Αmanibus*: infra est in psephismate, *δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ*. BROD.

ead. l. 16. Γράφεται γρ. ἀσεβείας) Vid. *κατάπλ.* c. 18. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo *δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα λαγχάνονται*, ut constat ex Poll. VIII, 90, & Harpocr. in *Ἡγεμονία δικαστηρίου*. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferrebat, positaque corona inter iudices ipse affidebat. De Aeschyli periculo, cum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat enarrator Anonymus Ethic. Nicom. Aristot. f. 40. *Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος* Athenaeus XV, p. 696 A. quod in eadem historia dicitur a Diogen. L. V, 5. *Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας* Athen. XII, pag. 589 E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Μὴ φθονήσης) Arrian. A. A. VI, p. 272, *Μὴ οὖν φθονήσης μοι τοῦ μνήματος* ibi cum pluribus ista Luciani Iac. Gronovius adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: Dio Chrys. p. 558 D. *σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπες, καὶ μὴ φθονήσης*. Dicemus ad B. Πρ. c. 21; quo loco simul occurrit solemnis formula, *ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος*. HEMST.

ead. l. 7. Ὡς περ τὴν Δανάην) Similiter, ut Lucianum agnoscas, in Tim. § 13. HEMST.

ead. l. 11. Ἦτις αἰτία σοι) Aliter legisse Thomas Mag. videtur v. *κάθοδος, τίς ἢ ἐπινόιά σοι*. SOLAN. Non parum distat, quod praebet Thomas Mag. in *Κάθοδος, τίς ἢ ἐπινόιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο*: quae fane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. HEMST.

ead. l. 15. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις) Iisdem paene verbis leguntur in Ἐπισκ. c. 2. Utraque loca per errorem commiscuit Th. Gataker. ad Antonin. XII, § 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. 4. HEMST.

ead. l. 17. Δίειμι) Commemorabo. BROD.

Pag. 5. l. 1. Ἐν παισὶν ἦν) Th. Gataker. ad Antonin. I, § 6, postquam monuisset, pro eo, quod apud Herodianum sit ἐν παιδί, a pueritia, Lucianum etiam dixisse ἐν παισὶν, adiungit: quatenus ibi ἐν παισὶν εἶναι potest verti, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas simul intelligatur; nam mox sequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξάμην, ubi iuvenibus annumerari coepi, atque adeo iuvenilem aetatem attingi. Perinde solent ἐκ παιδὸς & ἐκ παιδῶν inter se commutari, ut pluribus ipse docet. HEMST.

ead. l. 2. Πολέμους) Basil. De leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγόμενοις (poëtis) προσέξομεν, καὶ μάλιστα ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξιῶσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμοοῦντων ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκνόντας πόλεμος ἐστὶν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἑρωτας καὶ μίξεις ἀναφανδόν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ κορυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἅς καὶ περὶ βοσκομάτων τις λέγων ἐρυθρίασει, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλείβομεν. Clem. Alex. pag. 14 B. Immo antiquissimus Xenophanes Colophonius idem ex instituto in iis redarguit, teste Diogen. Laërt. II, 46; cuius operis fragmentum habemus apud Sextum Empir. adv. Mathem. I, p. 57, & lib. VIII, 341: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδος τε Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέα καὶ λόγος ἐστὶν, Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Pag. 6. l. 4. Ἐς αὐτὸ φασι τὸ πῦρ &c.) Senarius proverbialis est, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ περιέπεσον. VORST. Non praeteriit Erasmus in Adag. Fumum fugiens in ignem incidi. Vide Diogenian. C. VIII, n. 45. HEMST.

ead. l. 7. Χρυσὸν ἀπέδειξαν &c.) Absurde haec versa sunt: tu verte, Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea (hoc est, beata) mihi videretur ignarorum vita. Nam ιδιώτης oppositus philosopho est imperitus, non privatus. Simile peccatum est c. 21. CLER. Ego cur χρυσὸν esse reponendum existimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecunque, si ad longe deteriora, quae succedunt, comparentur, χρυσὸν δέξαι, φανῆναι, purum putum aurum videri affirmant.

Χρυσὸν ἀποδείξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili & optando expetatur. Eunapii Excerpta pag. 20 D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurfus tam stupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδείχθηναι πρὸς τὰ Θράκια πάθῃ τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν, ad quae de hac Graeci sermonis, ut ait, elegantia, quam minime perspexerat interpretes Cantoclarus, etsi Valeſius egregia tradiderit, conabimur tamen eruditissimi viri curam nitidius expolire. Atque Eunapium quidem in primis isto loquendi genere fuisse delectatum, non ex iis tantum locis, quae Valeſius annotavit, sed ex pluribus etiam, quae suppeditat idem Suidas, est compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπέκλυσε, Ἐχστος, Φῆστος, stilus vel solus auctorem prodit: quod binis posterioribus exstat, Festus in Asiam proconsulari potestate mittitur τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχστον — χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν, plane coloris est Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo affertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους, ut barbaros victis Romanis rerum potiùs aurum iis fuerit & dies albo signanda lapillo: quem sensum haud scio an interpretes satis perviderit. Secutus autem fuit vestustiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, usurpatur: Plutarch. Sertor. p. 570 D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amarissimae crudelitatis exfatiantur, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακὰ. in Timol. p. 241 B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς: ubi malim sane propter usum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod Conon scripsit a Valeſio non praeteritum Narrat. XIII, Aethillam persuasisse Troianis mulieribus captivis, ut incensis navibus suae salutis confulerent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ, totum est ab Euripide sumtum in Troad. v. 432, ubi Cassandra, ὧς χρυσὸς, inquit, αὐτῷ τὰμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι. — Hunc autem loquendi morem quasi publica forma signatum si perpendas, vix est, ut dubitari possit, quin apud Platonem Ep. VII, p. 1277 C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν δῆπου τοὺς ἀνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῶν quod, nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente prorsus alienum, priorem reip.

administrationem emendando auream reddere & perfectissimam: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod Leunclavio, qui in Dione Cassio p. 336 A. pro ὅστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi iussit χρυσὴν male profecto; quamquam favere videatur Zonaras Dionem exscribens, apud quem, ut recte Valesius observat, mendose legitur, ὥστε χρυστὴν τὴν τοῦ ἀγνηρμένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι, pro χρυσήν, vel potius χρυσόν· eas utraque voces nonnunquam per errorem inter se permutari, nunc uno tantum Theonis loco docebo, in cuius Progymn. p. 65 οἶον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρυστῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi persuasum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, in aurea fabula Epiclero. Iam si Luciano restituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime sententia procedet: Menippus ad philosophos se contulerat, ut vitae rationem contrariis opinionum fluctibus agitaram in tuto collocaret: res longe secus, ac speraverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inscitiae tanto peioris, quod sapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, sic ut tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vitam adeo praestare, ut, si ad turbulentas philosophorum altercationes exigatur, aurum videri possit. Aliud est Graece χρυσοῦν ἀποδείξαι τὸν τῶν ιδιωτῶν βίον, auream & beatissimam facere vitam idiotarum. HEMST.

ibid. Τῶν ιδιωτῶν) Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὗς ιδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. περὶ Πένθ. c. 2. VORST.

ead. l. 8. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. BROD.

ead. l. 9. Ἐκ παντὸς) Τρόπου addi non solet: *proptus*. BROD. Ait Noster ἐκ παντὸς, *omni modo*: subaudi τρόπου. In de Mercede Cond. cap. 8, ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει c. 41, ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride cap. 7, ἐξ ἅπαντος ἀγελεῖν σπεύδουσι· & passim. Est tamen, ubi additur τρόπου, contra ac sentit Brodaeus, qui IX Miscell. c. 9 id fieri negat. Sed docet id ipse Lucianus, qui iterum in Phalaride c. 2, ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀγελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque Aelianus XII Ποικιλ. c. 1, ἐκ παντὸς αἰδουμένη τοῦ τρόπου δῆλη ἦν· nec non Isocrates in Panath. pag. 266 D. ἐκ παντὸς τρόπου διαλύεσθαι πειρᾶται τὰς διαφοράς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ δέ τις) Stoici vel Cynici. BROD.

ead. l. 11. Τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem est, quod antistiti verae salutarisque philosophiae Paulo I ad Cor. IX, 27, ὑπαπιάζειν vel ὑποπιάζειν sive ὑποπιέζειν (quarum lectionum ultra sit anteferenda, vix constituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγῶ-

γείν. Philosophorum autem multi, perinde atque illi, qui facris initiabantur, ad animi constantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & suppliciis, domando corpori sponte susceptis, quae non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant; atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait Lucretius, *contundere duris laboribus*. Quaedam a nobis notata sunt ad Nigrin. cap. 27. HEMST.

ead. l. 13. Ἐκείνα τοῦ Ἡσ.) Nota sunt omnibus Hesiodi carmina. τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ &c. BROD. Vid. Ἑρμ. c. 2, ubi locus ille exstat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Πῦρ ἐκ τοῦ κ.) Adscripsit Solanus: *corrupte*. Labes facile tolli potest, si refingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος vel forte, quoniam aliquid omissum constat, plenius, εἰς τὸ π. ἐ. τοῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐνάλιασθαι. HEMST.

Pag. 7. l. 2. Ἀγαθὸν εἶναι) Hoc Peripateticis videtur. BROD.

ead. l. 4. Ὅς γε) Mallem ὥς γε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκούων ἐναντίων) Hoc si mendosum quiddam tinire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum est, ut sua Luciano manus constet, ἀκούων ἐναντίων tanta ipsi vocabulorum inanium sribligo fuerat ingesta, ut auditio quotidiana nauseam excitaret. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 15, εἴτε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Nostro placuisse, Index commonstrabit. Neque minus, ut auguror, mihi successit haec emendatio, quam Kusterō Praef. ad Iamblich. idem restituenti verbum in Phrynicho p. 32, ἐναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦνομα, ubi vulgo legebatur, ἡναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, si lectionem Florentinam attente considerarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut existimemus verum unum & forte alterum periisse; nam istae particulae περὶ μὲν γὰρ τοι consistere nequeunt, nisi aliud quippiam antecefferit, cui innitantur: veterem scripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an scripto codice, compertum non habeo; nostra saltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicari perquam difficile videtur: legerem potius, Καὶ τοι πάντων ἐκείνο ἀποπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. &c. Sed prius libri veteres in consilium fuerint adhibendi, quam certi quidquam hoc de loco definiri possit. HEMST.

ead. l. 11. Ἀτεχνῶς) Ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ ὅ ἐστιν, ἐν λόγῳ, ἀδύλως, ἀληθῶς καὶ ἀνευ τέχνης τοῦτ' ἐστὶ δόλου. Apud

Ἀττικός τέχνην, δόλος· ἀτεχνῶς οἰοῖται ἀτενῶς, μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. Ἄλλως· ἀνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte, sed virtute, vincunt: ἀτέχνως δὲ παρὰ τὴν τέχνην δολοί. G. Ἀτεχνῶς, ut in Xenoph. Plat. Demosth. ἀληθές· τέχνην, ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἀνευ δόλου ἀληθές ἐστίν. Capp. 5, 6 & seq. interpretor ad Heliod. lib. 6. tangit in Con-templ. capp. 21, 22. BOURD.

ead. l. 12. Τοῦτο (Τοῦτο magis) placet. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀγομένους) L. Ἀτόμους. SOLAN.

Pag. 8. l. 2. Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν) i. e. firmiter ac tenaciter adhaerentes illi (pecuniae) ita ut ab ea divelli nequirent. Habet phrasin hanc Theocrit. Idyll. XV, 68; sed perperam distinctus & ab interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon. Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπρὶξ· ἔχει Εὐνόα ἁμῶν. Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë. Distingue, & verte: Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχει Εὐνόα ἁμῶν. Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë. Idem Idyll. XXIV, 54: Ἦτοι ἄρ' ὥς εἶδοντ' ἐπιτύτθιον Ἡρακλῆα Θῆρες δύο χεῖρεςσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα. Sane ut videntur Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam Aelian. V. H. I, 3, de rana Aegypti. καλάμου τρύφος ἐν δακλὼν πλάγῃν φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχεται, demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor. Aethiop. X, c. ult. ἀπρὶξ ἐχομένος καὶ οἰοῖται συμπεφυκώς· firmiter haerens & tanquam congenitus. L. Bos Animadv. c. XIII, pag. 59. Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit L. Bos, & Scholiastes habet, neque ignoravit H. Stephan. Th. L. G. T. III, p. 554 G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in Eupapio p. 90, ἀπρὶξ ἔχεσθαι τῆς ὕλης σοφίας· p. 197, τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222, τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ εἰχοντο. HEMST.

ead. l. 3. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας) Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιεῖν τε καὶ πάσχειν propterea utrumque Philo Iudaeus in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648 A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομένουσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν. Chrysostom. πρὸς τοὺς Ἐχ. παρθ. συνέισ. p. 245 B. πάντα αἰροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθούσαν ἐκείνην περιδεῖν citius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia passam non ulciscantur. Leviter corruptum in Iuliani Epist. XLII, p. 423 B. εἰναί

ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν πάντως edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in Cebetis Tab. pag. 83, καὶ πάνθ' ὑπομένως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι ubi si rescribendum esse dixero πάνθ' ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ὑπομένως servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι, & ad istum Cebetis locum p. 21, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερὰ. Meliorem in partem adhibuit Sopater apud Stob. p. 311, ὑπομενετέον πάντα ἐτοίμως τῷ δρᾶν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male facere, quam malo ab aliis affici, ut ne quidquam inhonesti patiare cogatur. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ συνέσει διαβεβημένων) Haec profert Thomas Mag. in Διαβόντος, cum docuisset, διαβόντον & διαβεβοῆσθαι plurimum in deteriore partem usurpari, tamen monens μετὰ προσθήκης ἐρίστε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici: διαβόντος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ Zenob. C. V, n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ διαβόντος πόλις Dion Chrysost. p. 408 C. Python διαβεβημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. Sic. XVI, p. 554 D. Mirum est, maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud Stephan. in Εὐκαρπία· Λαΐδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβημένην ἑταῖραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, διαβεβημένην; ut Antonin. Liber. c. 13, εἴ τις διαβηθεῖν παρβένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχαρίων· & c. 22, ἐπὶ βουκολικοῖς ἀσμασι διαβηθῆναι· Athen. XIII, p. 588 B. Leontium ἢ ἐπὶ ἑταιρείᾳ διαβόντος γενομένη. Nequidquam afferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβημένους ex Harpocrat. in Εὐθίας & Ἠγήμων, atque ex aliis similia. HEMST.

ead. l. 14. Τοῦ ἔδου τὰς πύλας) Ubi de Orci portis agit ad Matth. XVI, 18, non omiffus est hic Luciani locus a maximo Grotio, cui pleraque debet la. Windet de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατὰγειν εἰς πύλας ἔδου καὶ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. Salom. c. XVI, 13; nihilque est aliud, quam quod praeceffit ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίας ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud dumtaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μα-

ἵπτα καὶ διάδοχοι, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Persicum Mithrobarzanem : non quod existimem, Persarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri; nam & Hesychius, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι. Περσῶν οἱ μάγοι, teste Clem. Alex. Strom. I, p. 305 A. Pausan. IV, p. 360, Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους καὶ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρῶτους οἶδα εἰπόντας, ὥς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχῇ quam in opinionem etsi consenserint, in multistamen valde inter se diffidebant. Zoroaster vero dux & auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit: Diogen. L. in Prooem. § 2. quare non Plato tantum Alcib. I, p. 441 D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὠραμάζου dixit, sed & οἱ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a Plutarch. T. II, p. 670 D. & apud Dion. Chrys. Or. XXXVI, p. 448 D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt Henr. Vales. ad Amm. Marcell. XXIII, cap. 6, p. 405, Marsham. in Can. Chron. Stanl. Phil. Orient. I, Sect. 1, c. 2, 3, Ia. Toll. ad Form. Recip. Manich. p. 135. Iam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium evocatorum opera requirebatur: idcirco iunguntur a Strabone XVI, p. 1106 A. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντιες, καὶ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκατομάντιες καὶ ὑδρομάντιες παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tirestiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I, § 3 & 5, ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφήταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὐρὼν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome le-

gitur) ποιήση, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πυνθανομένου· ἡ δὲ πύσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum sollertia, eandem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. Strabo XVI, p. 1105, ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerit, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντιες ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας, τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πρότερον Περσεφόνεια Οἶον πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. Barth. ad Stat. Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae Lucianus imposuit: nam apud Horatium quoque in illa facetissima libri II Sermonum Ecloga V Ulyssi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert Eustath. ad Od. K, p. 1665. HEMST.

Pag. 9. l. 9. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ) Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba viderur oppressisse τοῦ, quod inferendum est: μέλις ἐτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ... καθηγήσασθαι μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατὰ γὰρ ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων. HEMST.

ead. l. 13. Πρὸς ἀνατέλλοντα) Ita restituit hunc locum B. 2. & postea Benedictus & A. Omnes enim rel. edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39, Tan. Faber legere iubet, προσανίσχοντα τὸν ἥλιον. Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἀσφαλὲς ἐσθ' ἔγγετο) Castigo ἀφανές. BROD. Def. Herald. emendat ἀσαφές, quod etiam est in uno Cod. Regio, & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. BOURD. Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. MARCIL. Variant hic edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλές tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφές autem, praeter ea, quae Bourdelotius

affert, in ed. I. invenimus: Salmuriensis editor etiam admittit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. Ἀσαφές pro ἀσφαλές legendum esse, monuit ad Arnobium Des. Herald. p. 43. Ἀσφαλής & ἀσαφής culpa librariorum saepius invicem permutantur. Sic apud Thucyd. IV, 86, οὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum existimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam esse variationem eam, satis ex Scholiaste liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror Athenagorae loco περὶ Ἀν. τῶν N. p. 147, 148, cuius haerentem implicatamque sententiam nullis verborum artificii expeditum interpretes: Εὐλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχειρὸς καὶ κατὰ τινα δόξαν ἀκριτον ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετὰ τινος αἰτίας ἰσχυρᾶς, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσφαλείας· illum in modum si commode scribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adiungi concedas, nulla restabit amplius in verbis alioqui perobscuris difficultas. Similiter ἀφελής & ἀσφαλής saepe alterum alterius sedem invasit, ut patebit ad Ἀναβ. c. 12. HEMST.

Pag. 10. l. 2. Ἐπανήσει πάλιν) Vix dubito, quin litera sit errata, scriptumque fuerit ab auctore ἐπανήσειν· cur enim hoc de Mithrobarzane solo, non de Menippo, cuius in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat institutus, potius dicatur, nulla reddi potest causa probabilis: pertinebat enim ad sacri rationem, ut cum magus fascino depellendo ter in Menippi faciem exspuisset, ipse demisso vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod absolute poni pro ἀποπτύσαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυσε, non perspexerat, sequentis verbi personam accommodavit: de pari menda monuimus ad Vol. II, pag. 60, l. 14. Poterant autem ritus sacri magici purificationesque multiples comparatione similium locorum illustrari: sed quandoquidem in hanc causam descendere non est commodum, si quis tamen ista desideret, adeat Sil. Italic. XIII, 405, & annotata virorum eruditorum ad Arnob. I, p. 25, in quibus Menippi Lucianei mentio non est omissa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspi aquam eximie magicis praeftigiis adhiberi: id propterea factum credi par est, quod limpidissimae levitatis liquor dulcedine simul excelleret; ob quas dotes ita Persarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide Briffon. de R. P. I, p. 59. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ) *Choaspis fluvii aquam.* BROD. Παταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἢ· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς. Eustath. ad Dionys. Per. v. 1073. VORST.

ead. l. 7. Ἐκάθηρε) De hoc ritu Casaub. ad Theophr. Char. p. 302, 303. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπέμαξε) Περιμάξαι & περικαθάραι interpretatur Casaub. ad Theophr. tangit & ad Athen. Legendi Interp. Aristoph. Hefych. Suid. Eustath. BOURD.

ibid. Σκίλλη) Hanc Pythagoras in limine ianuae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. BROD. Sumfit a Plinio H. N. XX, 9. Vid. Menag. ad Diogen. L. VIII, 47. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑποτονορύσας) *Ubi vero satis superque praeparasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deducit & purgavit, & abstersit, faceque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit.* Verbum hoc ὑποτονορύσας Scholiastes exponit ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας. Sed scribe γογγύσας. Ceterum occasione huius verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus Hefychius: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ δορύζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονορύζειν. Sic quod paulo supra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ δορύζειν τὰ τὰς ὕς φανεῖν &c. Hefychius videtur omnino dedisse, Γογγύζειν, τονορύζειν, τὸ τὰς ὕς φανεῖν. Etenim δορύζειν vox est plane extra usum; licet Etymologici M. auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τονορύζειν originem pervestiget. Eodem significatu dixerunt Graeci & τονορίζω. Hefychius iterum, Τονορύζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονορύζει substituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ τονορίζει omnino profectum esse ab Hefychio, ut qui per id dicat idem, quod per τονορύζει, significari; tum usus eo est Lucianus in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque H. Steph. τονορίζειν ex Hefychio. IENS.

ead. l. 10. Περιελθὼν) Memini, qui mallet περιθειῶν, *lustrans fimbriae*, cuius in purgandi caerimoniis usus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως θείω. Hefych. quem itidem vide in Θείαγον· Θειοῦται. Θειῶσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θείωματα, τὰ περικαθαυτήρια, non alia sunt, quam θείω.

ματα. Attamen in Luciano nihil oportet mutari: nam ut ab incurfu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέρχασθαι solet adhiberi. Noster in Philop. § 12, θεῖον καὶ δαδὶ καθαγίσας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρίς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cynis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum statō con-volant, Aelian. de Anim. XI, 1, καὶ περιελθόντες τὸν νεὼν, καὶ οἰοῦναι καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν & περιενεγκεῖν, circumferre, quasi propria lustrationibus verba: Athen. XIV, p. 626 F. καθαρίζον τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιεργάζοντας κύκλῳ τῆς χώρας ἀπάσης. Polyb. IV, p. 405, καθαρὸν ἐποίησαντε, καὶ σφάγια περιήνεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης. Athenis περιστιάρχων erant partes περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos Suidas ait ἔξωθεν περιέρχασθαι χοιροφορούντας. Adde Herod. I, 84. Hippocr. autem περὶ I. N. p. 302, v. 35, ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς οἶκον) Emenda, ὥς εἶχον ἀναποδίζοντα. BROD.

ead. l. 14. Ἐδν) Ἐνέδν orationi prosae melius conveniet. HEMST.

ead. l. 15. Φέρων) Φέρων redundat. BROD.

ibid. τῷ πῖλῳ) Optime Rubenius de R. V. II, 15, Thomae Mori clavinae reiecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis succedens mentio, vel ῥοπαλῶ lectum pro τῷ πῖλῳ quod, etsi minime quadrét huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπαλῶ sedem occupavit: nam apud Diodorum certe XVII, p. 615 B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Atheniensis Dioxippi pugna, ubi hic prodiisse nudus & oleo nidens narratur, πρὸ ἔχων πῖλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥοπαλῶν quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, imprimis quando notat, Dioxippum praetulisse διὰ τὴν περὶ τὸ ῥοπαλῶν ιδιότη-τα πρόσοψιν Ἡρακλεωτικὴν, verum etiam ex Ael. V. H. X, 22, & Curtio IX, 7, qui validum nodosumque stipitem appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit Philo Iud. de Caio, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093 B. Σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοιαν ἐλάβανε, ποτὲ μὲν λεοντίνην καὶ ῥοπαλὸν ἀμφοτέρω ἐπὶ χρυσῇ, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα ποτὲ δὲ πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὅποτε ἀσκαῖτο εἰς Διοσκόρους.

De pileis autem Castorum & Ulyssis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀκρόδρυα) Democrit. Geop. X, 74. Plura dabunt I. Bod. a Stapel ad Theophr. H. P. II, p. 89, 342, Iac. Dupont. ad Theophr. Char. p. 378. HEMST.

Pag. 11. l. 3. ὥς δὴ τί τοῦτο) Τὰ ὥς δὴ abundare videntur. GUYET. Particularum usus non vulgaris: hunc & alium Luciani locum Θ. Kr. pag. 59, l. 14, annotavit H. Stephan. Th. Gr. L. T. IV, p. 817 G. In Dione Chryf. p. 127 D. vim earum interpretes minime percepit: ὥς δὴ τί θαυμαστὸν εὐρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴν τὰ φανερά ταῦτα καὶ ἀκλειστά οἰκήματα &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὴν, quod restitui) expungi voluit H. Vales. in Not. Mauillac. ad Harpocrat. melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα εὖωνιν &c. HEMST.

ead. l. 7. Ἡγεῖται τὸν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς) Ἡγεῖτο εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. MARCIL. In qua editione hanc pravam scripturam invenerit Marcilius, equidem ignoro. HEMST.

ead. l. 13. Μελίκρατα) Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7 singulari usus sit. V. Od. Λ, 27, ad quam perpetuo hic alludit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβalόμενοι οὖν) In re non dissimili verbis similis usus est Xenoph. Ephes. I, p. 13: Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναὺς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἑτοιμοὶ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐθεῖναι & ἐνθέσθαι, navi imponere, quae promiscue Xenophon posuit p. 72, 82, 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a Salmasio certissimus admittitur ad Vopisc. p. 386, ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, mercibus vel commeatu navim onerare: cuius potestatis exemplum in Graeciscriptoribus nequidquam quaeras; nam apud Hesych. in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius confideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo Luca A. A. XXVIII, 10, καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Vir maximus observat, permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπέθεντο ad navim pertinere. Probandum fuerat, ἐπιθέσθαι non secus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro in navem imponere; quod aequè difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, si lectio constet, historici sacri mens

fuerit talis: *nosque iamiam profecturos onerarunt rebus necessariis*: quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem, si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέδεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν· & cum in eo eramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita Lucas reliquerit. Sicut autem Noster modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμεθα, non aliter Philostr. de V. A. T. IV, c. 13, περὶ τὴν ἀναγωγὴν ἢ ναῦς εἶχεν. HEMST.

ead. l. 16. Κατὰ δ' ἀκρὺ χέοντες) Homer. Odyss. A, 5. BROD. *ibid.* Ὑπερφόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ) Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit scriptor noster ὑποφέρουσιν ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quidquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearet. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit Herodot. I, c. 185, 186. multi lacus erant paludisque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste Libanio Or. X, pag. 314 A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυγας ἐνθεν καὶ ἐνθεν κατατέμνοντες, ὅποσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείῳ, χρωῶνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pal-lacopa redierat, ἀνέπλει, ut Arrianus ait 'A. A. VII, p. 304, αὐτὸς κατὰ τὰ ἑλκὲς θαλάσσης ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τῶν βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἐλεσι δεδομημένους. Diodorus, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab Arriano differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placet περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum cum visendi causa intrasset, errore periculoso iactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo Plinius scribit H. N. V, 26, Euphratem dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaee caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otin (Opin legendum puto) vocant, distrahi in paludes. Neque

aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta Mar. Victor lib. I Genes. *Iustior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subiectae Perfidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aequae Servit, & humanos totum se praebet in usus; Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debui undis*: haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus definit ἐπὶ τὰ ἔλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert Strabo XVI, p. 1076 A. & plenius Arrianus illo vexatissimo loco lib. VII, c. 21. Sic etiam in Dione Xiphilini LXVIII, p. 784, τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς τὸ ἔλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πῶς τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὴν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interiectum erat spatium pedibus emensos fuisse, fidem non habet. Arrian. A. A. VII, p. 282, ὁ μὲν Τίγρης... διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. Ioh. Malelas in Iulian. pag. 19 meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγριτι ποταμῷ καὶ εἰσπλῖναι εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην. quamquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione Libanius & Marcellinus exponant: ad Ammian. XXIV, c. 6, vide Henr. Valesium. Ista, ne scriptori nostro nulla lux affunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cuius equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleri. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea Cellarius est adeundus G. A. III, cap. 16, Sect. 1. HEMST.

Pag. 12. l. 2. Λίμνην) De artificioso hoc lacu lege Herodot. I, p. 47. Sed observandum, errasse hic huius Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπεφρόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex Herodoto, supra urbem fuisse. SOLAN.

ead. l. 5. Βόθρον ὠρυζάμεθα) Notus fodiendae scrobis ritus in

sacris infernis: sed Homerum ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517, A, 25. plura collegit De la Cerda ad Virgil. Aen. VI, 243, qui per errorem Eusebio adversus Hieroclem tribuit, quod Philostrati est de V. A. T. IV, c. 16: Ἄλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσεὺς ὀρυζάμενος, οὐδὲ ἀρνῶν αἷμασι ψυχὰ γωγήσας ἐς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἦλθον. Lutatius ad Statii Theb. IV, 459: *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis &c.* Hesychio teste constat, κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον quod etsi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est Strabonis locus, qui docet, quibus caerimoniis Persae & magi aquae sacra facerent, XV, p. 1065 B. τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ἱρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται. HEMST.

ead. l. 6. τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον) Idem eodem libro Homerus. BROD.

ibid. βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut Festus tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. VORST.

ead. l. 9. Ποινὰς καὶ Ἑρινύας) Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποινὰι & Ἑρινύες alias apud antiquos eadem sunt, alias diversae. Noster iterum iungendo distinxit § 11; quibus usus est Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25, Arriani locum proferens in Epictet. II, 20, p. 234, ubi primum, Ὁρέσθην ὑπὸ Ἑρινύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεπωτέραι αἱ Ἑρινύες καὶ Ποιναί. Polybius in Exc. Val. p. 117, τινὰς Ἑρινύς καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαίους τῶν δι' ἐκείνων ἡτυχηκότων. Pro iisdem habuerit Aeschin. in Axioch. c. 21, necne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἑρινύων ἐπ' Ἐρεβος καὶ Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. Hesychius alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt Kuhn. ad Paus. I, p. 105, & Markland. Ep. Crit. p. 127, emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἑρινύσε τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Furiis. Sed haec iamdudum, & a multis sunt observata: nos illud, quod omnes haecenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere Plutarcho de Fluv. c. 19, ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ ποιμένων nihil afferam emendationi probandae, quam eiusdem scriptoris locum cap. 23, ποινηλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἑρινύων ἑαυτὸν ἐρίψεν εἰς ποταμὸν Βάκτρον. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ νυχίαν Ἐκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνηαν) Ap-

paret satis, defumtum ex veruſto carmine, & eſſe hexametrum, quod mutare Lucianus non ſolet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἐκάτην καίπεινήν Π. GRON.

ibid. Αἰπεινήν) Pro αἰπεινήν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ut oſtendi in lectionibus Hefiodeis ad Theogon. v. 768. GRAEV. Secuti ſumus emendationem Graevii, & ante eum Vorſtii, de qua controverſia moveri non poteſt. Ed. Fl. ἐπεινήν, quod prope ad veram accedit: καίπεινήν P. SOLAN. Cum epitheton αἰπεινή, quamvis vox ſit bene Graeca, Proſerpinæ nullo pacto conveniat, optime Graevius tale reſtituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, ſed etiam apud Homerum, quem ubique Noſter imitatur, in frequenti eſt uſu; atque adeo in ipſa νεκυομαντεία Od. Λ, 47, unde iam in ſuperioribus huc multa fuiſſe derivata compertum eſt. Vid. Od. Κ, 491, 534, 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetuſtiſſimae, quarum uſus poſt Homerum pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum diſſenſum Scholiaſtes explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem annotavit Heſych. Ἐπαινὴ, ἐπαινετή· ἢ δεινὴ καὶ φοβερά· aliam Euſtath. p. 1665, v. 7, Ἔſτι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἢ αἰανὴ, τοῦτέſτιν, ἐν ſκότει διάγουσα· ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἢ δεινὴ, πλεοναζούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. Quod ex Proclo ad Heſiod. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 643 Graevius attulit, ille ſine dubio ſumſerat a Plutarcho, cuius commentarios Hefiodeos paene totos ſibi vindicavit: audi Plutarch. περὶ Παιδ. Ἀγ. pag. 23 A. οὕτω δὲ καὶ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἐνιοὶ φαſιν ὡς παραιτητὴν εἰρῆſθαι. Marcell. Empir. c. XV, p. 112, ſi os, aliudve quid haeferit faucibus, hos verſus dicendos in aurem eius, qui offocabitur, praecipit: Μὴ μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο τελώρου Ἐξ Ἀΐδος πέμψειν ἐπαινὴ Περσεφόνεια· ſunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rariffimas ad incantationem etiam poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc ſolum diſcrimen intereſt, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγαυή· neque dicere habeo, utrum illud temere ſit mutatum, an priſcae lectionis fidem conſervet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei verſu apud Diacon. Alleg. Theog. Heſiodi p. 268, Εἰνοδῖν Ἐκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐπαινὴν vulgo ſcribitur ἐφάνην, quod nullius eſt pretii. HEMST. Exſtat verſus a Diacono prolatus in Orphei Εὐχ. v. 45, ibique legitur ἐραννήν. Praeferendum arbitror, quod reſtitui. IDEM in Addendis.

ead. l. II. Βαρβαρικά) Nomina... ipſo paene timenda ſono.

Ovid. Ep. Her. XIII, 54, & Noster Πένθ. cap. 3. SOLANUS.
ead. l. 12. Ἐκείνα) Non placet: potius habuerim, πάντα τὰ
 ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. HEMST.

ead. l. 15. Ἐδδ᾽ εἰσεν &c.) Homer. II. N. BROD. Homeri ver-
 sus II. γ, 16, aemulatus est Virgil. Aen. VIII, 243. HEMST.

Pag. 13. l. 3. Μικροῦ δ᾽ εἶν) Fere. BROD. Μικροῦ legendum cum
 P. & L. & S. non μικρῶ, ut in plerisque legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Πολέμου) Si Lucianus sit hic Dialogus, scriptum
 oportuit anno C. 163. SOLAN.

ead. l. 15. Λειμῶνα μέγιστον) Homero manes debent ἀσφο-
 δέλων λειμῶνα. Od. Λ, 538, 572. Ω, 13. Aegyptiis Homerus
 & Orpheo, si Diodoro Siculo fides I, p. 61 A. Exinde vete-
 rum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime
 consitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis
 praenuntiat: cuius mirabilis effectus causam manifestam cum
 Artemidorus ignoraret, coniecit tamen verosimile videri, ὅτι
 νερόμισται τὸν τῷ Ἀδῇ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλήρες, Oneyr.
 III, c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui
 nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem
 poetam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχὰς
 vel σκιάς τετριγυῖαι itidem auctorem habent: vide II. Ψ, 101,
 Od. Ω sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos proco-
 rum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu
 tamen 9 nisi pro τετριγυῖαι in quadam editione prisca cuius-
 cunque Grammatici exaratum fuerit κεκριγυῖαι, quo specta-
 verit Etymologus p. 538 in Κρίκε scribens, ὁ γὰρ ποιητής φησι
 κεκριγυῖαι, expiscari nequeo: praesertim cum Hipponactis
 scazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγελὸς τε καὶ κήρυξ, sine dubio fue-
 rit prolatus ad eam lectionem affirmandam, & κριγὴ propria
 ratione dicatur, ut observat Schol. Aristoph. ad Av. v. 1520,
 ὃ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὀδούσι γινόμενος. Hoc au-
 tem utcunque fuerit existimatum, scripturam τετριγυῖαι in
 plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant:
 Philostrat. V. A. T. II, c. 4, τὸ φάσμα φυγὴ ὅχρετο τετριγυῖαι,
 ὥσπερ τὰ εἶδωλα. Icon. I, p. 769, ἡ ψυχὴ ἥδ᾽ ἀπεισι, μικρὸν δὲ
 ὕστερον καὶ τετριγυῖαι αὐτῆς ἀκούσῃ. HEMST.

ead. l. 16. Τῷ ἀσφοδέλῳ) Sic in Char. § 22. Reliqua, usque
 ad cap. 19, continentur in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Παρ' Ὀμήρῳ) Od. Λ, 538, 572. Ω, 13.
 Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφοδέλος
 per accentum illato significandi discrimine. HEMST.

Pag. 14. l. 1. Τετριγυῖαι) Homer. Odyss. Ω, 13. BROD.

ead. l. 2. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον) Homerus tantum descripsit Od. Λ, 568, χρύσειον σκήπτρον ἔχοντα δεμιοστεύοντα νέκυσις ἡμενον — vid. Plat. Gorg. p. 358 E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. Claudian. in Rufin. II, 477: — *quaesitor in alto Conspicius folio pertentat crimina Minos, Et iustis dirimit fontes* —. ibi Barthius Lucianum testem advocavit. Vide Propert. IV, El. XI, 19; Stat. Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, & urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen non possum neglectum ab aliis insignem Philostrati locum, ut tum difficultatem eius obscuram, tum errorem Olearii non mediocre amoliar: sic apud eum Apollonius VIII, pag. 352, οὐκ ἀχθεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . λεγόντων τε αὖ ἐν Ψυχαστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόρος ἀποθανόντα χρυσοῦ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀιδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' οὐ παρητήσατο. Ψυχαστασίαν Olearius vocari putat Od. Λ, qua Ulysses inferos, h. e. animorum defunctorum sedes legitur accessisse. Ut eo nomine, quamquam perraro, non abnuerim insigniri Odyseam Λ; nam in Heroic. p. 738, v. 11, δευτέρα Ψυχαστασία volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem esse nequit, quam Λ, tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκρίας appellationem: huc tamen neutiquam illud adhibendum reor; quippe manifestum est, nihil eorum, quae Philostratus habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odysea tota, nedum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lemnius tragoediam Aeschyli Ψυχαστασίαν, in qua Iuppiter, ut ante fecerat Homero iubente Il. X, 209, libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent. & pro suo quaeque filio contenderent: v. Poll. IV, 130, ubi similiter ἐν Ψυχαστασίᾳ, Aeschyli nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero Pollucis enarratorum opera multum cedit industriae Stanleii ad Catal. Fabul. Aeschyli; ex cuius itidem notatis facile revinci potest incogitantia Th. Reinesii V. L. II, p. 124, haesitatione praepostera non satis in Addendis purgata. Iam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Iuppiter iuri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum solvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. HEMST.

ead. l. 4. Ποιναι) Supra c. 9. SOLAN.

ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii*. VORST. Aliter enarrat Plutarchus 529, 2, sed minus commode. V. Clem. Alex. 12, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Τελῶναι) Non solet Lucianus in hos invehi. Vide Grot. Flor. 179 C. SOLAN.

ead. l. 9. Τοκογλύφοι) Alciph. I, Ep. 26, Μέγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι plura notat cum hoc ipso Luciani loco Berglerus. Ut supra Noster c. 2 iunxit ὀβολοστατῆιν & τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοστατῆιν & τοκογλύφον Philo Iud. p. 454 C. Etymol. p. 613: Ὀβολοστατῆς οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος· καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής· utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. HEMST.

ead. l. 10. Προγαστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. SOLAN.

ead. l. 11. Κόρακα) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus esse supplicii Budaeus censuit, teste H. Stephano in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis iniici poenae aut ignominiae causa Cuiacius ex l. 7 D. ad Leg. Iul. de vi publ. notat Obs. XI, 22, quamvis hic loci vincti ad iudicem trahantur: neuter, positis dumtaxat Luciani verbis, ad ipsam vocem illustrandam quidquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακος corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in Heronis Autom. p. 259, ἐπίστροπτος κόραξ, & τοῦ κόρακος ἐπιστραφέντος. Strabo III, p. 249 B. ex Artemidoro refert, Celtiberorum mulieres περιτραχήλια σιδηρὰ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπιπτοντας (malὸ προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βούλονται, καταστᾶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπετασθὲν σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον· ubi sane Casaubonus, quando vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant, censet, minus percepit rationem horum corvorum,

qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum attractum sustinebant. Marculus etiam ianuæ, qui Homero κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρίκος τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κοράκιον. Gloss. H. Stephani: *Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus*, *repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῶ commodè iungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncōs si quis confugerit nocentibus impaſtos, de quibus P. Faber Semestr. II, 9, & Baron. ad Martyrol. Rom. Ian. 19, addideritque egregium Propertii locum IV El. I, 141, *Et bene cum fixum mento decusserit uncum*, *Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret, Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: Dion certe Cassius ἀγμιστρά τινα μεγάλη appellavit LXI, p. 689; quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto iam, huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακας vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae Hesychio πέδη, & Χοῖνικες, αἱ βαθεῖαι πέδαι, quas utraſque copulavit Aristoph. in Pl. v. 276. apud Demosthen. περὶ Στεφ. pag. 494 D. Tromes Aeschinis pater Elpiae fervivit χοῖνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοῖνικες tum plurali numero plerumque soleant esse ferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήσαν, ad σκύλακα delatus sum, huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσµὸν σιδηροῦν exponit Poll. X, 167, prolatis Platonis comici verbis: λαβὼν μὲν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, Κάπειτα δῆσον αὐτόν — ibidem praecedunt κλωὶς, κλωῖς & ἄλυσις. Polyb. p. 1116, M. Acilius, cum tergiversarentur Aetolorum legati, φέρειν ἄλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἐκάστω περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, Theod. Marcilius ad LL. XII Tab. c. XVIII. Iam si legeris in Luciano, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendat. HEMST.

Pag. 15. l. 1. Ἀποτελούμενας σκιάς) Hoc docet Plato in Gorgia. BROD. Coniciat aliquis haud absurde ἀποτετεινομένης ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est Aristoteles; vel, si fer-

νὲς ἀποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σωμάτων necesse tamen non putō, ut quidquam immutetur. HEMST.

ead. l. 6. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An scribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἄξ. GUYET.

ead. l. 11. Πλούτοις) Paulo post iterum plurali numero. Sic in Έρμ. c. 7, & passim apud hunc. SOLAN.

ead. l. 12. Προσκυνεῖσαι περιμ.) Iisdem verbis utitur in Nigrin. § 21, ubi multo plura reperies hīscē & sequentibus perquam similia. HEMST.

Pag. 16. l. 5. Ἐφύσα τότε) Mutaverant B. 2. & P. fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam reposui, quam in reliquis reperio. SOLAN.

ead. l. 6. Πυλώνων) Ed. l. προθύρων & sic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat Lucian. in Μισθ. c. 21: οἱ μὲν δὴ ἔξω ἀνθρώποι . . . ζηλοῦσιν σε ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κυγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκαλύπτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἐνδον γεγενημένον. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείλας) Quasi Sol, quo nomine reges suos parafiti atque adulatores appellabant. Antigonus Hermodoto poetæ, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illufit: οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λαοαγοφόρος σύνειδεν. Usus est Luciani loco Barth. ad Stat. IV Silv. I, 3, ad Claudian. in Rufin. II, 443. Brodaeus ad Anth. III, c. XVI, Ep. 2, ubi Isidorus Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὐποτε δ' ὄθνησιν ἔκυσεν χέρα γαστρός ἔκρητι. HEMST.

ead. l. 11. Στῆθος) Vide, quae supra ad Νίγρ. c. 11 annotata a me sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Διονύσιον) Vidī Corn: Nép. in Dione. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ τε Δίῳνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα) Plutarch. in Dione. BROD. Mirum, qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιάς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante affirmavit: αὐταὶ (σκιαί) τοῖνυν ἐπεὶ δὲ ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον. GRON.

ead. l. 15. Σκιάς) Cl. Gronovii emendationem amplector. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀριστιππος ὁ Κ.) Laërtius in eius vita. BROD. Aristippum Dionysio patronum advocat, quia eius parasitus fuisse traditur. V. Παρὰσ. c. 33. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὁ μεμνῶς δεινῶς) Ὁμῶμενος δεινός V. G. non agnoscunt ὁμῶμενος, sed δεινός etiam habent. SOLAN. In V. vidi ὁ μῶμενος hinc pessime dederant in ed. A. ὁ μεμνῶς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁρμῶμενος, Cyrenis oriundus. Mox pro αἰσχρότατα & παρὰ τοῦ μ. ex V. correxi αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. doctiss. Solanus, haec Latina mixta Graecis: Aristippus] Cyrenaeus philosophus, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγείρους σοφιστής. Aderat semper Dionysio τῷ πρεσβύτῃ ἐν Sicilia, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, & turpissime parasitans & adulans ultra decorum. HEMST.

Pag. 17. l. 2. Προσδεθέντα) Lego παραδεθέντα: absurde enim Chimaerae alligetur: eleganter traditur excrucians. Vide N. Δ. XXX. SOLAN.

ead. l. 3. Τῶν πεπαιδευμένων) Quo in numero censetur Plato. BROD.

ead. l. 7. Ὀππωμένων) Haud temere similia apud Ethnicos scriptores invenias: sed vide Nostrum supra N. Δ. XXX, infra in Ἰστ. Ἀλ. II, c. 29, & Πένθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Χίμαιρα) Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὃ πίσθεν δὲ δράκων. Hesych. Huius descriptionem vide II. Z. VORST.

ead. l. 10. Πέντες, πλ. πτωχοί) Aristophanes in Pluto v. 552 egregie inter πτωχὸν & πέντηα distinguit: Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πέντηος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μὴδ' ἐπιλείπειν. Id est, nihil cum est, nihil desit tamen. Terent. Eun. A. II, Sc. II, 12. VORST.

ead. l. 14. Δουλοπρεπές τι) Eandem lectionem dudum conjectura fueram affecutus; paulo post simili ratione, φοβερὸν τι καὶ διάκενον δεδορκότων hic enim perinde intelligendum est, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολακευτικοί, quod, si scriptus aliquis Codex adspirasset, libenter praetulissem, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae causa interponitur πῶς οἶσι. Oenom. apud Euseb. Praep. Evang. v. pag. 214 B. Ἐγὼ οὖν ὥς ἤκουσα, πῶς οἶσι ἠγαπάκησα. Plato Symp. p. 1203 A. πόσης οἶσε δε γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δεκαῖς Theo-

philus apud Athen. XI, p. 472 E. ubi male vertitur. HEMST.
ead. l. 15. Τι) L. & ed. I. In aliis τα. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου) Debuit
 παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ
 μετρίου, quemadmodum ipse Lucianus passim & alii. Sic in
 Revivisc. cap. 31, Παυξένη ἀνάσχειτο πέρα τοῦ μετρίου. in
 quom. confrib. Hist. c. 7, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες.
 Adde c. 10. De Saltat. c. 21, 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα
 τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. IENS.

Pag. 18. l. 2. Διαναπαυόμενοι) Ex P. & ed. Iunt. Reliquae
 ἀναπαυόμενοι. SOLAN.

ead. l. 5. Χαλεπῶς ἔχοντα) Quam frigida haec, & Luciano
 indigna! Plura sunt in hoc opusculo eiusdem farinae, quae
 maturum iudicium minime sapiunt, & scriptorem arguunt aut
 a Luciano diverfum, aut certe Lucianum ipsum iuniorem &
 nondum subacti ad has res iudicii. SOLAN. Hoc si ad Tanta-
 lum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τοῦ δίδου: sed
 literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Sisy-
 phum simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod
 in his vir clariss. Solanus animadvertisse sibi visus est, ego
 quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. HEMST.

ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυὸν Ἡράκλεις ὄσος) Videtur Τιτυὸν,
 Ἡράκλεις ὄσον; GRON.

ibid. Γηγενῆ) Terrae filium. BROD.

ead. l. 6. Τόπον ἀγροῦ) Homer. Odyss. Λ, 575: Καὶ Τιτυὸν
 εἶδον γαίης ἐρικύδεος υἱὸν καίμενον ἐν δαπέδῳ· ὃδ' ἐπ' ἔννεα
 καίτο πέλεθρα. BROD.

ead. l. 11. Εὐρωτιῶντας) Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα iunxit iti-
 dem Gregor. Nyss. ad Psalm. p. 364 B. sed voce nonnihil vi-
 tiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιὸς τις καὶ ἐβρωτιῶν ἐγενόμην. Εὐρω-
 τιῶν legendum ex hoc Luciani loco, ubi eadem illa copulen-
 tur, se didicisse monet D. Hoeschel. ad Phot. p. 293. HEMST.

ibid. Ἀμενηνοὺς) Homer. Odyss. K, 521, 536. BROD.

ead. l. 13. Αὔους) In libris omnibus legebatur hic αὐτοὺς,
 nullo prorsus sensu. Ego vero αὔους scriptum fuisse pro certo
 habeo. Vide Πένθ. cap. 8. SOLAN. Αὐτοὺς) Non diffiteor αὔους
 ingeniose cogitatum, & primo adspectu blandiri. Attamen re
 diligentius expensa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam
 requirat τὸ πολυαρκὲς τῆς ταρχείας nam hoc quidem eum
 in modum ponitur, ut praecedentis cuiuscunque vocabuli rati-
 onem prodar: iam si forte αὔοι commode dicuntur Aegy-
 priorum νεκροὶ διὰ τὴν ταρχείαν, quia condiendo corpora

mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit διὰ τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας; nihil, me iudice, minus. Per illa vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἄλυστους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit opportuna verbi virtus huic loco, pronum est docere. λύεσθαι & διαλύεσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἄλυτα, quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disiective partibus intereunt. Illa potestas optime patet ex Aristotel. Meteor. IV, pag. 101: ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πηγνύται, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· μοχ: οἱ μυλῖαι ἄλυτοι· νίτρον δὲ καὶ ἄλλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo post: τὰ μὲν λυτὰ ἐστίν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque saepius occurrit. Plato Tim. pag. 1054 A. in illa admirabili augustissimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὃν ἐγὼ δημιουργὸς, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δὲ ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε δέλοντος· τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν λυτὸν· τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύσειν ἐθέλειν, κακοῦ δὲ ἃ καὶ ἐπεὶ περ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὶ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθε γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἢ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem solvitur; Aeschin. Dial. III, § 19; & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod post mortem in elementa, unde fuerat conflatum, dissipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic necessariae calamitati obsistere conabantur conditura & odoribus Aegyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum conspectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa secula lineamentis integris cadavera constarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffuerent. Plato Phaed. p. 60 F. συμπεσόν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ἐλίου ὄλον μένει ἀμῆχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat, σώματι τάχα διαλύεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ παράπαν ἀδιαλύτω εἶναι &c, τὸ ὁρατὸν σῶμα — ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ὃ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Hinc patere arbitror, cur Noster, postquam memoraverat quosdam mortuorum νεαλεῖς καὶ συνεστηκότες, qui tamen brevi tempore communem sortem subituri videbantur, addiderit apposite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἄλύτους, indissolubiles: quam vero ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longissimum tem-

pus perdurandi virtutem conciliabat ἐ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταρ-
χείας. Ista cum aptissime cohaereant, non plane nostra con-
iectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri
praeferenda. Luciani locum usurpavit Gataker. ad Antonin.
IV, § 48. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον) Gataker. ad Antonin. VI,
§ 24, ubi horum multa profert, scripsit οὐ πάνυ ἦν τι ῥάδιον
male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico
more coniungi solent, ut monuit H. Steph. App. de D. A. p.
74. Saepe Noster: Ἐπισκ. c. XII. Dion Chryl. initio Chari-
demi: οὐ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Δεσμοῦ . . . ἠροσενέγκας . . . διέχεσι) Quid
respexerit, quidve sibi velit, nescio. C. & V. δασμοῦ & μοχ
προσενέγκας & διέχεν. SOLAN. Sensus est: ἡμιτέλεια vero cum
dixit, quasi de tributo loqueretur, mirifica voluptate aures (lecto-
rem) perfudit. Indicare voluit elegantiam eius locutionis, qua
pauperibus dimidium quasi dolorum poenarumque tributum
remitti dicitur: καίρων, pro κακῶν, librarii vitium. HEMST.

Pag. 19. l. 3. Ἀμέλει) P. L. & ed. I. ὥστε pro ἀμέλει habent.
SOLAN. Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos
offendet, neque ipse temere movendam putem: nihilominus,
si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad προφαίνοντων prae-
cedenti membro adiungi malim; tum porro subsequenteris ora-
tionis initium addita particula, quae facile creberrimo vitiū
genere fugari potuit, locupletaverim, ἡ πόρον οὖν πρὸς ἡμει-
τόν· sic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli com-
prehensionis integrae iustiore nexu cohaerebunt. Verum πάν-
των ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκενον
δεδορκότων, perparum interest: sic tamen ed. princeps, addita
post ὁμοίως maiore distinctione: unde ortum videtur, ut post-
modum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum censuerint. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν μεταίτην Ἴρον) Homer. Odyss. Σ. BROD.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.) Ab Alcinoο. Odyss. H. BROD.

ead. l. 8. Πυρρίαν) Vid. Ὀρχ. c. 19, & Τιμ. c. 22, ubi de eo
dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsan
ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex Athenaeo dixi.
SOLAN.

ead. l. 16. Δισκευάσας) Scenae proprium; qualia sunt σκευή,
διασκευή, κατασκευή, συσκευή, & inde ducta verba. Helio-
dor. I, pag. 3, μύριον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου δι-
σκευάσεν· quam locutionem ne dubites unde fuerit mutua-
tus, paucis interpositis adiicit τοιοῦτον θεάτρον ἐπιδείξας. OE-

nomaus apud Euseb. Praep. Evang. V, pag. 229 B. *Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ διασκευάσαι αὐτοὺς γενόμενος θεοφιλὴς* quorum mentem Vigerus minime percepit. Noster *περὶ τῆς Περ. τελ.* sub initium: *τοῦ πράγματος*, vel potius, ut Faber voluit, *τοῦ δράματος διασκευῇ*, quemadmodum in Achill. Tat. II, p. 125, *τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος* a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. lectio *τὴν κατασκευὴν*, quam sibi non displicere testatur Salmasius. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae similima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis Codd. exstat, *ἐσκευάσε*, probaverim. Iam tiaram & diadema, sive regum insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit Noster, qua de re monuit Barn. Briffon. de R. P. I, p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde *καυσία διαδηματοφόρος* Plutarcho T. I, p. 941 C. quod illustrat Arrian. A. A. VII, cap. 22. Duris apud Athen. XII, p. 536 A. 537 F. *τὴν καυσίαν ἔχουσιν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν*. HEMST.

Pag. 20. l. 4. Δεῖν) P. solus: in aliis δεῖν. SOLAN.

ead. l. 7. *Διαπομπεῦσαι*) In pompa transvehī, pompaticè transire, H. Stephan. exponit in Th. L. G. T. III, p. 201. melius interpretes, *pompam finire cum iisdem insignibus & ornatu*. HEMST.

ead. l. 9. *Μαίανδριον*) De eodem in Ἐπισκ. cap. 14. At apud Herodotum III, c. 123, *Μαίανδρος* dicitur ὁ *Μαίανδριον, ἀνὴρ τῶν ἀσπῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής*. De proditione in illo Herodoti loco non aliter liquet, quam quia suppellectilem Polycratis in templo Iunonis suspendisse post eius mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; & semel atque iterum legitur ibi eius nomen *Μαίανδριος*, ut de emendatione hic cogitare non sit opus. SOLAN. Vide Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XII, 53, ubi *Μαίανδριον τοῦ Σαμίου*. Simili discrepantia Protagorae pater Diogeni L. IX, 50, *Μαίανδριος*, Philostrato *Μαίανδρος*. HEMST.

ead. l. 11. *Μετενέδησε*) Scribe *μετενέδυσε*. BROD. *Μετενέδυσε*) Antiquiores fere edd. *μετενέδησε*, quod prima B. 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam Gatakerus ad M. Aurel. XI, 24. SOLAN.

Pag. 21. l. 2. *Ἄπρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο*) Abripi se passus fuit interpretam errore I. Ienī. quando L. L. II, p. 302, haec posita censet pro *οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο*. *Ἄπρὸς ἐχρήσαντο* nihil aliud quam, *quae mutua sumferant, vel acceperant a fortuna*; ut satis est liquidum ex opposito, *ὥς περ*

οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies Cebetis sententiam pag. 61, 63. HEMST.

• *ibid.* Ἐχρησαντο) *Mutuari sunt.* GUYET.

ead. l. 3. Οἷμαι δὲ καὶ τῶν &c.) Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε sed cum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet Lucianum. Appositi sunt Petronii versus c. 80, pag. 400, quos Ant. Schultingius ad oram libri annotarat: neque Ian. Doufam Praec. I, c. 19, ubi eosdem explicabat, scriptoris nostri locus praeteriit. HEMST.

ead. l. 4. Ἐωρακέναι σε τοὺς) Illud σε ex MS. R. in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 5. Κρέοντας) Confer infra Ἀ. Μισθ. c. 5. KUSTER.

ead. l. 9. Προῆλθεν) De usu verborum προέρχασθαι, παρέρχασθαι, παρίεναι, scenico notavimus Vol. I, p. 219. HEMST.

ead. l. 12. Καὶ κατὰ βᾶς ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) Eadem utitur comparatione Iust. Martyr Epist. ad Zen. & Ser. BOURD.

ibid. Ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. BROD. Vid. Ez. Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἑμβαταῖς. HEMST.

ead. l. 14. Πῶλος — Σάτυρος) De priori videfis A. Gellium VII, 5, & Nostrum Ἀ. Μισθ. c. 5, Z. Tr. c. 3. De utroque Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Σουνιεύς) Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. BROD.

ibid. Σάτυρος ὁ Θ.) Cum aliis Satyris hunc etiam recenset I. Ionsius de Script. H. Ph. II, c. 11, pag. 169, & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.) A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: exstant tamen in C. nisi quod ὑψηλαί. SOLAN.

Pag. 22. l. 1. Μαραθώνιος) E Marathone vico. BROD.

ead. l. 10. Ἐν παραβύστῳ που) Παραβύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ἐν παραβύστῳ, clam, occulte: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: Procopio familiare, ex quo unum alterumque locum Suidas protulit. Demosthen. in Timocr. p. 780 F. & Ulpian. p. 813 B. quo respexit Harpocrat. in Παραβύστον quamquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non assen-

tiar. Σκοτίως καὶ ἐν παραβύστῳ iunxit Evagr. H. E. III, c. 1: Epistola, quae Iustini Martyris dicitur, ad Zen. & Seren. pag. 391, v. 48, p. 396, v. 39, τὰς ἐν παραβύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ' ante ὅσον. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πλέον ποδὸς) Eadem in Dialog. Mort. Philist. apud Stob. Ser. 330, καὶ μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχης, θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis Lucian. alibi. Sic in Char. ποδῶν λαβοῖεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ. Tangit Marcil. ad Horat. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐπαράδυσόπῳ] Εὐπαρακεκριμένῳ) Haec monstra vocabulorum in ed. A. hic antea erant. Ego restitui. SOLAN. Habent ἐν παραβύστῳ, quod post Demosth. in Timocrat. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres Hesych. Suid. Eustath. ad Od. Δ, pag. 1489, v. 7. Etymol. in Παράβυστον, sed instructum explicatione minus, quam nostri Scholiastae, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράβυστον sit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, angulus, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐπέστησαν) F. ἐπίστευσαν. & C. SOLAN. Intellige, Aeacum praefecerunt, qui ius diceret &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐτοιμον παραγόντες) In ed. A. & V. ἔτοιμον erat. Ego mutavi. SOLAN. Ex G. hanc annotationem descripsit Solanus: Αἰακὸς, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo consingunt Aeacum locum assignare animabus. Mox dedi γὰρ οὖν nam nun ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Προ παραδίδωσι lege παραδίδωσι vel παραδιδούσι. HEMST.

Pag. 23. l. 4. Πτωχεύοντας) Haec & sequentia omnino puerilia & Luciano indigna. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ πρῶτα δ. γρ.) Inter hominum vilissimos hic recenseri notat Defid. Herald. Anim. ad Salmaf. Obs. ad I. A. & R. VII, pag. 608, ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. HEMST.

ead. l. 10. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαφῆ τῶν ὑποδ.) Protulit haec verba Thomas Mag. in Ἀλεσθῆς, ubi ex Vascosani suppleenda est editio novissima: Ὁμ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἡπῆτης μοι ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτῃς κοινόν, Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, exposuit Kusterus ad Aristoph. Pl. v. 814, adductis praeter hunc pluribus e Luciano locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero Noster vilissimum opificium, an certa quadam ratione, Philippo tribuerit, compertum non habeo. Scholiastae coniectura non inepta est, neque abhorrens.

Quod sequitur ἐν ταῖς τριόδῳ adhibuit Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 4, *stipes in triviis erogare*. HEMST.

ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Sic in Catapl. c. 20. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐπίσχει) C. ἐπέχει vel περιέχει. SOLAN. Atticam formam servant Scholia V. Πυρὶ δάπτειν illustravit G. Cuper. Obs. I, c. 7. nos alibi plura diximus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 6. Ἐσκυβαλισμένα) C. & V. ἐσκυβαλευμένα. SOLAN. Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem ed. A. altera verbifacies σκυβαλεύειν, quamquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. HEMST.

Pag. 24. l. 4. Παλαμῆδης) Congerrones Nestorem & Palamedem Socrati dedit Lucianus apud inferos Ἰστ. Ἀλ. II, c. 17, idque iure merito: illum ita descripsit Homerus, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas: huius casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: παραμυθεῖται δ' ἔτι μὲ καὶ Παλαμῆδης, inquit in Xenophont. Apol. p. 411, ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας, atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyssē res est alia: eius enim facinus in Palamede designatum fuerat execratus; sic enim in Xenophonte sequitur: ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσεὺς τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex'educta cicuta tumefactis vide Platonis extremum Phaedonem. HEMST.

ead. l. 6. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας) E cicutae ratione. BROD. Plato in Phaedro. BOURD.

ead. l. 10. Ἀναμετρούμενων) Angl. ἀναμετρούντων. BOURD. Diversum est, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250, Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά. Or. v. 14, — τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ, plura dicentur alio loco. HEMST.

Pag. 25. l. 3. Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν) Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicare: id Polluci est VIII, 95, προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία unde sua Pollucem descripsisse, quod in pluribus aliis verum est, recte Valesius observavit: atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35, v. 43, p. 36, v. 4. Idem

est προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI, pag. 466 B. καίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προῶσιν ἐκκλησίας. Controversa vis verbi apud veteres in Demosthenis initio Phil. I, Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὔτιθετο λέγειν ibi notat Ulpianus, quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προσβάλλετο τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ προσγράφετο sed quae sequuntur, clare rem ipsam exponunt: ἐπεὶ δὴ περὶ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἔχουσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνεληλύθασιν καὶ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γινῶσιν πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380 B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλευσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἡκόντων μαθεῖν, ὃ, τι λέγουσι· nam oratoris verba, quibus haec illustrandis inserviunt, sic sine dubio, quod nec Valesium praeteriit, sunt restituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κήρυξι ἢ πρεσβείαις προεγραμμένον, οὐκ ἀεί· idque non Ulpiano solum auctore, sed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente discesserit Wolfius, interpret alioqui minime spernendus, facile lector non indiligens per se deprehender. Iam duplex illa τοῦ προτιθέναι potestas, quae Demosthenis enarratores distraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Isocratis Συμμαχ. p. 162 A. ἀποφανόμενος, ἀ τυγχάνω γινώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucydid. III, 38, θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὐτῶν περὶ Μιτυληναίων λέγειν· forte minus erit dubitationis, quando adiungit γνῶμας aut διαγνῶμας· c. 36, Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐτῶν γνῶμας προθεῖναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiastes τοὺς στρατηγούς exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. cap. 42, Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὐτῶν περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum Ulpiano sentio, & has locutiones omnes esse profectas arbitrator a proposita prytanum tabella, qua non tantum indicium vocabant Athenienses, sed & qua de re sententiae dicendae forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit Sophocl. in Antig. v. 165, Ὅτι σύγκλητον τίνδε γερόντων Προὔθετο λέσχην καινῷ κηρύγματι πέμψας· solemne est ingeniosissimo poetae phrasae a suae gentis moribus derivatas aliorum apte traducere: cui, praeter illud προθέσθαι λέσχην, hisce lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare, cum in superioribus exemplis προθεῖναι conspiciatur, ipse Medium usurparit. Προθέματα recentioribus esse Imperatorum

edicta, ex Cangii Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκθέματα refutaturi sint Phrynichus & Thomas Mag. equidem nescio. HEMST.

ead. l. 4. Πρυτάνεις) Qui sunt, vide apud Etym. M. VORST.

ead. l. 7. Ἐπεὶ γὰρ) Saepe mutari vidimus γὰρ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. HEMST.

ead. l. 8. Κατηγόρητο) Sic scribitur passim. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καταλύεσθαι) Angl. καταδύεσθαι. BOURD. Καταδύεσθαι) Vulgo legitur καταλύεσθαι: quod ferri quidem posset, nisi hanc aptiorem & concinniozem scripturam suppedirent A. & ed. I. sic Plutarch. 1399, 1, εἰς κιβωτὸν ἐνδύμενος. Plato p. 32 B. C. εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ἐνδύεσθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Κρανίον &c.) Ludit in vocibus κράνιον, σκέλετος, νέκυς: mortui ἀλίσαντες a poëtis appellantur. BROD.

ead. l. 7. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος) Finxit lepide hanc vocem, ut & illas, quae praecedunt. Ἀλίσαντες sunt νεκροί. vide Hefych. GRAEV.

ibid. Ἀλιβαντιάδος) Angl. Ἀλιβαντίδος. BOURD. Ἀλίσας ὁ νεκρὸς, τοῦτ' ἐστὶ, ζωτικῆς λιάδος, ἡ γοῦν ὑγρότητος ἀμοιρος ὢν. Ἀλίσαντες quare mortui dicti, vide Galenum περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντίας finxit. VORST. Ἀλιβαντίδος) Ἀλίσας est mortuus; & si Suidae fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit Noster. Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδος. SOLAN. Ferri poterat Ἀλιβαντίας, ut Πελοπίς, Πελοπιάς, eiusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπίς, Ἰπποβοωντίς, Αἰαντίς, Ἀκαμαντίς. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπελήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ) Ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν separant iura civium; notissimum ex oratoribus Graec. BOURD. Approbaverunt magno consensu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 113, lin. 4. HEMST.

ead. l. 10. Βριμῶ) Etymol. Βριμῶ, ἡ Περσεφόνη &c. GUYET. V. Clem. Alex. 9, f. Hecate, Apoll. Rh. III, p. m. 79. SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς) Scribendum: ὃ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum a se ipso dissentire. GRAEVIUS. Vir cl. I. G. Graevius legit γιγνώσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, qui

non eadem inter se sentiunt. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, Equidem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque iam supra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo Lucianus: Ἐπὶ δὲ πολλῷ τούτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον τοὺς γὰρ αὐτοὺς τοὺτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτιθεύοντας &c. Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes &c. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. IENS. Sic Isocrates περὶ Εἰρήνης p. m. 216 f. οὕτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας οὐ ταῦτα γινώσκομεν. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀποσπάσας) Attigi locum ad Θ. Kr. § 5. HEMST.

ead. l. 7. Ὁ τῶν ιδιωτῶν) Privatos vertunt: non iniuria disferent I. Alb. Fabricius B. G. IV, c. 16, p. 498, ubi scriptorum Luciani recensionem instituit: Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ιδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles nugae magno cum fastu tractantibus: adiectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ιδιώτας inter se opponi: notat Simplic. ad Epictet. Ench. c. LXXI, p. 315: Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ιδιώται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ιδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὓς προκόπτοντας καλεῖ. Crates, teste Diogen. L. VI, 88, argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ιδιώται γενηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ιδιώται. Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 235, ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελάται παρὰ τοῖς ιδιώταις, οὕτως ἡ ιδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις: atque adeo cuiuscunque artis rudes ιδιώται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quae usu quondie veniant, commode atque eleganter

dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare diu quaesitum esse Servius notat ad Georg. II, 475, *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior*. Plato Πολ. X, p. 765 C. Ulyssis animam narrat μνήμη τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λεωφηνυῖαν ζητεῖν περιϊούσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ιδιότητος ἀπράγμονος: ubi iam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. HEMST.

ead. l. 12. Τὸ παρὸν εὖ δέμενος) *Praesentem fortunam boni consulens*. Proverbium, quo Plato in Gorg. utitur pag. 302 F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὴν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340 E. eumque imitatus Procopius Goth. I, p. 187, v. 35, Ἐμὲ γάρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τιθέναι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel δέσθαι) κελεύων utrumvis enim ποιεῖν & δέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco Hesychius etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quamquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, eius paroemiae philosophum in Gorgia citat testem; cum tamen Suidas ποιεῖν servaverit. Ad Antonin. VI, § 2, ἀρκεῖ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ δέσθαι, monuit Gatakerus, Pittacum, teste Diogen. L. I, 77, interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura vir doctissimus Luciani, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit Diogen. I, § 78, συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται: ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ δέσθαι. Interpretes, ut solent in locutionibus non exploreate cognitis, mire fluctuant: Ambrosius ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere, aequo animo ferre*: Benedictus nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ δέμενος, *praesentibus contentus*, parum ipse scilicet contentus versione Mori minime postponenda, *praesentibus bene compositis*. Utrumque proverbium Erasmus explicuit, *Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere*: tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, sed quaecunque contigit fors, eam velut optimam amplectamur*. Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cuius vis & ratio a formula loquendi perspecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν

τὰ προστεταγμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res praesentes, & quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inque rem suam convertere. Expende modo Platonis locum, ubi non insulse Ficinus, ut eo, quod adest, pro viribus bene utar, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. Athenaeus XII, p. 544 B. Aristippum refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολελαυκέναι καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔτ' ὄν, τὸ δὲ οὐπω καὶ ἀδήλον· ὅποιον καὶ οἱ τρυφῶντες πᾶσχευσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· omnium rerum aliarum securis esse gnauiter utendum praesentibus deliciis statuentes: nam ex Dalecampio nequidquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola Horatius eruditus monuit: *Quid sit futurum cras, fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone* — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait Diog. L. II, 65, ἀρμόσασθαι καὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἀρμονίως ὑποκρίσασθαι. . . . αἰεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in Hesiodo Ὀϊκόν τ' εὖ θέσθαι, id est, interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι in Platone Πολ. IV, p. 647 A. τὰ οἰκεία εὖ θέμενον, καὶ ἀρξάντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσαντα &c. Sic Thucydid. VIII, 84, τὸν πόλεμον εὖ θέσθαι· IV, 59, τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ θέσθαι· &c, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25, ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρόν· unde manifestum est, male syllaba minus apud Procopium legi Vandal. I, p. 102, οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρόν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: Sophocl. El. v. 1439, Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Oed. Tyr. v. 641, — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών. Dionys. El. apud Athen. XV, p. 669 E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὺν εὖ θέμενος, id est, Convivium hilarans, tuisque partibus egregie sumptuosus; quod non fecit interpretes Dalecampius. Aequè solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo Sophoclis apud Stob. pag. 54, Ταῦτ' ἐστὶν ἀλγιστ', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτὸς τις αὐτῶ τὴν βλαβὴν προσδῇ φέρων· neque minus in ipso proverbio: Cratini locum ex Pylaea promisit Suidas, quem planius atque ab Erasmo, &c, qui vestigia summi popularis pressit, Gatakerō fuit factum, restitui posse arbitror: Ἄνδρας σοφοὺς δὲ (vel γέ utraque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν προῶγμ' ὡς καλῶς Ἐς δύναμιν

δέσσαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὥς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. Achill. Tat. V, p. 303, Ἄλλ' ἐστὶν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα δέσσαι καλῶς, καὶ ἐλεῆσαι ψυχὴν ἐπὶ σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit Aristid. T. III, p. 60 B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὐ τίθεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, *quod in manibus est, sollerter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere*: quomodo ponitur etiam εὐ διατίθεσθαι, velut in Appian. de B. Mithr. pag. 173 E. τὸ σφέτερον εὐ διατίθεσθαι, καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς τεκμαίρεσθαι. Zosimus formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I, p. 12, Ulpianum describit τὸ παρόν εὐ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατόν & Suidas in Anatolio, προσὴν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φεῖδεσθαι χρημάτων τὸ παρόν διαθεῖναι ἐσπουδακότες altera, *si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare*; quemadmodum homines prudentes solent, aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV, Sc. VII, 22. Haec autem similitudo cum non raro a veteribus usurpetur, Valesio persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum iactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. Mauflaci ad Harpocr. p. 221, sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint Sophoclis versus, quos perperam vir magnus Alexidi tribuit, apud Stob. pag. 570, v. 46, Στέργειν δὲ τὰμπισόντα, καὶ δέσσαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχὴν ubi primum restitui placet, καὶ εὐ δέσσαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est aequo animo ferre, aequi bonique facere, diversum ab εὐ δέσσαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit vir maximus in Florileg. p. 456: *Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est*. Alter autem Tragici versus apud Hefychium in Κυβευτὴν loco valde multilato corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde sumtus foret, ignorabat, Salmasius operam lusit. Porro quid Aeschyli loco clarius, in

Agam. v. 32, Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι Τρὶς ἔξ βα-
 λούσης τῆς δέ μοι φρυκτωρίας· audacissima figura, quam casti-
 gata Sophoclis maiestas sibi nunquam permisisset: in Scholia-
 ste vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐδυβολῆσαι. Sed metuo, ne
 quis in re tenui modum excedere me queratur. HEMST.

ead. l. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακῶς) Plane noster Tiresias
 cum Simonide senfit, cuius erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ
 βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν. Vid. Theon. Progymn.
 p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelli-
 gere oportet. Κλειθρίδια dabit Evagrius H. E. I, 14: Πρὸς τῇ ὁρο-
 φῇ τοίνυν τῶν λεγομένων στοῶν κλειθρίδια καθεστᾶσι· θυρίδας
 ἔνιοι καλοῦσι pauloque post iterum κλειθρίδιον· ibi Langi &
 Christophorsoni *cancellos* repudiat Valesius, & *clathros* ma-
 vult vertere. In Onomastico, Κλειθρία, *rima*: alii signatius *ia-
 nuas rimas* interpretantur, ut monuit H. Stephanus in Th. L.
 Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco allato. Posses fo-
 ramen ianuæ vel cistæ pervium, in quod clavis immittitur,
 exponere: κλειθρον vocat Numenius in illa facetissime narrata
 Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταλη-
 ψίαν adegit, apud Euseb. Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV, τὸν δακτύ-
 λιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλειθρου· & saepius in proximis: ἔπην
 vocavit Diogen. L. IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate
 reperies in Heron. Autom. p. 251, 262. HEMST.

ead. l. 14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.) Homer. Odys. λ. BROD.

Pag. 28. l. 5. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου) Vide Th. Reines. ad In-
 script. Cl. I, n. 243. HEMST.

ead. l. 6. Κατέρχονται) *Ad inferos migrant.* BROD.

ead. l. 10. Λεβαδεία) Lebadia Boeotiae est oppidum, ubi
 Trophonius dat responsa. BROD.

in Schol. col. 2. l. 1. Αἰνίττεται δὲ) Pro δὲ Solanus scripsit
 τι, quod an V. Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum.
 In sequentibus aut μαντειῶν, aut, quod potius habeo, leges
 μαντείσις. HEMST.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes iam elegantissi-
 mum & omnibus suis numeris absolutissimum Luciani hoc in
 genere opus; in quo quod reprehendas nihil est: adeo omnia
 exacta, & cum urbanitate summa coniuncta severitas: nulla
 licentiae vel minimae macula, sed castissima omnia; ut hunc
 sanctissimo cuique adolescenti tuto in manus tradas, unde

non ingenium modo, sed & mores absque periculo excolat atque ornet. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν.) *Mirror*, ita scripsisse Lucianum. SOLAN. Fidem distinctionis cunctis edd. *nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν*, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, *in hanc lucem ascendisti*: quasi idem hic diceretur, quod paulo post, *ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς*. Ego iunctis ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πᾶν εἰσὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae satisfecisse me puto, ut nulla amplius super sit causa, cur miretur Solanus, ita scripsisse Lucian. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ Θέττ. ἐκ νεανίσκος) *Protesilaus*, de quo supra in *Νεκρικῆς* Lucianus. BROD. Intelligit *Protesilaum*, cuius dialogum vide cum *Plutone* & *Proserpina*. CLER. *Protesilaus*. Vide supra N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 12. Λειπόντως) In bonam partem accipitur, impetrato comite: alioqui crimen erat *λειπόντως γίνεσθαι*, quod actione *λειποναυτίου* persequiebantur: Poll. VI, 154, ubi Cod: Pal. *λειποναυτίου* VIII, 42. Hefych. *Λειπόντως*, ὁ τὴν ναῦν ἀπολειπόντως: ita *Herculem*, qui, ut amissum *Hylan* investigaret; *Argo* navim sociosque deseruerat, — ἥρως ἐκερτόμενον *λειπονταν* *Theocrit.* Eid. XIII, 73. HEMST.

Pag. 30. l. 1. Ξεναγήσεις) Meminit *Moschopul.* Ἐκλ. Ἀ. Ὁ ἐν Ξεναγήσειον. Deductus ad limpidum *Ilissi* flumen, illamque nobilissimae *platani* umbram *Socrates*, ἀριστα σοί, inquit, ἐξετάγεται, ὦ φίλε Φαῖδρε: tum *Phaedrus*: Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτοπώτατος τις φαίνεται ἀτεχνῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ εἰσikas. *Plato Phaedr.* p. 1211 E. HEMST.

ead. l. 4. Τῷ ἄνω Διὶ) Quia, ut supra visum est, & inferis suis *Iuppiter* est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅλον ὑμέτερον) *Vestrum prorsus*: nam *Mercurius*, *Claudio* teste, commune est profundis ac superis numen, ac ius per limen utrumque solus habet. BROD.

ead. l. 7. Ῥήψη καὶ τεταγώς) *Homer.* II. B. BROD.

ibid. Κάμει) *Αἰχμαλ*; GUYET.

ibid. Τεταγών) Sic recte ex *Homero* ipso emendatum a *Benedito* est: in reliquis enim legebatur *τεταγώς*. SOLAN. Reliqui *τεταγώς*, quoniam ver. lectionis indicium videbatur: certe *τεταγώς* participium proniore cursu manat a *τεταγα*, quam operosus ille *Grammaticorum* Aoristus 2 *τεταγών* ab *ἔταγον* ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis exstitisse. HEMST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ) *Mosellanus*, e summo coelo:

Lucian. Vol. III.

A a

Benedictus, *e magno coelo*. Pater, *sacro limine*. GRON. Vertit Benedictus, *Vereor, ne me cunctantem, caligini additum, vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno deiiciat coelo*. Elegantius & verius haec ultima vertit I. Fr. Gronovius (ut ex indicio *εὐγενεστάτου* filii discimus) *a sacro limine*, quam vulgati interpretes, *e summo coelo, e magno coelo*. Defumtus autem hic locus ex Homero, apud quem ipse Vulcanus Il. A, v. 590, narrat, quemadmodum secum egerit Iuppiter: Ἦδη γάρ με καὶ ἀλλοτ' ἀλεξέμεναι μακῶτα, Ῥίψε ποδὲς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Ubi Eustathius, quid sit βηλός, exponit: Βηλός δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατῆρ, παρὰ τῇ βαίνεσθαι. ὥς καὶ οὐδός, παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia reperit idem commentator ad Il. O, v. 23. Ceterum dictionem hanc Homericam, qua ille deiectum de coelo memorat Vulcanum a Iove, acutissime transtulit Menagius in epigramma de Lanoio, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos nunquam fuisse contenderat: Τὸν Λαυνοῖον ὄραϊς, δὲς συρφετὸν Οὐρανίωνων Ῥίψε, ποδὲς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Vide Anti-baillet T. II, p. 216. IENS.

ead. l. 10. Ἄλλως πλανώμενον) Aristoph. Avib. v. 3, τί, ᾧ πόνηρ, ἄνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω Aristid. T. III, p. 511 B. περιέρχονται δὲ ἄλλως. Bene notat Etymol. p. 68, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως ποιεῖν, id est, ματαίως, ut Schol. apud Thucydid. IV, 36. Euripid. Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ζύμπλους καὶ συνδιάτορος ὦν) Difficile dictum est, unde Palmerius de Mosellano sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicius est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodatur. Quam facili negotio fanari omnia possunt! Legendum enim καὶ συνδιάκτορος. Eius vocis primitivum habes in Pseudomante: Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν. In Dialogo Mercurii & Maiæ pro eo dicit συνδιαπράττειν ἄλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox secuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἰ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγει, cum distinguere debeat ἢ εἰ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. GRON.

ibid. Συνδιάτορος) Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita

autem eam interpretatur Mosellanus: *nostrae reip. ex parte legatus*: & sic videtur legisse συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a συνδιαίτωμαι formatur, quam συνδιάτορος, vel συνδιαίτορος, & idem valeret, quod συνδιαίτητης, id est, *convictor, contubernalis*, vel etiam *art. &c. simul cum alio*; nec dubito sic esse legendum, scilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαίτητης. PALM. Simplex διάκτορος est epithetum Mercurii apud Homerum frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, a nuntiis ferendis. Vide Eustath. ad Homer. ed. Rom. p. 182 & 1393. Hic sese ei coniungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod esset nuntius Deorum, sed quia solebat una cum Mercurio διάγειν τοὺς νεκροὺς, *traicere mortuos*. Quae ad hunc locum habent eruditi viri, plane sunt inania. CLER. Συνδιάκτορος omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctissimus (in B. 3. credo, quam non consului) cum legisset συνδιάτορος, emendare conatus est: frustra; genuina enim est, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud Homerum frequens, ut Il. B, 103, Φ, 497, & Od. E, 43. unde hic συνδιάκτορος, eiusdem familiae servus: erat enim, ut apud Aeschylum audit Choëph. v. 163, Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω. Spanhem. p. 169. SOLAN. Mercurium Homerus Hesiodusque διάκτορον Ἀργεϊφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem assignantibus, quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inserto τ quasi διάτορον, οἷον διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον, vel, διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, sicut in Hesychio & Etymologo scribendum est: neque hoc omisit Cornut. de N. D. c. 16, διάκτορος κληταὶ ἦτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τραῆς &c. Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam existimo, διάκτορον interpretatur *nuntium mandata perferentem* ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας: sic in Etymologo resinge, διάγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρων, ex Schol. Homer. ad Il. B, 103, ex illo vicissim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. Eustath. ad Od. Π, p. 1809, v. 33, ex vetustis poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γὰρ φασὶ πρῶτος, οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθίρας τὰς ἑδούς. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὴς umbras deducens A-

cherontis etiam traiectum procuret: insignis est ad Hesiod. *ἔ. καὶ* 'H. v. 84, Procli locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegro: Ἀργεῖφόντης δὲ ἦτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἄργῳ φαίνων (nisi quis praeferendum censseat, ἐναργῶς φεῖων) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ Δαῖς καὶ ἁψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἀργοὶ ἐφόνευσεν τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέστος ὁ Χίος (hic tamen aliae vocis διακτορος proprietates forte defunt, quibus ultimo demum loco fuerit adiectum, Νέστος δὲ ὁ Χίος δις.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτάντων ψυχάς. Dubito, an D. Heinsius nostram emendationi suae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuisset praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἐρμηνευτικὸς in Tzetze reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: sed magis obstat Schol. Homer. ad Iliad. B, 104. Quin ipsum διακτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in Hefychio legas Διακτορός, εἰρηνικῶς, sive potius Διακτόρῳ, εἰρηνικῶ. Nefsi autem Chii, sic enim quam Νέστος malo, qui rarissimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a Diogen. L. IX, 58. Schol. Homer. MS. apud Ez. Spanhem. ad Julian. Caes. in Prob. Not. p. 74. idem etymon Etymologus consignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασι παρὰ τὸ κέρει τῶν τετελευτηκῶτων κομίζειν· ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπιθῆτο. Διάγειν vero, quod est traicere, transvehere, de Charonte posuit Aristoph. Ran. v. 140, Ἐν πλοιαρίῳ τυντοῦ τῷ σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξῃ δὲ ὀβολῷ μισθὸν λαβὼν & commode Schol. Aeschyl. ad Ἐ. ἐπὶ Θ. v. 864, ναυστόλον δευρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, Lucianus, ut Mercurium iure Charon non tantum ξύμπλουν, sed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. HEMST.

ead. l. 12. Καλῶς εἶχεν) H. Stephan. App. de D. A. p. 142, de praeterito imperfecto agens, quod ut praesenti proximum, ita locum eius interdum obtinet, hoc etiam exemplum proposuit: ubi tamen, inquit, dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare iam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse δις. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergīt, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere. Stephano solemne est in levibus arguta-

ri: omiffum *ἀν*, quod faepe fieri confuevit : καὶ μὴν καλῶς εἶ-
χεν *ἀν*, ὃ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem
hic locum & ufum habet, quem § 7 ὀλίγα γοῦν. Index familia
plura fuppeditabit. HEMST.

ead. l. 14. Πρόσκωπον εἶναι) Bene reftituerant Polluci I, 95.
Thucydidis exemplo I, c. 12, iungatur hicce Noftri locus, &
alter § 7, αὐτῆς ἀπὸ καὶ πρόσκωπος ὦν. HEMST.

ibid. Ἐπὶ τοῦ καταστρ.) Non in Charontis tantum cymba
super tranftris, non *sub tranftris*, dormiebant, fed & alibi, uti
ex Eufthathio docet Cafaub. ad Theophr. Char. p. 338, cuius
textum etiam hinc emendat. SOLAN. If. Cafauboni notam ad
Theophr. Char. c. XXII, p. 157, vellicaverat Theod. Marci-
lius, vir, praefertim fi cum Cafaubono comparetur, haud ma-
gni fane pretii, ad Perf. Sat. V, 146. ad eum enim hominem
maligne invidum fpectat acrior utrobique viri fummi incre-
patio. Synefius de fervo nequam in patriam navi deportando
Ep. XXXII: πλεῖστον δὲ δεδεμένον ἐπὶ τοῦ καταστράματος. μὴ
γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίνει. HEMST.

in Schol. col. 1. 1. 3. Ὁ τεινας) Exc. G. διατεινας καὶ τεινάξας.
C. δ. καὶ τιν. SOLAN. Prorfus ita in V. fcriptum eft, ut in Exc.
G. HEMST.

ibid. l. 6. Παραλληλῶς) Dedi παρακειμένος, quod Etymo-
logus habet in Τεταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis
leguntur: in ceteris exemplar Voffianum accurate fecutus
fum, quod, etfi in fine τεταγών praeferret, in fronte τεταγὼς
fervabat: ibi tamen ex C. τεταγών annotavit Solan. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὁμοιους) Quia gymnafiorum praefes. SOLAN.

ead. l. 2. Ἄλλον νεκρὸν) Caftiga λάλον, ἐκείνη διαλέγη. BROD.
Λάλον) Secuti fumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd.
auctoritatem, fed emendationem Benediſti certiffimam: in
omnibus enim ante ipfum editis vitiofe legebatur ἄλλον. Inter-
pres tamen aut emendarat, aut in fuo codice recte fcriptum
invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer, Bourdelotium,
qui hanc verfionem una cum Graeco textu edi curavit, reti-
nuiffe tamen ἄλλον. Vide fupra Men. c. 18. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν δικωπίαν ἕλκον) Meminerunt huius loci Laz.
Bayf. de R. N. p. 609 B. Scheffer. de Mil. Nav. p. 67, & Diff.
de Variat. Nav. pag. 773 F. Tan. Faber ad Ariftoph. Ecclef. v.
1083, ubi δικωπεῖν, fed fenfu turpiculo translatum, occurrit.
Δικωπίας ἐρέττειν habet Schol. Thucydid. ad IV, 67, modo ne
legendum fit δικωπία. Δικωπον σκάφος Charontis in Euripid.
Alc. v. 252, & ἐλάττα δικώπων v. 444. HEMST.

ibid. Δικωπίας) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praeferunt nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. G.

ead. l. 4. Ἑρμείδιον) Immo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμείδιον lege, ut apud Aristoph. Pac. v. 381, 923. Apud Suidam etiam corrupte legitur Ἑρμάδιον, de quo monuit iam doctissimus editor Kusterus. SOLAN.

ead. l. 5. Περιήγησαι) Verbi potestatem explicuimus ad Dial. Mort. XX, § 1 pr. Nunc egregius accedat Basilii locus Hom. VI in Hexaem. p. 50 B. Δευρο δὲ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται, οὕτω δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κακρυμμένα δαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξαναγῆσω. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ διολισθαίνουσι) P. & I. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. SOLAN.

ibid. Πάλαι) Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, peno facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud Aristoph. πάλαι δῆπου λέγω, πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in Sexto p. 282, unde pateat, quam proclivis sit utriusque voculae permutatio. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκόνδυλον) Κονδυλίζειν, stritto acutoque articulo percutere. Petron. VORST.

ead. l. 14. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις) Sic Themist. Or. VIII, pag. 103 C. Τί οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; VORST.

ibid. Παθοί) Haec vox in L. & B. 2. recte habet; in reliquis pessime πάθῃ: nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV, & in Τιμ. c. 39, & passim. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Γρόνθος) Quid est γρόνθος; An γρόνθον legendum? quod exponit Hesychius ἀναφύσσειν, ἢν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ κιθαρισταί. Ita ut per γρόνθονα exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναφύσσεις. IENS. Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio Patr. Iunium in Ep. Polycarpi § 2, ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, sefellerat: postea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere. Schol. Homer. ad Il. B, 219, Achilles Therfitem γρόνθῳ παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κόνδυλῳ ἀνείλεν apud Enarrat. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταίαν Quintus Calaber testis a Scholiaste parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον expo-

nere γρόνθον. Hesych. in Πυγμα, Πύκτας, Πύξ. Erymolog. in Πυγμαίως τὸν γρόνθον τῆς χειρὸς. Tzetz. ad Lycophr. v. 981, 999. Ioann. Diacon. ad Hesiod. Ἀσπ. v. 302, κονδυλίζοντες ἀλλήλους, ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. Iudic. III, 16, Aquila & Symmachus γρόνθου παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis & Theodotione fuit σπιθαμῆς· cuius admonitus sum ab egregio viro Io. Iac. Wetstenio. Propius ad originem inferior aetas extrito & accessit: vide Io. Meurf. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόθος. Hesychii γρόνθον ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83, sicuti iampridem H. Stephanus observavit in Ind. Th. HEMST.

Pag. 32. l. 3. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέησαι, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Δίδος) Insulse Mosellanus: *deinde & ipsi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Iuppiter me abdicet*; quasi legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur Benedictus; & adscriptit pater, (*quasi fugitivum per praeconem investiget*. Vid. Petron. Mosch. Ἀ. Κύπρις τὸν Ἑρώτα.) locum Petronii intelligens cap. 58: *At non servus publicus tam languide egit, sed raptam cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur* &c. Alter locus est Moschi notus. GRON.

ibid. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα) Mercurius apud Lucianum saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subiiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecunque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μῆνυτρον commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὐρετρον pronuntiare. Curius Fortunat. p. 49: *Cuius servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nuntians dixit, datum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset*. Dion Chrys. Or. VII, p. 123 D. Οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ὀνίων, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μῆνυτρα προτιθέντας ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἀγορᾷ φθεγγόμενους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo iocorum plenus, apud Athen. VIII, p. 350 A. cum citharoedum scite prooemium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aequae commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὅς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προσίμιον ἄσαντα κιθαρῳδόν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum eiusmodi praeconis habes in Petronii c. 97, ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit Erhardus. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ τοῦ Δίδος &c.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Δίδος ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ

Διός. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι; non ad ἀποδράντα, sit referendum. Ceterum aliud quid, ἔμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius causatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici causa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece positis, *Deinde ab Iove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, *σὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν*, possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὥς, legendumque? *σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὥς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν*, ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium. Videtur id maxime vero simile. IENS.

ead. l. 5. καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιῶν) Iensus excidisse putat ὥς, & legendum ὥς καὶ &c. Verum eiusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. SOLAN. Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte, vel impeditiis sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus Th. Wopken. Lect. Tull. I, c. 8, pag. 48, comparans Pauli I ad Timoth. IV, 3, κωλύοντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi

volunt, *κωλυόντων γαμῆν, κελεύόντων δὲ ἀπ. βρ.* Vide magnum Grotium, qui ex Phaedro protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. Liv. XXXVI, 17: *Rex — condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris*: ubi in priorie parte supplendum esse *positis*, nam *retractis* ibi locum non habere, monuit eruditiss. Dukerus ad Flor. II, 7, pag. 361, quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere sollertissime pertractavit L. Fr. Gronovius Obs. IV, 2, p. 26, 27. HEMST.

ead. l. 13. Σὺ δὲ — *δυνατὸν ἦν*) An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, *δυνατὸς ἦς* sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. SOLAN. Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum ascendendi*. Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici reperiunt. Isocr. Panath. p. 257, *Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διήλθον, αὐταὶ δ' οὖν ἦσαν*. Philostr. de V. S. II, p. 553, v. 31, *ἡ μεσόγειος δὲ — ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή*. Heliodor. I, p. 2, *Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μεστὰ πάντα σαρμάτων νεοσφαγῶν*. Aelianus, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aequae delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δέ. Novit Plato non tantum *ἄκραν τὴν οὐράνιον ἀψίδα*, & τὸ τοῦ οὐρανοῦ νῶτον, sed etiam coeli *περιωπὴν*, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. pag. 538 C. *τότε δὲ τοῦ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης — εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη*. Hic ille *summus coeli vertex, quem Iuppiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua*, ut ait Claud. Mamertin. Genethl. Maximian. cap. 14. sed idem quae scripsit in Grat. Act. pro Consul. cap. 10, huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia — is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta laetantia &c.* Poëtis nota fuit — *interior coeli qua semita lucet Dis tantum, & cunctas iuxta videt ardua terras*: Stat. Th. IX, 641. Est autem *περιωπὴ* quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud Philostr. de V. S. II, p. 553, *ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρνασσου* idque ipsum *ἐκ περιωπῆς* proverbii ferme locum tenet: *ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι* Synes. p. 42 C. *Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὅσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μεσαιτάτης περιωπῆς μεγάλῃ καὶ ὑψηλῇ κη-*

ῥύματι. Gregorius Nazianzenus initio Stelit. I. HEMSTERH.

Pag. 33. l. 1. Εἰδῶλοις) Εἰδῶλα hoc loco pro umbris defunctorum fumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expressit Aeneid. IV, 654: *Et nunc magna mei sub terras ibit imago*. PALM. ead. l. 7. Ἐνδῶναι ὀλίγον τοῦ π.) Virgil. Aen. V, 830, *Una omnes fecere pedem*, i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat interpretes. Usurpat iterum eandem aut similem vocem ἴστ. β, c. 45, & Z. Tr. c. 47. SOLAN.

ibid. Τοῦ ποδὸς) *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. BROD. Lapogogia. *Una omnes fecere pedem*, Maro &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut εὐνὴ ancora dicitur. *Ancora fundabat naves*. G. — Ita descripsit Solanus: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. L. Bayfio non latuit hic locus de R. N. pag. 619 B. eundem adhibuit La Cerda ad Virgil. Aen. V, 830, multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam eius, Brodaeii sententia ad Anthol. II, p. 208. Ποδῶτὰ λῖνα Lycophroni v. 1015, ubi vide, si tanti est, Meursium & Potterum. HEMST. Achilles Statius ad Catulli Phaeekum annotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum. IDEM in *Addendis*.

in Schol. col. 2. l. 1. Τῷ πνέοντι) Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἀνεμος, ut alibi Noster τὴν πνέουσαν dixit. HEMST.

Pag. 34. l. 5. Τοὺς Ἀλωέως νιέας) Homer. Odyss. A. BROD. Vide D. Hoefchel. ad Origen. in Cels. IV, p. 174, qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Moysen, cum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραφθεύραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πυργου ἀναγεγραφέναι: calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod Origenes opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὀμήρου εἰρηκέναι, nequiquam probaverim. Ante Celsum autem iam diu homines existisse impios, & de numero quidem Iudaeorum, qui narrationes Moysis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque peraeque habendas esse evincerent, ostendit Philo Iud. Περὶ Συγχ. Διαλ. pag. 320 C. Εἴς μὲν οὖν ἔστιν (μῦθος) ὁ εἰκὼς τῷ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὗς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος διανοηθῆναι φησι τρία τὰ περιμῆκιστα τῶν ἑρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιγῶσαι. Recte quidem ut Philo διανοηθῆναι, sic & Lucianus ἐβελῆσαι ἐπιβεῖναι: nam qui revera mon-

tes eos montibus involvisse scripserunt, ab Homero nescio quo iure dissentiunt; siquidem magnus poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo Themistius ἀτοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὁρῶν τινὰς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμούς εἰς οὐρανούς vocat Orat. II, p. 56 B. satis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: Stephanus Ἀλώϊον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἐκτίσαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θράκας: hic iam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror Bérkelium ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud Stephanum: Holstenius etiam, *num* Ἀλωεῖδαι; quin plures insolens forma percussit: ad scriptoris, qui Aristotelem mentitur, de Mundo ista verba p. 1, καθάπερ οἱ ἀνῆντοί ποτε ἐπενόουν Ἀλωάδαι, veriorum esse scripturam Sylburgius observat Ἀλωεῖδαι: idque ipsum iamdudum ante Nansio fuerat visum ad Nonni P. E. I. VIII, 150. idem in Origene tentatum: neque diffitemur, Ἀλωεῖδας dedisse Apollodorum I, p. 29, pro quo non raro Ἀλωεῖδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωεῖδων Pindari Scholiastes habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. Themist. p. 36, οἷους ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί: sed pag. 79, ὅστις ἂν μὴ παρίησι τοὺς Ἀλωεῖδας εἰς ἀποπληξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor affirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωεῖδας: adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab εὐς descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλωάδαι vel Ἀλευάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua Casaubon. ad Athen. VII, 4, & Io. Meursius, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαι: cui suspicioni mirifice favent versus inde ab Aelian. adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloidis attulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. HEMST.

ead. l. 8. Εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔχουσιν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν) Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύ-

την κλίμακα ἔξαινει οἰομένους &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus poeta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicibus evulsam Ossam Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitantes se habituros esse scalam, etiam ad in coelum ascendendum.* IENS.

ead. l. 11. Νὰ δὲ) In Cod. Flor. *νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῇ τῇ θεῶν.* BOURD.

ead. l. 15. Δὺ' ὄντες) *Hic δ' ὄντες pro δὺ' ὄντες μόνον dictum esse manifestissimum est,* inquit H. Steph. App. ad Scr. de D. A. p. 105, additis e Luciano pluribus eiusmodi locis, in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum iudicium Dukeri ad Thucyd. IV, 92. HEMST.

Pag. 35. l. 2. Τοῖν βρεφυλλίοις) Otum & Ephialtem intelligit Luciano. Ad citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, *αὐτὰρ ἐπ' ὅσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον.* BROD.

ead. l. 6. Ἰδιώτης) Ignarus literarum, non rusticus, ut habet interpres. CLER.

ead. l. 8. Οὕτω ῥ. συνετιθεῖς) Nihil est hic, quod magnopere offendat: nescio tamen quo pacto magis blanditur, *ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν· οὕτω ῥαδίως συνετιθεῖ τὰ ὄρη.* Illud autem *ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν* pro *δυοῖν στιχοῖς* non aliter est dictum, quam *ἀπὸ συμκράς δαπάνης, ἀπὸ τροχιλίας ἀνιμῶν* Theophr. H. Pl. IV, p. 76. *ἀπὸ ῥαβδίου οἰακίσεσθαι* Strabo XVII, p. 1184 B. Vide Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 535. Duker. ad Thucyd. VIII, 87. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς διαδέχοιτό ποτε αὐτὸν) Postulare videtur legitimus orationis cursus, *ὥς διαδέχοιτό ποτε αὐτὸς ἐκείνον τὸν Ἀτλαντά· διαδέχαιτο,* ut *ἀναπαύσειεν* αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντά scribatur. HEMST.

Pag. 36. l. 5. Ἐχειργάσμεθα) Veteres edd. *ἐχειργασάμεθα.* B. 2. S. & A. *ἐχειργασάμεθα.* Sed genuinum est, quod reposuimus. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Τῶν κρανίων) *Ἄν συνετριβέντες τὸ κρανίον;* placet. GUYET.

ead. l. 7. Εἶγε καὶ ἰδεῖν) Particula saepius eum in modum poni solita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: *conandum est aliquid, & cum nonnullo periculo huc ascendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia.* HEMST.

ibid. Οὐκ ἐνι) *Non licet.* BROD.

ead. l. 9. Φείδου μὴ) Benedic̃t. *Ne pedem in lubrico ponas: im-*
mo, *ne parcas pedem in lubrico ponere.* GUYET.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰ γὰρ πρὸς) Amst. ed. ἡ γὰρ & ἐνέτρι-
ψα τὴν λ. quod ne Graecum quidem est: utrumque recte lege-
batur in libro Vossiano, consentiente Thoma Mag. in Ἐπαθον
τὴν ψυχὴν. HEMST.

Pag. 38. l. 1. Δίμνην) Mare. BROD.

ead. l. 14. Ὅτι γελῶν) Hic iterum ὅτι male coniungitur, ubi
legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῶν ἴσcribe ὃ, τι. *Et rogabas me, quid*
viderem. Plane sic in Florentina. Apud Homerum quoque Il.
A, 64, illud ὃ, τι perperam coniungitur: "Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσ-
σον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπὸλλων. Sed ἴσcribe, "Ὅς κ' εἴποι ὃ, τι τόσ-
σον &c. *Qui dicat, quid* (ob quam causam) *adeo iratus sit Apol-*
lo. Ita distinctum hunc Homeri locum olim lectum fuisse, li-
queat ex Hesychio, non aliter haec verba referente; qui ipse
quoque una literula multatus est, "Ὁ, τι τόσον, διότι τοσούτον
lege ex Homero τόσσον. IENS.

Pag. 39. l. 2. Ἐς τὴν ὑστεραίαν) Haec in libris publicatis in-
terpunctio sequentibus annectit; nec dissentiant interpretes:
ego contra censui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν iungi oportere:
huic ergo distinctioni versio quoque respondet. HEMST.

ead. l. 15. Ὅφρ' εὖ γινώσκης) Homer. Il. E, 127. BROD.

ead. l. 16. ΧΑΡ. Τί ἐστίν;) Vereor, ne praeter Luciani vo-
luntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc in-
commodè Charonti tribuitur, est assignandum; quid enim
aptius, quam ut recitatis Homeri versiculis statim quaerat,
τί ἐστίν; ἥδη ὁρᾷς; HEMST.

Pag. 40. l. 1. Ὡς πρὸς ἐμὲ) Si mecum componatur. BROD.

ead. l. 2. Προδιδάσκέ με) Quorsum spectet προδιδάσκειν,
quidve Charon ante doceri velit, non capio; quandoquidem
acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud experit,
quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercu-
rius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur
in προ nescio quid haerere vitii. HEMST.

ead. l. 4. Ἀμελέτητον) Scriptura optima, quam P. L. & ed.
I. exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsan po-
tuerat, ut Mss. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Iuntinae aucto-
ritatem sequi dubites, vide Ἀλ. cap. 18, & Παρσ. c. 60, ex
quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile
perspicias. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς περ τριώνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαينαν) Cum
vertisset Mosellanus, atque tridente velut unco quodam hamo inie-

ἔδο, contraxit Benedictus, & iniecto tridente tanquam quodam hamo. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus, τορύνην passim ab Grammaticis exponi κινήτηριον τῆς χύτρας; quod & commodissime & facete ab ridiculo Luciano & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset eius olla culinaria. GRON.

ead. l. 14. Τορύνην) Tudiculam. BROD.

ibid. τὰς θυέλλας) Sumta sunt ex Od. E, 291; ubi pro—πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας videri poterat legisse Lucianus, ὀρόθυνε θυέλλας: sed memoriter haec, verbis non annumeratis, citasse Nostrium credo: quae etiam est causa, cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem. Nicetas Man. Comn. II, p. 109, ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδες καὶ σύρτεις, αἱ κύμα ὀρθὸν ἐπαίγίζουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπαγκοῦντο καὶ ὀροθύνοντο. HEMST.

ead. l. 15. Ὀρόθυνε) Ex Homero emendavimus, quod in omnibus legebatur ὀρόθυνε. SOLAN.

in Schol. l. 1. Τορύνον) L. τορύνην & ita legisse Excerptorem video. SOLAN. Non aliter in V. sed quid sibi velit Scholiafles, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου στρογγύλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμβὸν &c. quod si τορύνην exponit, scribendum potius fuerat ἢ τι σκαμβὸν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέ ποτ' ὀρθὸν, ut apud Suidam legitur & Mich. Apostolium, vel, ut in App. Vatic. C. III, n. 100, τὸ σκαλὸν (eum in modum refingo σκαλὸν) ξύλον οὐδέ ποτε ὀρθοῦται. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? HEMST.

Pag. 41. l. 4. Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.) Id est, cum ipsa Scylla & Charybdi &c. GUYET. Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum traiceret, tempore incidisse gravein tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne interpretem sequi vertentem, Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit, & statuere, Homerum, ubi ἀνοστον πλοῦν navigaret, illuc, unde negant redire quemquam, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam?

Quo quid pote infulsius? Non intellexit bonus Noster, τὰ ἀπήμεσε τῶν βαφιδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλη, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλη &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. IENS.

ead. l. 5. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου) Haec imago animo Luciani primum non est obiecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur Aelian. V. H. XIII, 22: Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμῶντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμμεσμένα ἀρυόμενους. Vide interpretes ad hunc locum. CLER.

ead. l. 8. Τίς γὰρ ὅδ') Versus ex Iliad. 3. BOURD.

ibid. Ἦὺς τε, μέγας τε) Homer. Il. I, 226. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Γελάτω) Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex Aeliano V. H. XIII, 22, ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim Aelianum tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. CLER. Cum Clerico facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo Perizonius cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba iam fuerant a Fr. Iunio in lucem prolata Catal. Artif. in Galato. Vide praestantiss. Fabricii B. G. I, c. 7, § 1. HEMST.

ibid. l. 8. Ζ' γὰρ καὶ στ' στάδια) Errat Scholiastes. Octo stadia miliare conficiunt. SOLAN. Καὶ στ', quae deleri volebat Solanus, intelligenda sunt καὶ ἡμῖν perfimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile Scholiasten erroris absolvent, quae disputavit Dodwellus Diff. de Per. Anon. Eux. Mar. § 4, 5. HEMST.

ibid. l. 11. Φασί γ' αὖ &c.) Ip vicem peccatorum ed. A. φασὶν αὐτὸν — στύλον τροπιδίων — ἑταίρους τε — ὑπεξαγεῖν genuinas Vossii membranae lectiones restituiimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ὑποβάντα) Strabo VI, pag. 263 A. ὑποδύντα. SOLAN.

ibid. l. 8. Κορυῶ μεγάλῃ) Adde ex Strabone ἐσσηνομένῃ. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἀφύκτω) Vitium V. ἀφύκω bene correctum fuit in ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode verus interp. ad lb. Ovid. v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad Scho-

liaetae nostri narrationem accedit Gell. N. A. XV, 16. Verum Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 369, dum concinnae brevitatē sophisticum acumen affectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφηνωθείς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκίας ῥώμῃς πειρᾶσθαι, σφιγκτῷ θανάτῳ τὸν βίον μετέλλαξεν. HEMST.

Pag. 42. l. 5. Μηδὲ ξυνεῖς) Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίσαι, parum adiuventi, me iudice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso Luciano haeret culpa: non enim aequae semper stilius, quamvis attentō, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. HEMST.

ead. l. 8. Τί οὖν;) Vide, quae notavimus ad pag. 157, l. 12. HEMST.

ead. l. 13. Ἐμπίδα) Male ἐλπίδα. BOURD. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit Bourdelotius, sed pro ὥπως, quod in editis est, scribendum ὥπως οὐχ ὥπως est nedum: usus etiam est in Prometheo & alibi. GRAEV. In B. 2. quam secutus videtur Bourdelotius, mendose legebatur ἐλπίδα: at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἐλασεῖοντι ἐπὶ Λ.) Ingenio Luciani facetissimisq; iocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen eius dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admisit, excusandum putem. Sane mallet, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius maioremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul conspirant, prius aliquot annis, quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Croesum Lydosque succubuisse. Si Xenophon in hac causa testis idoneus placer, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigesium, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto & quinquagesimo, Babylonem in primo & sexagesimo. Utcunque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, Lucianum, dum haec scribebat, ad historiae veram seriem animo fuisse minus attentō: potuisset alioqui, si eam in

curam paulo diligentius incubuisset, & ingenio simul servire, & rerum gestarum fidei. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Loquendi formulam illustravit Iensius ad N. Δ. p. 157, l. 8. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit Strab. XIII, p. 928 Β. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεώτερα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dederō) ἀρχαία δ' ὅμως, ἀκραν εὐερκῇ ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, & prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem, ex pellice sibi natum, ea sola parte, quae penitus inaccesa videbatur, circumferre neglexisset: Herodot. I, 84, ex quo Dionis Chrysostomi non intellectum Casaubono locum egregie declaravit Henr. Valesius ad Exc. Nicol. Damasc. p. 68. Adversus Cimmericos, deinde & Athenienses diu post tuta stetit: Herodot. I, 15, V, 100. Cuius arte capta fuerit a Cyro, tradidit Herodotus: ab Herodoto tamen nonnihil abit Xenoph. K. Π. VII, p. 107, ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀποτομώτατα δοκούντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem Luciani murum servari velim. A Polyaeo duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII, c. 6, § 3, quem habeat auctorem, ignoro; posterior § 13, perinde a Frontino descripta III, 8, § 3, a Ctesia fluxit, ut ostendunt eius Excerpta p. 635, v. 30. Sed Croesi filiae Nanidis opera, pactis Cyri paupers legitimis, arcem esse proditam cecinerunt Licymnius & Hermesianax, teste Parthenio Erot. cap. XXII, quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides, lectori ius arbitrandi facio: ita vero Parthen. περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἀκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunissimum: Polyaeon. IV, c. 9, § 4: Σέλευκος τὴν Σαρδέων ἀκραν ἐπόθει (ita legendum iudico pro ἐπόθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαύρους Θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτον θησαυροφύλακα λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἀκραν ἐχυρὰν οὔσαν ἐλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrufi, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI, c. 49. Arx autem urbi adiungebatur per Πρίονα, (nomen a figurae similitudine sumtrum autumo) cuius τεῖχος ἀφυλακτούμενον cum Lagoras Cretensis observasset, sollerti consilio viam expugnandae post diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat Polyb. VII, pag. 705, meminitque

τῆς προὔπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν Σάρδεων ὀχυρότητος. Arcem Charon Lampfacenus vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλῆϊον, referens Athenienses Ionibus opitularos εἰλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα χωρὶς τοῦ τεύχους τοῦ βασιλῆϊοῦ verba nobis descripsit Plutarch. Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861 D. HEMST.

ibid. τὸ τριπλὸν τεῖχος) Ἐχουσιν subaudio. BROD. τὸ περιβεβλημένην, aut quid simile desiderari videtur post τὸ τεῖχος. GUYET.

ead. l. 10. Σόλωνι) Ne quis hic forte ficta suspicetur, quae de Solone cum Croeso habet, adeat Plutarch. in Sol. & Herodot. l. pag. 7, ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Croeso Solonem audies. Meminit & Diogenes Laërtius illius colloqui p. 12. Menagius tamen addubitat ob rationem temporum. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Οὐδ' ἐν ἀγεννέσι) Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantissimo, cuius summa ferebatur apud Graecos sapientiae fama? Herodotum adumbravit Noster, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδ' ἐν ὑποθαπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἔοντι χρυσάμενον λέγειν &c. Inhumanius est, neque Herodoteum, quo statim Solonem impetit Croesus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatissimi iudicio Solonis sunt pronuntiat, Lucianus invertit: Tellus priore, posteriore loco iuvenes Argivos posuit Herodotus, sive aequum existimans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet, sive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum secutus: Charon certe mox, simul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoscit eos τοὺς ἅμα πρῶν ἀποθάνοντας unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utroque vivente Solone, vel paulo saltem ante, beatam illam mortem obivisse. Κλέωβις autem in hodiernis Herodoti editionibus impressum est; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris annotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui testem Herodotum adhibent, Κλέωβιν appellant; quem scribendi modum necessitate metri probat, quod in Stobaeo legitur p. 603 Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέωβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζευζάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut Suidas ostendit in Κροῖσος· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανῶς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρὶ ἑορτῇ ἐπὶ ἀπῆνης μέχρι τεμένους τῆς Ἡρας haec ab alio fonte sunt hausta, itidemque quod Hyginus tradit, Cydippen, postquam du-

plicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obiisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, *fabulam notam* Cicero vocat, sit narrata, indicium petes a viris eruditissimis I. A. Fabricio ad Sext. Empir. P. H. III, § 231, I. Davisio ad Cicer. T. D. I, cap. 47. HEMST.

ead. l. 4. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα) De his Herodot. I, 32. Plato etiam in Axiocho, vel de Morte. SOLAN.

ead. l. 5. Τοὺς τῆς ἱερείας π.) Lege, XAP. Τοὺς τῆς ἱ. π. venustius enim est haec a Charonte dici, quam a Solone. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ πρῶτα) *Primas*. BROD.

ead. l. 11. Τέλλος) *Telus* in quibusdam Diogenis Laërtii codicibus scribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impressi, excerptis Fl. & I. quae Τέλος habent: sed eadem Τέλλον recte exhibent Ἰστ. β, c. 17. SOLAN. Ad Diogen. L. I, 50, vide Menagium. Τέλος scribatur, an Τέλλος, parum interest: vetusti Graeci literas geminare vix unquam solebant: Σέλλος, Σέλος, Ἐλλος, Ἐλος, Σελλασία, Σελασία, Πελλος, Πελδος, nullo discrimine separantur. Antiqua scriptio delusit interpretem Dionis Chryf. p. 593 D. ut pulchre Casaubonus observavit. Themist. Or. XVIII, p. 211 D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργεῖους νεανίσκους. ubi, tamen si non ignorem, quomodo defendi possit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Respicit Solonis dictum, de quo Aufon. BOURD. Sententiam Solonis, quam Aristoteles argumentis sanequam levibus impugnatur Eth. Nic. I, c. 10, certatim Tragicos imitari monent B. Martin. V. L. I, c. 1, versus Euripidis ex Androm. v. 100, qui sunt ipsius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & Ios. Barnef. ad eum locum & Heracl. v. 865. Cum ergo Deianira Trachinias Sophocleas sic inciperet, Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάνεις, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνοι τις, οὐτ' εἰ χρηστὸς, οὐτ' εἰ τῷ κακὸς, notare operae pretium duxit Scholiastes esse μεταχρονισμόν· μεταγενέστερος γὰρ Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸς Κροῖσον ἀποφινάμενος. Vide Cicer. de F. B. & M. II, 27, & Davif. p. 164. Similes veterum sententias plena manu suppeditabit Stob. Ecl. cap. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἄχρι πρὸς τὸ τ. &c. Dion Chryf. p. 598 C. ὦν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἤλεγξεν. HEMST.

... *Pag. 45. l. 4. Τὸ πορθμεῖον αὐτὸ*) Inepte haec vertuntur,

ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, *sed cymbam ipsam harum rerum iudicio dignam censet* : cum sit, *sed cymbam ipsam existimas esse*, ubi de talibus iudicium fieri necesse sit. GRAEV.

ead. l. 7. Μισθὸν τῶν χρησμῶν) Notum est oraculum, quod iterum tangit Z. Ἐλ. c. 14 & 20, ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud Ciceronem sic existat: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.* SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπώχρον) Infra vocat ὥχρον καὶ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non plane pallidus, sed luteus & flavescens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: Basil. Caesar. T. II, p. 66 B. ὥχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos Sappho ornate dixerat χρυσεύς ἐρεβινθούς in Epit. Athen. II, p. 54 F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πύξον ὥχρους, teste Eustath. ad Il. N, p. 948, v. 45. Eundem habet usum χλωρὸς, sic ut ab ὥχρος saepe minimum discrepet; quod ostenderunt Foef. Oecon. Hipp. & Graevius ad Hesiod. Ἀσπ. v. 231; quam ob rem pari iure auro convenit. Artemidor. I, cap. 79, p. 67, χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσοῦς καὶ βαρὺς. scite Diogenes rogatus, διὰ τί τὸ χρυσεῖον χλωρὸν ἐστίν, ἔφη, ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud Diogen. L. VI, § 1, quasi pallidum foret a timore; quippe notum est Homeri χλωρὸν δέος. Dictum autem sapientissimi canis in iambos redegit nescio quis Comicozum: τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσεῖον; Δέδοικ' ἐπιβουλεύμενον ὑπὸ πάντων ἀεί· existant in Aristophan. Schol. ad Pl. v. 204. Latinis itidem aurum pallidum: notum est illud Statii IV Silv. VII, 15, *Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro.* In Paulino Episc. Nol. ad Nicet. v. 269 legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *calidos.* HEMST.

ead. l. 13. Ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχητον) Importuna his subiicitur nota Bourdelotii, quae plane hinc relegari debet, cum nihil τὸ περιμάχαι & περικαθάραι ad vocem Luciani: ne dicam futiliter citati Casaubonum ad *Theophilattum*, pro *Theophrasto*. GRON. Ex poëta aliquo, Pindaro forsân, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα; aut pro αοίδιμον πάντιμον, ut Ήντ. c. 1. Certe Fl. ἐντιμον hic habet. SOLAN. Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluisssem χρῶμα, vel κτῆμα: sed facta testâ maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἐντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum.

Περιμάχῃτον vero, quod tam acri studio petitur, ut eius possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri prae-
 ripere conetur. Proprie Noster in Tim. cap. 21, περιμάχῃτος
 ταῖς γαλαῖς & Strabo XIV, p. 945, Samos εὐδαίμων, ὡς δὲ
 λον ἐκ τοῦ περιμάχῃτον γενέσθαι. Helenae, quae Luciano οὐ-
 τω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέ-
 σθαι, Vol. II, p. 70, περιβλέπτον καὶ περιμάχῃτον τὴν φύσιν
 ἐποίησε Iuppiter: Isocrat. pag. 211 C. unde περιμάχῃτον εἶδος
 vocatur ab Agatharchide apud Phot. p. 719, v. 34. Haec ipsa
 ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a
 Vulcano nuptiale munus, in mare proiecit εἰπούσα ὅτι περι-
 μάχῃτος ἔσται, ut refert Diogen. L. I, 32. Thucyd. VII, 84,
 καὶ οὐδὲν ἥσσαν ἐπίνετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσσιναίου) ἡμῶν τῶ
 πηλῶν ἡματωμένων, καὶ περιμάχῃτον ἦν τοῖς πολλοῖς non male
 Schol. σπουδαϊότατον, desideratissimum. Demades p. 180, v. 13,
 Athenae τὸ περιμάχῃτον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄστυ
 quod palam Dionys. Halic. imitatur A. R. V, p. 326, v. 16,
 τοῖς περιμαχῃτοῖς καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινου βίου πράγ-
 μασι. Apud Xenoph. Symp. p. 513, v. 30, paupertas πρᾶγμα
 ἥκιστα περιμάχῃτον, res, quam pauci vel nemo valde sibi ex-
 petendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque
 ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: Aeneas Soph. Ep.
 V: Χρυσὸς καὶ ἀργυρὸς καὶ περιφανεῖς ἐσθλῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς
 περιμάχῃτον, ἀβέβαιον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἐσθλὸς, οὐδὲ τῷ
 ἔχοντος ἀληθῶς. HEMST.

ead. l. 16. Τοῦτο μόνον ὅτι) Dilucide Florentina sola, ἔντιμον
 τι ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e
 membranis fluxerit, necne, mihi sane non liquet. Primum
 dubitabam, an idem sensus aequae eleganter minima lectionis
 Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἐν τι μόνον,
 ὅτι βαρύνονται &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam
 lectionem tueri & integram conservare, modo unica tantum
 litera, cuius spatium vacabat, ex reliquis edd. adderetur, εἰ μὴ
 ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fal-
 lor, & perquam opportuna: *Equidem non video, quid in isto au-*
ro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem as-
ferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat. Equi-
 dem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur
 scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudia-
 ri debeat. HEMST.

Pag. 46. l. 7. Ἐκλέγων) Usus est verbo proprio in cogendis
 colligendisque vectigalibus & pensionibus: quare de publica-

nis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλους. Poll. VIII, 114, IX, 31. Harpocr. in Πεντηκοστή. Aeschin. in Timarch. pag. 17, v. 3, μαρτυρίαν τελώνου τοῦ παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem interpreti fecit apud Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 518 E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα — οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν *publicanis succensetis*, non quando vestigal eorum, quae palam importantur, exigunt. Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut Harpocratio ait, quamquam accuratius a Suida duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. Aristides de se T. I, p. 611 B. ἡρέβην ἐκλογεὺς & Capito φόρων ἐκλογεὺς Philoni Πρ. πρὸς Γ. pag. 1020 E. qui postea de eodem homine rapacissimo subiungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλονται τινὰ καὶ πολὺν πλοῦτον ἡθροικῶς· sicut a Demosthene dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινὰ apud hunc rectene Gelenius *quaestorem*, apud illum Canterus *coactorem* verterint, iam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Aeacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea ἐν δαύμασι τοὺς χαλκοὺς ἐκλέγειν Theophr. Ch. Eth. c. VI, p. 30, ad quae Casaubonus hunc Luciani locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὄβολον & p. 32, τοὺς τόκους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκλελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi secus olim ad Poll. IX, 63, n. 70, existimavi reponendum ἐπιλέγειν· quod etsi per me iampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti doctissimo Needhamo: τόκους ἐκλέγων Pollux annotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων Liban. T. I, pag. 793 C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit Dion Cass. XLII, p. 208 D. alibique. HEMST.

Pag. 47. l. 3. Τῶν πλίνθων) Herodoto sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: Euseb. Προπ. Εὐ. V, p. 211 D. Gregor. Nyss. T. III, p. 319 A. τῶν πολυταλάντων τοῦ Κροίσου πλίνθων. Utrumque iungit Themist. Or. XIX, p. 226, ubi Apollinem dicere facit, se Croesum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαντα τὸν σιγκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσῃμεν οὖν, etsi vix quidquam refert, Charonti libens dederō. HEMST.

Pag. 48. l. 1. Τοῦ βελτίονος) Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem Tertullian. de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit Clemens in Paedag. alique Patrum, philosophos, praesertim Stoicos, imitati. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ Ἀνδρῶς) Haec ita sunt scripta, ut Cyrum

priorem arma Lydis intulisse significant : ab omnibus tamen historicis Croesus auctor belli perhibetur, sive fociis Babylo-
niis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret,
crescere rem Persicam ratus. HEMST.

ead. l. 14. Εὐφήμει) Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus.*
Favere lingua dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφη-
μῶ, *faveo* : Εὐφημῆτε, *favete*. Huic verbo contrarium est,
δυσφημῶ. Eadem Glossae: Δυσφημῆ, *infausta loquitur*. CLER.
Formula quaedam solemnis, cum aliquid infauste dictum vel
factum abominantur, & procul a se facessere iubent; in qua
ne ipsum quidem illud ἀνθρώπου incassum ponitur. Celebrem
Sophoclis sententiam refert Theon Progymn. p. 14. is roga-
tus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit :
Εὐφήμει, ὦ ἀνθρώπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὅσ-
περ λυττῶντά τινα καὶ ἀγριον δεσπότην ἀποδράς deprompta
sunt ex Plat. de Rep. I, p. 573 A. ubi pro ἀποδράς peius; ut
quidem puto, legitur ἀποφυγόν· audi Ciceronem interpretem
Cat. mai. § 47: *Dii meliora: libenter vero istinc, tanquam a domi-*
no aggressi ac furioso profugii. In Arriani Epiict. III, 5, p. 274, So-
crates καθ' ἡμέραν χαίρει παρακολουθῶν αὐτῷ βαλτιονι γυνομέ-
νω· πρὸς τί; μή τι πρὸς λεξείδια; ἀνθρώπε, εὐφήμει. Apud Pla-
tonem de LL. III, p. 816 E. Εὐφήμει hoc *Dii avertunt: id ne un-*
quam contigerit: & in Conv. p. 1201 E. Οὐκ εὐφημήσεις; Ju-
lian. Caes. p. 330 D. HEMST.

Pag. 49. l. 6. Φωκεῦσι) A quibus multoties spoliatum est
templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Del-
phico bella gesserunt. BROD.

ibid. Βοιωτοῖς) Iustin. VIII, 1. SOLAN.

ead. l. 7. Τυράννη ληστῇ) Excidit particula ἢ, quam repones,
licet Mf. non praeciperet; in quo tamen legitur, ἔρμαιον ἔσθ
ἀνατεθεικὸς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυ-
ράννῳ ἢ ληστῇ· vulgo ἢ τινι τυράννῳ ληστῇ. GRAEV. Illud ἢ,
quod in vulgatis deerat, ex ed. I. & MSS. G. P. & L. resti-
tuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσοποιῶν) Corruptam hanc vocem arbitror:
nam si χρυσῶν πλίνθων scribere noluerit, debuit aut metalla
ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur.
Nisi forsan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυ-
σοποιούς dixerint. Cicer. de Orat. II, 38. SOLAN. Qui sint ae-
tate feriore χρυσοποιοί, quae τέχνη χρυσοποιητική, sive χρυ-
σοποιία, compertum habemus: verum ut Latini aurifices, sic
pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιούς, mihi nondum

liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχῶς; non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. Budaeus etiam, teste Stephano, non alia, quam unius Luciani, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinatur, ut credam, scripsisse Nostrium χρυσοχῶν. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: Diofcorid. V, 173: Εὐρίσκεται δὲ τις ἐν τῇ Σαμῖα γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχῶς χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβούν. Clem. Alex. Paed. II, pag. 190, v. 3, λύχνος κεραμέως οὐ χρυσοχῶν ἔργον· vide Hefych. in Θερμαυστρίῃς, Suid. in Χαλκεύς, qui hoc nomen etiam χρυσοχῶν complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribuntur, χρυσοχοῖα: Polyb. apud Athen. V, p. 193 D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπέοις εὐρίσκεται καὶ χρυσοχοῖοις εὐρησιλογῶν eadem a Libanio iuncta T. II, pag. 647 C. ἀργυροκοπεῖα τε καὶ χρυσοχῶν ἐργαστήρια. Zenonis Cittiea Clemente locus egregius affertur Paedag. III, p. 297, v. 7, quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπέστα δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοῶν καὶ ἐροπωλίων ἀλυσ· ubi vocem ultimam interpretes dum *caliginem* vertit, ἄχλυσ se legisse, vel saltem voluisse legi, manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo pag. 192, v. 5, & pravam mirificae verbum sribliginem ab editore novissimo, quod miror, impune tulit. HEMST.

ead. l. 13. τὸ δὲ παριστάμενον) *Quidquid ei in mentem venit.* Consule in Cleio Herodotum. BROD. Non bene vertitur, *ea*; quae urgent, libere dicere; hoc enim voluit Lucianus, *mentis cogitata libere dicere*: παρίστασθαι est *in mentem venire, animo obversari*. Plat. in Phaedone: ὥστε μοι παρίστασθαι, ita ut mihi videtur, ut sentio. GRAEV. Iure Graevius in interpretes animadvertit; sed quae notat vir eximius, a Budaeo sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217, 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίστασθαι, *obversari animo, menti esse praesto*, dici solent. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921, — δόξα μοι παρυστάθην· quod itidem frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Aristid. T. III, p. 507 A. εἰ γὰρ ἐκάστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρυσταίνῃ, καὶ τοῦτο πάντες πείσθουσιν. Hinc τὸ παρυστάν & τὸ παρυστάμενον, quod subito menti occurrit, *e re nata cogitatio*. Ctesias in Exc. p. 647, v. 4, Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρυστάμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, *matri quidquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, per-*

πίστιν. Dion Chryf. Or. XII, p. 213 B. *πλείστη μὲν οὖν ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παρίσταν*. Or. XXXIII, p. 410 B. *τελευταῖον ὁκνῶν, μοι δοκεῖ, τὸ παρίσταμενον λέγειν* utrobique peccat interpres: sic autem ille posteriore loco, *cunctatus, opinor, quidquam ex tempore dicere*: non nihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρίσταμένου λέγειν valet, *non meditata, sed subitam & extemporalem orationem habere*: Plutarch. V. Demosth. pag. 850 A. *τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ παρίσταμένου λέγειν*, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν ἐπέρχασθαι enim sive ἐπελθεῖν & παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explanationi conducit, illud per iniuriam in huius sedem nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T. II, p. 297, *ἐπέρχεται μοι δειδιέναι, μὴ πλείον τῶν ἱκανῶν διεiléχθαι δοκῶ* atqui sine controversia legendum esse, *παρίσταται μοι θαρρεῖν τε καὶ δειδιέναι* &c. Thomas Mag. arguit in Παρίσταται ne dicam, orationem nunc incedere splendidiorem. Dion Cass. LXXVII, p. 875 D. de Antonino Caracalla: *τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπερίσκεπτος λαλεῖν* haec Suidas v. Ἀντωνίου p. 234 istum in modum descripsit: *τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προίσταμενα οἱ* &c. Apud Dionem rectius legi, Kusterus pronuntiat: mihi, dummodo refingas *παρίσταμενα*, secus videtur. Praeterea, quod iam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est, accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in Luciano capiendum est. Plutarch. Dion. p. 960 B. *τὴν παρρησίαν ἔφερον αὐτοῦ* (Dionysius Dionis) *μόνου σχεδὸν ἀδεῶς λέγοντος τὸ παρίσταμενον*. HEMST.

ead. l. 15. Πυρὰν) Herodot. I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, Xenophon, quem vide. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Προπαροξυτόνως) Ita V. non προπαροξύτονον, ut ed. A. De accentu vocis ἔρμαιον vide Eustath. ad Od. Π, p. 1809. HEMST.

Pag. 50. l. 7. Τόμυρις) Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex Herodoto & Luciano monstravit Fr. Fabricius ad Oros. II, 7. In Herodoto quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, Suidas tamen eadem historici verba sub utroque Τό-

μυρίς & *Τόμυρις* proposuit; quo indicio patet, hoc aequè atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Cum in Amm. Marcellino XXIII, 6, p. 398, Lindenbrogius exprimi iussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus Henr. Valesius: idque iure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab H. Vossio ad Iust. I, 8, apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros Bongarsius admoneat, Franciscus tamen Oudendorpius, vir accuratissima doctrina praeditus, ad Frontin. II, cap. 5, § 5, *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. Iustini a se collatis, & ple-
 risque optimis Frontini. *Βασιλευούσης Τεμύριδος* Eustathii ad Dionys. Perieg. v. 739, sine dubio vitiatum est. Theon Pro-
 gymn. p. 211, Οὐ γὰρ εἰ Τόμυρις ἢ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέδρα ἢ Ἀμώγου τοῦ Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἐστὶ Κύρου — ἢ δὲ συγχωρητέον, καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος εἶναι ἀνδρείοτερον ab Herodoto alteram, alteram a Ctesia sumfit; cuius in Excerptis p. 635, Ἀμόργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρέδρης, quin idem sit, ac Theonis Ἀμώρης, dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eo-
 que minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a Polyaeo VII, c. 11, § 8, inter eorum re-
 ges Ὁμάρρης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque Ctesiae deb-
 beri, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in Theophilo nomen ad Autol. III, cap. 26, correxit Simson. ad A. M. 3476; cui Fellus obsecutus bene publicari curavit, Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτεσι κθ', καὶ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τεμύριδος ἐν Μασσαγείᾳ, sive potius, quod magis arri-
 det, *Μασσαγετιδὶ* nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non α *μεσσαγγία* facilius oriatur *μισσαγγία* vel *μισσαγκία*, si-
 quidem in Hesychio quoque *Μισσαγγία* istius Homericæ vocis locum occupavit: significat autem *convallē aquosam & palustrem montibus interiectam, quæ delatos inde torrentes recipiat*. Iam multum abest, ut ceteri cum Herodoto conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: immo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt Trogus & Frontinus, ad notas Massageris angustias perductus, ibique, positus in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quæ tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis de-
 prehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut hi-

floricus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισγαγωγείᾳ: huius autem coniecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud Schol. Dion. Chryf. p. 106, τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μούριδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγὴν ὃ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam Hieronym. ad Zachar. c. 1: *Interfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massagetas & Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscunt; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat Strab. XI, p. 780, Polyæn. VIII, 28, Frontin. Iustinum, Amm. Marcellinum, atque alios. Illud enim vero vel in primis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue cum eius aetas in ista inciderit tempora, quibus iam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes annotavit Io. A. Bosius ad Corn. Nepot. de Reg. c. 1. Cur Noster Herodoti fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promptu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo, Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosternens, ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum Xenophontem dederit Humphr. Prideaux ad A. ante Ch. N. 530; ubi egregia doctiss. Driebergius. Dicemus ad Macrobios. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς ἀσκήν) Iustin. I, 8. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀποκτείνας τὸν Ἀπιν) Iustin. I, 9. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπερφρονούντας) Vel Xenophontis in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: Pausan. VIII, p. 690. Exemplum boni civilisque non minus, quam strenui, regis passim apud veteres proponitur. Plato de LL. III, p. 815. HEMST.

ead. l. 17. Πορφυρᾶν) Πορφυρὰν antea scriptum erat, ut & Ἀπαιδ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἐφεστρίδα) Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορημένος legendum. GRAEV.

Pag. 51. l. 1. Ὁ τὸ διάδημα) Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. BROD.

ibid. Δακτύλιον) Notissima doctis est historia, quam Lucianus hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tironum gratiam, quibus ad manum non est Herodorus, paucis narrabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Aegypti rege, ut fortunam *saevò laetam negotio* placet, re tum pretiosissima, tum sibi carissima ita a sese ablegata, ut eius compos nunquam fiat. Is itaque anulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa proiicit. At is paucis post diebus ab eius coquo in eximiae magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum deferitur. Quibus ad Amasim perlati, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab Herodoto enarrata legito lib. III, p. 113 & 131. SOLAN.

ead. l. 2. Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ) In Samo insula: est autem Homericum hemistichium Odyss. A, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τίς εὐχεται εἶναι, ex eo poëtae sumtum est Od. A, 180, Μέντης Ἀγχιλᾷοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι Τίδης aut Odyss. E, 450, ἰκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι. BROD.

ibid. Ἀμφιρύτῃ) Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut iam probe vidit Graevius, postulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Flor. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. 9. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantibus c. 22 legendum, Κάτθαν' ὅμως ὃ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, non ἔλλαχε, ut editum. Similiter in Reviviscentib. c. 48, Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, non μέσοισι, scribendum. Versus is est Homeri 'Il. Σ, 500. IENS. Ἀμφιρύτῃ scribas simplici ρ cum Fl. non duplici, ut in reliquis. SOLAN.

ead. l. 4. Πολυκράτην) Herodorus in Thalia. BROD.

ead. l. 7. Μασιανδρίου) Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur Men. c. 16. SOLAN.

ibid. Ὀροίτη) Dion Chryf. Or. XVII, p. 251: Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ — διαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδ' ἑρᾶδ' αὖ γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου διαφθαρῆναι idem, uti vides, quod Lucianus, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia Herodorus Ὀροίτην vocavit, eam formam post Victorium ubique restitutam volunt eruditi viri: lege notas Io. Davissii ad Ciceron. de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam, a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum iudico, & MSS. duces se-

quor: Suidas neutrum omisit. Ὁρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit Polyæn. IV, 8, § 3; & alterius VII, 13 & 14. De Maeandrio vide ad p. 20, l. 9. Qui Μαίανδρος erat in priscis Herodoti edd. Μαίανδριον fecit ex Cod. Med. Iac. Gronovius. HEMST.

ead. l. 10. Εὐγε, ὃ Κλωθοῖ, γενικῶς) Mf. εὐγε Κλωθοῖ γενικῇ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γεννικῶς, strenue, fortiter. Mox scribe νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ ex Homer. Odyss. A, v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herodotum sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. GRAEV. Aut aliter vertendum, quam fecit Benedictus, nempe *generose*; aut scribendum γεννικῶς, ut in Tyrannicida: οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον καὶ γεννικόν. In Pseudomante: πάνυ γεννικῶς καρπερήσας. Nam placuit ea vox auctori. GRON. Γεννικῶς) Sic, ut emendare iusserant viri docti, ed. I. Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικῇ, etiam prave. SOLAN. Quae Vol. I, p, 181, observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea superfedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit vir eximius Laur. Norrmann. ad Thom. Mag. Laudat. Gregor. Nazianz. pag. 167, 168, ubi, postquam de γενικὸς & γεννικὸς egit, ne adverbio γεννικῶς, haecenus sine certo lare ac patrono oberranti, ἀπροστασίῳ fortassean impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit. Ne hic quidem locus eius diligentiam effugit; quo posito, *Iunia*, inquit, γεννικῶς Aldus, γεννικῇ. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσούτῳ) Errorem interpretum perstrinxit L. Bos Ell. Gr. p. 200. HEMST.

ibid. Ἐπαίρεσθων) Ἐπαίρεσθωσαν. BROD. Probanda omnino est emendatio Brodae in Miscell. IX, c. 10, legentis ἐπαίρεσθωσαν. Praeterquam enim quod & in praecedentibus, & sequentibus, non nisi in plurali fit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant locuti; ad Croesum nempe, Cyrum, To-myrin, Cambysem, Polycratem. Hi ut ad altissimum ascendant fastigium, precatur Charon Clotho, quo miserius postea,

& lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velle defendere, possit inferre, Lucianum hic ποιητικῶς uti duali; quo nihil apud Homerum frequentius. IENS. Lectionem optimam ἐπαίρεσθον, utpote Atticam, frustra sollicitant Bourdelotius & Ienius. Vid. Νεκρ. Δ. X, § 2. SOLAN.

in Schol. ἄλλην &c.) Suidas: Παρῳδῆκει, ἄλλην ἥσεν ῥᾶ ἦν sed ea potestas inepte quadrat Luciani loco. HEMST.

Pag. 52. l. 7. ἰδίον τι κ. ἔ. καὶ τὸν πλ. κ.) Huc faciunt verbus Lucilli, quos Laetantius habet Inst. Divin. V, c. 9, quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice: *Nunc vero a mane ad noctem, festo atque profesto, Toto itidem pariterque die populusque Patresque laetare indu foro se omnes, decedere nescquam, Uni se atque eidem studio omnes dedere, & arti, Verba dare ut caute possint, pugnare dolose, Blanditia certare, bonum simulare virum se, Infidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.* Eiusmodi homines egregie describuntur instar apum, quae invicem se pungunt. CLER.

ead. l. 8. ὥσπερ σφήκες) Illa vesparum imago aculeis nocentissimis armatarum ex Aristophanis fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in scenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete Artemidoro II, 22. Hinc sycophantae & vespis comparantur, & aculeis instrui solent: Philostr. de V. A. T. VII, p. 273, v. 27, τοὺς δὲ τοιοῦτους ἀποβλῖττουσιν (editur ὑποβλῖττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλῶτταν. Conferendi sunt Platonis illi κηφῆνες κεκεντρωμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII, p. 716 C. de quibus ad Themist. Or. XXIII, p. 287 D. Petavius. HEMST.

ead. l. 11. ἄγνοια) Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοϊαν, ut qui de ea iam verba fecerit, tum quod ceteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. ἀνοια· reliquae ἀνοϊαι. SOLAN. Florentinum ἀνοια mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immitenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, ἀνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infestat. Ἀνοϊαν equidem, assiduam mortalium comitem & pestem, quamvis me non fugiat Cebe- tis illud poculum πλάνης καὶ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi iungit, hinc remove re nolui: mox autem ideo magis placet, τὸν

των δὲ ἡ ἀνοία μὲν, quod statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens subsequatur: vide tamen c. 21. HEMST.

in. Schol. l. 1. Ὁρῶ) Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba afferat. SOLAN.

Pag. 53. l. 1. Ἐκπλήττει) Ἐκπλήττω, inquit Thom. Magister, οὐ μόνον τὸ εἰς ἐκπλήξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ἀπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit Thomam vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, Luciani verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris edd. vulgatur. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιπεπλεγμένα) P. & ed. I. melius, quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Ἀπὸ λαπτῶ) Νήματος, μίτου, λίνου, subaudiendum. Erasmi in Paroemia, *De filo pendet*. BROD.

ead. l. 6. Κρίσεται) Mallem scripsisset πεσεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγῃς καὶ τ. γ. ἐξακουσθέντος τοῦ πτόματος. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦ βελτίστου θανάτου) Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco Barth. ad Stat. Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Iuppiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον· sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex Pherecyde narrat Schol. Homer. ad ll. Z, 153. Cum Hercule quoque impari proelio congressus Orcus Alcestem remisit, prout docet Euripides in illa fabula, ἀνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843, & δαιμόνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit Orpheus: Hesychio Θάνατος — ὁ σωματοειδὴς θεός. Xenoph. Ephes. III, p. 49, δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς ἔρωτι καὶ Θανάτῳ· scite Lucianus ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles apposuit. In miseris, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat Aeschinis exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature reddatur, ὡς ὀβολοστάτης ἐπιστάσα ἐνέχυράζει τοῦ μὲν ὅψιν &c. Dial. III, c. 9. Paulo aliter Bion se velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζεσθαι aiebat, ὅταν ἡ

μισθώσατα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅτα δὲ c. in illis apud Stobaeum reliquiis p. 19, v. 44, quas ego Teletis esse duco e libro περὶ περιστάσεων depromptas. Multa non aliena dabit Hipparchus Pythagoreus apud eundem p. 573, quorum partem aliquam adscribere iuvat, tum quia cum Lucianeis & sententia, & verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, detergam: πολλῶν οὖν τοιούτων περικρεμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυνόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἱ τινες, ὁλίγω πρρετῶ ἐπιγινόμενα, ἀνθέων τρόπῳ συντόμως μαραίνονται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπώλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασι· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια Εὐρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδ' ἐν αὐτῶν μένῃ, οὐδ' ἐκίνητον, οὐδ' ἐβέβαιον, οὐδ' ἐδιαίρετον. Ceterum quod infra Noster habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, difces ex notis ad Dial. Mort. XXVI, § 1. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπέρετας Orci accedunt ἀπεψίαι καὶ δυσκινήσιαι καθάπερ πρόαγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud Plutarch. T. II, p. 127 D. & p. 128 F. ὑφ' ὧν ἐνίοι μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἥδη θορυβούμενοι συστέλλουσιν αὐτούς. Hipponactis Scazon apud Etymol. p. 539, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγελός τε καὶ κῆρυξ. HEMST. Pag. 55. l. 12. Ἀπίοι) Melius ad ἔξει conveniat ἄπεισι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. HEMST.

Pag. 56. l. 1. Ἐπτέτης) Perperam in omnibus editionibus legitur ἐπτέτης pro ἐπταέτης. GRAEV.

ead. l. 2. Ἀλλὰ τὸ αἵτιον) Hoc sane in causa est. BROD.

ead. l. 5. Ἀφ' οἷας αὐτῷ κρ.) An scribendum? ἀφ' οἷας αὐτὸς κρόκης ἐκκρέμαται. GUYET.

ead. l. 6. Αὐτῷ) Ὑπὲρ Πένθ. § 15, οὗθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδύτα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755 E. ἐπιφανῆσαι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιοῦ καὶ σαφροῦ κρεμαμένοις στήμονος· sic Demades Antipatrum senem designabat. HEMST.

ead. l. 13. Τίς αὐτῶν) Αὐτοὺς forte. GUYET.

ead. l. 14. Ἐξω τοῦ ἀβεβαίου) Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diffusus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. Tacit. H. I, 15, 7. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡς φῆς) Haud minus est, quam quod in edd. exstat, incommodum ὥς φασιν· quorsum enim referas, aut

quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Croeso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβέβαιον καὶ ἀμφίβολον τῆς τύχης. Immo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἦν γοῦν — τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inferueris enim c. 15 post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii sollertia iam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subiectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie faveat totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῆς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quamquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, cum magnos reges inopinato fortunae impetu everfos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. Dion autem Chrysostomus quae scripsit in Charid. p. 302, 303, omnino digna sunt, ut cum Luciano componantur. HEMST.

ibid. Φασίν) L. In reliquis φῆς. SOLAN.

in Schol. Ἀγγέλων) Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. SOLAN. Quorsum haec spectet annotatio, non intelligo. Primus enarrator forte structuram expedire voluit: ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιβυτῶν ἀγγέλων τε καὶ ὑπὸ πρετῶν, οὓς εἶπον· quam suspicionem iniiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta. HEMST.

Pag. 57. l. 2. Ἐὼ πένθη) *Praetereo luctus.* BROD.

ead. l. 3. Ἐξ ἰσοτιμίας) Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. GUYET.

ibid. Ὅπου δὲ &c.) Ὅπου δὲ forte. GUYET. Non possunt his verbis respondere, quae eis Latina appinxit Mosellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recensere mala, quam & privatorum. Neque enim in his Graecis tale quid agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanus circumludens: quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigeret, quam quae sunt privatorum; qualis comparatio prorsus non exstat in Graecis. Verto: Cum, vel, ubi vero haec sint regum mala, opportunum, vel, praesto est colligere, qualia sint privatorum. GRON.

ead. l. 4. Λογίζεσθαι) Chrysostom. Hom. ad Pop. Antioch. XVIII, 274, 2: Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεῦσιν ἀθυρίας ἀναγκαίαι, ὅσα τῇ βασιλείᾳ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεία οὐκ ἂν ἄλυπον
Lucian. Vol. III.

ἐργάζεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βιωτικῶν οὐδέν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο — χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. SOLAN.

ead. l. 8. Πομφόλυγας) Ex Homero postea vocat φύλλα, φυσαλλίδας, φύσημα. BOURD. *Homo bulla*: eoque magis senex, inquit Varro de R. R. I, c. 1, annum agens octogesium. Erasmus in isto adagio & Luciani nostri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν διακωνῆς φυσιωμένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appositam habet Suidas: ὡς περ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερφηάου ὄλλυται μετὰ θάνατον. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπέσβησαν) Σβεन्नύω. Hinc adagium: *Homo bulla est*. BROD. Id est, ἀποσβῆναι εἰῶθαι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens H. Stephanus App. de D. A. p. 144, hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari iubet, cum Noster usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξερράγησάν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, II. Casaubon. ad Diogen. L. I, 71, ad Pers. Sat. II, 5, ubi tamen quando libabit alteri lectioni libavit ideo praefert, quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci, viro magno non assentior: Fr. Nansius ad Nonni P. E. I. XI, 73, I. G. Graev. ad Hesiod. 'Ε. καὶ 'Η. v. 185, & denique P. Horreus ad Aeschin. Dial. I, p. 28. HEMST.

in Schol. Εὐφυνές) In V. & A. ed. ἐμφυνές: quod tanquam alienum in hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non dubitavi. HEMST.

Pag. 58. l. 5. Φύλλοις) Homer. Il. Z, 146, Οἷη περ φύλλον γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν & Φ, 464, — οἱ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μὲν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν —. BROD. Decantatissimum Glauci dictum apud Homer. Il. Z, 146, passim veteres laudant. Simonides dolet, saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud Stob. p. 530, v. 53, "Εν δὲ τὸ κάλλιστον Χίος εἰπεν ἄνθρωπος, Οἷη περ φύλλον γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Πάυροι μὲν θνητῶν οὐασὶ δεξάμενοι Στέρνοις ἐγκατέθεντο —. Neque hoc fugiebat Aves Aristophanis v. 686, ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλον γενεᾷ προσομοιοί &c. ubi vide Scholiasten, & Iunii Adag. in *Folius similes homines*. HEMST.

ead. l. 11. Παμμέγεθες) Ut Plauto *exclamare maximum*; quod notat Davif. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. Νεκ. c. 9, & περὶ Πενθ. c. 19, παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum L. Bos Exerc. Phil. in I ad Timoth. VI, 7. Tatian. p. 64, Διόπερ, ὡς Ἕλληνες, κεκραγὸτος ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατακούσατέ μου. HEMST.

Pag. 59. l. 10. Οἶδν περ Ὀδυσσεύς) Homer. Od. M. BROD.

ead. l. 13. Ἡ Λήθη) *Lethes fluminis aqua.* BROD.

Pag. 60. l. 1. Ἐμβόησμεν) Sic omnino legendum, non ἐμβόησαιμεν, ut in libris est. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10, & sensum huius verbi Πένθ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 2. Περιττόν τοῦτο λέγειν, ἀἴσαι) Ne quem offendat haec constructio, videat eius exempla ap. F. L. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 186, ubi & observat referri ad τοῦτο, collective, ut in Aeschyl. Persf. 217, Εἰ ΤΙ φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ ΤΩΝ ΔΕ ἀποτροπὴν λαβεῖν. Et Xenoph. VII K. A. p. 243 ult. ΣΠΑΝΙΑ δὲ ἔχοντες ὅΤΟΥ ὀνήσεσθε. Demosth. in Lept. p. 302, Οὐκ ἔστιν ὅΤΟΥ οὐ τυχ εἶν ὧΝ ἐβουλήθησαν. Et illud Luciani etiam addit, non male: etsi enim id posset construi, λέγειν ἀἴσαι, τοῦτο περιττόν ἐστι, tumque nihil singulare haberet; tamen alterum non displicet. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποσπάσαντες) P. & ed. I. pro vulgato ἀποστάντες. SOLAN. Ἀποσπάσαντες quid causae sit, quare admiserim, luculenter patebit ex notis ad Vol. II, pag. 60. praeterquam enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatissimum ἀποστάντες mutare aggredia- tur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi potest ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi sedem invaserit. Aristid. T. III, p. 577 A. πολὺ τῆς ὀχθῆς ἀποσπᾶσας τοῦ ποταμοῦ. Poll. Praef. libri V, εἰ μέλλει καθαιρῆσαι τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου: quae Kuhnius ab interprete perperam intellecta recte exposuit. HEMST.

ead. l. 11. Ἐν ἔτι) Scribe ἐν ἔτι. BROD.

ead. l. 13. Θεάσασθαι) Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. SOLAN. Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studio an imprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπὶ θοὺν θεάσασθαι: tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sode-

lem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem huius libelli imminuat. HEMST.

ead. l. 14. Ἡρία) Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. Suidas & Harpocration docent, ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἑκκλ. c. 15 habentur. SOLAN. Lucianum testem citant Herald. in Salmast. Obs. ad I. A. & R. II, c. 1, § 15, & Reines. ad Inscr. Cl. VII, n. 28. Ἡρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari, H. Valesius indicavit Not. ad Harpocr. pag. 88. Ὅρια similiter & ἡρίων violatorum ἡρίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸ τῶν πόλεων) Recte: nam intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri, ut Paulus ait lib. I Sent. Rec. T. XXI, § 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide Th. Marcilii Interpretam. & quos ad Ciceron. de LL. II, 23, indicavit doctiss. Davisius. HEMST.

in Schol. Ὡ γεννάσαι] ὧ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. SOLAN. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dislentiret, restitutum iverat vir doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. HEMST.

Pag. 61. l. 2. Τί οὖν ἐκεῖνοι στ. τοὺς λ.) Multa in hanc sententiam dixerunt veteres. Vide Comparationem Menandri & Philemonis, & quae ad eam habet Dan. Heinsius in Variis Lectionibus Rutgerfianis. CLER.

ibid. Στεφανοῦσι) Huius moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30, Ἑκκλ. c. 12, & Athen. XV, p. 679 D. eamque coronam dictam fuisse πόθον. SOLAN. Appositum est Anth. II, c. 47, Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου, Μὴδὲ τὸ πῦρ φλέξης· εἰς κερὸν ἢ δαπάνη. Ibi Brodaeus, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium Luciani locum adscripsit. Stratonis Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν Αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέροις. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerationisque mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. Nostri quoque meminit Heraldus ad Martial. X, 61; & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt? Theophrasti locum de πύθῳ pro-

ductum ab Athenaeo reperies Hist. Plant. VI, 7, p. 130; sed deterius editur, ὃ χρώνται περί τε τάφους, quod auctore Athenaeo refingi debet, ὃ χρώνται πρὸς τοὺς τάφους. Plinium, dum vertit H. N. XXI, 11, p. 706, qui fere nascitur in tumultis, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὃς δρᾶται περί τοὺς τάφους, verum minime probandam. Usu & significandi potestate non multum distat Ἐρως, ὃ στέφανος παρὰ Νικαεῦσιν ἐκ πάντων ἀνθέων τοῖς νέκυσι παλούμενος, teste Etymol. p. 379, v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, ad coronandos mortuos vendi solitus: nihil succurrit, quod aequè commodum videatur, ac πελοόμενος. HEMST.

ead. l. 4. Καίουσιν — δειπνα) Hoc est nempe, quod περίδειπνον vocant, Latine silicernium, & exsequium, & καθαγίσματα. Vide Πέθ. c. 9 & 19, & Δημῶν. c. 33. SOLAN. Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogi ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσαν καὶ τὸν καπνόν. Cornutus Eliae Vineti ad Pers. Sat. VI, 5, Nam in funeribus coenam deliciosam (δειπνον πολυτελές) apparare solebant, quae ad rogi allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat, dicens, (Aen. VI, 225.) congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo. Vide Theod. Marcilium & Kirchmann. de Funer. Rom. IV, c. 4, 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea silicernium: primum coena, quae infertur Diis manibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant, teste Donato ad Terent. And. A. IV, Sc. II, ubi cernere sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc usu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulisque, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περίδειπνον ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἄπτειν ἐν πένθει οὐ δέμεις, Scaliger ad Festum acute detexit, silicernium auctorem eum dici voluisse, quasi selucernium: nam Ian. Gulielm. Verif. III, 12, arbitratus literulae mutatione recte restitui λίχνους, miram errorem committit, ἄπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἄπτεισθαι & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse, coenam hanc funebrem a Luciano denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 28, εἰκοὺς γὰρ τότε στήλη ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι

καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα· prorsus ut Augustinus a Kirchmanno citatus: *parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat; quod praestat ventri, imputat pietati*. Varro Meleagris apud Nonium p. 48: *Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus*: quae nec Heraldum fugerunt Digress. I, c. 18. Ideo suspectum habebam καίουσι, tanquam errore natum ex αίουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus Vol. II, p. 346, vel potius ex δαίουσι: non enim tantum δαίειν γάμους, quod Euripidi familiare, notante Barnefio ad Iphig. in Aul. v. 123, & Hel. v. 1455; sed & δαίειν τάφον dici solet. Menecrates apud Dionys. Halicarn. A. R. I, p. 38, ὁμῶς δὲ τάφον αὐτῶ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολέμεον τῇ πάσῃ· ita legendum, non γῆ· absurde vertunt, *exstructo sepulcro*; cum oportuisset, *epulis ipsi funebribus apparatis*. Haec olim: nunc, si quis, fervata lectione vulgari, rationem priorem sequi maluerit, haud obnitar. HEMST.

ead. l. 8. Πεπιστεύκασι) Festo quodam & statō die, qui νεκρία dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis fursum remeare credebant. Huius loci non meminit Castellanus, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII, 682. Alia in eam rem testimonia qui volet, Meursium adeat ib. 884, 824. Eustath. ad Od. I, κατακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρίς, καὶ δέεσθαι ἀνελεῖν, ὡς μετὰσχοιεν δαιτὸς, Bithynorum mos peregre defunctis. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς οἶόν τε) Ed. I. P. & L. ὡς οἶονται pro his habent: sed cave muraffis. SOLAN.

ibid. Περιπετομένας) In diversa hic abeunt edd. Parisiensis habet περιπεπτομένας· reliquae περιπεττομένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro exstet. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάγον αὐτοὺς) Leg. κατάγοντι αὐτούς. BROD.

Pag. 62. l. 5. Κάτθαν' ὁμῶς) Parodia ex his Homeri II. I, 319, versibus: Ἐν δὲ ἱῇ τιμῇ ἤμεν κακὸς, ἥδ' ἐ καὶ ἐσθλός, Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἄεργος ἀνὴρ, ὃ, τε πολλὰ ἐοργός. BROD. Homer. Odyss. BOURD. Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παρρηδούμενος contexuit. GRAEV.

ibid. Ἐλλαχε) Ex Homero hanc vocem emaculavimus. Vid. II. I, 319, unde potissimum hi centones confarcinati. B. 2. & P. recte ἔλλαχε, ut edidimus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν δ' ἱῇ) Consentiant edd. nostrae: in Homero Barnefius dedit Ἐν δὲ ἱῇ, quoniam istius vocolae syllabam primam poëta nunquam producit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμεννὰ κάρνη) Odyss. K, 521. BROD.

ead. l. 10. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.) Odyss. Λ, 538, 572. BROD.

ead. l. 13. Σίγειον) *Duo sunt Troiae promontoria*, inquit Servius, *Rhoeteum & Sigeum*. De hisce vide Strab. XIII. VORST. Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diffita promontoria notissimum est tumulis inclaruiffe hoc Achillis, illud Aiakis: neutri cultus honoresque heroibus tributi defuerunt. Serv. ad Virgil. Aen. VI, Rhoeteo in litore] *Ubi erat asylum Aiakis, sicut in Sigeo Achillis*. Vide Brodaeum ad Anth. I, c. 5. Ep. 23, & III, c. 14, Ep. 7. De Achille Quint. Calaber tantum III, 738: — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφοβόλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου. signatius de Aiace V, 654: — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηίδος οὐχ ἑκὰς ἀκτῆς. prorsus ut Antipater, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπ' Ῥοιτησίην ἀκταῖς. Dausqueio ad posteriorem Calabri versum fraudi fuit prava, quae edd. inhaesit, Plinii interpunctio V, c. 30, sed iampridem a magno Pintiano verissime correctā. Miror, cur If. Vossius ad Melam I, c. 18, erroris Plinium incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem Salmasio placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset Seneca Troad. v. 1122 in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhoeteo: verum poëta tractum illum ponti sive Rhoeteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo iure fecerit. Praeterea nec Vossium probo, cum Salmasii medicinam in eiusdem regionis descriptione Straboni adhibitam p. 611 G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut Dausqueius etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione. Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: Philostr. Her. p. 739. Aiakis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa herois vivi statura aestimari poterat: Pausan. I, pag. 86. HEMST.

Pag. 63. l. 6. Διαψύξαι) Nicias apud Thucyd. VII, c. 12, τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαψύξαι. ibi commode Luciani locum annotavit praestantiss. Dukerus. Mirum, ni Scholiastes exponens διακαθάραι legerit διαψῆξαι, prout ψύχειν & ψῆχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in Thucydidis verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est, si aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, & humore

falso infectae vitium contraherent : ideo subductae sicca-
bantur, quod non tantum διαφύξαι, sed etiam mox deinde
ἀποξηρᾶναι dixit Thucydides. Apud Graecos ἀναφύχειν &
διαφύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, foli exponere:
quae commaduerunt, ad solares radios flatuque venti oppan-
dere: scire Plutarch. Themist. p. 127 B. τὰς αὐλαίας διαβρό-
χους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam peni-
tus imbiberant) ἐκπετάσαντες ἀνέφυχον· hinc Ἀναφύξαι, ἀνε-
μίσαι Hefychio, & Ἀναφύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi du-
bium est, quin pro Ἀράφω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν,
refringendum veniat Ἀναφύξω, aut, si literarum ordinis accu-
ratus habenda sit ratio, Ἀναφυχώσω, licet usus verbi ἀν-
άπτειν me non praetereat. Aelian. Ep. I, Διαφύχοντι μοι πρὸς
τὴν εἰλην τοὺς βότρυς· immo quam late pateat haec significan-
di species, docuerit Strabo XVII, p. 1137 C. Nili naturam ex-
ponens: ἐν ἐξήκοντα δὲ ἡμέραις τελέως γυμνοῦται καὶ ἀναφύ-
χεται τὸ πεδίον. De navibus, quae subductae ad aërem & ven-
tum siccescunt, utrumque verbum aequè usurpari solet: He-
rodot. VII, 59, ἐς τοῦτον τὸν αἰγυιαλὸν κατασχόντες, τὰς νέας
ἀνέφυχον ἀνεκύσαντες. Xenoph. Ἑλλ. I, p. 259, v. 1, Lysan-
der ἀνεκύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς — ἡσυχίαν ἤγεν ἐπισκευά-
ζων καὶ ἀναφύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis
cum non potuisset νεωλῆσαι μηδὲ διαφύξαι τὸ σκαφίδιον, me-
rus erat, ne cymbula curae necessariae experts plane corrumpere-
tur. Deinde haec verba norant ventilare, in aëre succutere:
Hefych. Ἀναφύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui ca-
piat, stabello moto, ventulo facto refrigerare. Theophr. apud Har-
pocr. in Κέγχρεών· τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαφύχειν
non aliter intelligendum puto in Xenoph. K. Π. VIII, p. 125,
v. 18, de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἰστάν-
τες καὶ διαφύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam
διαφύχοντες, pertergentes seu detergentes, vel, pecuniam suam
fricantes, ut aeruginem avertant, quod post Henr. Stephanum in
Thef. Tan. Faber ad Timonem libenter se legere proficitur,
mihi quidem multum abest, ut approbari possit. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Νῖνος μὲν, ᾧ πόρρωθεν, ἀπὸ λωλὲν ἦδ η καὶ οὐδὲν ἔχοντος
ἔτι λοιπὸν αὐτῆς) Lucianus cum fuerit Samofatenus Euphratis
accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, & mirum fo-
ret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, si
aliquod eius vestigium remansisset. At quid faciemus Tacito,
qui lib. 12 Annal. de expeditione Meherdatis sic ait: *sed capta
in transitu urbs Ninus, vetustissima sedes Assyriae.* Sed & Stra-

boni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16 ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν, *Ninus statim post eversum Assyriorum imperium evanuit; vel apparere cessavit.* Ergo contra Strabonem Amasenum & Lucianum Samosatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine, & eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima & populosissima illa urbe, quae fuit suo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cuius nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon sedem Assyriae regum cepisse, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites iactabant se Tanaim usque pervenisse, cum ab eo fluvio abessent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Helleponti vel bellum gesserunt, vel negotiari sunt, audiivi saepe, asseverantes, se vidisse antiquae Troiae ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua Paulus Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas videbant, non Troiae, cuius iam tempore Strabonis nulla exstabant vestigia, ut ait ille lib. 13, οὐδ' ἐν δὲ ἔχρος σῶζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορημένων τῶν κύκλῳ πόλεων, οὐ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνεχθῆσαν. Ἀρχαία νακτα γ' οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγείον ἐκτεχίσαι, id est, nullum enim vestigium restat antiquae urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus everfis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archaeanaitem a iunt Mitylenensem Sigeum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis. Urbs igitur, cuius nullum vestigium exstabat tempore Strabonis & Augusti, sub quo Strabo florebat, non poterat exstare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in literis virum castigare, qui eo, quod Ammianus Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad Eusebium, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat aetvo Ammiani*

Marcellini. Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis Samuel Bochartus in suo Phaleg. lib. 4, c. 20. ad eum te remitto, lector, & fileo. PALM. Non cogitavit Lucianus, se antea finxisse, colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri maioris, cuius proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet Herodot. I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἶπης, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fuerit; sed dumtaxat tempore Luciani. CLER. V. Bochart. Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam, ait etiam Strabo l. XVI, p. 737. Sed tamen & Tacitus sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13: *Capta in transitu urbs Ninus vetustissima, sedes Assyriae*: & Ammian. XXIII, 6: *In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* &c. & Philostrat. p. 23. Restaurata igitur Ninus est, exstabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Croesi aetate sermo est, quo extinctam fuisse etiam Strabo testis est luculentus. Haec fere Olearius ad Philostr. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν ἔχνος &c.) Ninum & Mycenae ἡρημῶσθαι πανωλέθρους testatur Pausan. VIII, pag. 668; quod integrum caput tertium & trigesimum cum Luciano conferendum est. Mycenae, inquit Strabo VIII, p. 571 D. χρόνοις ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μὴδ' ἔχνος εὐρίσκεσθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cuius everasio Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper reffloruit: vide Th. Ryckium ad Tacit. Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Hae Deī, dices, coelo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, cum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe iaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro Regnaque summo Scaligero placuit *Regia*: mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque*: de Athenis Neptūnus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in dirione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices peius quam Ilion desertae. *Sepulcra* commodè sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις: de qua totarum urbium mor-

te plura dabunt P. Faber Sem. I, c. 8, 9, Fabrot. ad Theophil. Inf. II, T. IV. neuter Luciani mentionem omisit. Ambros. Ep. XXXV: *Tot igitur semirutarum urbium cadavera, terrarumque sub eodem adpectu funera.* HEMST.

ibid. Ὁπου πόντος ἦν) *Campus ubi fuit.* BOURD.

ead. l. 9. Ἡ Βαβυλὼν) Hoc multis exemplis docet in Arcadicis Pausanias. BROD. Nondum Luciani aetate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam aetatem respexisse puto. Certe Εὐχ. c. 34 Babylonis & Seleuciae, ut diversarum, diserte meminit. Adde Iosephum Ant. XVIII, saepius de Babylone quasi stante tunc temporis verbo facientem: Caio autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praesertim capitis X novissimae ed. Oxon. § 6 & 8, ubi Iudaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a Bocharto ex Plin. VI, 26, & Strab. XVI, proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. Adde Curt. V, 1, Herod. I, 184. sed vide etiam Spanhem. 463, qui ex Plin. VI, & Pausan. VIII, p. 509, nihil praeter moenia superfuisse docet. SOLAN.

ibid. Ἡ τὴν μέγαν περίβολον) Ἐχουσα subaudio. BROD. Τὸ ἔχουσα, aut quid simile, desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Μυκήνας) V. Strabonem VIII, pag. 377 B. cuius aetate ne vestigium quidem eius exstabat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀποθήσκουσιν αἱ πόλεις) Plutarch. Romul. Cetera epitheta HomERICA, ut & sensus & rationes, quibus niti-
tur. BOURD.

Pag. 64. l. 1. Ἰνάχου οὐκ οὐδὲ τάφος) Anna Fabri, eruditissima femina, ad Callimachi Hymnum in Delum v. 74, ex hoc loco colligens, Inachum fluvium Luciani tempore haud superfuisse, addit, patrem suum hoc in loco pro τάφος restituisse τάφος. IENS. Emendationem Tan. Fabri amplexus sum lubentissime. SOLAN. Verissime Faber: simili modo legendum in Etymol. p. 487, v. 39, Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρώην. Sylburgium sefellit, quod vulgatur, τάφος. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφους commemorat Xenoph. Ἑλλ. IV, pag. 312, v. 35. Inachus autem semper tenuis fluxit, ex quo contra Neptunum Iunoni Argorum possessionem adiudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕσαντος τοῦ θεοῦ. Σέρους δὲ αὖτα σφίσιν ἐστὶ τὰ ρεύματα, πλὴν τῶν ἐν Λέρῃ, teste Pausan. II, p. 145. HEMST.

ead. l. 4. Ἰπὸν καὶ εὐρυάγειον) Troiam his epithetis saepe ornat poeta. BROD. Pro vulgata scriptura εὐρυάγειον legendum censeo εὐρυάγεια Μυκῆνν. V. II. Δ, 52. neque enim usquam de Troia usurpatum invenio: ne dicam iam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. SOLAN. Praeterit Solanum Iliad. B, v. 141: Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγειον. B. de Ball.

ead. l. 9. τῷ αὐτοῦ ὀνόματι) Castigo αἵματι. Hoc alias probavi. BROD. Casparus Barthius in Animadversionibus ad Statii Thebaid. l. 4, v. 48, ubi agit de Othryadibus, hunc Luciani locum mendi arguit, atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. ALMELOV. *Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque semimortuum imperatorem Othryaden, suo ipsius nomine inscribentem tropaeum.* Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed Barthius ad Statium T. II, p. 904, haud dubie rectissime pro ὀνόματι reponi iubet αἵματι. Verum ante eum id iam iusserat Brodaeus Miscell. IX, cap. 10. Quin etiam vel ante, vel post Brodaeum idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditissimus. Ceterum video hanc Barthii non magis, quam aliorum ante Barthium, emendationem Amstelædamenti huius scriptoris editioni additam quoque; sed non putem, Barthium, si videret, agniturum fore, se de Othryadibus, quod illic dicitur, ad Statium egisse. Quot fuere Othryadae, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum Noster in Rhetorum praeceptis c. 18 de Othryade meminit, ubi tanquam memorabilem & maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. IENS. Solus Longolianus emendationem Brodae & Barthii firmat, αἵματι scribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. cap. 18. Inscriptionem habemus apud Plutarch. Parall. 545, 2, ΔΙΙ ΤΡΟΠΙΑΙΟΤΧΩ. Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. Plutarch. & Ovid. Fast. II, 663. Flor. II, 2, 14. Herodot. I, 82. Valer. Max. III, 2. SOLAN. Haud inutilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? Ampelius c. 14, quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si Lucianum Latine vertisset: *Othryades vir bellator — tropaeum suo sanguine scripsit.* Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud Flori, licet nihil scripserit sanguine: Valer. Maxim. III, 2, ext. § 4, *sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit.* Senecae Suas. II, p. 21, levi mutatione succurri posse ar-

bitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera preffit*, (hoc pro *gestu* coniectura fueram assecutus, antequam a Schot-
to trium Codd. fide niti didicissem) *ut tropaea Laconum* (ferri
forte potest, sed multo malim, *tropaeo Laconum*) *inscriberet*:
o dignum Spartano sacramento virum, cuius ne literae quidem fuere
sine sanguine. Argute Statius Th. IV, 47, *Et Lacedaemonium*
Thyre lectura cruorem: ubi nihil erat, cur Lutatii, qui praeter
quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem Bar-
thius laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda
reor: *quibus (tropaeis) digito sanguine oblito haec inscripsit: Κα-*
τὰ Ἀργείων τροπαίων Ὀθρυάδου, vel Λακίωνων sic a literis mi-
nimum deflexeris. Suidae in Ὀθρυάδης, sine dubio labes ad-
haesit: quem enim oratio talis non offendet? *αὐτὸς σκυλεύσας*
πὺς Ἀργείων νεκρῶς, καὶ τροπαίον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵ-
ματι, ἐτελεύτησεν εὐθὺς inferendum est *ἀναστήσας ἐπιγρά-*
ψας τε sed cur *ἀνθρωπείῳ αἵματι*; quanto melius erit, *τῶ τῶν*
τραυμάτων αἵματι, ut Theseus apud Stob. p. 92; vel, si lu-
bet, *τραυματικῷ αἵματι*. Restitutam lectionem haec, ut opi-
nor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugna-
bit ex Ovidio Fast. II, 665, *Nec foret Othryades congestis lectus*
in armis: ad quem vide Nic. Heinf. & Waff. ad Sallust. B. I.
pag. 257. HEMST.

ead. l. 16. Τρόπαιον) Tropaea evertere religio erat, quod a
Brodaeo recte observatum Miscell. V, c. 29. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Τὰ ὄρη) Montes, de quibus supra. BROD.

ead. l. 5. Εὐεργέτης ἀναγεγραφή) *Te pro benefactore habebo*:
metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis &
statuis eorum, a quibus beneficio affecti fuerant, titulum
εὐεργέτου adscribere solebant. CLER. Lyfias p. 159, v. 39, *Εἰ*
μὲν ξένος τις ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ἤπει, ἢ εὐεργέτης ἀναγρα-
φῆναι ἤξιον. Vid. ad D. Mort. X, § 6. Plura dicemus ad Anach.
cap. 17. HEMST.

ead. l. 7. Βασιλεῖς — μάχαι) Inutilem illam quinque voca-
bulorum sarcinam si quis foras eiiciendam existimarit, eum
nihil equidem morabor: in quamcunque partem verbes, nec
cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emen-
datione commoda reformari possunt. Ego Lucianum tam in-
eptum putabo, ut post *τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγ-*
ματα, velut dilucidius interpretaturus, adiecerit *βασιλεῖς &c.*
φυσαλλίδες dixisset, aliquid intellerem. Quid autem si *τύμ-*
βοι, vel *ἥρια*, *τύμβοι*, pro *ἐκατόμβαι* ponantur, magnopere
proficimus? cur *μάχαι* postremo loco adherent? an quia

cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime Luciano provisum erit, si conglutinaris: *Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαίμωνων ἀνθρώπων πράγματα*; *Χάρωνος δὲ οὐδείς λόγος* sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. HEMST.

ead. l. 8. Τύμβοι) De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri *ἐκατόμβαι* male. Lege meo periculo *τύμβοι*. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. SOLAN.
ibid. Χάρωνος δὲ) *Θανάτου δέ*. BROD.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. l. 3. Προσέδοις) Dem. p. m. 159 B. SOLAN.

ead. l. 5. Καταφής) Subtritis. *ὁ ἔχων κάτω τὰ φᾶν ἥγουν τοὺς ὀφθαλμούς*. VORST.

ead. l. 12. Αἰτωλικά πάβη) Tzetzes: *Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρναῖνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοί, διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου σὺν κεφαλῇ, καὶ τὸ δῆρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατετρίβησαν*. Consule libro primo Apollodorum. BROD. Haec & cetera in Homer. BOURD. Narrat in sequentibus. V. Ovid. Met. VIII, & Hom. Il. I & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. Hygin. f. XIV. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Τοὺς τοσούτους φόνους) *Aetolorum & Acarnanum caedes*. Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse, eosque interfecisse. BROD.

ead. l. 2. Μελεάγρου διάλυσιν) Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. Ovidius citato volumine. BROD.

ead. l. 3. Μεμψιμοιρούσης) Fabulam recitat Ovid. Metam. VIII. BROD. Vid. in Iove Tragoedo cap. 40, & in Convivio cap. 25. VORST.

ead. l. 6. Καί μοι δοκεῖ ὄρᾶν αὐτὴν) Scribendum ex Ms. *καί μοι δοκῶ ὄρᾶν* quamvis & sine Ms. ope facile quivis, qui animus attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana ve-

ro irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide Homerum Iliad. 1, v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes, Iliad. α', v. 425. GRAEV. καί μοι δοκεῖ) Pro eo, cum ex MS. id probat, etiam *sine MSii ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse καί μοι δοκῶ, videre posse*, ait verissime vir summus I. G. Graevius. At unum tamen Amstelaedamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset vir eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de huius dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optimae notae auctoribus confirmata est dictio μοι δοκῶ, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex tersissimo nostro Luciano ipsum ἐγὼ, vel ἔγωγε μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce Noster in Herodoto: 'Εγὼ μὲν οὖν τὰ ἅλλα πάντα ἀποπλῆσαι μοι δοκῶ. In Eunuchō: 'Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύχῃανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλείον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ &c. In Toxaride: 'Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἢ ττηθεῖς. In Parasito: 'Εγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χαίρω εἶναι. In dialogis meretriciis: 'Εγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ. Alia Luciani loca plura omitto. Plutarchus quoque in Apophthegmate Agefilai (loco ab cl. Graevio ad Luciani Demon. c. 3 adducto) 'Εγὼ γὰρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπ' αὐτῷ εἶναι. Th. Magister in voce ΔΟΚΩ ex Platone & Demosthene ostendit, sicut μοι δοκῶ, ita & μοι δοκοῦμεν, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, Luciani loco perperam μοι δοκεῖ legitur, ita & apud Xenophontem lib. I Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyses filio suo Cyro praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eandem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait: 'Ἀλλὰ μὲν τοι τόγχε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἂν τίνας μοι δοκεῖ, ὃ πάτερ, προσιπὼν ἕκάστοις, καὶ ἄθλα προτιθεῖς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἄσκεισθαι ἕκαστα, ὥστε, ὅπως δεῖτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι. Haud dubie oratio foloea est, μοι δοκεῖ προσιπὼν, & προτιθεῖς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. Ceterum, inquit, quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est, certamina quaedam singulis (militibus) indicentem, pronuntiantem, & praemiis propositis, maxime curare,

ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis ui queam. Collaudans deinceps consilium filii Cambyles, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ πατήρ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χορούς τὰς τάξεις ἀεὶ τὰ προσήκοντα μελετώσας δεῖσθαι. Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quae oportet, curantes. Paulo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γε μὲν παιδομένου παρ' ἐχέσθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπείρως μοι δοκῶ εἶχεν. Equidem videoor mihi haud imperitus esse efficiendū, ut milites imperatis pareant. & continuo post, ὁρᾶν μοι δοκῶ τὸ προτρέπον παίδεσθαι μάλλιστα ὅν τὸ τὸν μὲν παιδόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειδοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. Videor mihi intelligere, id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & poena mulces. IENS. Δοκῶ G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. SOLAN.

ead. l. 7. 'Εν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνέως. aliis Deis ad domum Oenei profectis. 'Εν Οἰνέως eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepissime Lucianus hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τινος τῶν γραφῶν, in pictoris cuiusdam domo, in Zeuxide cap. 3; ἐν Ἀρισταίνετου, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπόλου alibi. Aelianus quoque ita passim. Sic per εἰς, ut Noster in Hermotimo c. 82, εἰς διδασκάλου in Apologia c. 4, εἰς πλουσίου τινός. Sic Aelianus, ἐφοῖτα εἰς Λαμίας, εἰς Πανδοκῆας, εἰς Ἀρχελάου. Sic Plato in Symposio, ἐπὶ δειπνῶν εἰς Ἀγάθωνος. Aristophanes, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Graecos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum obseruarunt eruditorum multi. IENS. Vid. Suid. (ἐν ᾧ δού) ubi observat, Atticis non infrequens esse, ut τῶ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178, (sive NEΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 13. Οἱ Θεοὶ) Pro Θεοὶ, Dii, legendum θεῖοι, avunculi, fratres Althaeae Thestii filii. CLER.

ibid. l. 14. 'Επ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν) Haec nihili sunt: σὺν ex V. est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. SOLAN. Facilius interferi putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in V. αὐτῶ pro αὐτοῖς ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. HEMST.

ibid. col. 2. l. 13. 'Επεδήμησεν) Malim fere ἀπεδήμησεν quamquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit,

ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. HEMSTERHUSIUS.

Pag. 68. l. 3. Πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις) Hesiod. 1 Oper. Lucian. passim. BOURD.

ead. l. 4. Τὸ μὲν ὄγ. — τὸ δὲ πλ.) Τὸ Mf. R. ubique hic habebat, & recte. VORST. Lectionem hanc Mf. R. in textum recepimus: quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri, quo utebatur Vorstius, reperimus. SOLAN. Hic & proxime infra ad τὸ μὲν respondet τὸ δέ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δέ, uti h. l. & c. 14. Admonendus autem est lector, versionem Latinam compositam esse ad lectionem vulgatam τὸν δέ, τὸν δέ, nos vero Solano obsecundantes recepisse τὸ δέ, τὸ δέ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsā videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἐνι & ἐνεστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non semper habeant adiunctum dativum, sed absolute saepe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. Menandri, Luciani dial. annexis. Nt 8 de vita, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἐνεστ' εὐσχημονεῖν. Lucian. de Parasito § 16, οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μαρθάνειν. Demosth. de coron. p. 341, (quem adduxit clar. Elfner. ad Galat. III, 28.) οὐκ ἐνι τοῦτον εὖνουν εἶναι τῇ πατρίδι. Evang. Luc. VI, 4, οὐς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν, εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς. Quandoquidem & Latini verbo licet eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut Tibull. I, XI. 43, Liceat — facta referre SENEM. Virg. Ecl. I, 40. — neque servitio ME exire licebat. Et Cic. VI ad fam. 21, utinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui. Sed frustra; nam etsi ἐνεστι, τὸν μὲν πρῶσθαι ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος — διαπλεῦσαι, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. REITZ.

ead. l. 6. Ταύρων ἐνέα) Od. Γ, pr. & 178 seq. GESN.

ead. l. 7. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος) Liqueat ex praecedentibus, scribendum esse, τὸ δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς non, ut legitur in editionibus; καὶ τὸ. Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia emere. Τὸν, nimirum Agamemnonem, qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. GRAEV.

ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος) Vide Ovid. Metam. XII. VORST.

ibid. Παρθένου βασιλικῆς) Iphianassae, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβῃ) Rectius Mf. Angl. doctissimi

Lucian. Vol. III.

D d

Golmani, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud Homer. Il. 6. BOURD. Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit Bourdelotius, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud Homerum Iliad. γ. GRAEV. Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit Bourdelotius, & in excerptis cl. Graevii, pro ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Florentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait Noster, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Troiae, ab Minerva redemisse. IENS. Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & ed. I. optime sane. Vulgata ὁ μ. γ. ἑκατόμβη manifesto corrupta. SOLAN.

ead. l. 9. Βοῶν δώδεκα καὶ π.) Homer. Il. 2. BROD.

ead. l. 10. Ἀλεκτρύωνος) Ab Aesculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῆς) Perperam in τοῦ mutaverat ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννεάκισ darent, cum in V. proffet ἐννάκισ. Est autem Homeri locus, qui Scholiastae castigandi Luciani occasionem praeiuit, Od. Γ, 7. HEMST.

Pag. 69. l. 2. Σου τὸν νεῶν) Il. A, 39. BROD.

ead. l. 6. Κατεδυσώπησεν) Hoc est, pudore incusso exoravit: nam δυσωπία est pudor, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. CLER.

ead. l. 9. Αὐτοῖς ἡμίονοις) Eadem rhapsodia A, 50, Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. BROD.

ead. l. 14. Κυκλώπων θανάτῳ) Apollo enim orbitatem suam in ipsum Iovem ulcisci non ausus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat, quo Aesculapius percussus est, fulmen, interfecit. V. supra Θ. Δ. XIII. SOLAN.

ibid. Κῆξοστρακισθεῖς) Rhetores Graeci. Interpr. Aristoph. passim Hesych. Suid. Pollux. BOURD. Hygin. fab. 49, sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ναύσταθμον) Leguntur apud Suidam, in quo necesse non est, ut cum Kustero quidquam immutes. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Χρησάμενος) Quid si legamus χρησόμενος; & mox, ὅτι δὲ καὶ ἐβήτησε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεῖς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 4. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες) Haec M. Felix Oët. Serv. ad Virgil. BOURD. Il. Φ, 442 seq. GESN.

ead. l. 6. Παρὰ τοῦ Φρυγῆος) A Laomedonte. Il. Φ. BROD.

ead. l. 14. Ἐν αὐτῷ) Quid hoc sit, aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. SOLAN.

ead. l. 16. Ζεὺς κλαπείς) Orpheus, Homer. Callim. Hymno in Iovem. Doctores sacri, Terrull. Cypr. M. Felix. BOURD.

Pag. 71. l. 2. Ὁ πρότερον) Mutandum putaram. V. ἰστ. β, c. 9. Sed & sic stare potest. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐγὼ μὲ δὲ) Quos auctores secutus sit, nescire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorū priorum unam facit. Schol. ad Z. ἐλ. 34. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ τοὺς Π. — νόμους) Paulo aliter rem vulgo narrant. Consulti iuris apud Persas antistites, liceretne regi sororem uxoris loco habere, responderunt, vetari hoc quidem legibus; sed esse legem, qua regi, quidquid vult, licet. Muretus (var. Lect. VII, 1.) adversus Aemil. Probum, idem apud Graecos licuisse, orationem Andocidis adversus Alcibiadem adducit, in qua narratur, Cimonem eo nomine exfulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro Cimone legitur Conon, quod v. cl. emendavit. SOLAN.

ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: Catull. M. Felix. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Καμβύσης &c.) In his lineis videtur extare fragmentum scriptoris alicuius veteris de connubio Cambyſis & Atossaë. Non abhorret ab Herodoti stilo, quamvis nihil simile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis huius Atossaë meminerit. CLER. Herodoti sunt III, 31, sed paulo brevius contracta, recisis iis, quae ad institutum non facere censebat Scholiaſtes. Atossaë vero nomen in hac historia coniecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: Herodotus certe Cambyſen duas sorores matrimonio sibi iunxisse narrans, quarum natu minor in Aegypto sit interfecta, neutram nomine designavit. Id quidem extra dubium est, quae Cambyſi superstes vixit, Atossam vocari; quippe quae postea Mago, tum Dario fuerit nupta. HEMST.

ibid. Περσῶν) C. Περσέως male. SOLAN. Περσῶν hic & paulo infra scribi iussit Solanus: nihil erat, quo minus lectiones C. V. sequeretur: in paucis enim Schol. suo, non Herodoti, ore Joquitur: ideo retinui δὲ ἂν pro τὰ ἂν apud Herodotum, & in fine cum V. ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφὴν, quod in ed. A.

Addendum vero, ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως nisi satis eam vocem intelligi quis putet, aut scribi praeferat τοῦ Πέρσου. HEMST.

ibid. l. 3. Εἶρετο &c.) Ed. A. ἡρέτα τοὺς βασιλικούς δ. ac peius κωλύων & κωλύει, cum tamen in V. C. liquido sit scriptum, ἥρετο τοὺς βασιλῆιους δ. κελεύων, κελεύει, quae Herodoto conveniunt; nisi quod εἶρετο fuit revocandum, licet Hesychius etiam habeat; ἥρετο, ἡρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Historicorum principe, vel, quod Iac. Gronovius ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. HEMST.

Pag. 72. l. 3. Ὑπνέμιον) Quae dicantur *hypnenimia ona*, alio in loco retuli. BROD. Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπνέμιος est ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Plinius id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42, post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit, Iunonem, mulierem Theffialam, sine viri concubitu peperisse. CLER.

ead. l. 4. Βάναυσον &c.) Dicitur Iuno peperisse Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην. Vertit interpretes, *fornacarium, & fabrum aetarium, & ignipotentem*: βάναυσος est arte sordida seu sellularia quæstum faciens; sed πυρίτην Graecis esse ignipotentem, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτην lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit Phrynichus apud Pollucem. In Ml. est πυρητήν sed huius vocis exemplum quaero. Forte scripsit Lucianus πυρωτήν, qui igne utitur in flando, & coquendo aere, a πυρῶ. Habes hanc vocem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae. GRAEV.

ead. l. 5. Πυρίτην) Ed. I. πυρευτήν. viderint alii, an commodius. G. & P. πυρητήν. L. πυρήτην, vel πυροτήν. SOLAN.

ibid. το πᾶν) Prorsus. BROD.

ead. l. 8. Ἑρρίφθη) Ita ediderunt B. 2. & P. quod in reliquis omnibus scriptum est ἐρρίφη. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀστυάναξ) Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis supereffet, qui excidium Troiae ulcisci posset, de turri praecipitavit. VORST.

ead. l. 16. Οὗτος μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut cum B. 2. & P. nova sententia inchoanda. SOLAN.

in Schol. Ὑπνέμια) Haec Suidas suppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. HEMST.

Pag. 73. l. 5. Μηκέτι χρίσιμον) Sed *eviratum*. BROD. Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. Laët. I, 17, qui paulo aliter rem narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Καλκοῦς ἐστὶ) Iliad. A, 426, Διὸς ποτὲ χαλκοβα-
τὲς δῶ. GRAEV.

ead. l. 17. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον) Homer. Iliad. Δ, 2, Χρυσῶ ἐν
δάπέδῳ. BROD.

Pag. 74. l. 1. Πυλωροῦσι) Homer. Il. E, 749. Θ, 393, Αὐτό-
μαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον ὧραι, τῆς ἐπιτέτρα-
πται μέγας οὐρανοῦ, Οὐλυμπός τε. BROD.

ead. l. 6. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰνὶ καθήμενοι) Homer. Iliad. Δ, 1.
BROD. Passim in Homero: ut & illa ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.
Quae rursus repetit in Icarom. BOURD.

ead. l. 10. Ἐλισσομένην) Κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν ἐλισσομένη πε-
ρὶ καπνῶ, Il. A, 317. BROD.

ead. l. 11. Ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ) Horat. Sat. 2, 7, 38,
Nasum nidore supinor. Vid. Arnob. p. 212, qui classicus prope
locus, ubi cuius etiam appellat. GESN.

ead. l. 13. Ὡσπερ αἰμυῖαι) Idem Muscae encom. Athen. lib.
1. Aristoph. BOURD.

ead. l. 15. Συνέπιον αὐτοῖς) Pausan. in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τό-
τε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης
καὶ εὐσεβείας. BROD.

ead. l. 16. Λάλοι) V. Eur. Or. 8. SOLAN.

Pag. 75. l. 2. Ἀπόρρητος) Forſan ἀπόρευτος vel ἄπορος, ut
Dī. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑλας) Sitvas ac saltus: ὄργαδας vocant. BROD.

ibid. Ἀπετέμοντο) Ad verbum refecuerunt, ἀπετέμοντο, ni-
mirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. GESN.

ead. l. 5. Ὅρη ἀνέθησαν) Res ex omnis generis scriptoribus
notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, Philostrati
interpretem § 3 a. 5. SOLAN.

ibid. Ὀρνεα) Nam pica Baccho sacra est, Iovi aquila, Mi-
nervae poëma. BROD.

ibid. Τὰ φυτὰ) Olea Minervae, vitis Baccho, Iovi quer-
cus. BROD.

ead. l. 6. Νειμάμενοι) Οἱ ἄνθρωποι. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν Δελφός) Caecil. in M. Fel. qui tangit cete-
ra huius tractatus, quae quidem etiam sunt in Dialog. Deor.
BOURD.

ead. l. 10. Ἦραν) Vid. Il. Δ, 8, it. 51 seq. praesertim. Spanh.
ad Callim. p. 372 seq. GESN.

ibid. Ἀργος) Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. BOURD. Ἀρ-
γείος P. L. & A. alii Ἀργος. SOLAN.

ibid. Μυγδαλίος) Hic pro Phrygio: poëtarum enim θεολο-

γούμενα cum tra&et, poëtica etiam ratione utitur. Pausanias p. 344, 5, Wech. de Mygdone agens Coroebi patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, inquit, φρὺξ τίθεσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22; 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. GESN.

ead. l. 13. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι) Vide Callimachi Hymn. in Iov. eiusque interpretes. CLER. Vid. supra Τιμ. c. 4; infra Z. τρ. c. 45; & Ez. Spanh. ad Callim. p. 6. SOLAN.

Pag. 76. l. 4. Γενεήτην τὸν Δία) Haec omnia ex Homero mutuati videntur recentiores eo pictores & statuarii; nisi forte & ipse antiquioribus artificibus descriptiones Deorum acceptas rulerit. CLER.

ead. l. 5. Παιῖδα) Idem voluit, quod Callimachus, cum (Hymn. in Apoll. v. 36.) ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis passim conspici ait vir harum, & omnium bonarum artium, indagator sagax Ez. Spanhem. quem vide. SOLAN.

ibid. Ὑπννήτην) Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem Ὑπννήτην adscripsit, se coniciere legendum πτηνόν. Recte quidem, quod pro peculiari γνωρίσματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen sanissimam esse lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat. satis tamen commode appellatur Ὑπννήτης, hoc est, florens aetate, ἐν ἧρι τῆς ὥρας, ut vocabulum hoc exponit Polux. Immo cum Ὑπννήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur Hesychius, τὸν ἀπαρχὸν ἔχοντα τῆς γενειάδος, apprime convenit Mercurio, semper iuveni, id epitheton; quodque ei non Lucianus modo, sed & Homerus tribuit, ubi Il. Ω, v. 348, eum similem facit iuveni Πρῶτον Ὑπννήτη, τοῦ περ χαριστάτη ἦβη, cui sunt flaventes prima lanugine mae. Ceterum ex hoc versu Homerico omnino apud Aelianum, (ubi lib. X Ποικιλ. c. 18 legitur, ἡρέσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, καὶ ὁμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρῶτῳ Ὑπννήτη) emendandum censeo πρῶτον Ὑπννήτην abunde enim liquet, politissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, Homeri loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam arbitrandam permitto. IENS. Iis, quos cl. Iensius attulit, addatur Philostrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ Ὑπνῇ. in πανθ. p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω, 348, & Od. K. 279. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλέφαντα) Eburnea enim erat statuā Iovis Olympici, ad quam hic respicit. v. συγγρ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας) Ethnici nimirum passim de sta-

tuis Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide, quae notavimus in Criticae P. 2, S. 1, c. 15. CLER.

ead. l. 10. Πισαίων ἐρημίαν) Confecto Olympico certamine. BROD.

ead. l. 11. Διὰ πέντε) Ne cui fraudi sit illud ὅλων, notanda huius locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰκαρ. cap. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Περ. cap. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. SOLAN.

ead. l. 13. Προρρήσεις καὶ περιρραντήρια) De his vocibus copiose alibi. BOURD. Προρρήσεις) Non satis apte haec vox voci δέμενοι iungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38, & Δημον. c. 34. Consule Meursii Eleusin, & emenda Philostratum vit. Apollon. p. 155, ubi perperam legitur μετὰ πρόρρησιν, pro μετὰ περιρραντήρια quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormiter? SOLAN. Προρρήσεις καὶ περιρραντήρια)

Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcantur profani, ἐκας, ἐκας &c. GESN. in Schol. col. 1. l. 2. Ὑπνῖναι) Lege ὑπνῖναι ex Etym. M. CLER. C. ὑπνῖναι καὶ ὑποκείσθαι τῷ γενεῖω. SOLAN. Sumta sunt ab Etymologo. Pro ἀχμαῖος in V. ἀχμαῖος. HEMST.

ibid. l. 4. Οὐτε τὸν ἐξ ἱ. ἐλ.) Hoc in V. praefigitur: pertinet tamen, monente Solano, explicatio ad τὸν νεῶν. HEMST.

ibid. l. 8. τῆς Ἡλιακῆς γῆς) Exc. G. τῆς Ἡλιακῆς γῆς. Coll. *Elidos*: recte. SOLAN. Quamvis in A. ed. conspiciatur, Ἐν Πίσσῃ γὰρ τῇ Ἡλιακῇ, cui Matth. Sladus adscripserat, Ἡ— quae est in *Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus C. V. τῆς Ἡλιακῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἡλιακὸς a Stephano consignatum. Idem liber κατεσκευάσατο pro κατεσκευάσατο ed. A. HEMST.

ibid. col. 2. l. 9. Προκαθήραντο) Haec uterque V. Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθήραντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιρραντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive

vafa sacra foribus apposita templorum, aut manu praelata; vel adfpergilla de ramo felicitis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immerfis aedem ingreffuros irrorabant. Vid. Io. Brodae Miscell. I, 38, Hadr. Iunii Anim. III, p. 193. Theodorit. H. E. III, 16: Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰσθήκεισαν νεοκῆροι περιῤῥαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Βοῦν ὁροτήρα) De quo Hēsiod. lib. 2 Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5, lib. 2 de re Rust. dico ad Pausan. BOURD.

ead. l. 3 Φιλῆσας — δεξιᾶν) Germanus hic adorandi ritus, quem hic post alios fufius prolequi non lubet. V. ὄρχ. cap. 17, Apul. Miles. IV, & in Apol. & Salmafium. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ ζῶον) Quam immolavit victimam. BROD.

ead. l. 6. Ἐντελές) Consule Outramum p. 102. Athen. 674 F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδ' ἐν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δὲ πλήρες τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ στέφειν, πλήρωσίν τινα σημαίνει. SOLAN. Certe στέφειν pro implere etiam Hom. II. A, 470, Κούροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοίο· quo illustratur Virg. 2 G. 528 — & socii cratera coronant: quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic Athen. I, c. 11, Ἐπιστέφονται δὲ ποτοίο οἱ κρατῆρες, ἦτοι ὑπερχειλείς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε δὴ καὶ τοῦ ποθοῦ, (leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.) quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμίφωνον) Vox mihi suspecta. SOLAN. Quid si igitur εὐφωνον, vel potius ἡδύφωνον; REITZ. Quia suspecta vox ἡμίφωνον, tenabam ἡδύφωνον· iam velim ὁμόφωνον, ut Gall. c. 2, quod optime respondet praemisso εὐφημοῦν. Sic ὁμοφωνία, de Salt. c. 68 f. ita & hic iam congruum diceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen mihi applaudo, quia posset regeri, ἡμίφωνον melius convenire bestiae morienti, & τὸ ἐπαυλοῦν esse ipsum animal, non tibias inflatas, licet ad has tacite comparetur. Doctiores igitur viderint. IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Πρόγραμμα) Vid. Orig. c. Cels. 147, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας) Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit. BROD.

ead. l. 14. Ὁ Κύκλωψ) Homericus Polyphemus Od. K. BROD.

ead. l. 15. Τῷ βομῶ π.) Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei iussu; Lev. VII, 2. SOLAN.

Pag. 78. l. 2. Διασκίδναται) HomERICA dictio, ut & versus sequens, qui lib. 5. BOURD.

ead. l. 3. Σκύθης) Res est ex omni genere scriptorum notissima. Tangit iterum Z. τρ. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ Ἀρτέμιδι) *Dianae Scythicae*. BROD.

ead. l. 9. Κριοπρόσωπον) Horum omnium imagines in Pignorii mensa Iſiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & Orig. c. Cels. 121, 1, & Clem. Al. 16 C. Vid. Philostr. p. 257. Norus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendefius* Panis symbolum. SOLAN.

ead. l. 11. Κροκόδειλον) Colebant enim Aegyptii *crocodilum*. V. Stephanum Byz. in *Διοσπόλεις*, & Clem. Alex. *στρομ.* V. Cyprian. etiam ad Demetrian. & Tertull. adv. Marc. II, 14, quos laudat Spanh. 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet Iuv. XV, 2: *Qualia demens Aegyptus portenta colat? CROCODILON* adorat Pars haec: illa pavet saturam serpentibus *IBIN*. & v. 35 alii itidem Aegyptii odio eisdem crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet vir illustrissimus. SOLAN.

ead. l. 13. Δαήμεναι &c.) Homer. II. Φ, 487: *Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαήμεναι ἔφρα εὐ εἰδῆς*. BROD. II. Z, 150. GESN.

ead. l. 15. Ἐξυρημένων) Sic de Dea Syr. BOURD. Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque sacris. v. seqq. SOLAN.

ead. l. 16. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι) Hoc in sacris praefari moris erat sacerdotibus: unde Virgil. *procul o, procul este profani*. Callim. *εἰς Ἀπολ. ἑκάς, ἑκάς ὅστις ἀλιτρός*. BROD. Male Angl. *βεβήλοις*. Callim. alii *καρδιουλακτεῖν*, & cetera huius tractatus alibi exposui. BOURD. *Fores occlude, profane*. Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Eiiciebantur voce praecognis, *ἑκάς, ἑκάς ἔστε βέβηλοι* legendum ex Anglicano Codice, *θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, fores occludite profanis*, hoc est, a foribus remove, nec admittatis profanos. Non nego tamen, apud alios quoque scriptores legi *βεβήλοι*, qui hunc versum laudant, ut apud Sextum Empiricum. GRAEV. Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo assignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum sententia rectius, *ἀείτω συνετοῖσι θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὁμῶς*, (uti & hic Angl. eod.) quamquam & multi libri habent *βεβήλοι* & *πάντες* (v. Not. G. Worth ad Tatianum p. 34, & Clem. Alex. 28 B.) Sed emendare viri docti iubent. Vid. & Chil. Erasmi, Stob. f. v. p. 59, & Grot. flor. sparf. 143 A. 161 A. qui testatur se reperisse *βεβήλοι*, quod contra sensum esse pronuntiat. Pythagorae ab eo tribuitur. Ez. Spanhemius, vir multis de causis nobilissimus, de emendatione primus ad-

dubitare visus est, in suis ad Callimachum eruditissimis observationibus p. 49, allato Galeni loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere hic non pigebit. Exstat autem de usu part. XII, 6: ὥσπερ οὖν τοῖς ὄνσιν ἐπιθεσθαι ὄτρας τοὺς βεβηλοὺς κελεύουσιν ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω καὶ γὰρ νῦν οὐκ ἀνθρώπινους νομοτεθήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις δύρας ἐπιθέσθαι κελεύω τοῖς ὄνσι τοὺς ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. *Uti igitur in sermonibus mysticis imperant PROFANIS, ut sibi AURES OBSTRUANT, ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis iniitans, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT.* De emendatione cum ipse vir ampliffl. tum Galeni commentator eruditus Caspar. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui exstat in Conv. p. 334 C. οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλος τε καὶ ἀγροίκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΤ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ὄνσιν ἐπιθεσθῆ. *Famuli autem, & si quis alius adsit PROFANUS & agrestis, AURES SIBI IANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.* Quibus lectis, si quis adhuc scripturam, quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam Eurip. Ἰππ. 882: Τὸ δὲ μὲν οὐκ ἐτι στόματος ἐν πύλαις καθέξω δυσεκπέρατον. Theogn. 421: Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση δύρας οὐκ ἐπικεῖνται Ἀρμύδιαι. De aliis formulis v. Callim. l. c. Lampr. in Alex. Sev. & Meurf. SOLAN. in Schol. Ἐξαιρεμένων) Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. SOLAN. Clare scribitur in V. ἐξυρημένων, sicut in ipso Luciano: editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγουμένων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt Luciani verba, & pessime quidem distincta, interpretationem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsolefactis omissem, vel descriptoris culpa neglectam excidisse auguror. HEMST.

Pag. 79. l. 7. Ἐτῶν μυρίων) Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id, quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. SOLAN.

ead. l. 8. Κόπτονται) Τύπτονται passim de hac ipsa re Herodorus, id est, pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. GESN.

ead. l. 12. Κόμην) Luētus indicium coma barbaque rafa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. VORST. Lamprid. in Commodio IX, *Sacra Isidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. Casaub. not. Minuc. Fel. & Herod. in Euterpe, οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρευνταί. Plin. etiam VIII. SOLAN.

ibid. Ψιλὸν — τὸ πένθος) Dura omnino phrasis. Vide an arideat P. & edit. I. scriptura, ὑψιλὸν legentium. SOLAN.

ead. l. 14. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος) Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armento iam antea suffragiis designatus: quod mutuatus est ab Erasmo. Sed ubi talia in Graecis? illud antea in quod tempus recidit, & quando exsistit? aut quis intelligit? Immo, *post priorem creatus*, prioris mortui successior & quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est Luciani sententia, quam asfingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, cum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τούτοιςιν, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2 Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ δειπνῷ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν ubi Benedictus in coena: quae si vera est versio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante descripta? immo est *post coenam*. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διαζήσεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἂ δὲ μετὰξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σου ἐλέγετο &c. video reddi, *sed quid interim in singula diceret*, cum certe debuissent, *sed quae interim & post omnia (nempe lecta) ab te dicta fuerint.* GRON.

ibid. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ) Sic locutus est Galen. in Hippocr. de sal. diaeta. Ἐπιδιοσκευᾶσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὴν, ὅταν &c. V. Casaubon. ad Athen. 210, 47. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἰδια σημεία) Aegyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi σημεία καὶ γνωρίσματα fuisse tradit Aelian. de Anim. XI, 10, inter quae unum τὴν ἀνοδὸν τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν σημεῖον quare mirum non est, εὐστηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auspiciū ab eo captum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Ὡν) Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὧν ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. HEMST.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 81. l. 1. ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ) Vertunt, *Vitarum auctio.* Ver-

te, *Mancipiorum auctio*. Laërtius in Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὥς τὰ σκεῦη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. MENAG. Dialogus, qui *Bίων* πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inscribitur, longe est facitissimus. Auctor hic inducit Iovem ore Mercurii praeconis omnes philosophorum, sectis distinctorum, viras venum proclamantem. *Vitas* autem philosophorum sumit pro ipsis philosophis; quare ubi *Vita* Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, interpretes verba haec, τὸν ἀρίστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότετον non male reddidit, *optimam vitam vendo, & maxime venerandam*. Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisse contendit ad hunc locum vir eruditissimus, *vita optimum, vita virilem, generosum &c.* genere loquendi Graecis tristissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἀριστος, scilicet Πυθαγορικός, ut praecessit, non ὁ τὸν βίον ἀριστος: alioqui debuisset in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγορικός κατὰ βῆθι, dixisse Noster; οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις: quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίοι pro ipsis sumuntur philosophis. Sic c. 26 ait Iuppiter, Μὴ διὰ τριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικὸν σε φημί, τὸν πλούσιον. Manifestissime cap. 12, ubi Aristippus proponitur, Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δέουσαν. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον; Respondet emtor, & alloquitur hunc βίον, quasi hominem, Ἐλθέ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13 Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὸ ἀρίστον βίῳ πωλῶ. τὰ σοφώτατα πάντων ἀποκηρύττομαι. Ceterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur βίων πρᾶσις. At Thom. Magister hunc semper citat nomine βίων πράσεις. ut videre est in voce Ἄπο κηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. IENS. Quid βίος hic designet, pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas *professiones* vulgo hodie dicimus. SOLAN. *Vitas* interpretari hic & in ipso libello βίους non dubitavi; nec enim assentior Leopardo, qui Emendat. 14 *mancia* significare dicit, hic & in Aristippi apophthegmate apud Laërt. II, 78, cui de utroque assentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὥς τὰ σκεῦη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere: quidni enim amicos, coniuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet ta-

men significationem propriam δ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adiungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum vitae sunt umbrae, εἰδωλα, manes, mortuorum philosophorum, ut apud Virgilium VI, 292, *tenues sine corpore vitae*. Sed retinet βίος solemnem & frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopeia hic vitae & instituta ponuntur ut personae. βίος nimirum Πυθαγορίκῃς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιούυτες, cogit. GESN.

Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire Lucianus videbitur; quarum principes fere Attico fale perstringit. Haec autem & familia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque sequuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eisdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab aevi nostri philosophorum nomen prae se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto maiorem, quam illi, culpam in nos admitturi, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime iam ac certissime demonstrat. SOLAN. Ipse Lucianus causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. in primis ab cap. 15 ad fin. fere. REITZ.

ead. l. 4. Κομήσας πρότερον) Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. Plaut. Martial. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκηρύξομεν) Vertunt, *proclamabimus*: sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auktionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona*. Thom. Mag. exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & Harpocr. Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες inferius in hoc Dial. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις. Demosth. contra Aristocr. ὥσπερ αἱ τὰ

μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπει-
νίζοντες. L. BOS. At ubinam est Mercurii praeconium? Prae-
conis ipse fungitur officio Iuppiter, dignitatis suae non satis
memor, vixque peracto praeconio interpellat Mercurius, mo-
netque & quasi imperat, ut festinet. *Non bene divisa temporibus
isthaec sunt tibi, o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mer-
curii praeconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro Merc. scri-
bendum *Iur.* & ei omnia concedenda, quae incipiunt a πολλοὶ
& in οὖν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν δὲ legas tan-
tum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri.
Sin haec satis non placent, aliter saltem praecedentia in hunc
ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, praeconis munere
fungi, & quod bene vertat, iam ad Porfeneae regis bona emenda
allicere.* SOLAN.

ead. l. 9. Καταβαλέσθαι) Hoc verbum Attice eleganter pro
ἐκτινέν, *solvere*, usurpatur. Noster in Dial. Meretr. καταβαλέ-
σθαι ἀργύριον. Thom. Mag. καταβολή, ἡ ἐκτισις, καὶ κατα-
βάλλω ῥῆμα· vide, quae ibi diximus. L. BOS.

Pag. 82. l. 1. Κομήτην) Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ
κομήτης. Iamblich. I, pag. 31. LEED. Diog. Laërt. pag. 225
E. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγορικὸς) Pythagoram ipsum, simul & omnes
Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀριστον βίον πωλῶ) Praeco nusquam rem venalem
praedicabat sine laudatione. Plaut. Stich. Cic. 3 de Off. Horat.
Epist. 2, l. 2, l. 37, de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα
pro laude: hinc praeconium. BOURD. Interpres, *vitam opti-
mam vendo; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον, καὶ γενικὸν,
βίον ἐλεύθερον*, vertunt, *vitam virilem vendo, vitam optimam & ge-
nerosam, vitam liberam*: rectius vertas, *vita optimum, vita virilem,
generosum, liberum*: hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, ge-
nerose, non effeminate, libere vivit. Est loquendi genus Grae-
cis tritissimum. GRAEV.

ead. l. 7. Ὑπὲρ ἀνθρώπων) Pythagoram divino coli honore a
nonnullis, credi esse Apollinem, aut quandam e geniis, qui
lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana
forma, notum est ex Iamblich. LEED.

ead. l. 8. Τοῦ παντός ἁρμονίαν) Pythagoras docuit καθ' ἁρ-
μονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat pag. 221 A. &
Cicer. III de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam
mundum canere.* LEED. Vid. Iamblich. N. 65, ubi solus musicam
sphaerarum auditu & intellectu percepisse dicitur. SOLAN.

ead. l. 11. Τερατείαν) Suidas exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν, i. e. mendacium & falsiloquium. Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis dislerebat, transvolarat, & postquam manu demulisset, iterum dimisisset: de quibus vide Iamblich. in V. P. I, c. 18. LEED.

ead. l. 12. Μουσικήν) Summum in his fuisse Pythagoram, notavit in vita eius Iamblichus c. 5 & 25. LEED. Tonorum proportionum primus Pythagoras invenit, vide Iamblich. SOLAN.

ibid. Γοντείαν) Dial. Mort. XX, § 3. Negat Iamblichus cap. 31. LEED. Vid. Chrysof. Hom. I. Ioh. laud. a Rittershus. in Porphy. p. 29 b. SOLAN.

Pag. 83. l. 2. Ἐν Αἰγύπτῳ) Sic alibi Diogen. Laërt. Apul. BOURD.

ead. l. 4. Ἀκαμνήσω) Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum, quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide Iamblich. c. 14. LEED.

ead. l. 10. Ἀφωνήν) V. Rittersh. ad Porphy. N. 19. SOLAN.

ead. l. 11. Πέντε ὅλων) Vid. Gell. I, 9. Diog. Laërt. p. 216 D. & not. Men. p. 208. SOLAN.

Pag. 84. l. 8. Ἄ σὺ δοκέεις τέτταρα) Quatuor cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem.

Τρίγ. δύν. ἐνεργ. α'. (δ'. γ'. β'. α'. οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) τρίγωνον δὲ οὕτω. Arithmetici ζυλοῦντες Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι τῆς μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἐνεργείᾳ πολύγωνα, τρίγωνα. καὶ τετράγωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς τῆς μὲν

οὖν μονάδος, δυνάμει οὖσης τρίγωνον, πλευρὰ μονάς· τοῦ δὲ ἐνεργείᾳ πρώτου Δ. (τοῦ Γ.) πλευρὰ δυάς· τοῦ δὲ δευτέρου (τοῦ ἑξ) τριάς· τοῦ δὲ γ'. τριγώνου τετράς ἢ πλευρά. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγῶνι καὶ τετραγῶνι συντελούμενον τοῖς πρώταις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγῶνι διὰ τὸ ἔλιν σχῆμα. τρίγωνον γάρ· τῷ τετραγῶνι δὲ διὰ τὴν πλευράν· ἡ γάρ τεσσαρα τοῦτου πλευρὰ, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλευρῶν. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν παρεκβάσει ἐρεῖν, τρίγωνόν ἐντελὲς ὁ ἑ.

β'.

γ'.

...

...

...

...

...

"Ορκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὄρκον ἐποιῶντο τὸν δ'. οὕτως
 καὶ μὰ τὸν ἀμετέραν ψυχὰ παραδόντα τετρακτὺν,
 Πᾶσαν ἀεννάου φύσιος.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G. In praecedentibus pro Δ. notavit Solanus, *Lege τριγώνου* hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus, enucleate sunt explicata a Theone Smyrn. Iambl. ad Nicom. Arithm. Proclo ad Euclid. HEMST.

ead. l. 9. Τρίγωνον ἐντελές) Quod vocat hoc loco *τρίγωνον ἐντελές*, *triangulum perfectum*, nihil aliud est, quam triangulum aequilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab

unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo . . .

Decem numerus sic positus efficit triangulum aequilaterum arithmetice, cuius latera sunt quatuor. PALM.

ibid. "Ορκιον) Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi Plut. de Plac. Ph. I, 3. 1616, 1. At in If. & Of. 679 idem rursus omnia, quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam Πτα. c. 5, & Brod. Misc. II, 6, & nostrum iterum φιλοπ. c. 12, Rittersh. ad Porph. p. 26, & ipsum Porph. cum notis N. 20. versus ipsos &c. Iambl. n. 150, Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς p. 20 m. SOLAN. "Ορκιον dedi, ut in nott. Mss. Solani inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. REITZ.

Pag. 85. l. 2. Τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἐντα) Cl. Belin de Ball. ad h. h. citat Porphy. *περὶ ἀποχ.* II, 36: Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμούς καὶ τὰς γραμμὰς σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ πλεόν τοῖς θεοῖς ἀπήρχοντο, τὸν μὲν τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶν καλοῦντες, τὸν δὲ τινα Ἄρτεμιν, ὥσπερ αὖ ἄλλον Ἀπόλλωνα καὶ πάλιν, ἄλλον μὲν Δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ Σωφροσύνην. Add. Iamblich. Vit. Pythag. c. 28, & Plut. in If. & Osir. p. 381 E.

ead. l. 10. Αὐτῆς) Ut sic scribatur, postulat Dialectus; qua utitur, Ionica. In edit. est αὐτῆς. SOLAN.

ead. l. 15. Ψυχῆσιον) Vide A. Gell. IV, 11. VORST. Iamblich. N. 107 docet, solos *adeptos* animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. SODAN.

ibid. Οὐδ' ἐέν τι) Οὐδέέν τι. Sic recte, & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. BOURD. Athen. Lycónis testimonio Pythagoram animatis vitasse probat, Gell. IV, c. 11. COGN. Idque pluribus probatur in notis Grönovii ad Gell. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δύεσθαι) Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐσθύνεσθαι vel ὑποδύνεσθαι τὰς ψυχὰς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φαντάζεσθαι) Paria docet Thom. Magist. in Ἀνατυπούται & Φάσματα. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι) Emturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirat omnia, unde coniciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνος εἰκονα μυσάττη τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσιν &c. Interpres verba retinens, veritit, *Non odi: sed sacrae sunt fabae*. Profecto haec Graeca pariter & Latina ad-versantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κυάμους, quemque Lucianus certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, *enimvero sacrae sunt*. Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinere, horrebat iis uti; id quod fatis notum; & praeterea ipse Lucianus alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II, c. 24, ceteris heroibus, post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἐορτῆς) οὐ μετέιχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσάττεσθαι τὴν κυάμοφαγίαν. *Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum*. Alia & plura in hanc rem notarunt Lil. Gr. Gyraldus, & Io. Schefferus de Constitutione philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι scribendum, idque Attice pro καὶ γὰρ ἱεροὶ εἰσι. Socrates apud Aristophanem in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calathio, (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc v. 230, sive A. I, Sc. III: Εἰ δ' ὦν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν, Οὐκ ἂν ποτ' εὖρον' οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ γῆ βίᾳ ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἱκμάδα τῆς φροντίδος. Si vero humi consistens, ea, quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem: namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥΤΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ. ἀττικῶς. Καλλιμάχος, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ κω. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἢ κω. Ita hic Scholiaztes, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro καὶ γὰρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas v. 58 ab initio. ibi ad Aristophanis verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non

Lucian. Vol. III.

E e

puro equidem ἄλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, cum nunquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps afferemus; quae itidem, iisque plura, habet Suidas T. II, pag. 348. Sed & Suidas ibi utitur (ut passim solet) verbis Scholiastae nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γὰρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἐντὶ τοῦ ἄλλὰ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλιμάχος. Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος. οὐ γὰρ, ἐντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἦκω. Satis liquet, haec Scholiastae verba apud Suidam esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci οὐ γὰρ, pro ἄλλὰ καὶ γὰρ. & male in verbis Callimachi omitti ἄλλ', cum clare Aristophanes, οὐ γὰρ ἄλλ' cumque itidem clare in Callimacho apud Scholiasten illud idem adsit. Est namque integer Scazon, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ ἄλλ' ἦκω. Aristophanes porro in Ranis A. I, Sc. II, prope finem, Φέρε δὲ ταχέως αὐτ'. οὐ γὰρ ἄλλὰ πειστέον. Hic allinit de suo interpretes, verba οὐ γὰρ ἄλλὰ πειστέον vertens, non ausim, sed meo mos est gerendus hero. Dionysus herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam σκευὴν Herculeam ab hero Dionysio sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε &c. quae ita verte: *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est.* In Ἑκκλησιαζ. v. 387: — Οὐ γὰρ ἄλλ' ὑπερφυνὸς ὧς λευκοπλῆθης ἦν ἰδ' εἶν ἡ κλησία. — *Namque insigni ratione Videre erat quam album esset concilium.* Et hic quoque male vulgatus interpretes οὐ γὰρ ἄλλ' ad verbum vertit *non enim, sed.* Patet etiam, falli Aem. Portum, qui hunc locum ex Thesmophoriazulis citat apud Suidam. Iterum in Ranis v. 54 ab initio Comodiae, Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ δελφ'. οὐ γὰρ ἄλλ' ἔχω κακῶς. Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud Lucianum quoque in De Parasito c. 49, haec eadem recurrit formula, & recte ab interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quandam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica οὐ γὰρ ἄλλὰ, pro *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum cl. Perizonio, super vexato illo Aeliani loco lib. VIII Ποικιλ. c. 12: Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἄληθές, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομίτου ὁ Κωθωκίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat, (nec video adhuc, cur eius poenitere me debeat) legendum

scilicet, Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθές, praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθές, vel ab Artificismi ignorante librario, potuit τὸ ἀλλ' intercidiſſe. Denique dictio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, οὐ γὰρ, ἀλλὰ. Richardus Bentleius, vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad Callimachi fragmentum illud, 'Ἀκούσαθ' Ἰππώνυκτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἦκω, pag. 342, deleri istud comma iubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter οὐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. IENS.

ibid. Ἰσοί — αὐτέων) Ionica Dialect. postulat hic ἰσοί, pro communi ἰεσοί qua in voce passim in Ἀστρ. etiam peccatur: & αὐτέων pro αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 3. Γονῇ) Vocem γονῇ satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα μύρια, τουτέστιν, αἰδοῖα: ea scilicet significatione, qua dicit Galenus III περὶ τῶν ἄρβων habere Hippocr. LEED.

ead. l. 5. Ἐλθόντα) Turbant hic codices. R. ἐλθόντας. Fl. ἐλθόντι. Vid. Diog. Laërt. p. 222 A. & Menagii notam pag. 216, qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fuisse viros doctiss. SOLAN.

ead. l. 6. Αἶμα) De faba Pythagorae cognata iam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam nostram, occasione nominis αἶμα hic ortam, proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44, εἰ γὰρ τις διατράγων κύαμον, καὶ τοῖς ὁδοῦσι λεάναις, ἐν ἀλάφῃ τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταθείη πρὸς ὀλίγον, εἴτ' ἀποστὰς ἐπανελθοῖ μετ' οὐ πολὺ, εὗροι ἂν ὁδωδῶτα ἀνθρώπινου φόνου. Auctor Philosophumennon Origenis p. 42 Wolf. ista, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad Diog. Laërt. VIII, 34, & reliquorum editorum acumen fugerint: τοῦτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἰ τις καταμασπασάμενος λειπὼν τὸν κύαμον καταθείη πρὸς ἡλίον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθὺς ἀντιλήψεται προσφεῶν (sic lego, non πρόσφερει aut προσφέρειν) ἀνθρώπινου γόνου ὁδμήν. Huius rei indicium esse ait, si quis levigatam mandendo fabam deposuerit aliquamdiu in sole. Hoc enim (ita manducatum) celeriter assumet similem humani seminis odorem. Pugnare inter se videntur Philosophumennon auctor, & Porphyrius. Fa-

cile fuerit illos conciliare, si apud Porphyrium legas, litera una immutata, γόνου. Sed φόνου suadere videtur αἷμα Luciano. Rursus αἵματι hoc obiicitur, quod odorem vix habet, certe vix discernendum ab aliorum sanguine animalium: tum φόνος cur hic pro sanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertusa emissus, vel de naribus profiliens sanguis, quam cruor a caede? semen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, ex balano seu glande regia esse, respondit. Tum de fabis Samosatensis Sophista modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνον dabitur Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀντὶ τοῦ αἵμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum consanguinei & sanguis meus pro filio, & similia plura in usu sint: an denique de alia nunc re Luciano sermonem esse dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praefertim cum illi in sole ponant fabam dentibus levigatam, hic noster elixam in luna. Scilicet coquendo femini maiori calore opus est, quam ad sanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi satisfacio, & vertisse me illud potius ad sententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non dissimulo. GESN. Addi potest ad notionem φόνου pro sanguine Plin. 21, 16, f. 56, ubi de Scolymo: *Idem erat atractylus quoque, nisi candidior esset, & nisi sanguineum succum funderet. Qua de causa phonos vocatur a quibusdam, odore etiam gravis.* IDEM in Addend.

ead. l. 9. Ἀπόδυθι) Id. in Eunuch. Casaub. ad Suet. De fabis Pythagorae Plin. Plutarch. omnes, Lucian. passim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὅμοιοι, alii aliam. BOURD.

ead. l. 10. Χρυσοῦς) De Pythagorae femore aureo Porphyry. N. 28, & not. Diog. Laërt. p. 216, & Iamblich. N. 92, Aelian. V. H. II, 26, Apollonius Dyscolus cap. 6, aliique. Meurs. Ath. Att. Plut. Numa. Origenes solus eburneum dixit, c. Cels. VI. SOLAN.

ibid. Θεός) Alludit ad carmina aurea, quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum: Ἔσσεια ἀθάνατος θεός ἀμβροτός οὐκέτι θνήσκεις. De quibus consule Fabric. Bibl. Gr. 460. Iamblich. etiam passim. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & discipulos habuit magno numero. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα) Περὶ Κρότωνα γὰρ Italiae συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & feminae ἀκρως ἐξασκουσαι τὴν αἵρσιν, ὧν καὶ Θεανὴ ἦν. Τούτους οὖν φησιν αὐτὸν ἐωήσθαι. A Crotone autem & eis Τάραντα ἡ αἵρσις

διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut soli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. G.

Pag. 87. l. 2. Τριακόσιοι) Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras eiusmodi discipulorum κοινότητες, seu consortia, de quibus vide Io. Scheffer. Phil. Ital. cap. 14. CLER. Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600, aut eo plures fuisse aiunt. Vide Diogen. Laërt. 214, & not. SOLAN.

ead. l. 5. Ποντικήν) De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπεύς ab Euxino ponto, lege Laërtium. G. Sinopenfis erat Diogenes, quae urbs Ponti. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας) Certe vix credibile, ab Benedicto non emendatam versionem editionis praecedentis, sed & ab illo versum esse, cui ex humeris pera dependet; ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque ἐξωμίας hoc loco consideranda, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. Ferrario part. II Rei Vestiariae lib. 4, c. 20 & 22. GRON.

ibid. Ὁ ἐξωμίας) Peram dependentem habens ex humeris. Ita vertit interpres; quasi ὀμία inveniatur pro humero, & legisset deleto articulo ἐξ ὀμίας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet, & ea insignis est: ἐξωμίας autem est vestis servilis, sic dicta, eo quod humerum nudum & exsertum ostendebat. Vide Gellium lib. 7, c. 12, ubi eam vocem interpretatur. Vide Hesychium & Suidam in ea voce. PALM. Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39, Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 355, it. p. 396 seqq. GESN.

ead. l. 11. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον) Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. iud. Apul. lib. 8. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐξωμίας ἐκαλ.) Εὐξίνου erat in V. & A. ed. Idem C. separat Πόντου Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, causa non est. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐξωμίδρια) Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμίδα. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐτερος μασχάλη) L. ἑτερομάσχαλος. SOLAN. Vox Grammaticis usurata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμίας. Erymol. in Ἐξωμίας, Hesych. in

Ἐτερομάσχαλος. Vid. Ioh. Meurf. ad Lycophr. v. 1099, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. IX, c. 34. HEMST.

ibid. l. 6. Προκαλείται) Observationem non esse inanem docebit Harpocr. in κλήσις, Πρόκλησις. Prima potestate προκαλείσθαι solum in usu est: altera προσκαλείσθαι non minus, quam προκαλείσθαι. HEMST.

Pag. 88. l. 1. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει) Respicit hic huius philosophi historiam, qui captus a praedonibus revera venisse in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. Diog. Laërt. VI, pag. 144 F. & 155 D. Adde & Plut. 886, 1, & A. Gell. II, 18. SOLAN.

ead. l. 4. Γε καὶ) Longe melius in Thomae Magistri codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρίς.) SOLAN.

Pag. 89. l. 6. Τὸν Ἡρακλέα) Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκκαθάραι τὸν βίον) Sic Dial. Hercul. & Aescul. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλευθερωτῆς) Apud Diogen. Laërt. l. c. aliter respondet, nempe: ἀνδρῶν ἀρχεῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Προφήτης) Quis iocus in illa voce a Luciano quaesitus sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione usum Lucianum, probat reperitio eiusdem in mercatoris sequentibus verbis. SOLAN. *Antislitem* hic verti προφήτην voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim πρόφημι etiam *proloquor, praedico*. GESN.

Pag. 90. l. 10. Τάφον) Sepulcrum habuisse pro domo, diserte a nullo traditum invenio. Sed Diog. Laërt. VI, pag. 143 B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἔχρηται εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος: Dolum vero vulgo notissimum. Vid. eund. *ibid.* C. D. ubi quos in usus comparatum ibi steterit, ignorare me fateor. SOLAN. Licet alibi non tradatur, Diogenem in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini vilissimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex Nov. Foed. Luc. VIII, 27, sed & ex Petron. cap. 111 de matrona Ephesia aliisque notissimum. REITZ.

ead. l. 12. Ὀπισθογράφον) Tu vide, an sit ut apud Satyrorum poetam, *scriptus & in tergo* &c. Iuven. I, 6. *Coll. Gal.* Vide, quae citat ex Herm. Barbaro H. Stephanus in v. ἐπιστά-

γράφος. LEED. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. SOLAN. Vid. Hugon. de prima orig. scribendi, & ad eum notas I. C. Trotzii p. 98. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ μεγάλου β.) Sic Aristoph. in Plut. v. 170: Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi Scholiastes inquit, Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὗτος γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονε δύναμει χρῆσθαι Περσικῇ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Προγεγραμμένων) In ed. A. textus huius scholii erat ἄρημον, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὁπισθογράφου reruli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. SOLAN. In V. & ed. A. est: ἄρημον] προγεγραμμένων, πεποιημένων. Nomini praescripto, quod modo ante in Luciano reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὁπισθόγραφα multum iuvat. Praeferam tamen καταγεγραμμένων. HEMST.

Pag. 91. L. 1. Χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα) Vid. Aristophan. Vesp. v. 1284, & Kust. not. MS. Hoc Hemsterh. margini alleverat.

ead. l. 5. Ἡ φρὴν) Ἡ γλῶσσα ὁμώμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Euripid. Hippol. 612. SOLAN. Nobilis versus Hippok 612: Ἡ γλῶσσα ὁμώμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. Plato Theaet. p. 119 E. Ἡ μὲν γλῶσσα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἢ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος idque Εὐριπίδειον τι vocat. GESN.

ead. l. 9. Βάρβαρος) Stoicos intelligit. Arnob. adv. gentes I, p. m. 49, scripturam sacram defendens, maxime, inquit, cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abieciisse sermonis cultum, verum etiam, cum possens ornatus atque uberius eloqui, triviale studio humilitatem secutos, ne corrumpere scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione iactarent. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπόξυσον) Puto me in versione vim verborum sic fatis affectum esse. Vult funditus extirpari pudorem, q. d. abrade ipsum erubescere. Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas. Sed non de sola facilitate hic sermo est; & abstergere, si cum ἀποξέω comparetur, parum vehemens. GESN.

in. Schol. col. 1. l. 2. Παρὰ τὸ ἴσθαι) Ὅ ἐστιν ὁρμῶν. Erymολ. & Suid. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τὸν κατὰ πάντων οἶκου) Corruptum: C. ξέτω τοῦ κατὰ πάντων ἥχου. SOLAN. Voss. Codicis depravatam

lectionem illam expressit ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est *κατὰ πάντων*; scribendum, *τοῦ ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἥχου* discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur. HEMST.

Pag. 92. l. 1. *Μὴ ξένον προσιέμενος*) H. e. ut vertit interpretes, & sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo. Tu vero postrema illa mecum potius verte: neque amicum, neque hospitem admittendo: nam *προσιεσθαί τινα* non est adire aliquem; sed aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui. Aelian. lib. IX V. H. c. 3: *Κλειῖτος δὲ, εἰποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ προφυρῶν βαδίζων εἰμάτων τοὺς δεομένους προσίετο*, Clitus vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes: & passim alicubi apud eundem & alios. L. BOS Anim. ad Lucian. p. 60.

ibid. Κατάλυσις — τῆς ἀρχῆς) Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae vulgari non oportet, ne maiestas eius evilescat. CLER.

ead. l. 2. Ἐν ὅψει δὲ πάντων) Qui haec aliter aut vertunt, aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque Luciani libellos de morte Peregrini, & Lapithas; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in proparulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrasse. Adeant & Laetantium III, 15 f. *Nam quid ego de Cynicis*, inquit, *loquar? quibus in proparulo coire cum coniugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. Tatian. & notas p. 15. Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad Diog. Laërt. p. 155 E. & apud ipsum Diog. p. 154 B. C. SOLAN.

ibid. Ποίησειεν ἂν τις θαρρῶν, ποιεῖ) Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, *In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere auserit*. Sed legendum, *Ἐν ὅψει δὲ πάντων, ἂ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσεις ἂν τις, θαρρῶν ποιεῖ*, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac*. IENS.

ead. l. 4. Πολύποδα ὦμόν) Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Confule Diogen. Laërt. 156 A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro *βοὸς πόδα πολύποδα* restituit. Tat. pag. 8. Athen. VIII, 5. Julian. Or. VI in.

& Plut. an aqua &c. Sotades apud Stob. XCVI. SOLANUS.

ead. l. 11. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς ἢ τοι σκυτοδάτης) Non bene expressit Benedictus, *etsi plebeius fueris*. Quid enim? an σκυτοδάτης quisquam est non plebeius? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane Bolerus, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota*. Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor*. GRON. *Si sis imperitus, non plebeius*, ut habet interpres, qui in hac voce saepe offendit. CLER. De voce ἰδιώτης egerat cl. Iens. in Lect. Luc. p. 91, occasione verborum, τέχνην βάνανσον, ad Dial. Deor. XV, p. 43 pr. huius edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum cl. Hemsterh. ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego, ἰδιώτην βίον signific. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita rudī, indocta, impolita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur Hermotimo cap. 81. Item Aelian. IV Ποικιλ. 15. Et XII, 50, ex Thueyd. Sic apud Latinos quoque (vid. Cic. IV in Verr. 2.) intelligenti & ingenioso opponitur idiota. REITZ.

Pag. 93. l. 1. Κηπουρός) Sic scribitur etiam apud Poll. I, 222, VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. LEED.

ead. l. 6. Κυρηναίων) Aristippum designat Cyrenaeum & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. SOLAN.

Pag. 94. l. 10. Περί Σικελίαν) Construe περί Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε: nam τύραννοι περί Σικελίαν sunt tyranni Siculi, ut οἱ περί Πλάτωνα, Platonici. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Πλακούντων) In priori ed. & C. legebatur πλακουντίων. SOLAN. Et recte quidem ita legi Suidas ostenderit: Πέμματα, πλακούντια. HEMST.

Pag. 95. l. 1. Ἄπρατος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν) Leg. ex Mf. ut olim conieceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Iuppiter, quantum apparet, inemtus nobis manebit*. sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι: mox ex eodem Mf. repone, ἅμα γὰρ αὐτὸν πεπραῶσθαι βούλομαι: ambo enim vendere simul volo: in edd. βούλεσθον, voluit: & statim idem liber, ὃ δὲ τίνα ἔοικε πενθῶν quod est ἑλληνικώτερον, quam vulgatum πενθεῖν mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν, at ego omnes a pueris plorare iubeo, cum ἡβηδὸν sit omnes, cuiuscunque aetatis, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, & Glossas Herodoti a viro doctiss. Gothofredo Iungermanno, meo necessario, olim cum Herodoto

editas. GRAEV. Ἄπρατος praeter Mf. P. L. & ed. I. in reliquis mendose legitur ἀπρακτος. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀβδηρόθεν — Ἐφέσου) Abdera patria Democriti; Ephefus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

ead. l. 5. Βούλομαι) Sic iterum MS. Gr. P. & ed. I. Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupiisse vivere? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐοικε πενθεῖν) In MS. Graevii p. 968 pro πενθεῖν, legitur πενθῶν, idque ait vir cl. ἐλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster: nam rursus eadem hac pagina, Ἄπρακτος ἔοικεν ᾧ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & post p. 102, Ἐοίκασι δ' οὖν πολὺ τι πληθος αὐτὸν περιμένειν. IENS. Πενθῶν) Iterum ex Mf. Gr. P. & ed. I. venustius enim est vulgato πενθεῖν. Nisi forsitan πενθῶντι scriptum oportuisset censere. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπειρίῳ) Cave, hanc vocem cum emtore de imperitia aut ignorantia intellexeris; immensum enim Democrito notat. Cic. I de fin. infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est, i. e. Democrito. SOLAN.

Pag. 96. l. 8. Τὰς ἐκπύρωσις) Heracliti ἐκπύρωσις. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλλάκως) i. e. ἀλλὰ πῶς. GUYET.

ead. l. 11. Τέρψις ἀτερψή) Sic καιρὸς ἀκαιρος, ἀσος σοφία, ἀσεβής εὐσέβεια, & mille similia. BOURD. Bourdelotii errorem, τέρψις, ἀτερψή, exponentis, quasi adiectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρὸς ἀκαιρος & similia, & coniunctim legenda, facile per se quisque detegit. Plura forent monenda, si spatium esset. REITZ.

ead. l. 12. Ἄνω) Heracliticam illam philosophiam inprimis declaravit Hippocrates, cuius hic conf. de Diaeta I, 6, Γένεσθαι καὶ ἀπολέσθαι τὸ αὐτὸ συμμειγῆναι καὶ διακριθῆναι τὸ αὐτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Κῆρ &c.) Acceperunt ex Etymolog. & Suida. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀλλάκως) Cum in Cod. V. scriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι ἀντὶ τοῦ πῶς — Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὴ ὀδύρομαι &c. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὴ, non video: reliqua commode sunt correctae: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Annotavit Solanus: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Κεχύσθαι) Ex C. supplevi & emendavi. SOLAN. Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεκύσθαι καὶ κυκέων. Non inepte quidem

Matth. Sladus coniectarat, *κυνᾶσθαι* sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. Etymol. *Κυνῶν ἢ πόσις ἀπὸ τοῦ κυεῖσθαι χυχεῶν τις ὢν. Συγκειμένον vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκείμενος* nam longius abit *συγκεκραμένον*. Pro *ποιεῖ* vidi, ni fallor, in V. *πολλ'*. HEMST.

Pag. 97. l. 1. Διαφερόμενος) Hefychius etiam *μαχόμενος*. Suidas *ἐρίζων, φιλονεικῶν*. SOLAN.

ead. l. 6. Γρίφους συντιθεῖς) Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, (vid. Diog. Laërt. p. 238 C. & 389) praecipue in eius scriptis ita ambiguus, ut quomodo interpungi debuerint, non satis constaret. V. Aristot. Rhet. III, 5. Si plura velis, consule Fabr. Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, nisi quod doctrinam & eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae Athenaeus scripsit L. X, & Casauboni observationes ad eiusdem libri c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡβηδὲν οἰμῶζειν) Non debebat verti a pueris *plorare*, quod satis bene illustravit Faber ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legisse, *ἄπρατοι*, non *ἀπρακτοι*, unde ipse dialogi index *βίων πράσις*. GRON. Alludit ad dictum Heracliti: Ἄξιον Ἐφασίοις ἡβηδὲν ἀπαγξασθαι, quod refert Laërt. IX, 2, & alii. KUSTER. Suidas reddit *ἀδρῶν*, i. e. *confertim, sine discrimine*. LEED. Audis *μεγαλόφρονα παρ' ὀντιναοῦν καὶ ὑπερῶπτην*, qualem describit Diog. Laërt. IX, 1. GESN.

ead. l. 14. Ἀπρατοι) Hoc in loco cum ceteris erravit I. edit. neque in Codd. quidquam subsidii erat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Διαφερόμενος) In C. erat: *συνδιαφ.) διαμ.* SOLAN. *lungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμενος] συνδιαμ.* probabile videtur, ita scriptum fuisse in antiquo Luciani Codice. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Λέγεται δὲ καὶ ὁ πνευματικὸς) Pro hisce in C. legitur: *ἔθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον*. SOLAN. Primum ὁ *πνευματικὸς* unde venerit in ed. A. excogitare nequeo: nam V. *ligeris* haud obscuris praebet, *λέγεται δὲ καὶ τὸ δύντιον* prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241, v. 35: *Γρίφος, ζήτημα, αἰγίγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασί*, ergo menda non vacat illud *γρίσπαν* quamquam ea de significatione *γρίψιματος* ut tacuerunt Io. Meursius & Du Cangius, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis eius apud Graecos est potestas *turpis lucri & rapinae*. Γρίφος

autem, quo destituuntur V. & ed. A. in capite Scholii praeposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀκμαστικῶς) Ἦβην Grammatici exponunt ἀλμὴν, ἥλῃαν ἀκμάζειν· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde infulsa. HEMST.

Pag. 98. l. 6. Παιδραστὴς) Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis Athen. Aristæen. Aristoph. & alii, quos recenset clariss. prae-fes I. Savar. ad Sidon. Ego ad Petron. ubi interpretor illud se-quens, ὑπὸ ταυτὸν ἰμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Ios. Mercer, ad Aristæen. BOURD.

ead. l. 11. Ἀμέλει) Hic retinere vim suam potest verbum ἀμέλει, quod alias interiectione, aut advverbio adeo, apud La-tinos permutandum est. GESN.

ibid. Κἄν ὑπὸ &c.) V. Plat. in συμπ. 334. GUYET. Quo lo-co fusa historia, quam hic tangit noster, ab Alcibiade narratur. V. & Corn. Nep. VII Alcib. c. 2, cuius aetate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere ausa est, tum cum maxime eum insectaretur. Eandem tamen calumniam ali-bi etiam passim tangit noster. V. Iστ. 19, & Εὐν. c. 9. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ ταυτὸν ἰμάτιον) Vesticontubernium facere dixit Pe-tronius. VORST.

ibid. Ταυτὸν) Ταυτὸν & τοιοῦτον Attici saepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. Aristophan. Plut. 253, ταυτὸν δῦμον. Τὸ δῦμον enim neutr. esse, vid. Schol. h. l. Idem v. 898, Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπέ-χεται τριβώνιον. Et Pausan. p. 281, τοῦτον πέλαγος. Plura Mat-taire de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres Latinus L. IX, c. 8, p. 1122, ταυτὸν masc. gen. vertit; verum cum ex MS. in no-tis afferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum cre-derem. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἐφορον) Si compares Etymologum & Suidam in Στάμυλος, scribendum esse liquet ἔφεδρον· eum intellige, qui garrulus per insidias observat, & loquaciter captat alienos sermones. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Κῦνα — πλάτανον) Per canem & anserem deie-rasse, auctor est Lactantius III, 20. Vid. Plat. 102, 8. C. G. & 36, 2. Suid. Aelian. Cic. Quintil. III. Aristoph. Avibus. The-ripestion. ad Apollonium Thyan. apud Philostr. p. 257: Ἐγένε-τό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνὴρτος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρον, δς τὸν κύνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε ἠγγεῖτο καὶ ὤμνυ. οὐκ ἀνὴρτος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφός· ὤμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὥς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὤμνυ.

Ubi doct. interpres observat, Suidam v. *χῆνα ἀμύνειν*, & Hesychium v. *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος*, iisque graviorem auctorem Porphyrium L. III de abstinentia § 16 narrare, Rhadamanthum legem tulisse, ut *per anserem* aliaque eius generis iuramenta fierent, *ὕπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν*. Adde-
dereque diserte Porphyrium, Rhadamanthi imitatione hoc fecisse Socratem. Vide nostrum iterum *Ἰκαρ.* c. 9. SOLAN.

ead. l. 9. Οἰκῶ μὲν) Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aequae, vel potius etiam in Platonem dicta videri possunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare, vitiose, & per aliquam superioris temporis iniuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas iniurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam, & ea nominatim, quae hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam hac in re esse Socratis & Platonis personam, unam illatam simul ambobus iniuriam, facile intelliget. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, quae de re Fabr. B. G. 2, 22, p. 826 seq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13, non ipsum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & sana omnia puto. GESN.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἷς μέγιστος) Sunt duo versus ex Cratini Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493: *Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ κύων, ἔπειτα χῆν, θεοὺς δὲ σιγάειν*. Quis iusiurandum maximum in re qualibet Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant. CLER. Ego scripturam C. expressi, Grotianae haud inferiorem, nisi quod *ἐν* ante *λόγῳ* deest. SOLAN. Ponam ed. A. lectionem: *ἀμύνω γὰρ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθιος (V. Ῥαδαμάνθιος) ὄρκος· οὗτος (V. ὄρκος οὗτος) ὁ κατὰ κύνας, ἢ χηνάς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιοῦτου. οἷς μέγιστος ὄρκος (V. ὄρκος & statim ὄρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχῆν. Κρατίνος Χείρωσι. (in V. Χείσι) τοιοῦτοι (hic καὶ V. inferit) οἱ Σωκράτους ὄρκοι*. Quae Solanus ex C. addidit atque emendavit, Suidas in *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος* itidem habet, nisi quod *θεοὺς δὲ σιγάειν*. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omis-
sis dedit Zenobius; Apostolius neglecto Comici nomine versuum partem. Pro *Χείρωσι* vero scribendum fuit *Χείρωσι* quod recte a lun-

germanno observatum ad Poll. X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud Hephaest. p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῖς, Ἀρχιλογοί, Κλεοβουλῖναι. Virorum maximus, ut binos versus exple-ret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάειν, vel potius σιγάειν; hunc in modum consti-tui debent: Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύων Ἐπειτα χῆν' θεοὺς δ' ἐσίγων. — Atque ita fere Kusterus ad Suidam. De Cerbero ridiculum est Scholiaetae commentum. HEMST.

Pag. 100. l. 3. Τί δὲ περὶ — Βαβαί τ. φιλοδορίας) Max. Tyr. Diff. XXIV, 4: Πόλιν δὲ οἰκίζων (Σοκράτης) ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τιθεὶς νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδ' εἰκόνας, τὰς Ἑλληνικὰς φλυαρίας, δαρεῖται· ἀλλ' ἐξεῖναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, εἰ δὴ τινα ἀνδρῶν (l. δέλοι) τῶν καλῶν. Ὡς τοῦ θαυμαστοῦ γέ-ρωτος. B. de Ball. Luciani locus ibi non praeteriit Davisiūm. Conf. Plat. lib. V de Rep. p. 464 a.

ead. l. 13. Οὐκ ἀνείεν) Nimirum sunt ea tantum, quae ma-nent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac dein-de ideae, quae nimirum in & cum ipso Deo ab omni aeter-nitate fuerunt, sunt, eruntque. GESN.

Pag. 101. l. 2. Κάμει ἄλλον) Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάν-των ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανὴ κάμει ἄλλον· sic omnino legen-dum: perperam, κάμει ἄλλου in editis. GRAEV. Ἄλλον ex Mss. Gr. P. L. & P. ed. SOLAN. Cum in ed. Benedicti etiam legere-tur ἄλλου, F. Guyet. iam monuit legendum ἄλλον. REITZ.

ead. l. 9. Δίων Συρακ.) Socratem hic a Dione emtum fin-git, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule C. Nep. in Dione. Viginti minis autem revera ve-niisse in Sicilia Platonem, tradit Diod. Sic. XV, p. 461. Συρρά-antea mendose hic legebatur. Ceterum quamquam Socratis persona in Codd. impr. legatur, omnia propemodum Plato-nem tangunt. SOLAN.

ead. l. 11. Γελῶντος — μαθητῆς) Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Aristip-pi autem, quia de voluptate idem uterque multis sensisse vi-sus est. Diog. Laërt. p. 268 A. veteres adducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. SOLAN.

ead. l. 12. Μεθύοντος) Intellige Aristipp. GUYET.

Pag. 102. l. 1. Τὸ δεῖναι δὲ) Hanc vel similem sententiam hic postulari video: verba τὸ δεῖναι δὲ quid sibi velint, nondum plane assequor. An τὸ δ' εἰπὲς ὅπως εἶδω, hoc dic, ut sciam? GESN.

ead. l. 4. Τὰς ἰσχάδας) ἰσχάδας καὶ παλάθας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκέα καὶ μελιτώδη potissimum cupiebant. ipse passim Dial. seq. & aliis passim. Athen. BOURD.

ead. l. 5. Παλάθας τῶν καρικῶν) *Emam enim illi massas carycarum.* Sic vertit interpres; male. Nam si scriptum invenerat καρικῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *massas Caricarum*, seu *ficuum e Caria*. Nam & παλάθη, teste Eustathio, est τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus vescitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Révivisc. παλάθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud Ciceronem lib. 7 de Divinatione: *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advehlas vendens, Caunae has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus, a Chelidoniis insulis non longe a Cariae litore sic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio distrahebantur, & utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emtor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis, vide Athen. lib. 3, c. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. PALM.

ead. l. 7. Τὸν ἐν χρῶ κοιρίαν ἐκείνον) *Detonsum.* Mirum est, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. ἐν χρῶ κοιρίαν ἐκ. BOURD. Κοιρίαν postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste Bourdelotio legitur. Sic etiam P. & L. & sic citatur in Const. Lexico. Praeterea sic etiam legitur in Δραπ. c. 27, ὑπὸ χρῶν, ἐν χρῶ κοιρίαν, ἐν γενεῇ βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κοιρίας, mendose. Sed iam ad rem ipsam: qui factum est, inquires, ut, qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum ceteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput ronderent. Cuius instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a ceteris, ut *barba & pallio*, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concesserim,

ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel feminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad Theophr. Char. p. 240: ἐν χρῶ κουρίας· non est curiose caput detonsus, uti nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radabant. Vid. omnino Δραπ. c. 27, & quae illic annotata exstant. Theophrastus π. μικρολογίας, avaros ait istos esse ἐν χρῶ κειρομένους, p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας, pag. 70 C. de viro optimatum partes festante dicit, eum μέσσην κουράν κακαρμένον. Diogenes heriles filios ἐν χρῶ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχίτωνα καὶ ἀνυποδέτους. Diog. Laërt. 145 B. Hor. Epist. 18, I, v. 6, asperitatis agrestis esse ait τὴν αὐτὴν cutem. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀναβ. cap. 46, & Δικ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Πολύ τι πλῆθος) Unde haec tanta in foro expectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Δηλοῦντες) Multa hic emendavi & supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀοριστία τοῦ ὀνόματος συγκρύπτει· οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰῶθασιν λέγειν. G. SOLAN. In V. & ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. λούντες· cetera conveniunt. Quid sibi velit, haud obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τι, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ παν συγκρύπτειν τι βουλόμενοι, τῇ ἀοριστία δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀπελῶς non repudio quidem; attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀοριστως, quo Scholiastes usus est ad Δις Κάτην ubi de τὸ δεῖνα. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἀποσυγκλῆς) [Haec qui ante me descripsit, non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid sub ἀποσυγκλῆς lateat, nescio: sed συμπληπτομένη legendum est pro ultima scholii voce. SOLAN. Primum ab initio suppleri debet, Ὡς τῆς Κῶ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quamquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbuti genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύνων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxi-

ae praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in Hesychio permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπιπτομένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον δέσιν σύκων· opportunus est Amyntae locus apud Athen. XI, pag. 500 D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις δρέποντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαῖρας ποιοῦντες &c. unde conficiamus, pro συμπιπτομένη scribi non absurde posse συμπλαττομένη. HEMST.

ibid. l. 5. Σημαινόμενος) Haec mutila omnino in Coll. legabantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox laret, ut ἐπαγόμενοι, vel simile quid. SOLAN. Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενοι, quod expono *coacti, congregati*, velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούονται & σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad ecclesiam convocantur. Luciani verba perversissime cepit ineptus enarrator. HEMST.

Pag. 103. l. 4. ΑΓΟ.) Sic legendum pro EPM. etiam monuit Guyetus.

ead. l. 10. Ἐφ' ἡμῖν) Ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὁρᾶξις, ἐκκλισις· licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἢ κτῆσις, ἢ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G. Satis intelligit, quid hic illudat Lucianus, qui legit Epicteti Enchiridion. LEED.

ead. l. 11. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε) Interpres, *indifferentia esse solent*. Verte, *indifferentia sunt*: nam ea est vis locutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant, ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus locutionibus aequae παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. CLER.

ead. l. 12. Μανθάνω ἢ λέγεις) Angl. ὅτι καὶ λεγ. sic idem Cod. pro ὁποῖων καὶ ὁπόσων habet ὁποῖα καὶ ὁπόσα. BOURD.

ead. l. 13. Τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα) Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα Cicero vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *reicta*, quae nulla aestimatione digna sunt: vide Lipsii manuuctionem ad Stoicam philosophiam II, 23. GRAEV. Vid. Diog. Laërt. in Zenone p. 189 B. unde discas haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis ante-

ponendae. SOLAN. Cic. de finibus III, 4, *Proëgmēna* & *apo-proëgmēna* non minus ferenda esse ait, quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praeposita* & *reiecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe *valere*, *locupletem esse*, non *dolere*, bona non dicit Stoicus, sed dicit Graece *προηγμένα*, Latine autem producta: sed praeposita aut praecipua tolerabilius & mollius. Illa autem, egestatem, morbum, dolorem, non appellat mala, sed si libet reiectanea. Itaque illa non dicit se expetere, sed legere; nec optare, sed sumere: contraria autem non fugere, sed quasi secernere. GESN. In marg. edit. Paris. additum erat: *προηγμένα* & *ἀποπροηγμένα* Cicero producta & praecipua virtutū. vid. 3 de fin. bon. Sed addamus verba eius, quae reperiuntur cap. 16 libri dicti: Ut enim, inquit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, (id enim est *προηγμένον*) sed eos, qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco sunt, sed ea, quae secundum locum obtinent, *προηγμένα*, id est, producta nominantur — vel promota & remota, vel — praeposita & praecipua, & illa reiecta &c. REITZ.

Pag. 104. l. 2. *Καταληπτικὴν φ.*) Stoici phantasiā partiebantur in *καταληπτικὴν* & *ἀκατάληπτον*. Vide Academica Petri Valentiae. VORST. Vid. Diog. Laërt. 175 B, & 177 A. SOLAN. Vid. etiam Cic. III de Fin. cap. 4, ubi *proëgmenis* etiam Latinis assumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5 med. ubi *καταλήψεις* exponit, rerum cognitiones & comprehensiones ac perceptiones, ut Davif. ib. pluribus eiusdem Ciceronis testimoniis docet. REITZ.

ead. l. 4. *Σύμβημα*) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici *ἀξιώματα*, καὶ *συμβάματα*, i. e. dignitates, vel congruitates vocabant: ut, ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, *παρσυμβάματα* dicebant: hoc est minus, quam congruitates, ut, Cicero patriam servat. Ammonius: *ἂν μὲν οὖν ὀνόματος τι κατηγορηθῇ, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγορημα, καὶ σύμβημα παρ' αὐτοῖς* (Stoicis) *ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὥς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβημα ὁσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβήματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὥς ἔχει τὸ μεταμέλει οἷον, Σωκράτει μεταμέλει*. BROD. Vid. Burf. dial. Cicer. GUYET. Priorem vocem secundum Stoicorum mentem Diog.

Laërt. enarrat in Zen. vita iam laudata, p. 179 C. D. Noster etiam mox, sed iocose. V. Cogn. 128, & Suid. SOLAN.

ibid. Ὅποιον καὶ ὀπόσων) Ὅποιον καὶ ὀπόσον. GUYET. Ὅποιον καὶ ὀπόσον L. quod magis arridet, quam ὀποῖα καὶ ὀπόσα A. & P. In edd. ὀποιον καὶ ὀπόσων. SOLAN.

in Schol. col. I. l. 7. Αὐτοτελῶν) Lege potius αὐτοτελῶς, & μοχ τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα. tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas suscepserat, satis esset peritus, scriptam fuisse putem. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 64. HEMST.

Pag. 105. l. 1. Παρασύμβαμα) Ludit festivus scurra in detorquenda significatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam discas optime ex Apollonio Synt. lib. 1, p. 36, 14, & lib. 3, p. 295. Verbo, σύμβαμα est praedicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρύφων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum casui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα congruitatem notat, quomodo vertit & iam Priscianus L. 13, p. 1118; de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens, & παρασύμβαμα novum accidens, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Larinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum una ire, congruere, significat, tum accidere & contingere. GESN.

ead. l. 4. Τῶν λόγων πλεκτάνας) De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit: de quibus Laërt. in Zen. Fab. cap. 10, lib. 1. Themist. Orat. 14. Ipse hoc Dial. BOURD.

ead. l. 11. Κροκοδείλος) Hinc κροκοδείλιτῆς λόγος Aphthonio. Crocodilitem vocat Quintil. I, 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. SOLAN.

in Schol. col. I. l. 6. Μὴ ῥῆμα) Corrupta haec. Pro τοῦ lege τῇ πλ. πτ. SOLAN.

Pag. 106. l. 8. Θερίζοντα) Sophismatis huius meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam,

exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum Menagius, unde quid sit *ὑπερίσων* sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conicere, quid *ὑπερίσων* fuerit; non autem diserte docemur. Vide Menag. not. ad Diog. Laërt. p. 161 A. & Ammonium ipsum p. m. 108 a. Huius solutionem nummis CC emisse Zenonem, memoriae prodidit Diog. Laërt. 170 CD. Vid. etiam eundem 174 E. Plut. de fato, sub fin. SOLAN.

ibid. *Κυρίοντα*) Huius, dum alia multa recenset Diogen. Laërt. oblitus videtur, p. 60 A. & 174 E. Et noster infra cap. 23. Nec quid sit, coniectura assequi possum; nisi quis forsan *κερατίνην* vel *κεράτινον* reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicuius Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἡλέκτραν*) Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianus exemplis illustrabit. Alia eiusdem farinae videre qui volet, adeat Diog. Laërt. in Euclide p. 60 A. 174 E. 183 F. *ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἡλέκτρα, ἑγκεκαλυμμένος, σαρπίτης, κερατίνης & φαλακρός.* & apud Plut. l. c. *ἀργός.* quae omnia Logicis fufius explicanda relinquimus. V. Cressol. AG. X, 70. SOLAN.

ibid. *ἑγκεκαλυμμένον*) Auctor huius Cronus Diodorus, teste Diogen. Laërt. pag. 60 f. meminit & alibi, ut 174 E. & 212 BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen fabulae Anthippi, quam memorat Athen. 403 E. *ἑγκαλυπτόμενος.* SOLAN.

Pag. 107. l. 12. *Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν*) Notaverat cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. L. V, p. 365 ed. 2. Sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum Lucianum faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui &c.* Ubi Davif. pluribus demonstrat, per *prima naturae* significari *sanam mentem, valetudinem prosperam & si qua similia.* REITZ.

ead. l. 15. *Ὁψιν*) Non vult, puto, simpliciter admoveri oculos, sed propter literarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. GESN.

ead. l. 16. *Σολοικισμῶν*) *Σόλοιον*, non *σολοικισμόν*, dixisse veteres testatur Gellius V, c. 20. MENAG. *Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον*, quod nimirum Stoici existimarent, soloecas locutiones philosopho minime esse refugandas. Plutarchus de Stoicorum repugnantiis T. II, pag. 1047, de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamen-

ta laudasse, & accurate esse persecutum, Οὕτω δέ τις φιλότιμος, inquit, ἐν ταῦθα καὶ περίττος γενόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παρίτεον τοῦ βελτίονος εἰχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ νῆ Δία σολοικισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἐν αἰσχυρθεῖσαν οὐκ ὀλίγοι. Idem ille, qui hic ita accuratus & copiosus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium, Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhaerent, sed & quasvis obscuritates & ellipses, & per Iovem soloecismos, propter quos allos pudeat non paucos. CLER.

Pag. 108. l. 1. Ἦν μὴ τρις) De his hellebori potionibus dixi ad Petronium. BOURD.

ead. l. 4. Γνίφωνα) Vox haec nusquam legitur. Est apud Hesychium vox affinis soni, Γνυπῶνες, qui sunt στυνγοί, κατηφείς, ἀτολμοί, παρειμένοι καὶ μαλακοί, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι μορῶς, tristes, iimidi, remissi & molles, a cadendo in genua dicti: nam γνῦξ est in genua, & πίπτειν γνῦξ, cadere in genua. CLER. Omnes antiquiores edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Nostro sub finem Τιμ. c. 34, in Καταπλ. c. 17, & Ἀλ. c. 30, qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus eiusmodi sordidis hominibus. Si γνύφωνα malis, quare sensum alium ex Hesychio in γνύπων. Mihi prior ratio placet. SOLAN. Γνίφωνα, parcum, Guyet. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio ulquam: quare Solano assentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *anarum* tantummodo significare necesse est, ut versiones habuere, σκιφὸν potius legas, de qua voce vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. REITZ.

ead. l. 8. Ἰδίον αὐτῷ συλλογ.) Stoicos coarguit γνίφοντας ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἥτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans εὐφυῶς. G.

ead. l. 12. Ἐτέρους τόκους) Vid. Spanhem. ad Aristophanem Νεφελ. 1155. GESN.

Pag. 109. l. 11. Ἀναποδείκτω) Vox eiusdem ingenii est, ac ἄκριτος cap. 27. LEED. Quinque genera huius syllogismi memorat Dioῦ. Laërt. p. 183 C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem ce iis scripserat Chrysippus p. 211 D. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀποδείξω) Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambigui-

tatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est, quod demonstrabo. GESN.

Pag. 111. l. 13. Τοῦ περιζοντος) In marg. edit. Par. addita erat glossa: περιζοντος, i. e. digni, qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam τοῦ περιζειν. REITZ.

ead. l. 14. Περιζοντος λόγου) Vid. supra c. 22. SOLAN.

Pag. 112. l. 6. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;) Excidit, aut potius male traiecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἀγῶ. πῶς λέγεις; Ἐρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ. Ἐρ. ὥστε ἢν πρὶν αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἢν. MARCIL.

ead. l. 7. Ἐκτοσθεν — ἔνδοθεν) Ed. I. ἔνδοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti: monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐσωτερικὸν) Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἔσωτερικαὺς τοὺς διαλεκτικούς, ἑξωτερικούς δὲ τοὺς ρητορικούς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. Διασύρων dixit. G.

ead. l. 15. Πολὺ λέγεις) Quia nihil variationis invenio, vulgaram intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις: quod Nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstratio ad Reviv. c. 48. REITZ.

Pag. 113. l. 1. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀνούμενος) Aberrant fere ubique in interpretatione huius locutionis. Priores attentissimi Graecis, itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat. Secutus Benedictus, itaque non nimis cito ipsum emeris, plane contrario sensu, quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, itaque iam iam emas, non poteris, quin emas. Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat, eum habere aliquid nummorum; non ad deerrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀντιρῶν τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ubi Benedictus, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefecturae omnes exauctorantis, ubi eandem voces contrario, ut apparet, modo, fed recte, accipit. GRON. V. γυμν. c. 14: ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδόντων με καὶ μαθητὴν ποιούμενος. Et sub fin. Ἦσ. οὐκ ἂν φθάνοις καὶ μάντιν λέγων, c. 8, SOLAN. Versionem Benedicti, non nimis cito ipsum emeris, Solanus ita correxit: non est, cur emere cesses. Sed sensus eodem redit, apertior tamen est; ideoque recepi Solani corz.

rectionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum Gronov. enim ait, Benedicti versionem plane contrariam esse Graecis, ignoscant mihi eius Manes, si id nega- vero: nam eadem mens videtur fuisse istius versionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris festinare in emundo. Sed quia enuntiatio ta- men aliquo modo ambigua erat, Gronovius Latina illa verba ita accepit, ac si τὸ *non* prohibendi modo positum esset, signi- ficaretque, *noli illam tam cito emere*, quod sensum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Iam vero, cum reddiderim, *non est, cur cesses emere*, sive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc ad- versari videbitur τῷ *non poteris*, *quin emas*, quod etiam appo- situm foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, *quin igitur nobis ista statim explikas*. Adde Aristoph. Pl. 485, Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντες. Ubi recte Scholiast. οὐκ ἀναβάλοισθε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε, *nolite differre*, — pro cito ab- euntes morimini. Vid. eund. Aristoph. ter quater alibi, ut alios omittam, quia phrasis est satis obvia. REITZ. Vix potest aper- tius converti, quam a Benedicto factum erat, & ego posue- ram, *Non nimis cito emeris*, i. e. emere potes. Ad verbum, *Non praevenieris emens*, intellige *opportunitatem emendi*, quod nihil aliud est, quam *statim emendum est, si sapias*. GESN.

ead. l. 9. Ονος οὐ γελαστικόν) Contra disputat Theod. Mar- cil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 13. Καταλείπεται) Angl. καταλείπεται. BOURD. Καταλείπεται P. ed. I. & , ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καταλέλειπται, minus commode. Vid. παρασ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 14. Πυρρίας) Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. Si autem haec scriptura genuina est, petitus iocus est ex nomine servi, ad quod proxime philosophi nomen accedebat. Vid. Diog. Laërt. p. 252, & A. Gell. XI, 5. SOLAN. Servavi Graecum nomen, quod servile alioquin est, & *rusum* signifi- cat; ne periret, quem subesse putabam ad *Pyrrhonis* nomen, respectu. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐποίησθαι) Legendum ἀποίησθαι. HEMST.

Pag. 114. l. 3. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδ' ἐν) Legendum omnino ΦΙ- ΛΩΝ. Οὐδ' ἐν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo Laërtius in Pyrrh. § 67, ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνό- ρμος αὐτοῦ γεγώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod postea in Φι- λάσφατος abiit in editione utraque Basil. & in Salm. Vide nos ad

Laërt. IX, 67. MENAG. Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad Diog. Laërt. p. 248.) sed eius ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a Diog. Laërtio *Philippus* dicitur, pag. 78 E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII Ἐπινομίς dicitur; nisi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. SOLAN.

ibid. Οὐδέν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρέσβευεν αὐτῇ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λῆψιν, ἀλλὰ πάντα διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνώσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνάτως ἔχειν δραπέτην μεταδιώκειν, ἥτοι ἐπεὶ τὰ τὴν γνώσιν * ἀποσυγγάνοντα οὐδὲ ἐλεῖν οἶός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. Cic. si recte memini. G. * Sic erat in schedis G. ego ἀποσυγγάνοντα a prima manu fuisse crediderim. SOLAN. Rectissimum est ἀποσυγγάνοντα, nec sollicitandum, ut manifesto patet ex διαδιδράσκειν, δραπέτην μεταδιώκειν, & ἐλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. HEMST.

Pag. 115. l. 2. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se comprehendendi, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur Noster. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Νωθῆς) In V. scriptum est: Εἰκότως βραδὺς γάρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. sed mox iisdem repetitis acorati: Νωθῆς] Ῥάθυμος &c. A. ed. praefert: παρὰ τοῦ νω στερητικὸν καὶ τοῦ δέω. . . δεῖν. Solanus στερητικὸν correxerat: verum V. quam dedi lectionem literis clavis exhibebat: non dissentit Etymol. pag. 608: Νωθῆς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκλελημένος· παρὰ τὸ νω τὰ στερητικόν, καὶ τὸ δέω τὸ τρέχω γίγεται νωθῆς· ὡς ἀρδῶ, νωρδῆς· ὁ ἐστερημένος τοῦ δεῖν. HEMST.

Pag. 116. l. 8. Κατὰ τὴν χεῖρῳ λόγον) Adscripsit his pater notam ab Bourdelotio in margine positam, nempe, *Alludit λόγους ἥττω καὶ κρείττω, quos vocant.* Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, cum nihil ista vel ad vocem χεῖρῳ, vel ad Lucianum λόγον faciat. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se συγχοστατεῖν τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνειν. Hinc lepidè lydit, & denuntiat, se πείσειν εἶναι δεσπότην, miseriore ar-

gumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum: ὅμως τῷ δίκαιῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἰς τοῦ ἡμαρτηκέναι. In Harmonide: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δίκαιῳ λόγῳ. GRON.

ibid. Τὸν χεῖρῳ λόγον) Diogen. Laërt. in Socr. Gell. V, 3. VORST. Aristoph. Neph. III, 2, λόγος ἥττων καὶ κρείττων. SOLAN. Κρείττω λόγος est, cum verborum industria, s. sophismatibus, causa infirmior fit fortior. Conf. Aeschin. Socrat. Dial. 2, § 10 f. ἥττω autem vel χεῖρῳ λόγος, eius, qui vincitur, etiamsi causam iustam habeat. Aristoph. Nub. 112 utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit; vid. Clericum ad Aesch. l. c. Scholiaque & interpret. ad Aristophan. REITZ.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. l. 1. ΑΛΙΕΥΣ) In opere suo de Sophistis Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis Sophista petiit, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui philosophis opposuit. In eo autem quanto maiorem erga veros & infucatos philosophiae cultores benevolentiam amicūque proficitur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte iam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. SOLAN.

ibid. ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.) In hunc Dialogum Brodaeus Miscell. c. 22 l. III. MARCIL. Consului Brodaeum; ille vero l. c. eadem habet, quae alii ex Hom. quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non reperemus; addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed inprimis Cynici.* Quae vero ad reliqua huius dialogi habet, suo loco addemus. REITZ.

ead. l. 2. Βάλλε) Vid. Aristophan. Acharn. II, 2, quem hic exprimit. VORST.

ibid. Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, sed melius ex ed. I. quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Ἀλεκτρ.

cap. 22, *κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους*. GESN. *ead. l. 6. Καί σὺ δέ*) Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. SOLAN.

ead. l. 7. Ὡς πῆρη) Alludit ad hunc Homericum versum Il. 16. COGN. Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in Paris. quam in Graev. edit. Ideo eundem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subiiciemus. REITZ.

ibid. Βάκτροις) Hom. Il. B, 363, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φύλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii. sed Scholiastes & Brod. in Miscell. p. 2, c. 22, iam monuere, versum ex Iliad. B esse desumtum: idem complures commentatores fecere; quod comperi, postquam haec scripseram. REITZ.

ead. l. 10. Ξύλῳ) Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi; vid. Ael. V. H. X, 16. REITZ.

ibid. Τὴν ἀξίαν) Δίκην. BROD.

ead. l. 11. Κεκμήκατε, ᾧ Ἀρίστιππε) Auclior est verus Codex: *κεκμήκατε, ᾧ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε*. GRAEV. Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mf. Gr. & P. restitui-
mus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔστε σοφοί) Parod. Homer. quales hic multae. Homerus, *ἔστε φίλοι*. BOURD. Lepidissime Lucianus in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitae auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates, ubi reliquos philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὀμπρικῶς classicum canit, — Ἔστε σοφοί, μνήσασθε δὲ Δούριδος ὀργῆς. Nempe Homerus Il. A, v. 287: Ἄνρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. IENS. Hom. Il. A, 287, Ἄνρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. Unde & hic ἄνρες excidisse conicio, quod cur reiiceret, nulla erat ratio. SOLAN. Il. Π, 270. GESN. Brod. Miscell. p. 2, c. 22, ait, Hom. Il. Z, Θ, dixisse — μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. Recte; sed vers. Il. Θ est 174, & Z, 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab Solano indicato; ubi semper habet, Ἄνρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. quare non dubitem, ἄνρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere: ὀργῆς vero res

tinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab Nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut supra πῆρῃ pro φρήτῃ quo iracundiam philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. REITZ.

Pag. 118. l. 6. Ἑπτὰκῖς) Atqui sex tantum mox numerantur : Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat, (vid. tit. & c. 10.) an, quem iam nominavit, Aristippus? Pro VII, iam VIII habemus. Haereo, ut ut sit: male haec prius & legebantur, & vertebantur. SOLAN.

ead. l. 7. ΠΛΑΤ.) Verba, quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit Longol. Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἄλλ. Ἄλλ. SOLAN.

ead. l. 8. Μαστιγωθέντα πρότερον) Omnia haec in interprete turbata: μαστιγώσις ante crucem nota. Sic apud Dion. Hal. 5, & tangunt Literae sacrae. BOURD. Flagellationem praemitteri solitam crucifixioni, notissimum; vid. tamen f. v. Lipsium de cruce l. 2, cap. 2, & Ioseph. de bell. Iud. l. 2, cap. 14 f. REITZ.

ibid. τῶς ὀφθαλμοῦς ἐκκεκόφθω) Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex Parthenii cap. 20. BOURD.

ead. l. 9. τὴν γλῶττιν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω) Cum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit, & in multas partes abscissa, subintellecto τῷ prius ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, cum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet magna eius parte vel in multum prius abscissa, aut longo tempore prius abscissa, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde Benedictus πρὸς Ἰκεσίου vertere potuerit per supplicem Iovem, cum debuerit supplicum praesidem. GRON.

ead. l. 11. Κρατήρας) Aetnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. BROD.

ead. l. 13. Πανθέα) De huius exitu Euripidem vide in Bacchi. 1029 & seqq. Orphei mors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. SOLAN.

ead. l. 14. Λακιστον) Placet *κάκιστον*. Est autem Euripidis senarius. BROD. Ex Euripide. Cetera HomERICA sunt ex 7 & 10. II. BROD. Brodaeus (Misc. modo citatis) *κάκιστον*. Fallitur. *λακιστον μέρον* Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. MARCIL. Brodaeus mavult *κάκιστον*. Sed nihil mutandum; vid. *Τραγ. v. 116*, ubi noster id usurpat. SOLAN.

ead. l. 16. 'Ιεσίου) Intellige *Δίος*. BROD. In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat. In ed. Bened. ridicule: *obsecro per supplicem Iovem*; sed Graeca expressit cl. Gesn. non visa manu Solani, quae *per supplicum praesidem Iovem* margini Bened. alleverat. Et sic saepe video illi cum Nostro convenire in versionis correctione, quod tanto maius veritatis inventae indicium. REITZ.

Pag. 119. l. 1. 'Αραρεν) Vid. & *Καταπλ. c. 8.*, & Eur. Med. 322, 743, Hipp. p. 224. Adde & Suid. SOLAN.

ead. l. 2. 'Ομηρον ἂν λέγει) II. X, *Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ*. Et mox ad *Ζωγρεῖτο* subiicit idem Brodaeus Hom. II. Z, *Ζωγρεῖτο 'Ατρείας υἱὲ σὺ δ' ἄξια δέξαι ἁποινα*. &c. vers. est 46. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ ἔστι) Hom. II. X, 262, *'Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά*. In nota Marcil. in edit. Graev. citabatur II. 10, per errorem literae X. Sed idem iam fuerat in nott. Bourd. Parisinae edit. adiunctis. REITZ.

ead. l. 7. Ζωγρεῖτ') Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua philosophos avaritiae arguit. Vid. Hom. II. K, 378, & A, 23. Item Λ, 131. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ) Lucianus e suo addidit. BROD.

ead. l. 10. 'Αντιλογίας) F. *ἀπολογίας*. vid. *Ha. c. 15*. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴ δὴ μοι φύξιν γε) Est hic & Homeri vers. II. H. BROD. Non invenio. Sed II. K, 447, *Μὴ δὴ μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ*. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Ex qua Eurip. fabula, nescio. SOLAN. Perspicuum est, (ait cl. Ienl. Lect. Lucian. pag. 166) in voce *κτεῖναι* corripidiphthongum *αι* etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra Bentleium probat ibid. qui cum ad vers. 87 Callim. hymn. in Iov. id negasset, omniaque ab aliis iam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. Iensio singulari excursionem, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro nota huc inferi queat. Quare lectorem ad cap. VI eius Lect. Lucian. remittimus, quod omnino totum legi meretur. REITZ.

Pag. 120. l. 2. Οὐ δεινὰ) Expressit Livius poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI, 31: *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* SOLAN.

ead. l. 3. Ἐκατί) Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἔνεκα. vid Med. 719, & alibi passim. pag. 307 A. *τίνας μ' ἑκατί κτείνετε.* SOLAN. Fiat etiam hic senarius levissima traiectione, *Νῦν οὖν ἑκατί ρημάτων με κτείνετε.* Pater ex responso, versum hic esse debere. GESN.

ibid. Κτείνετε με) *Κτενεῖτε* legend. coniiicit Guyetus.

ead. l. 5. Ἀχαλίνων) Laudatur etiam a Plut. 893, 2, & iterum apud hunc sine Ἀποφρ. Vid. Euripid. Bacch. 385. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με) *Nullum mihi refugium:* sic reddidit Benedictus, non male, quod ad sensum; verum haud dubie soloecum hoc. Scribe omnino τοῦ διαφυγεῖν με, nulla effugii mihi patet via. Sic supra in Necyomantia c. 2 iisdem paene verbis, *οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοῦς.* Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1 f. *Εἰ δὲ κἀκεῖνη προσβλέψαι σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποσπῆναι αὐτῆς;* Si vero etiam illa te aspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes? Homerus Il. I, v. 248: — οὐδέ τι μῆχος Περὶ χθόντος κακοῦ ἔστ' ἄλλος εὖρεῖν — *Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi.* Aliter haec locutio concipitur ab Luciano nostro in Pro Imag. c. 24: *ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι, vel fieri non potest, quin & ille mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5: *Τίς ἔτι μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεύσθαι δοκεῖν αὐτοῦς;* *Qui fieri possit, quo pinus & in eo videantur illi male fuisse consulti?* Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi testatur cl. Graevius ἀμείλικτα ὀργίζεσθαι. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθαι pro ὀργίζεσθε. IENS. Secutus sum emendationem cl. Iensii, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. Men. c. 2. Confer etiam ἀποκρη. c. 10, εἰκ. c. 1, & καταπλ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀνήκεστα) Angl. ἀμείλικτα. BOURD. Procul dubio rectius Mf. εἰπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε· *dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis:* invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aequè ut Anglicanus, τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat reiciendum: *tua illa prava colloquia: σύλλογος enim apud Demosthenem est colloquium, & circulus colloquentium, ut docuit*

Budaeus δ πάνυ. GRAEV. Hom. II. A, 137: — ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς καλοὺς) Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. BOURD.

Pag. 121. l. 2. Ἐπικούρος) Excidisse hic Socratis nomen, supra iam monui. Putabam itaque, aut alicubi inferendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda, & legendum hic distincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγώ. Socratis nomen ex Mss. solis ubi reponendum fit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis regebat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit: unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. SOLAN.

ead. l. 7. Περὶ ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Τιμ. cap. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμὲ ἀδίκος, 154, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Λάϊον ἔσσο) Iliad. 3, v. 57. BOURD. Eandem Iliadis Sect. iam indicaverat Brodaeus Misc. p. 2, c. 22, sed omisso, ut semper, versuum numero. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ τὸ τῶν) Angl. κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν φιλοσόφων. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὁρφέα) Illud ἢ Ὁρφέα ex superioribus hic inscite intrusum est. SOLAN.

Pag. 122. l. 3. Τῆς κατηγορίας) Angl. κατηγορίας. BOURD.

ead. l. 9. Καταλελοίπατε) Ita omnino pro καταλεπίπ. cum S. scribendum, ut c. 14, ubi recte in omnibus legitur. SOLAN.

Pag. 123. l. 5. Ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν) Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἔδ. BOURD. Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἰληφε τὴν ᾧδὴν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τῇν τοξικῆς. MARCIL. Εἶναι τις ἔδοξεν) Sic iterum Noster in Sympos. c. 35, οἰόμενοι τινες εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. In N. T. Ep. ad Gal. II, 6, ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι τι. Et Act. V, 36, δευδᾶς λέγων εἶναι τινα ἑαυτὴν. Ad quem I. Elfner. etiam ex Eurip. Ion. 597 affert, Ζητῶ τις εἶναι. REITZ.

ead. l. 6. Θάμυριν) Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. II. B. 102 — & Plut. 2074, 1. SOLAN.

ibid. Εὐρυτον) Eurytus artem iaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. COGN. Vid. Odyss. Θ, 224. Adde Hyg. f. 173, & 14. SOLAN. Vid. II. B, 596, Diod. Sic. l. 3, p. 201, & Apollon. Arg. l. 1, v. 87. B. de Ball.

ead. l. 7. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν) Hom. Odyss. Θ, 224. SOLAN.

Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. Bourd.

ead. l. 5. Πρὸς ὀργὴν) Vid. L. Bos ad Epist. ad Rom. pag. 98. HEMST.

ead. l. 16. Φαίνωμαι) Lucianus exigens a philosophis, ut aliquis eligatur, qui causae suae sedeat iudex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. καὶ τὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Ποσцитur omnino φαίνωμαι, idque praecipue ob sequens γινῶ. Ego vero adversus crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero iniurius, idque de me iudices statuerint, meritas videlicet poenas dabo. IENS.

in Schol. Ὀργίλως) In V. erat ... γέλως, unde in impress. 17 factum est ὁ γέλων. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως est, & ὀρ. ita scriptum, ut littera ρ sit in media O. (Φ). SOLAN.

Pag. 125. l. 4. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί με· & sic interpretes. BOURD.

ead. l. 7. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) [Prov. Plato in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] VORST. Vid. & Brodaeum, qui Eustathium affert hoc enodantem. Thef. Cr. II, 501. SOLAN. Remittit Solanus ad Brodaeum. Ecce igitur huius verba, ex Miscell. P. 2, c. 22. Hoc est, quod dici solet: *Equum in planitiem.* Erasmi. in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat Eustathius: ἵππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἵππότες χρήσιμοι, ἐάν τις καὶ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου νοήσῃ, ἐξεστυλίζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγγοιτο. REITZ.

ead. l. 13. Θάρρειτε) Lucianus itaque ubi postulasset, aliquem sibi dari iudicem, cui causam suam, si posset, probaret, Plato totam hanc iudicis postulationem suspectam facit, aitque, Lucianum in causis iudicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, iudici. Ad id respondet Λουκ. Θάρρειτε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἀνγενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θάρρειτε τούτου γε ἕνεκα. οὐδένα τοιοῦτον &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θάρρειτε divulsus, & sequentibus adiectum. Vult enim auctor, *De eo quidem ne esote solliciti; Neminem ego*

talem constitui mihi postulare iudicem, qui sit suspectus vel anceps. Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Flor. nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto interpretis prioris focordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Iam supra in Deor. dial. XX, § 15: Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γὰρ μοι ἑστὸν δύο καλῶ, *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo cap. 8: Μεγαπύθης. Ἀπολείται οὖν χρυσὸς τοσούτος; Κλωθῶ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16: Θάρρει, ὦ Λυκίνε, τούτου γε ἕνεκα, ὥς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξω τῆς ἀπολογίας, *Ne sis, mi Lycine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non fusilem me defensionis tuae habiturus sis asseram.* De morte Peregrini c. 26: Ἀλλὰ θαρρεῖτω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν &c. IENS. Sic exhibui, ut cl. Iensius iussit, pravam interpunctionem tollendo. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Παροιμ.) Hanc enarrationem non agnoscunt C.

ibid. l. 6. Ἰππος) Ἰππου legebatur, sed Solanus ου in os mutavit.

ibid. col. 2. l. 1. Παράλληλαι) Ita manu sua correxit Solanus, cum in impresso Graev. legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in os & os communiter accipiunt. REITZ.

ibid. l. 2. Παροιμία) Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.

ibid. Βατράχω) Verba duo sequentia στέαρ γαλῆ, in impr. omissa addidit Solanus.

Pag. 126. l. 7. Ἐκ περιουσίας) Alleverat orae ed. Graevii clar. Hemsterhusius, Dukerum consulendum ad Thucyd. VIII, p. 332. Sed est p. 532, n. 37, (ed. Bip. Vol. V, p. 255.) ubi ἐκ τοῦ περιόντος, & ἀπὸ περιουσίας, ex abundanti, sive, *plusquam opus est*, ex Thucyd. affertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν τῇ χειρὶ) In ferro & armis. BROD.

Pag. 127. l. 4. Ὑδατος) Aquam alicui fundere, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi: ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydrum. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἰστέον) Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam con-

senfum alibi observare est: quo fit, ut credam, duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. CLER.

ibid. l. 7. Κρουίσκου) Ita in margine correxit Solanus, cum antea legeretur κρατηρίσκου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, cum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐκροῖ) Ἐκροῖ legebatur in impr. quod rursus mutavit manus Solani. Sed cum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. C. & V. correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. REITZ.

ibid. l. 2. Συνέτεμον) Ἐνέτεμον legebatur, noster vero Solanus adiecerat συνς. Ita ut legere possis συνενέτεμον vel συνέτεμον: sed posterius eum voluisse, facile est conicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28 huius dialogi. REITZ.

Pag. 128. l. 1. Παρ' αὐτῆς) Male olim vertebatur, *ad ipsam*. Vid. L. Bos Obs. crit. p. 50. REITZ.

ead. l. 10. Συμπαράβουδς) Emenda συμπαράβουδς. BROD. in Misc. P. 2, c. 22. Sed sic iam habuere editt. P. S. &c. In qua igitur malam lectionem — βουδς vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu Solani correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. REITZ.

ead. l. 12. Ἐς τὸ ἀσφαλές) Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuce, etsi in modum quam maxime opportunum & incommum se aptabat*. Estne τὸ ἀσφαλές in modum quam maxime opportunum? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἔς τὸ ἀφελές καὶ ἀκρόμυτον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata & inculta*. In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελές, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum est in ἀσφαλές, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa περιδέραια χρυσᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα, torques aureos bovis crassiores. Sic enim & codex Angl. & mea excerpta, longe ἐμφατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγγέλων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοιᾶ & ὁ κλοιός vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II Ἑλληνικ. οἷγε ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῶ δέσαντες παραδίδασιν, οὕτω καὶ κείνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἡδικομένῳ τοῦτο δῆμῳ οἰχονται ἀπὸντες. Sicut qui mordent catena vivaciendos tradunt, ita illi (Lacedaemonii) vos postquam tradiderunt populo isti iniuria affecto, abierunt. Apud Eusebium Hist. Eccl. V, 32, vinculum

ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοιὸς σιδῆ-
ρους. Prudentio est *boia*: Colla boiis impedit. GRAEV. Ἀφελὲς
omnino legendum, praeuntibus Codd. MSS. P. L. & ed. I.
Quod enim in reliquis est ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione potest.
SOLAN. Legendum omnino, quod iam vidit Graevius, ἀφε-
λές. GESN.

Pag. 129. l. 1. Ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φύκος καὶ
τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά) Absit, ut credamus, id posterius fa-
ctum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba mere-
tricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum?
Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα, ut in Dearum iudicio, μηδ'
οὔτω κεκαλλωπισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώμα-
τα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταῖράν τινα. GRON.

ead. l. 2. Ψιμύθιον καὶ φύκος) Bened. vertit, *creta & fucus*.
Sed, *cerussa & fucus* rectius ill. Spanh. obs. ad Callim. p. 446
f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε) Vertebatur olim: *admodum*
gaudebat; sed rectius cl. Gesn. vertit, *pulchritudinis nomine*;
ideoque ego comma post ἑραστῶν sustuli, & post κάλλος po-
sui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἔς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, *laudata*
propter pulchritudinem, gaudebat. Sic pro Imag. c. 23. V. L. Bos
Obs. cr. pag. 50. Sic eis pro propter etiam Ael. V. H. XIV, 9,
Ξενοκράτης — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος,
Xenocrates cum a Platone ob rusticitatem derideretur. Quia autem
τὸ κάλλος, docente Hesych. & Eustath. etiam signif. *unguen-*
tum Veneris, nescio num simul ex ioco ambiguo huc allu-
dat. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ προσέβλεπε) Id quod meretrices Corinthia-
cae facere consueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149, &
Schol. ibid. L. Bos.

ead. l. 8. Ἐγγέλεων) Angl. κλοιῶν. BOURD. Κλοιῶν quidam
Codices, (ut in variantibus notatum.) confer' Ἀπ. μισθ. c. 1.
Eurip. Κυκ. 183, de torque Paridis. SOLAN. Ἐγγέλεων reti-
nendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret
aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* sibi hic vellent; de
anguilla substituenda *boiis*, nescio an aliquis cogitare facile
potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus,
quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quod-
dam genus, constat; vid. Scheff. de torqu. p. 12. GESN. Etiam
in Iunt. cl. Solan. deleverat ἐγγέλεων, & κλοιῶν correxerat,
ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius cl. Gesne-
rus vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in

Apolo. pro merced. conduct. c. 1 iterum vocabulum κλοιῶν occurrat: illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. REITZ.

ead. l. 10. Τῆς ρίνος) Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. § 3. REITZ.

ead. l. 11. Ἰξίωνα) Vid. Hom. Il. E, 317. Conf. Deor. Dial. VI. SOLAN.

ead. l. 14. Βαδίζειν ἐπὶ τῇν οἰκίαν) Subindicat vafer scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse philosophiae & veritati. GESN.

ead. l. 15. Ἐν Κεραμειῷ) De his omnibus locus dicendi ad Pausan. BOURD. Glossa edit. Paris. *Ceramicus, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum poecilus dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias.* REITZ.

Pag. 130. l. 2. Ποικίλη) A pictura Polygnoti sic dicta porticus; v. Corn. Nep. Miltiad. c. 6, & Diog. Laërt. in Zen. pag. 165 C. SOLAN.

ead. l. 3. Πρόσεισιν) Angl. προσέρχεται. BOURD.

ead. l. 5. Ἡρέμα) *Composite.* BOURD.

ead. l. 7. Καίτοι μία πάντων) Fingitur Philosophia more solito in porticum Poecilen procedens, non sola, sed aliquot comitibus stipata, Virtute nempe, Iustitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philosophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes essent inter se admodum similes, nihilominus Philosophia dignosci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὄρω, inquit Δυκίνο, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Non caret soloecismo hic locus; neque enim πάντων, sed πασῶν, res ipsa postulat satis manifesto. Non tamen ego quidquam hic ausim immutare, cum & alibi similia in hoc scriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in descriptione templi Veneris Gnidae c. 12: Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἰθρίον, οὐκ εἰς ἕδαφος ἀγορὸν μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὸν περίξ ἀέρα συναρπύουν. Et statim ab ipso delubro, Venerae nobis adspirarunt aurae; nam subdialis pars non in praeumentum maxime sterile, lacubus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant. Patet clarissime, voculam ἀ ad τοὺς καρποὺς esse

referendam. Sic pag. seq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλινσχοῖς ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν. εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές. Erant autem sub opacis hisce silvis amoenae tabernacula, eorum usui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani se raro conferebant &c. Et hic ἃ, ubi poscitur ἄς. In de Parasito c. 26 Parasitus, ubi variis argumentis demonstrasset, Parasiticam artem generatim universis aliis artibus esse praestantiorē; eandem hanc artem singulis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲν τοῖνυν κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδειχθαι μοι δοκῶ. φέρε δ' ἡ ὥς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. Igitur quantum communiter praestet (Parasitica) omnibus, videor mihi demonstrasse. Age iam, quantum singulatim singulis praestet, consideremus. Perspicuum est, dicendum fuisse πασῶν, non πάντων respiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in sequentibus dicitur ἐκάστης, scilicet τέχνης. Sed & supra c. 13 promiserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. Sic in Lapithis c. 4 pr. id ὑποσβολικόν Lucianici stili properantis notat Marcilius, Ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἔχρην, ἀκριβῶς γινώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκούσαι. At non erat apud me sic agendum, ut qui norim (cognoscentem) apprime, te dicendi esse longe cupidiorē, quam ego sim audiendi. Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politissimo auctore profectam; potius vel temporis iniuriae, vel librariorum socordiae eam deberi existimem; quamvis non omnino mihi persuadeam, ipsos quoque veteres scriptores non aliquando leviter esse lapsos, quod secundae curae facile restituisent. Praecipue autem id existimare non absurdum tantopere est, cum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua scribentes, in phrasibus contra naturam linguae per oscitationem quandam impingant. Labet hic paulum indulgere exemplis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσβολικόν τι residere existimari possit, sive ab ipsis auctoribus, sive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud Aelianum X Ποικιλ. c. 18, ubi legitur, Βουκολῶν δ' ἐκατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὁμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie stili ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum & interpretes intellexit. Libro quoque XII, c. 1, Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δρᾶσασα, τὸ φῦμα ἠφαιρίσθη. Patet & hic primos pro secundis casibus esse

positos. Similia exempla si non omnino soloecae, nimium certe ἀνακολούθου orationis, notavit in Hygino Th. Munckerus in sua de Hygino Dissertatione; quale illud in Fab. CLXIV, *Quam pater gladio feriens, Aclonis exinde natus est*. Non tamen sunt omnia, quae in Hygino sribiliginis nota insignit ibi vir doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alienissima. Sed hoc non est huius loci. Possint huc quoque referri ex eodem Aeliano, quae leguntur lib. I, c. 15, de pullis columbarum, *Νεοτῶν γενομένων ὁ ἄρρην ἐμπύσει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὴν φθόνον, φασίν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' ἄρα τοῦτο*. Gesnerus legit τοῦτον, ut effugiatur soloecismus. Sed ecce lib. XII, c. 60, de congressu Dionysii & Philippi, *Πολλοὶ μὲν οὖν, ὥς εἶκός, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέβρευσαν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο*. Posceretur ἐκεῖνος, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, Iac. Perizonio, ad Aeliani locum lib. XIV, c. 37, qui vulgo sic legitur, *Ἔστι γὰρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφόν, καὶ ἐν τούτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγνῶναι ἔχοντα ταύτη, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο &c.* Reiciunt eruditi Fabrum legentem *χειρουργίας*. At sicut nec ego Fabro assentio; ita non video, ubi texturam horum verborum contemplor, concinnum esse in ἐν τούτοις sensum; neque enim id satis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praecessit, referri posse puto. Mihi censetur tollenda post ἐν τούτοις, illa τελεία στιγμή, (quam etiam non agnoscit Romana editio) & omnia ita connectenda: *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid sapientis; inque illis (artibus) multa quidem & varia quis possit deprehendere ita sese habentia; inter haec vero & illud &c.* Ἐν τούτοις, hoc est, ἐν χειρουργίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc scriptorem & Lucianum nostrum supra vidimus. Ceterum nolim quis existimet, haec ita me afferre, quasi contendere velim, ea, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, verissime esse vitiosa omnia: potius haec erudito lectori haecenus exhibui & proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, lubenter meliora doceri velle a quocunque, qui cum nostrae in his literis mediocritati succurrere, tum his ipsis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipsis poetis quoque a recentioribus Graecis magistris, ne de Aristarcho aliique veteribus Criticis loquar, nonnulla pro soloecis notata sunt: quemadmodum Scholiastarum in eos lectio satis testatum cui libet facere possit. Sic vetus Scholiastes Homeri anonymus

ad haec ex Il. I, v. 598, — οὐ τι με ταύτης χρεὼ τιμῆς — potat, id esse *σολοικισμόν παρὰ τὰς πτώσεις* debuisse nimirum Homerum dicere, οὐ τι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter scribit idem commentator ad Il. K, v. 43, χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σε. — An vero revera haec locutio sit *soloecca*, non iudico. H. Stephanus censet esse accusativum pro dativo: quid vero hoc a *soloecismo* differat, non video. Forte quaedam est ellipsis, cuius ratio nondum sit plane perspecta. Paulo maioris momenti est, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ, v. 455, Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὄχλων πληγέντε κεραυνῷ Ἄψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον — nimirum *πληγέντε* positum esse pro *πληγείσαι*. Et certe hoc, vel in duali *πληγείσα*, postulat haec oratio: loquitur enim Iuppiter ad Iunonem & Palladem, atque ad eas τὸ *πληγέντε* est referendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est istiusmodi Graecorum magistrorum crisis. Etenim cum apud Homerum Il. Δ, 508, legitur — Τὸν δὲ σκότος ὕσσ' ἐκάλυψε, non est, ut censet Anonymus ille, *soloeismus*; nec summa fuit Homero, ut ille innuit, necessitas scribendi sine *soloeismo* — τοῦ δὲ σκότος ὕσσ' ἐκάλυψε. Est nimirum solemnissima illa ellipsis, atque ita commode intelligenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὸ ὕσσ, *hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt*. (Atque ita se ipse satis dilucide exponit Homerus, ut qui Il. Ε, 82, (& Π, 333) narrans Hypsenora ab Eurypylo occisum, diserte ait — τὸν δὲ κατ' ὕσσ' ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταίη. Hanc parenthesin inseruit *Hemstl.*) Apollonius quoque Rhodius nonnunquam paulo iniustius ab Scholiasta suo exagitur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi poeta iste τὸ σφέτερος, ἐνικῶς, *de uno*, usurpat, identidem non recte scripsisse ab Scholiasta suo arguitur; quam crisin, ut inquam exploserunt dudum eruditi, Is. Casaubonus ad Athen. IX, c. 4, Ez. Spanhemius ad Callimachum p. 457. Ubi apud hunc lib. I, v. 440, Iafon Apollinis oraculum comitibus suis hoc modo profatur, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖώ τε περῆσαι Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας, — interpretes Graeci continuo inferunt, oportuisse ἄγουσι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiastes ille in suo libro legebat ἄγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec sanior est lectio: nam sic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc poetae anonymi apud Etymol. M. scriptorem, voce Κῶδιον, fragmento, Κῶας ἄγειν κρηῖον μεμαῶτας —) referendum enim id esse ad τὸ ὑμῖν. Sed vero sicut ἄγουσι, sive ἔχουσι, non fuisset culpandum, ita nunc quartus casus ab omni vitio purus est. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *michi otioso esse non*

Æcet, expedit bonas esse vobis, ita & quo minus Graece possimus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. Apollonii ergo verba ita erunt concinnanda, Ἰμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖώ τι, ὑμᾶς περῆσαι ἐνθάδε καὶ ἔχοντας. Ita & Homerus (quod ipsum exemplum affert quoque istic Apollonii Scholiastes) Il. A, v. 541: Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νύσφιν ἔόντα, Κρυπτάδια φρονέοντα δικάζεμεν — hoc est, Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ δεῖ. *semper tibi placet, te seorsum a nobis, clam consilia agitantem, regnare.* Nullo itidem iure, ut ante nos video animadvertisse Ier. Hoelzlinum, Scholiastes in his Apollonii I, v. 872, Ἰομεν αὐτὶς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα — ait illud σφέα se non ὕγιως habere; convenire enim σφέας tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisset Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens, Ἰομεν αὐτὶς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα — *Redeamus quisque ad sua*, — quam Virgilius (quod idem opportune doctus ille vir affert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens, *Quisque suos patimur manes*: — qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in Apollonium, ubi in v. 893, Πηδῖως δ' ἂν εἰοὶ καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείραις, culpatur τὸ εἰοὶ de secunda usurpari persona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ εἰοὶ, quemadmodum & τὸ ἐαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem Hoelzlinus, ad quem lectorem relego. IENS. Ed. Flor. πάντως, uti conieceram. In reliquis est πάντων, mendose. SOLAN.

ead. l. 13. Κεφάλαια) Apud Latinos saepissime *principes* philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & epitomen* totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum *meorum capita*. Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγγρ. cap. 28, & N. Δ. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, de Nat. D. initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSAM PRINCIPIUM* philosophiae esse scientiam, prudenterque *Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse*. Ad hunc locum docti multa. P. Manutius legit, *causam, id est principium*, ostenditque pluribus, qua ratione *scientia sit causa* philosophiae. Sed nihil haec ad rem: immo Ciceroni contraria, qui, quidquid demum scripserat, statim infert, *prudenter Academicos*

cos *A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse*. Fulvius Urfinus a Ms. suo haec verba abesse ait, *causam principium*. Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *cassam principum philosophiae esse scientiam*. Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum philosophos celebres *principum* nomine insignire: extantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsân videbitur locutio, *cassa scientia*. Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex Plauto, Seneca & ipso Cicerone possem non admodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. *Caput* etiam Latinis tam de principe alicuius Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem clar. Solanus affirmat, idque omnibus fatis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis, quam proponit, nihil opus esse arbitror; cum Davif. ex Ms. Eliensi nobis exhibuerit: *Causam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut Aldus quoque iam habuerat. Quia *inscientia sit ποιητικὴ αἰτία* philosophiae, ut ait Nemefius de nat. Hom. c. 30, p. 230. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς ὑμᾶς) Angl. *τί*. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἀθηναίσις) Ἀθηναίων legebatur in impr. sed *ω* in *οις* mutaverat noster Solanus; ideo sic dedi, quia recte emendavit. REITZ.

Pag. 131. l. 1. Δωποδύτης) Angl. *τυμβωρύχος*. Has voces interpretantur Pollux, Hesych. Suid. copiose. Interpres Demosth. Liban. Arg. orat. contra Midiam. BOURD.

ead. l. 7. Ἐν Διονυσίοις) His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. GESN.

ead. l. 12. Ὡς περ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει) Erasmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet*. Et quaeso, quid hinc distat Benedictus, *quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, clarius refulget*? Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc incisum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat, aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater: vide Caesaubonum ad Strabon. pag. 63, ad lib. 3; innuens locum scilicet, unde discimus, aliquod auri genus effossum solere tunc

di, ut ait Plinius, κόπτεσθαι, ut Strabo. GRONOVIVS.

ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκόμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοῦναντίον ὅπερ ἂν ἡ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: Novi enim nihil reddi deterius a scommate; sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius resulget, fitque splendidius. Quid hoc aurum, quod erutum inciditur? Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est aurum incidere? Κόπτειν est ferire, signare aurum: & κόμμα est signum in nummo percussum; hinc numisma πονηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, malae notae, nummus adulterinus. Hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille actus feriendi: legitur autem pro ἀποσπώμενος in Ms. ἀποσμώμενος, quod valde placet. Est igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον aurum detersum ipsa percussione, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impresso, fit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Ms. scripturam laudo proboque. GRAEV. Ἀποσμώμενον) Hanc scripturam Ms. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepimus. In P. ἀποσκόμενον mendose. SOLAN. Vid. Passion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii pag. 275. HEMST. Ἀποσμώμενον Solanus in textum recipi iussit. Ego vero propter consensum optimarum edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio Hemsterhusii sensum probum ostendat. REITZ. Noster de Gymn. c. 29, τὸν ῥύπον ἀποσμᾶν sequiturque etiam καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Quare iam & hic ἀποσμώμενον restitutum vellem pro ἀποσπώμενον. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 14. Ὀργίλοι) Iracundus, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi Elsnr. ad Tit. I, 7. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγχετε) Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere pos-

fit. Itaque mox Philosophia, δῆλος, inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι βέλ-
λων. GESN.

Pag. 132. l. 2. Τὴν ἀξίαν) Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, εὐκλεία ἀν-
τὶ τῆς κολλάσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & si-
milis. Eust. ad Iliad. 1. Inter. Aristoph. alii. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιδόν) Alibi apud hunc & Demosthenem παρίόν.
SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ σοι ὅτι ἀνδοκῇ) Angl. ὅ σοι ἀνδοκῇ. BOURD.

ead. l. 10. Ἦπερ καὶ μόνη τάλανθες ἐξευρεῖν δύναται) Malim
cum Mf. Ἦπερ καὶ μόνη τάλανθες ἀνδρεῖν δύναται. Inferius ἐν τῇ
Ποικίλῃ rectius veritas cum C. Nepote in Poecile, quam cum
interpretibus in Pocilo. GRAEV.

ead. l. 11. Ἐξευρεῖν) Mf. Gr. & P. ἀνδρεῖν, quod ad veram
lectionem magis accedere videtur: puto enim scripsisse Lucia-
num ἐξερευᾶν. Vide tamen infra c. 45 ἐξεύρισκε eodem, quo
hic, sensu. L. ἀνδρεῖν. SOLAN.

Pag. 133. l. 5. Ἀρειον πάγον) Arium pagum, Areopagum
unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, &
ubi quae ad remp. spectabant, severissime administrabantur.
Sic dictus, (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit
Mars (quem Graeci Areem vocant) in ius, propterea quod A-
lirrhothoum interfecerat. COGN. De loco & voce multa eru-
dite vir sanctus Gulon. Fuliens. ad Dionys. Areopag. dixit.
Suid. Interp. Aristoph. alii de quib. ad Pausan. BOURD. He-
fychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides,
& quidem recte. Vid. Paus. pag. m. 108 C. SOLAN. De loco,
eius iudiciis, ac diversa opinione circa etymon vocis satis
egere interpretes ad Aët. Apost. c. 17, 19. Inprimis Hammon-
dus & Clericus, alique, quos vid. apud clar. Wolfium in Cur.
Philol. ad N.T. Conf. nostrum iterum de Gymn. c. 19. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ περιωπῆς) Confer supra Ἐπισκ. cap. 2, & alibi
apud nostrum. SOLAN.

Pag. 134. l. 16. ΦΙΛ.) P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. SOLAN.

ead. l. 17. ΑΛΗΘ:) Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus
impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi
series; nam id agit Philosophia, ut veritas iudicio adesse di-
gnetur; quae aptissime adeo venturam se hic negat, ni secum
comites solitas adducere liceat. Adde, quod etsi *Philosophiae*
etiam ministrare commode dici possint *Libertas*, &, quo sensu
hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veri-
tatis affectus* dixeris. Probabunt itaque, sat scio, viri docti &
elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emen-

dationem. His iam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN.

Pag. 135. l. 4. Μηδ' αὖτως) Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo: nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasurus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, ceteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾶν μοι μείσθαι. GESN.

ead. l. 5. Τοῖς τυχοῦσι) Versum erat, *fortuitis*. Verte, *vulgaribus*, *minoribus*. Sic in Aët. Apost. XXVIII, 2, Οἱ δὲ Βάρβαροι παρείχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῶν. Ael. V. H. VI, 12 f. Δείγμα οὐ τὸ τυχόν, *documentum non vulgare*. REITZ.

ead. l. 7. Δυσσελέγκτοις) Mallem *δυσσελέγκτους*. Certe ni id fit, illud καὶ ante αἰ positum oportuit. SOLAN. Non male *δυσσελέγκτους* coniicit legendum Solanus: tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter *εὐρισκομένους* scribendum. In marg. I. notaverat, vid. Th. Magist. Is quidem, v. *Εὐρίσκομαι* haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιούντες, ἢ ἀλιεύς· αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ex edit. Blancardi; sed ex connexionione & ibi *εὐρισκομένους* videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit: tum vero contra coniecturam Solani faceret, quod iam non diiudico. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμείνων) Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic, conversa oratione, Philosophia alloquitur. GESN.

ead. l. 13. ΑΠΙ.) Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum librorum ΑΠΙ. Fl. A. tantum habet. SOLAN.

Pag. 136. l. 6. Παρρησιόδης) Παρρησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. Leg. Senec. lib. III de Ira. COGN. Locus Senecae est l. III de Ira cap. 23 pr. ubi *Demochares* Lippius edidit, pro *Democares*, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: *Si qua alia in Philippo virtus, fuit & contumeliarum patientia, ingens instrumentum ad tutelam regni. Demochares ad illum, Parrhesiastes ob nimiam & procacem linguam appellatus, inter alios Atheniensem legatos venerat: audita benigne legatione, Philippus, Dicite, inquit, mihi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gratum? Excepit Demochares: Te, inquit, suspendere*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπερωτάδιον) Rogatus Lucianus patriam suam,

ait, Σῦρος (σῖμι) scilicet) ἡ Φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδίων. Coniunctim legendum Ἐπευφρατιδίων, probe vidit eruditissimus vir, Iac. Gronovius. Et certe ita habet Flor. editio; ceterae vitiose ἐπ' Εὐφρατιδίων. IENS. Ἐπευφρατιδίων in textum recepi ex Fl. ac iubente Solano cum Gronov. (licet omnes, quas inspexi, edd. disiunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. REITZ.

ead. l. 12. Σολῶς) Vide Scholiasten, cuius catalogo, quia de Babyloniiis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (Diog. Laërt. p. 157 C.) vide & nostrum & utroque in Μακροβ. cap. 20. Plut. 1073 f. Alterum Posid. memorat Diog. Laërt. 173 C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. Luc. libro. Σολῶς Χρύσιππος, Origen. c. Cels. 196, 2, & Plut. 1073 f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e baiulo, Democriti auditor &c. Diog. Laërt. 249 F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. SOLAN.

Pag. 137. l. 3. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς;) Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Graecis legitur ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἠρόμην, τίς δ' ἡ σοι ἡ τέχνη; Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit, *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, cum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σῦρος, ἡ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. GRON. Vid. idem Deor. Dial. XX, 2. SOLAN. Ver-tebatur male, *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec cl. Gesn. *Femere enim illud quaerebam.* Proxime tamen Solani nostri, qui orae ed. Bened. adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* REITZ.

ead. l. 11. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ) Non potest Latina versio hunc locum assequi: neque enim formare licet composita, quae his αἰμο, vel αἰφίλο incipientibus respondeant. GESN.

Pag. 138. l. 2. Καὶ τὰς φασὶ καὶ τὰς) Dixerat Lucianus, se duplicem scire artem, se esse μισαλαζόνα, μισο-φειδῆ &c. addit, se vereri, ne alteram prae segnitie dedisceret, alteram vero melius addisceret: ad quae Philosophia, καὶ μὴν οὐκ ἐχρήν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τὰς φασὶ καὶ τὰς. Interpres: *atqui non oportebat: eiusdem enim serunt esse & illa & ista.* Ita ille intellexit,

quasi diceret Philosophia, οἱ ἄνθρωποι φασί, *ferunt homines*, & ἔστι & illa esse eiusdem. Sed τὰδε est nominativi casus, & verba sic construenda sunt: καὶ τὰδε καὶ τὰδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ, scil. ἀνθρώπου εἶναι, h. e. *Et haec & illa indicant eiusdem hominis* scil. artem, vel ingenium, h. e. qui μισοφειδῆς est, ille pariter est φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit, μία γάρ ἐστιν (scil. τέχνη) δὲ εἶναι δοκούσαι. VORST.

ead. l. 3. Τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. F. & Mf. P. sed *Iunt.* τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones usitatus. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Mattaire de dialect. p. 37 &c.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod articulus τὸ in duali saepe communis, immo omnis sit generis. Schol. ad Sophocl. Ai. 291: Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρδρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὸ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Eustath. affert ad Hom. Il. B, pag. m. 235, 37: Τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὃ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Adde duo alia in voce Χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucydid. iam prolata, ubi similiter τὸ χεῖρε pro τὰ legitur, & Lucian. non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Πρόναος) Πρόναος Graecorum, templo Romanorum respondet: ναὸς cellae. GESN.

ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. & apud Herod. lib. 5. Minervae cognomentum, cuius rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολίτις Aristophani, & Πολιοῦχος Pindar. BOURD.

ead. l. 12. Ὡ Πολιάς) Ὡ Minerva. BROD. Id est, Minerva; urbis Dea tutelaris, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta. Ael. V. H. 2, c. 9 f. Ὡ Πολιάς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Periz. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἐχρῆν) Ἐχρην accentu in prima erat in impr. Clerici, & sic vulgaria Lexica; verum in edd. Luciani ubique recte ἔχρην, & sic Grammatici iubent. REITZ.

Pag. 139. l. 1. Ἐπίσκοπος οὔσα) Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὔσα, suppeditant Coll. G. quam lubens ut praestantiorē amplector. Vid. Zeῦξ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 2. Αἱ μέλαιναί) Scil. Ἄηροι. BROD.

ead. l. 3. Σὺ προσδεῖσα) Proverbium, Minervae suffragium.

MARCIL.

ibid. Προσδεῖσα) Albam scilicet. Haec ad fabulam de iudicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo

enim illum suffragio liberavit. BROD. Vid. etiam Ἀρμ. c. 3, & Eur. Iph. in Taur. 1469. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰεν) Ad superiora etiam hic respectum habet, *sint ista!* q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. GESN.

ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν) Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. MARCIL. Marcilii coniecturam probō, sed Codicum auctoritate suffultam vellem. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅστις ἀριστα κατηγορεῖσθαι) Praestat quoque ex eodem libro scribi ὅστις ἀριστα κατηγορήσθαι δοκεῖ, qui videtur optime accusaturus; quamvis vulgata possit ferri. GRAEV. Κατηγορήσθαι ex Mf. Gr. & L. arripuimus. Edd. κατηγορεῖσθαι ἀν. SOLAN. Κατηγορεῖσθαι) Voluit Solanus hoc in textu mutare. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavimus, sed maiorem edd. & Mss. numerum potiorē habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens, etiam apud alios, ut aoristus hic vitiosus pronuntiari nequeat. Sed assentior Horreo, qui in observ. Crit. in Herodot. I, IX, pag. 5, Ἐν νόῳ ἔχουσα τίσεσθαι τὸν Κανδαύλῃα, ex uno Mf. in τίσεσθαι non mutandum censet, quod Gronov. frustra existimarat, cum aoristi exemplum ipse Gronov. afferat ibidem. Addo Homer. Il. Δ, 161, — μεγαλὴ ἀπέτισσαν, magno luent. Ubi recte Schol. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀβριστος χρεῖαν παρέχει τοῦ μέλλοντος. Immo noster Lucian. Deor. Dial. XV, vel sequenti futuro aoristum praemittit, dicens ἐπιμηχανήσεσθαι — καὶ συλλήψεσθαι, quod clar. Iens. tamen in — ἥσεσθαι mutatum voluit, idque mollius fluere, fateor, nulla tamen mutandi necessitas, cum nec Mf. nec edit. ulla praeceat; quos quidem nil moraremur, credo, si res esset certissima. Verum non est contra canones Grammaticor. dissimilia tempora per coniunctiones coniungi, qui similes tantum modos coniungere iubent. Plura exempla, ubi aoristi cum futuris coniungantur, vid. ap. eund. Horr. ubi ad Obs. Miscell. vol. IV, T. IV, p. 286, remittit. REITZ.

ead. l. 11. ΧΡ. Σοῦ) Sic L. recte, ut ex Platonis responso patet. (In edd. deest haec persona.) Malebam etiam σοι; sed repugnant Codd. In P. est σύ. Sed vulgata nunc placet. SOLAN.

ead. l. 15. Προσηγορίαν) Th. Magist. p. m. 155: προσηγορία καὶ προσήγορος, οὕτω καὶ προηγορία ἢ υπερηγορία καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ὡσαύτως καὶ προηγορῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες ἢ ἀλιεύς· τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ πάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eundem ex Synes.

& Aristid. Quare & hic ap. nostrum προήγοριαν legendum arbitror, ut sit: *Tu prior causae dictionem suscipe*, i. e. *age*; quia praestas reliquis. Cf. Schol. licet vulgata stare possit. REITZ.

Pag. 140. l. 2. Γοργίαν) In eo praecipue dialogo, qui Gorgias inscribitur, p. 281. Solum Agrigentinum passim, Prodicum non adeo videtur infectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95 & 229. SOLAN.

ead. l. 4. Συνεχῆ) Συνεχῆ. MARCIL.

ead. l. 5. Ὡς ὁ μέγας Ζ. πτηνὸν ἄρμα ἔλ.) Lucianus Platonem subfannat, cuius in Phaedro verba haec sunt: ὁ μὲν δὲ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων. BROD. Meminit iterum Δικ. c. 33, & Πητ. 26. Cf. Plat. Phaedr. 344. SOLAN.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων) Homer. Pind. a quibus poëtae omnes Latini: leg. Mar. ad Horat. pag. 35. BOURD. E sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem haustum, apologetae nostri passim indicant; v. g. Athenag. cap. 21, p. 94. Dechair. GESN.

Pag. 141. l. 3. Τὰ κοινὰ) Communem omnium causam. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τοῖς λόγοις) Malim, in opinionibus discrepamus, quam rationibus, ut vulgo interpretes: mox sequitur, ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν, quod idem est. L. BOS.

ead. l. 12. Οἷα οὕτως ἀπέφηνε) Corrige οὗτος. BROD.

Pag. 142. l. 3. Τοῦτο) Diogenes causam & suam & reliquorum philosophorum contra Parrhesiaden, sive Lucianum, a quo omnis philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam *Philosophia*, huius causae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera & industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet *Philosophia*, Τοῦτο μὲν μὴ δαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰρ, ἢ περ τῷ ξύλῳ. Vehementer suspicor, legendum esse τούτῳ, non τοῦτο: utique id exigit orationis huius tenor. Nequaquam vero illo, (baculo scilicet eos superes) sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo rem gerere. IENS.

ead. l. 5. Ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ) Hac de re copiose Galen. Interp. Aristophan. passim. Apulei. Sen. innumeri. Dispensator clepsydrae ἐφ' ὕδωρ, Pollux l. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχῆν, qua de re Hesych. BOURD. Ἐκκέχυται) Sic optime in suo codice Vorstius emendarat: quod enim omnes edd. insidet ἐκκ. nihili prorsus est; quamquam

apud Nostrum iterum mendose legatur Ἐμμ. c. 79. At recte hic c. 28, & Ἀποκρη. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiam num arena, tempus metiebantur. Vide Μισθ. c. 35, πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον λέγειν. SOLAN.

ibid. Τὸ ὕδωρ) Clepsydra. BROD.

ead. l. 11. Πλείοσι κρατῆσαι) *Pluribus suffragiis.* BROD. Inapte olim interpres: *Immo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam locutionem, & deesse ψήφοις. Est enim, *pluribus calculis vincere.* Sic ἀπάσαις κρατεῖν dixit auctor infra cap. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipsi. Gr. L. Bos.

ead. l. 14. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. SOLAN. Περί) παρὰ iussit reponere Solanus, & usitatus & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle, *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *secundum*, etiam Aristot. I Hist. Animal. c. 1, p. m. 827: ὥστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per vel circa vitam.* Ut plura simil. testimonia omittam. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde Catapl. cap. 23, ubi haec variatio περὶ & παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. REITZ.

Pag. 143. l. 4. Πῶτος) Valedixerat ergo iam Rhetoricae, cum eiusmodi Dialogos aut libellos aggressus est; quod ipse mox plenius fatebitur c. 29, rationesque, quibus inductus id fecerit, edisseret. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ μηδὲν ὄντων) Sic iterum Lucianus Μισθ. c. 16, & Δικ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς) Male legebatur antea in plerisque πρὸ. Sed Mff. Codd. P. L. & S. ed. recte πρὸς. SOLAN.

Pag. 144. l. 3. Ἀριστοφάνει &c.) In Nebulis. BROD. De his priscae comoediae scriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis floruit 88 Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; huius meminit Cic. in Bruto. Baptas eiusdem fabula a nostro Luciano celebratur. COGN. Aristophanem quod attinet, res ex Nubibus satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos coniecimus ad Πρ. λ. c. 7. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ θεὸς) *Bacchus.* BROD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀπίστους) Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat Noster. SOLAN.

in Schol. *Αὐτὸ ἔδρων*) Conf. supra Schol. ad c. 14, verb. *Ἐφίν-μι*. Ceterum pro *αὐτὸ δρᾶν*, quod restituimus, legebatur in impress. corrupte, *αὐτῷ ἔδρων*. REITZ.

Pag. 145. l. 4. *Μένιππον*) Consule in eius vita Laërtium. BROD. Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, sed & per se olim in suis scriptis, ut ex Diog. Laërt. discimus, hominum vitia salibus comicis infectatus fuerat p. 162 A. SOLAN.

ead. l. 8. *Ἐχῶι*) Sic Ox. uti ante conieceram legendum. Reliqui *ἔχῃ*. SOLAN.

ead. l. 16. *Ἀπὸ μπόλῃ*) Recte ita Brodaeus. MARCIL. (Nempe in Misc. pag. 2, c. 22, ita castigandum iusserat. Et sic solet apud Nostrum aliosque. Testimonia vid. ad Tox. c. 28. REITZ.) Mss. Ox. P. & L. emendationem Brodae confirmant. Sed recte iam in S. & A. scribitur. In reliquis mendose, *ἀμπηπολ*. nisi quod P. *ἀπεμπόλ*. habet. SOLAN.

Pag. 146. l. 1. *Πολλῶν*) Oxon. *πολλῶ*. SOLAN.

ead. l. 4. *Ἀξιούμεν τιμωρῆσαι*) Fallitur ergo Th. Mag. qui v. *βούλομαι* multa similia verba enumerans solo cum praeterito vel praesenti, nunquam cum futuro construi solita, etiam *ἀξιῶν* illis accenset; aut scribendum *τιμωρῆσαι*, quod Iens. observavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens. Epict. man. c. 23, p. 32, *εἰ δ' ἐμὲ ἀξιῶτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἑμαυτοῦ ἀπολέσαι* & cum praesent. ibid. *ταῦτά με πράσσειν ἀξιῶτε*. Aor. iterum ap. Ael. V. H. IX, 29, *Ἀξιώσης λαβεῖν τὰ δῶρα*. Thucyd. III, 44, *οὐκ ἀξιῶμας ἀπώσασθαι*. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 6. ANAB.) Φιλ. *εὖ γε ὃ Διόγηνες*. Scribendum *Πλα. εὖ γε* &c. aut, *Φιλόσοφοι. εὖ γε*. MARCIL. ANAB. recte L. & P. ed. Reliquae omnes *φιλο.* quod minus commodum, quia *Philosophiae* ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non *Philosophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. SOLAN.

ead. l. 8. *Ἐγγῆι*) *Aquam infunde*. BROD. Glossa Paris. habet, *Verte horologium*. Quod ad sensum, non male, si hodie, cum *clepsamniis* pro *clepsydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic sit, iam indicaverunt alii commentatores. Qui figuras clepsydrarum desiderat, adeat Peralium ad Vitruv. Gallice conversum. REITZ.

ead. l. 12. *καὶ ὅσα*) Illud *καὶ* omittitur in omnibus aliis impressis; sed exstat in l. ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. 'Ρεῖ) Addit Bruno, sc. clepsydrae. SOLAN.

Pag. 147. l. 9. Τάχιστα) Proba haec lectio, quamquam in P. L. & Iuntina aliter est, scil. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. SOLAN.

ead. l. 14. Λοιπὸν τοῦ βίου) Cave hinc provecta iam aetate fuisse colligas, cum ad orium se contulit; alibi enim diserte XL annum notat. V. SOLAN.

Pag. 148. l. 7. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς) In L. ὑμᾶς, prave, nisi reliqua mutantur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. SOLAN.

ibid. 'Ορῶν δὲ πολλοὺς) Si cui eius aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo, quid sub imperatore philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 23 f. *Ἔμα fuit sane, quod sub philosophorum specie quidam temp. vixarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius οἱ πάντ, quae legere operae pretium erit. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑμῖν) Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, aut, si impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum causa additum, uti passim, censendum; sed prius ego probo. SOLAN. Quod in Parisina ἡμῖν legitur, vitium est typosheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluisse, patet ex Latina versione, quae vobis exprimebat. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικίας) Sola ed. Iunt. habet hic γυναικεῖος. Sed vulgata melior. Vid. 'Ον. c. 41. SOLAN.

Pag. 149. l. 1. Ἡρακλέα) Glossa ed. Paris. Herculem saltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit Hesychius. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἤνεγκα — τοῖς ξύλοις) Lucianus declaraturus Philosophiae, & reliquo philosophorum coetui, quos eorum nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, & omnimodo deridendos propinasset, acerbè exagitat ψευδοφιλοσόφους, eosque, qui se veros antiquorum philosophorum sectatores falso iactabant, suis coloribus depingens; tandem comparat illos cum eo, qui ipse mollis & effeminatus in scena sustinere velit personam Achillis vel Herculis, non sine spectatorum vere iudicantium risu, & pudore eorum, quorum personam gerant. Ait itaque, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνῃ τῆς υποκρίσεως, εἰ πίθηκαι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιβάσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἢ ζίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὄγ-

καίμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν, ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε
παίων τοῖς ξύλοις. Nimum elegans, & intellectu facilis hic lo-
cusest, quam ut tam turpiter ab oscitabundo interprete tracta-
ri debuerit. Posteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec*
quidam hospes se leonem & asinum videre saepe arguit, & fuste caedens
insecutus est. Asinina profecto versio. Totum locum ita reddo:
Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσεως dedecus, si cum
simiae essent, sumere heroum personas ausi sint, vel imitari sustinuer-
int Cumamum illum asinum, qui leoninam indutus, volebat & ipse
leo censerī, apud ignaros Cumaeos rudens valde asperum & horri-
dum; donec eum hospes quidam, qui & leonem & asinum saepe vide-
rat (atque adeo, qui leonem ab asino probe sciebat dignosce-
re) *coarguit, & fustibus pulsans abegit.* Sicut hic Cumaei dicun-
tur aliquando non potuisse agnoscere leonem, ita & elephan-
tos primum visos Itali habuerunt pro bobus, appellarunt-
que, ut notum, boves Lucas. IENS.

ead. l. 11. Ἐν Κύμῳ ὄνον) Haec ex fabula Aesopi desumpta es-
se, ipse Lucianus alibi (si Luciani quidem libellus ille) testa-
tur, in Δρακ. c. 13. Passim alibi tangit. Φιλοφ. c. 5, & Ἀποφρ.
cap. 3. Sed in hodiernis Aesopi quae dicuntur fabulis, Cuma-
rum nulla mentio. Vid. delect. fab. 123 & 157, & ipsum, qui
circumfertur, Aesopum fab. 113. Utitur etiam proverbio in-
de ducto Socrates apud Platonem in Cratylo, ne recentiores
memorem. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Εἴ τινα τοῦτον) Lege: εἴ τινα τούτων. BROD.
Angl. τούτων, melius. BOURD. Corrigit Brodaeus, εἴ τινα τού-
των. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. MARCIL. Τούτων Brodaeus; &
omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον coniiciunt,
ut praeter Marcilium Vorstius; quod & voluisse credo edito-
res *l.* quia scribunt τοῦτον. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκείνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς
λόγους ἐποιεῖτο) Viri docti in his ita versantur, ac si Luciano
non suppeditasset copia exprimendi se. Scripsit sine dubio οὐ
τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait
λόγους ἀσκεῖν, cap. 15. GRON. Scholiastes, ubi vulgo legitur,
οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιάτο, καὶ τὸν Χρύσιπ-
πον — ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνος ἐποιεῖτο,
in suo libro legit, ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad Dioge-
nem Cynicum. Sed haud dubie vulgata lectio est verissima,
in qua id auctor vult, quod mihi maxime indignum videbatur,
illud erat, quod ubi pseudophilosophi committerent turpis

quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam Philosophiam, & Chrysippum, vel Platonem, vel Pythagoran, vel eum, a cuiusculunque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non ἐνικῶς Diogenes Cynicus, sed quilibet, cuius certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτοῦ, scribendum. IENS. Αὐτὸν vulgo legebatur; sed recte Guyetus correxit, & αὐτὸν adspirare scripsit, cui paruimus, idemque & alibi restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in editt. Ne itaque mihi obiiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ positum legatur. Cum enim in Codicibus paulo antiquioribus adspiraciones huiusmodi non inveniuntur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et cum Homer. integre scribat ἐ αὐτόν, ubi se ipsum significatur, distinctio eadem inter reciprocum & demonstrativum ope spiritus, ex Grammat. praeceptis est servanda, inprimis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, & ap. Homer. αὐτὸν pro ἐαυτόν inveniri. Praeterea, ad sensum apertio-rem reddendum, comma post ἐπώνυμον sustulimus. REITZ.

ead. l. 5. Ἐποιεῖτο) Ἀν ἐπονείτο; GUYET. Brodaeus προσ-
εποιεῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. SOLAN.

ibid. καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο) Angl. καὶ οὗτος λόγους ἐπ.
BOURD. Brodaeus, καὶ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο; sed melius illud ἐποιεῖτο. intelligi enim vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali schemate, sive sub tali persona disserteret. MARCIL.

ead. l. 10. Ὡστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ) Pirckheimerus, vos quoque indicta causa condemnabant. Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνέυς. Ergo Benedictus, vos vero cum ipso damnabimini: at idem in loco Hermotimi, ceteris indicta causa damnatis. Rursus in eodem Hermotimo c. 30, οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγινώσκειν, οὐδ' ἐρήμην ἡμῶν καταδικαίειν, ubi rursus indictam causam profert. In Abdic. c. 8, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθύς ἡλίσκεσθαι, habet indefensam causam. Sed ex fine Hermotimi apparet esse discrimen inter καταγινώσκειν ἀκριτον, & καταγινώσκειν ἐρήμην. Immo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? GRON. Ὡστε ἐρήμην) Indicta causa. I. Brod. in Misc. iam saepe adductis ita habet, pro ἐρήμην. Sed vitium typographicum esse credo. REITZ.

ead. l. 15. Ταῖν θεῶν) Cereris & Proserpinae. BROD. Cereris

& Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι v. notam ad Ὀρχ. c. 15. SOLAN.

ibid. Ἐξορχούμενον) Quid esset ἐξορχεῖσθαι, copiose & erudite explicavit Laur. Normannus ad Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II, p. 589 seqq. Iebb. GESN. Vid. not. Solani ad Ἀναβ. c. 33, ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τουτουῖ) Τούτου legebatur; sed Solanus mutavit in τουτανῖ, in textu vero ipso est ὅτου. Illud vero τουτουῖ magis Atticum esse, Dialectorum scriptores satis ostenderunt. Sed propter solum Scholiasten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio est commoda. REITZ.

Pag. 151. l. 2. Ἀθλοῦται) Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5. SOLAN.

ibid. Μαστιγοῦν) Tangit hunc morem Interpres Aristophanis, & oratores Graeci. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀσεβοῦντα) Vel invertendus ordo priorum verborum huius Scholii est, quia textui non responder, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur: nam ait, *si irascor & obiurgo profanum, qui sacra reticenda effert, an iniuste hoc facio?* Sed non est tanti: quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste allata, quam explicatio; licet eius expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐξορχεῖσθαι) Ἐξορχεῖσθαι editum fuerat, & λέγει pro λέγουσι, & paulo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia Solano praeunte correxi. REITZ.

Pag. 152. l. 1. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν) Summa philosophiae Stoicae, quam explicat Laërt. in Zen. BOURD.

ead. l. 10. Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν) Sic apud Plat. Idem passim. BOURD.

ead. l. 11. Ὠθιζόμενοι ἐπὶ) His incumbentes. GUYET.

ead. l. 12. Παραγκονιζόμενοι) Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκονιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. BOURD. Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων εὐφρας ἀλλήλους παραγκονιζόμενοι, quod merito probat Bourdelotius. GRAEV. Egregiae pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τεθῆπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆπασι, ὀργιλωτέρω μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, καλακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ

τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθόμενοι. Pro φιλονεικώτεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλονεικώτεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I, cap. 11, notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Graevius, legitur παραγκωνιζόμενοι pro παρωθόμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθεῖν Hesychius exponit ἐκβάλλειν qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωθύντες, ἐκβάλλοντες. Lege omnino παρωθύντες neque enim παρωθεῖν quidquam ad ἐκβάλλειν. Apud eundem, Παρώσας, ἑάσας, ὠσας, ὠθήσας, ἐκβαλῶν. Pergit Noster in depingendis pseudo-philosophorum moribus; idque omnium impudentissimum: de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere, sapientem solum esse divitem, paulo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτοὺς τι δὲν λαμβάνειν, πολὺς δὲ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιαφοροὶ ὁ σπουδῆς, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει; Paulo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corrumpit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat auctor, quomodo illi philosophorum simiae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perditis: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est*, inquit, *ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Possent haec Graeca etiam hunc in modum distingui, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex persona iridem horum philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino ed. Flor. IENS. Παράγκωνιζόμενοι A. G. P. & L. pro παρωθόμενοι, quod in impr. omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. SOLAN. Παραγκωνιζ. in textu

tum recipi iusserat Solanus, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi: poterit itaque alterum eligere, qui volet; quamvis enim saepe alibi utatur Noster τῷ παραγκῶν. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. REITZ.

ead. l. 15. Μερμύμοιροι) Copiose hanc philosophantium δυσχέριαν explodit in Lapith. Dixi supra. BOURD.

Pag. 153. l. 7. Ὁρθὴν τιάραν) Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet Xenophon. Vid. & Plut. in Anton. & Spanhemium. SOLAN.

ead. l. 12. τῶν ἐν τοῖς &c.) Versio Benedicti, quam impugnatur Iens. non adeo est absurda, dummodo suppleas *aiunt*. REITZ.

ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς Ἀηφίδων) Hac specie proverbii utitur antea in Timone. BOURD.

ead. l. 13. Ἐκ παλαιῶν) *Iam olim*. BROD.

Pag. 154. l. 1. Ὅπη ποτὲ) Sic edd. sed P. & L. rectius ὅποι τότε. SOLAN.

ead. l. 2. Πτερόεντα ἔπη) Ex Homero, cuius copiosus interpretes Apulei. lib. 2 Florid. BOURD. Ἐπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum afferre. Verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit De Domo c. 20, ac Didym. ad Hom. Il. A, 201, — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ait, λόγους ταχεῖς, λόγον γὰρ οὐδ' ἐν ταχύτερον. Eustath. vero ad eund. vers. pag. m. 64 m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχὺ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν ἄέρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἰσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψούντες ἐξαίρουσιν &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuerunt, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαλήλειπται) Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat, εξαλήλειπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καταπλ. c. 24: ἵχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκανυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως εξαλήλειπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. SOLAN.

ead. l. 12. Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος) Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tractat. Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις. BOURD. Atqui libro de mercenariis philosophis non est Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, verum Κλεοπάτρα ἢ πάνυ. Nisi fortean duae historiae sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces

five κάρυα, ibi carycae aut amygdalae, five nuces Graecae, ἰσχάδες ἢ ἀμύγδαλον. MARCIL. Ipse Lucianus infra in Apol. pro Mercede conductis c. 5: Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι· ἐκείνον γὰρ διδάχθαι τῶς μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. MENAG. Fefellit memoria Bourdelotium; non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 5 hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nuncum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & maiora etiam, tradit Ael. de anim. VI, 10. SOLAN.

ibid. τῆς Αἰγύπτου) Simii saltatores; vid. infra Apol. pro Merc. GUYET.

ead. l. 13. Πυρρίχ(ζειν) Pro omni genere saltationis, ut id. docet περὶ ὀρχ. BOURD.

in. Schol. col. 1. l. 4. Εἶδος) Ad alia verba referebarur hoc Scholion, sed retuli ad verbum, quo pertinebat, & forsan συντόμως scribendum, pro σύντομος. REITZ.

Pag. 155. l. 1. Ὑπὸ κόλπον) At infra in Ἑρμ. c. 37 legas ὑπὸ κόλπου, iterum *ibid.* c. 81 ante med. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς) Hercules & simia, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. Erasmi Chiliad. p. 187. REITZ.

ead. l. 2. Φιλοσοφεῖν ἀσκούσι) Sic bene legit interp. Minus recte Cod. Anglic. φάσκουσι. BOURD. Φιλοσοφεῖν φάσκουσι) Persistens noster in sua in pseudophilosophos investiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam: dein rogat veteres illos philosophiae magistros, Ἡ δὲ ἰότητι πάγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκούσι, καὶ σκυθῶντοί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente Bourdelotio p. 412, pro ἀσκούσι habet φάσκουσι, & sua quoque convenire excerpta ait cl. Graevius p. 969, rectissime iudicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46, ἅπανσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν de Merc. Cond. c. 24, πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα de Parasito cap. 52, οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in Hermotimo c. 52, Ὅδοί τε πολλαὶ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκά-

στη καὶ ἀρετὴν ἀγειν φάσκουσαι· c. 68, Οὐκ ἀκούεις τῶν Στοι-
κῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; IENS. Bour-
delotius male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut
& meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν,
& qui dicunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c.
41, ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in edi-
tionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod est, in *philosophia se*
exercent, philosophiae dant operam, quamvis id quoque possit tol-
lerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim ha-
bet, venditant se pro philosophis, cum non sint. GRAEV. Φά-
σκουσι omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Ms. Gr. &
iterum c. 46; quod autem in vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ab-
legandum. SOLAN. Recepi lectionem codicis Angl. apud Grae-
vium: quae recurrit etiam deinde, πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλο-
σοφεῖν, ἐντυγχάνειν. GESN.

ead. l. 3. Σκυθῶν ποίεσις) Ut in Nigrin. & Lapith. & passim
alibi. BOURD.

ead. l. 11. APET.) *Virtutis* persona non ita commode huc
convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi
occasionem praebuit, quod proxime ab hoc sermone Virtu-
tem alloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum puta-
ret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post
Veritatis testimonium, alteram suam sodalem, *Virtutem* allo-
quatur Philosophia? GESN.

ead. l. 12. Κατὰ τῆς γῆς δύναι) Sic de Merced. conduct. εὐχῇ
δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα. Sic adversus Indoct. εὐχῇ
τότε χάνειν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic ἑταίρ. πῶς ἂν με ἢ
γῆ καταπλοῖ; ead. in Lapith. Sic apud Heliod. lib. 1, ἡνυχόμεν
δὲ κατὰδύναι μᾶλλον. Habent ex Homeri Iliad. 4, τότε μοι
χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est Aeschyli Suppl. Θέλωμι δ'
ἂν μορσίμου Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις. BOURD.

Pag. 157. l. 4. Ἀρετῇ) Haec loqui decebat *Veritatem*, ad
quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen libro-
rum scripturam; praesertim cum mox Philosophia *Virtutem*
appellet. Sed ibi pro Philosophia *Veritatem* loqui crediderim.
Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutat a Lucia-
no inductam censeas, cuius opera potissimum indigebat. SO-
LAN. Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum
erit ἀλήθεια pro ἀρετῇ. REITZ.

ead. l. 8. Ἰλιέων) Historia, quae huic proverbio ansam de-
dit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se pa-
tet, Troianos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem

aliquando ludicris se dedentes, in Tragoedum incidisse, qui calamitates eius priores, aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφ. cap. 10. SOLAN. Vid. Dion Chrysostom. in Tarf. I, pag. 266 ed. Ald. *B. de Ball.*

Pag. 158. l. 1. Ἀπάσαις) Ψήφοις. Brod. Vid. supra hoc Dial. cap. 21. REITZ.

ead. l. 3. Ὡ μέγα σεμνὴ νίκη) Hoc in fine quarundam tragoediarum apud Euripidem videre licet, ut in Phoen. Orest. Iphig. in Taur. BROD. Vid. Isthmia Pind. Od. VI in princ. cum Scholiis. VORST. Eurip. Phoeniss. 1752. SOLAN.

ead. l. 6. Δευτέρου κρατῆρος) Aut id a *combibonibus ac commesatoribus* translatum, aut ad clepsydram reiiciendum. BROD. Specie proverbi. De secundo cratere Long. lib. 3 ποιμεν. Achil. Tat. lib. 2. BOURD. Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a secundo autem auspicabantur. SOLAN.

ibid. Κρατ.) Συμπύσιον] Vid. Erasmi Adag. τὸν τρίτον τῶ σατῆρι. Primus crater ad sitim sumtus, Iovi Olympico: secundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem servatori seu fospitatori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipsos oenopotas ab ebrietate vindicaret. VORST.

ead. l. 10. Συλλογισμὲ) Aptā huic rei Syllogismi persona, tum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. GESN.

ead. l. 12. Ἦκειν) Sic solet in formula praeconiorum omitti χρὴ, aut simile quid. SOLAN.

ead. l. 14. Δίκης) Lege Δικαιοσύνης, de qua supra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritate* appellat, c. 44. In omnibus scribitur δίκης. SOLAN.

Pag. 159. l. 8. Σησαμαῖος πλακοῦς) Dixi ad Petr. BOURD.

ead. l. 9. Πώγωνα βαθύν) Sic Noster iterum in Iove Trag. c. 26, βαθυπόγωνα καὶ εὐγένειον. Sic de Senectute profunda siue magna, Ael. V. H. 2, 36, βαθύτητα γηρῶν. Quod iterum L. 7, 5, γηράσκον βαθύτατα; sed & Aristoph. Nub. βαθὺς τῆς ἡλικίας, (ut observat Iensf. ad Dial. Lucian. de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno; ut πλούτος βαθύς, Ael. V. H. III, 18. Et βαθύπλουτος ap. Aeschylum; vid. Spanh. obsf. ad Callim. p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, frugibus abundans solum, ap. Apollonium, ibid. Immo & de latitudine, s. densitate; Herodian. VIII, 1, 3, φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας, i. e. acies densas instruxit. REITZ.

ibid. Παλάθην ισχάδων) Haec passim apud Lucian. Hac de re Theophyl. Simoc. Epist. 14: ὁ δὲ δεσπότης οὐτοσὶ νεανίας τῶν ισχάδων τὰ πλείστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξερρόφησεν, ὁ δὲ πρυγίας ἐκσχῆναι, καὶ μοῖραν τινα ἦτε μετὰ κόρον κομίζεσθαι οἶκαδ'· posteriorem hanc partem tangit in Lapith. BOURD.

ead. l. 14. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι) Parodia ex Iliad. Σ. BOURD. Hom. Il. Σ, 507. SOLAN. Leg. ἐν μέσσοισι vel εἰνὶ μέσοισι. Il. Σ, 507: Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, Τῷ δὲ μὲν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἶπεν. GESN.

ibid. Μέσσοισι) Maculam edd. in hac voce ex Homero & B. 2. sustulimus, in quibus erat μέσοισι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἄνοδος) V. c. 15 & 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. SOLAN.

ibid. Ἐπεὶ — ὥς) Harum vocum aut haec aut illa reiicienda videtur; sed absque codicum auctoritate, utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? SOLAN. Leg. ἐπὶ τὰς δύο μῆας, ὥς ἤκουσαν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 160. l. 1. Παλ. — Ἀσκα.) Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec omnia clarius intelligantur. SOLAN. Glossa Paris. *Loca Athenis iuxta arcem.* Confer infra c. 47. REITZ.

ead. l. 3. Τάλων) Confer Ὀρχ. c. 49, & φιλοφ. c. 19. SOLAN. Τάλων Athenis sepulchrum, nondum inveni: Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria salvis liberis obiit. GESN. Hunc Athenis sepulchrum dubitabat Gesn. & fors Tellus legendum: sed Wesseling. ad Diod. Sic. c. 76, v. 96 sq. ubi Τάλως Daedali discipulus ingenio magistrum superans per invidiam a Daedalo necatus & Athenis sepultus legitur, haec observat: *Pausaniae* l. 1, 21 & 26, Κάλως est; unde *Simfonio Chron. A. M.* 2773, ita & hic scribendum esse, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt *Diodoro praeter Apollodor. III, 14, 9, Scholiast. Eurip. Orest. v. 1648, Lucian. Reviv. c. 42, eiusque interpretes Graeci.* Sepultus est Talus Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de Calo *Pausan. l. 1, 21 &c.* REITZ.

ead. l. 4. Ἀνακείου) De Anaceo ad Tim. c. 10 Hemst. GESN.

ead. l. 5. Βοτρύδων) Il. B, 89. SOLAN.

ead. l. 8. Μυρίοι) Ex Hom. Il. B. pro ἤρι Angl. ὥρη. BOURD. Recte utique Mf. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθη γίνεται ὥρη· est enim ex Hom. Il. B, v. 468. ἤρι est interpretatio: ὥρα enim accipitur cum pro vere, tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. GRAEV.

ibid. Ἡρι) In Angl. L. & Mf. Gr. ὄρη, uti & apud Homerum l. c. & Odyss. l, 51, scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo signantius anni tempestatem designaret. SOLAN.

ead. l. 9. Μεστὴ δὲ) Casaub. ad Athen. BOURD.

ibid. Κλαγγηδὸν προκ.) Hom. Il. B, 463. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Λέγονται) Hoc scholion, commonstrante locum Solano, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod bis positum inveniebamus: dilaceratum enim erat, & pars in ed. Gr. in summa pag. 17, pars in med. p. 18 descripta. REITZ.

ibid. l. 4. Ἀνακείον) Et hoc igitur abundabat. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνῶρισμα) Non est hic locus δὲ, recipiendum omnino, quod Angl. codex & mea excerpta prae se ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνῶρισμα. quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Angl. & meo, δεχόμεθα ἥδη αὐτούς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. Nec minus probandum ex iisdem membranarum pag. 410, ταχέαν ἐπιτέλει τὴν ἔγγραν, fac ut cito aliquid capiamus. GRAEV.

ibid. Μὴ δὲ) Angl. μηδέν. BOURD. Μηδέν ed. I. & Mff. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgarae edd. mendose μὴ δὲ vel μηδέ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516: ὦ Ζεῦ, τί δὲ χρυσὸν μὲν δὲς κίβδηλος ἢ Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆ, Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι. SOLAN.

ead. l. 4. Δεχόμεθα ἥδη) Angl. ἥδη αὐτούς. sic erat legendum: aliter tamen interpres, & MSS. & Cod. Flor. BOURD. Cogitabam aliquando, an non ista vox sit philosophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἥδη, quam mox accipimus? Nec iam poenitet. GESN.

ibid. ἥδη αὐτούς. ΠΛ. ἡμᾶς) Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mf. Gr. In edd. ἥδη. ΠΛ. αὐτούς ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 10. Χρήμασι) Quae inter bona annumerant Peripatetici. BROD.

Pag. 162. l. 15. Θέρμους) Dixi ad Petronii *lupinos*. BOURD.

ead. l. 16. Ἄρτους τῶν αὐτοπυρτῶν) Haec omnia in Dialog. Mort. & in Catapl. BOURD.

Pag. 163. l. 1. Καὶ μαχαίριδιον θυτικόν) *Secespita*. Casaub. ad Suet. Aug. dico fuisse alibi. BOURD.

ead. l. 2. Μαχαίριδιον θυτικόν) Placet πυθικόν. Μαχαίριδιον

πυθικόν, *Delphicum gladium*. BROD. Brodaeus μαχαίριδιον πυθικόν, *Delphicum gladium*. Verum ἀτυχεῖ πάνν λιαν. Dixisset saltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαίριδιον θυτικόν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum huiusce Cynici ulla Lucianus, in pera eius inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μῦρον, μαχαίριδιον θυτικόν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras &c. quemadmodum sacrificatio- nes gummi epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edisserare. MARCIL. De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiaſtes altum tacet; neque satis liquet, quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum coniecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut ad- dubitem, facit Scholiaſtae a me iam memoratum silentium, rifum captasse videtur Lucianus ex voce μαχαίριδιον, quae aequae ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικόν, iocum de- mum paruisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquires? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor: tu, an recte coniecerim, ipse iudica. Ac primo quidem quae Lucianus de philosophis magiae operam dantibus scripserit in li- bello de merced. cond. legito: hunc ego cultrum ad eos usum comparatum opinor. Sed quid si κουρικόν legas pro θυτικόν; Vid. Ἀπαιδ. c. 29, Plut. in Dione p. 1667 f. & Polyaen. Strat. VIII, p. 604 B. ubi μ. κουρέως. Casaubonus observat, Graecis cultrorum mensariorum usum diu ignoratum, ad Athen. 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum est ex Epi- cleti libello. Adde tamen, si lubet, locum Philostrati insignem, sub finem Herodis. SOLAN.

ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud Apul. in Apol. BOURD.

ead. l. 12. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμη- μένοι. BOURD. Σε τ. χ. μεμιμημ. A. P. & L. nisi quod in A. pro σε legitur τε. In edd. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. SOLAN.

Pag. 164. l. 2. Θαλοῦ στεφάνῳ) Sic postea τῷ θαλάσσειο. Grammatici Graeci idem esse aiunt, ac θαλλός. quid au- tem θαλλός, Theocr. docet Eidyll. Hesych. Suid. vocaverunt etiam ὄσχον κρατὶς, ut apud Hesych. verbo χύτλασον, cuius

locum emendat Scalig. *χύτλος δὲ κρατὸς ὄσχος εὐσκίος παρῆν* *χυμένους &c.* vocarunt Latini *sagmina*: Gl. vet. *Sagmina θαλάδος, σπονδεία*. Hac de re Athen. lib. 7. ferebantur in Panathenica pompa, quique ferebant *θαλλοφόροι* dicti, ut vult Iuncus apud Stob. licet quidam asserant, fuisse ramos olivae, quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum *στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν*. Usi sunt & Latini, ut auctor Ceir. *Pergit Amyclaeo spargens altaria thallo*. Quod Virgil. 6 Aen. dixit *Ramo frondentis olivae*. BOURD.

ead. l. 5. 'Εν χρωῖ) *Ἐν χρωῖτι, ad vivum, ad cutem*. BROD. Confer supra B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. 'Ἡ ἐγκανσάτω) Quo modo prisca fugitivorum frontem inurebant. BROD.

ead. l. 14. 'Υπεροῶντα) Hor. *oculo irretorto* 2 Od. 2 f. SOLAN.

Pag. 165. l. 4. 'Ἀλωπεκίας) *Vulpe notatos*. BROD. Suavissimo lusu respicit nomine altero ad *κοππατίας* equos, altero ad *σαμφορούς*, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. GESN.

ead. l. 8. 'Ἡ ἱέρεια) De qua supra Lucianus. BROD.

ead. l. 9. 'Ὡπερ) Ad aliquam, sua aetate notam historiam aludit, quae ad nos usque non videtur pervenisse. Quod ὧπερ hic legis, ex ed. I. est; in reliquis enim est ὅπερ. SOLAN. Ὡπερ duali numero ex I. recipiendum iusserat Solanus. Obscundatsem certe, si plures Codd. & edd. addicerent. REITZ.

ead. l. 10. 'Ἀνέθηκεν) *Dūs dicavit*. BROD.

in Schol. col. 1. l. 5. 'Ἀπὸ &c.) Piraeus nempe olim fuerat insula, in quam oportebat *σχεδία διαπερᾶν*, ut ostendit Meursius in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a I. G. Graevio. Vid. c. 1. CLER.

Pag. 166. l. 1. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἀγκιστρον ἰσχυάδι) Brodaeus: ubi notata Παρρησιάρχου persona reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Respondet enim Parrhesiades Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται*, pro *τί πράττειν διανοῶ*, ὃ Παρρησιάρχῃ; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Paret autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae *τί ταῦτα &c.* MARCIL. Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos adnatantes capter philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia

commodat Sacerdos in Acropoli. Iam rogat Philosophia, *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῖρρ. δολεάσας τὸ ἀγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν* sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at Sacerdotis; quare pro Παῖρρ. ponenda omnino est persona Sacerdotis, ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθῆκεν. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;* patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade, (quaesitum enim fuisset, *τί, ὃ ἄνθρωπος, πράττειν διανοῶ, vel διανοεῖς;*) sed ab alia persona, ἱερεῖα scilicet. Adde, quod in responso interrogationi Philosophiae non satisficit: quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, *τί ταῦτα, ὃ Παῖρρσιάδην, ποιεῖς;* Errorem videtur suboluisse Marcilius p. 418, pro καθῆκεν reponens καθήκειν. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur ἱερ. hoc est, Sacerdotis persona. IENS. IEP. ex L. ed. I. & B. 2. restituimus pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, vel absque Cod. auctoritate mutando, uti recte viderat Ienius, & ante eum Brodaeus. SOLAN. Mihi videbatur hic commodius respondere Antistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Itaque quid fecerit, respondet, non quid facturum sit. Neque tamen Brodaeus sententiam damnaverim. GESN.

ead. l. 3. καθῆκεν) καθήκειν. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ) Pelagicum locus fuit Athenis iuxta arcem, de quo antea dictum est. COGN. Vide infra ad Συγγρ. c. 15 Solanum: adde & supra Schol. ad c. 42 pr. Ceterum eadem, quae Cognatus, etiam habet Brod. in Miscel. saepe adduct. p. 2, c. 22. REITZ.

ibid. l. 11. ΕΑΕΤ.) Malim pro ΕΑΕΤ. tenuissima mutatione legi ΕΑΕΤ. h. e. ἑλεγχος. Huius enim est deprehendere verum: hic adiunctus Parrhesiadae paulo ante: cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. GESN.

ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι) Interpretes, *minime felis est*. Sed quis unquam audivit, γαλεὼν esse *selem*, & feles in mari capi? Discimus praeter alios ex Ael. hist. anim. I, 45, γαλεὼν esse genus canis marini, qui est κατεστιγμένος & ποικίλος: qualis hic intelligitur. Vid. etiam Aristot. de Animal. VI, c. 11 f. Athen. IV, 17, & VII, 8. L. Bos. Glossa Parisina: *lupus marinus*: meminist Aristot. & Plin. *Felis. galeus. Gaxa mustelam interpretatur, est piscis rapax*. REITZ.

ead. l. 16. Αὐανούτος γε) Haec verba non sunt in Angl. Cod;

BOURD. Κύων) Locum hunc in omnibus impr. iam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αῦων legebatur. In A. autem & P. deerat prorsus ea vox. In quibusdam etiam ἀνύων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo Ael. de anim. I, 55) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. SOLAN. Pro αῦων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii eiicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione κύων quod viderat etiam L. Bos Animadv. c. 14, p. 62. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platonico agit, simili ad nomen respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεόν. Iam γαλεὸς s. *mustelus* piscis, κύων, *carcharias*, cognatarum specierum nomina aequè Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. GESN. Quia αῦων olim editum erat, Brod. Misc. P. 2, cap. 22, inde fecit ἀνων, vel festinans ita legi putavit, (ait enim: ἀνων. *Cum muti sint pisces*) fatis absurde hoc loco. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἐνθα λήσσειν ἡλπισας) Benedictus, *ubi te latitaturum sperabas*. Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque Pirckhaimer ubi praedari sperabas; & adscripsit pater λήζειν. GRON.

ibid. λήσσειν) Sic recte legi, ex 'ιστ. α', c. 4, ubi ἐνόμισαν λήσσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex Nostro probaverat Solanus, nimirum ex *Iunt.* p. 420, 367, 400, 229 & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσσειν ἡλπισας probam esse, quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἔση φανερός ἀπασι. REITZ.

ead. l. 13. Πολλοῦ) In textum recepi ex duobus Codd. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis respondens verbo & casui praecedenti: licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in Aët. Apost. c. V, 8, Sapphira interrogata, εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδου-
 ξε; respondet Ναι, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu effertur non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane Noster supra in Dial. M. IV pr. Ἀγκυραν — πέντε δραχμῶν. XAP. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit ex Vit. auct. c. 26 med. per me licet. REITZ.

in Schol. Μυσάρης) Μισάρης editum erat, sed *μυσάρης* correxit Solanus, recte; nempe a *μῦσος* scelus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἀφῶν ἑλ.) Vid. Aristoph. Schol. in Eq. pag. 226. VORST. Glossa Paris. *Aphyæ pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a Latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. REITZ.

ead. l. 3. Ἀφῆστατοι) Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione *ἀφῶν apuarum, & ἀφῆστατων.* GESN.

ead. l. 4. Ἡμίτομος) Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*; quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, *πλατεῖς*, appellant. GESN.

ead. l. 5. Ψῆττα) Gloss. Paris. *Psitta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* REITZ.

ead. l. 7. ΕΛ.) Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί φῆς) ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola l. ed. eidem tribuit, recte. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξῃ ποικίλον τὴν χροάν) Benedictus, *ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, cum nihil boni denotet. Quid enim ist est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parenthesis, unde patet eum errasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despicies ait, quantum ex distantia istius altitudinis iudicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. GRON. Solanus versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ Ψῆττα) Ὁψὸν legebatur, & quidem aspirata prima: id autem noster delevit, & Ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in Cod. sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὁψὸν, *opsanum*, quod κατ' ἔξοχον de piscibus accipitur, pro synonymo τοῦ ἰχθύδιον haberi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Βούγλωσσον. κακῶς) Βάγλωσσον & καλῶς editum erat, pluribusque viriis hypotheticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. Solanus notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna
Lucian. Vol. III.

est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. REITZ.

Pag. 169. l. 8. Ἄλλ' ἢν ἰδού) Ex Schol. & Fl. reposuimus pro vulg. ἄλλ' ἰδού, quod etiam in P. est. Vid. init. Γυμν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκωνθώδεις) Stoicorum severitatem & spinosas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos huius generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium imperatorem Stoicum & ipsum plures huic familiae, quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχίνων) Gloss. in marg. Paris. *Echinus. Latine Eripaceus, spinis aculeatis.* REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡθικόν) Sic restituit Solan. ex Cod. V. cum editum esset Ἀττικόν, & pro ἐκτέθλιπται legebatur ἐκτέθλιπται cum tamen in V. esset ἐκτέθλαπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βούγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. REITZ.

Pag. 170. l. 1. Ὡς Πόσειδον) Auctior voce una Angl. Cod. ταχέϊαν ἐπιτέλει τὴν ἀγρὰν. BOURD.

ead. l. 4. Περιεπάρη) Sic in Gallo c. 2, εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίονα, καὶ ἔφθα καὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζευξ. c. 10 bis. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐτῶ) Suspecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. est οὗτος. SOLAN. Mf. Reg. 2954 οὗτος δὲ καὶ αὐτός.

Pag. 171. l. 6. Ὑπερήμεροι) Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἤκομεν ἐπ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 10. ΠΑΡΡ.) Immo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in impr. Parrhesiadae tribuuntur. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐδ' ἐν) ΕΛ. οὐδ' ἐν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, sed huic optime. SOLAN. Ante οὐδ' ἐν personam ΕΛ. inserit Solanus, non male; sed quia ex nulla ed. nec Mf. profert, non addimus, etiamsi in notis ita citat illud ΕΛ. ac si re vera in textu positum legeretur. REITZ.

ead. l. 16. Κανστηρίων) Utitur & Orig. c. Celsum V, 273, 2. Nescio tamen, an non rectius legeretur καντηρίων, ut supra c. 46, & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & Vorstio placuisse video. Sed credo potius scriptum fuisse κανστήρων, quae vox etiam apud Origenem reperitur c. Cels. 211. SOLAN. Coniectura Vorstii nititur exemplo Ἀναβ. c. 46 med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2 f. Sed coniectura Solani melior, & propius ad literarum ductum accedens. REITZ. Leg. καντηρίων. Sic Mf. Regg. & ita supra cap. 46, ὁ δὲ τύπος τοῦ καντήρος. Ceterum in Mf. Reg.

2954 ad h. v. sequens legitur Scholium: *κακαυτηριασμένος, ὁ μὴ ἔχων ἡγῶν τὴν συνείδησιν. B. de Ball.*

in Schol. col. 2. l. 2. Φιλόχορος) Legendum Φιλόχορος, cuius nomen supra p. 9 occurrit. Scripsit περὶ Ἀττιδος. vid. Voff. Hist. Graecos, & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. CLER. C. habent φιλόχορος. SOLAN.

ibid. Δ') In priori edit. horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. est δ'. SOLAN. In priore ed. Scholiorum p. 16 ad pr. Ἀναβ. legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dial. five dissertationem non pertinebant; sed ad Ἐπὶ Μισθ. quod per-vestigatione diuturna detexi, eoque, quo spectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omissum credas. REITZ.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. l. 1. ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ) De huius vocis significatione & usu fuse & erudite, ut solet, Spanh. p. 615. Latine etiam usurpant Cicero & alii a viro illustr. laudari. SOLAN.

ibid. Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Inscriptio Scholiast. impr. Καὶ τύραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio editoris, nescio. Edd. Luciani ἢ constanter servant. REITZ.

ead. l. 2. Εἶεν Εἶεν per ἄγε hic exponit Scholiastes, nec male. Verum orationem tamen a superioribus pendente[m] notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet) praecessisse iam sermones alios, quibus hoc ipsum εἶεν finem imponit, atque ad alia transit. Egrege hoc illustant loci duo Platonis, alter de rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὅσπερ παῖς (vid. leg. ταῖς) γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι. Alter Phaedro extremo pag. 420 A. Εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρὴ ποιεῖν; ubi etiam per age licet interpretari. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. BOURD.

ead. l. 4. Ἄντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ sic & Grammatici. BOURD.

ead. l. 5. Παρακέρ.) Dictio Atticorum propria, οὕτω γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὀδὸν τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. BOURD. Παρακέρ. edd. omnes, excepta l. Sic etiam Ms. Ox. Sed quid sit, nemo, credo, expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholiastes, ut sensus plures colligat. Ed. I. παρακέρουσαι. Quomodo-ocunque legas, vox nautica sit, oportet, a κέρας composita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse παρακέρουσαι, simplici κ. SOLAN.

ead. l. 6. Τετρόπωνται) Loro ad scalmum alligata est. BROD.

Ἐν τῷ τροπῶτηρίῳ ἐμβάλλεται. Est autem τροπῶτης λῶρος εἰς ὃν τὴν κόπην ἐμβάλλουσιν· tangit Hefych. verb. τροπῶσα-σθαι. BOURD.

ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί) Quod ad me attinet. BROD.

in Schol. col. i. l. 13. Βραύρωνα) Βράβρωνα legebatur, & mox iterum Βραβρωνίοις. Sed recte correxit Solanus; vid. Strab. IX, p. 611, vel 399, & quae mox notamus. REITZ.

ibid. l. 14. Ἀρκεύονται) Quaeenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένας eam referri decet, forsan ἱερατεύουσαι. SOLAN. Ἀρκεύειν idem esse, quod δεκατεύειν, docet Hefych. Nam ἀρκεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae Brauroniae, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἀρκτος *ursa* autem ἀρκεύειν, quod ursam quandam mansuefactam sagittis confoderint fratres virginis cuiusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. Suidam v. ἀρκτος, ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν — ac deinde: Καὶ ἐ-ἠφίσαντο σὶ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκεύσειε τῇ θεῷ. Ἀρκεῦσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένας τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet Didymus Grammaticus testetur, Lysiam in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixisse quidem ἀρκεῦσαι; sed δεκατεῦσαι proprie dici καθιεροῦν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen Harpocraton v. δεκατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eund. Harp. v. Ἀρκεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirman-tem, nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκευόμενας & ἀρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus Coislinianum, (vid. Montfaucon Bibl. Coislin. p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκεῦσαι inde dictum, quod oraculum iusserit Dianam placare, & puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* appellavit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας — ἔλεγον, ut vitiose in Suidae edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de Tyrrenis, qui Brauroniae has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit Plutarch. de virtut. mulierum, p. m. 247 scribens: Τυρρηνῶν τοίνυν τῶν Ἀἰμῶν καὶ Ἰμβρῶν κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνίδας τὰς Ἀθηναίων γυ-

ναϊκας &c. Iterum in Quaest. Graec. p. 296: Τυρρηνούς φασὶ τοὺς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἀρπάσαντας, δπηνίκα Λημνον καὶ Ἰμβρον κατῴκουν, εἶτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Et si iam cum Solano apud Scholiast. legas *ἱερατεύουσαι*, nondum sanatus erit locus, quin faciliore mutatione *ἀρκτηῦσαι* legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omissa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum & pro τῷ θεῷ legendum τῇ θεῷ, quia ad Dianam pertinet, & *ἀρκτηύσεις τῇ θεῷ* etiam ap. Suid. est. Si iam tamen apud Scholiast. legas, *ἥρπασαν παρθένους ἀρκτηουμένας τῇ θεῷ*, sensus quidem commodus emerget; sed & mallet addi *ἐν* ante *Βραυρωνίους*; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit, *abripuere virgines Brauroniis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. REITZ.

ibid. l. 16. Ἐν) Deleatur praepositio. REITZ.

ibid. l. 21. Εἰεν) Ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ &c. legebatur; sed priora duo expunxit Solanus, sine dubio ex Coll. Item δὲ & ἀφοριστιδὲν legebatur pro δὴ & ἀφοριστικόν. REITZ.

Pag. 173. l. 3. Ἀμφὶ βουλυτὸν) Quid sit βουλυτὸν, satis abunde declarant interp. Aristophan. ad Vesp. & ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Hesych. apud quem βουλυτὸν τὴν δειλένν ὥραν ἐν ἣ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. scrib. βουλυτόν. Eust. ad illud Il. π, Ἡμὸς πάλιος μετενείσσετο βουλυτόνδε. Hoc voluit Virg. 2 Ecl. *Aspice aratra iugo referunt suspensa iuvenei*. Non quod ibi somniavit Servius. BOURD.

ibid. βουλυτὸν) Ἦν μὲν ἡδὴ τῆς ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῶν ἐλευθεροῖ γηγένος. Heliod. V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras, & iuga demeret — Bobus fatigatis*. Hor. III Carm. Od. 6. VORST.

ead. l. 7. Εἴπερ) Sic Coll. commodius sane, sed tamen nondum agnosco Luciani manum. SOLAN.

ibid. Τίς ἄλλος) Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedit. Mosellanus interpres ad umbras refert. Ego ad vespiliones & eiusmodi homunculos referri malim, quos verisimile fit largiter bibere soliros, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὴς, quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. SOLAN.

ead. l. 9. Παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων) Hae omnes artes Mercurii iam enarratae Dial. Deor. & Mort. BOURD.

ead. l. 11. Κλωπεύει) Vid. Spanhem. ad Aristophan. Plut. 1141. GESN.

ibid. Ὁ γεννάδας) Ironia. BROD. Reponendum ex omni-

bus editionibus veteribus γεννάδας, quod novissimae depravarunt. IENS. Vid. Spanh. l. c. GESN.

ead. l. 13. Ἐξ ἡμισείας) Hoc supra docuimus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὅταν) Ita correxit Solanus, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; sed eius in conferendo diligentiam tamen indicat. REITZ.

Pag. 174. l. 6. Χοαὶ) Dico ad Heliod. χοαὶ, τὸ ἐπιχέμενον τοῖς ἀποθανούσι μελίκρατον. BOURD.

ibid. Καὶ πόπανα) Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud interp. Aristoph. Thesm. & Lucian. Necyom. quid sit autem πόπανον, docent Poll. Hesych. Suid. BOURD.

ead. l. 7. Καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. Aristoph. *riacula*, ὅγος γὰρ μίασμα. Hesych. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βοτάνης) In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φυτόν. ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φυέται. SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Αἰπόλιον) Caprarum gregem, non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. GESN.

ead. l. 7. Κεκοιμημένον) Conf. supra Tim. c. 26. SOLAN.

ead. l. 11. Λειπόντως) Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. BOURD.

Pag. 176. l. 9. Ὅ τὸ ξύλον) Ἐχων subaudio. BROD. Ut inferius p. 225, (ed. Paris.) τοῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. MARCH. Vid. supra B. πρ. pr. & alibi non semel. SOLAN. Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex Luciano, cui haec ellipsis participii frequens, item ex 2 Cor. VIII, 15, vid. apud L. Bos de ellipsi, p. 55. REITZ.

ead. l. 14. Πρὸς ὀλίγον) Intellige χρόνον. BROD. Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλίβατον) Forfan legendum, ἀλίβαντα ποιεῖται τινα εἶναι ποταμόν. SOLAN.

Pag. 177. l. 1. Πολλὰ δώσειν) Ut in Dial. Mort. ex Homer. πολλὰ δ' ἐν ἀφεινού. BOURD.

ead. l. 2. Ἀνίσιν) Ἀνίν. GUYET.

ead. l. 3. Στόμιον) Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censetur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείνας) Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non est contrahere *supercilia*, ut interpretes habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, estque ratorum, eorumque, qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77, Ὀφρῦς συνήγον, ἐσκυθρόπῃζον δ'

ἄμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, est attollere supercilia ad frontem, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae & gravitatis est indicium. L. BOS. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν οὐρανῷ παιδίας) Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. BROD.

ead. l. 12. Παρ' ἑνα) Confer infra de Salt. c. 12. SOLAN.

Pag. 178. l. 4. Κατὰ τὴν ἄγουσαν) Ὀδόν. BROD. Vid. si quid opus, Bos de ellipsi p. 180, qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omisso ὄδον, dici, modo τὴν ὄδον πρὸς, omisso participio. REITZ.

ead. l. 6. Ἐν Ταϊνάρῳ) Taenarium Laconiae promontorium, e quo ad inferos descensus. BROD. Menand. fragm. inc. 270, πύλη τίς ἐστὶ Ταϊνάρου πρὸς ἐσχατοῖς. SOLAN.

ibid. Παρὰ τοσούτων) Usque adeo parum absuit, quin effugisset. BROD.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη) In scalis sedens. Hunc integrum versum omisit interpres, scalam reddidimus. Est enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Mytilis testatur Hesych.) κλίμαξ νεός. Falluntur, qui aliter. nam in Gl. Mf. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς γέρβης τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. BOURD.

Pag. 179. l. 2. Στείβαζε) Πύκαζε, περίβαλλε, στέγαζε, σκίαζε, α-στιβεῖν, unde στιπτοί, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. BOURD. Vid. Schol. Cod. Bourd. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀμφακίας) Ἀώρους, μικροῦς, ἀνεψήτους, τὰ τετελευτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Mercer. ad Aristen. BOURD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασόμεθα) Vertunt, cum his indefectos introducamus. Sed rectius vertas, post hos, sic in seqq. huius pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, faucios adducito post hos. Xen. K. Γ. II, 11, καὶ τάξας δῆτα ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἀνδρα νεανίαν. L. BOS.

ead. l. 12. Τὰ πρὸς Εὐκλείδου) Hoc in Aeschinem transfigimus. BROD. In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedaemonii superassent, Athenis positi triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις αἱ πόλεις, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸς Εὐκλείδου ἀκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τὸν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. BOURD. Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. SOLAN.

ead. l. 14. Βεβυσμένοι τὰ ὄτα) Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. Heliod. lib. 3. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀώρους) Addidit hoc Solanus; in impr.

enim omisſum erat; ſed & ἡτοι addit ex C. quod non magis momenti, addere neglexi, quia nec ſatis indicaverat quo pertineret. Pro μικροὺς autem Gronov. legere iubet μικροῦς: ſed aſſentior Solano, recte ſe habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque apprime huic loco convenit. REITZ.

ibid. l. 11. Ταῦτα) In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρηντο, alibi legitur ἐχρήσαντο. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Δυσὶν) Prifcis Atticis. VORST.

ead. l. 3. Πέπειροι) Contra ὁμολκίας. De quibus dictum antea: ſic poſtea ἀſταφίδες. BOURD.

ibid. καὶ ὅραν) Opportune. BROD.

ead. l. 5. Ἀſταφίδες) Lucilius, *rugofi paſſique ſenes*. VORST. Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀſταφίς τὸ κραινόν, de quo Suid. & Zenob. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν Μῆδιᾳ) De ſuae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus, necne, acutioribus ſtatuendum relinquo. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλ. Θεαγένης) Mirum, ni eundem hic petit, de quo in Περ. multa: certe hoc nomine philoſophum alium novi neminem. SOLAN. Hoc nomine tyrannus Megareſium commemoratur Thucydidi I, 126, & athleta ap. Pausan. Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. Thucyd. V, 24. Vid. Duker. ad loc. prius indicatum, qui & Lucian. de conſcrib. hiſt. & Deor. concil. Theagenis mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philoſophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, niſi tyrannus ipſe philoſophus quoque fuerit. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐψῆμα) Corruptam vocem ἐψ... cenſeo. SOLAN. Sed ſi Ἐψῆμεναι vel Ἐψόμενοι legas, tamen ſenſus aliquis ineſt, ut *maturi, cocti* intelligantur, vel iuſto tempore condiri. Ἐψῆμα autem muſtum decoctum, vid. Foef. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id ſatis appoſitum; nec ſolet Schol. ſemper apta loqui. REITZ.

Pag. 181. l. 7. Ἐκ δικαστ.) Quid ſit, vid. Schol. Ariſtoph. in Pl. pag. 32. VORST.

ead. l. 8. Τοὺς ἐκ τυμπάνου) Rei cum ad ſupplicium ducerentur, ſolebant geſtare tintinnabula, ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. lib. 3. Annal. hinc carniſices cum tintinnabulo, ut ap. Plaut. Tru-

cul. Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui *τύμπανον* hic interpretentur *ξύλον ᾧ τοὺς καταδικαζόμενους ἐφόνευον*. dixi de hoc supplicio ad illud Petron. *debeamus tenti perire*. BOURD. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470 ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae *σταυρός* est, & τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. GESN.

ibid. Τύμπανου) Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα εἰς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. VORST.

ead. l. 16. Κυνίσκος) Ad h. v. Mf. Reg. 2954 hoc exhibet Scholion: Τὸν Κυνίσκον ὃν κυνικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγκτικούς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρόντας ὑλακτεῖν.

in Schol. col. 1. l. 2. Ω) Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. SOLAN. Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam not. Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. (pag. huius ed. 522 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 182. l. 1. Ἐκάτης τὸ δεῖπνον) Vid. Dial. mort. I. SOLAN.

ead. l. 2. Σηπύαν ὥμην) Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. BROD. De hac historia supra dictum est ad B. πρ. c. 10; ubi recte omnes *σηπύαν*, quod & hic secuti Mff. Ox. & P. & B. 2. restituimus, cum in reliquis legeretur *σηπύαν*. SOLAN. Imitatus igitur est magistrum suum: iam alluserat in Vitarum auctione. GESN.

ead. l. 6. Ἐλθεῖν) Sic & venire pro mori, sive ad inferos venire, Propert. I, 14, 14. REITZ.

ead. l. 8. Ἱατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων) Sic ἰᾶσθαι pro liberare, sanare ab errore, Noster infr. in Gallo, c. 28, Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε. Et Fugit. c. 5, Ἦν μόνην ἰᾶσασθαι ἀντὰ γιγνόμενα οἶμας. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμαρτημάτων) Anglic. πραγμάτων. minus recte. BOURD. Ἀμαρτημάτων Ox. Cod. & edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud Diogenem Laërt. de Menedemo etiam Cynico p. 162 E. praedicatur; qui Furiae habitu obambulans aiebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire: ἐρινύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφίχθαι ἐξ ᾧδου τῶν ἀμαρτανόμενων, ὅπως πάλιν κατιῶν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. SOLAN.

ead. l. 13. Μεγαπένθης) De hoc Megapenthe tyranno nihil

me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit, ἐς τοσούτον ἐπιβιώναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cuiusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. PALM.

Pag. 183. l. 1. Αὐτόματος) *Ultro, sponte, a nemine arcessitus.* BROD. Mf. Reg. 3011 αὐτόματος, probante B. de Ball.

ead. l. 5. Ἡμιτελής ὁ δόμος) Haec ad Homericum Protefilaum videntur spectare. BROD. Iam hac de re diximus in Dial. Mort. Val. Flacc. lib. 6: *Coniux miseranda Caico Linquitur & primo domus imperfecta cubili.* Sic postea ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος. BOURD. Vid. supra Dial. Mort. XIX pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπισκήψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17, Tim. cap. 18, & in Dial. Diog. & Alex. sive Δ. XIII, & apud Ael. Var. H. XII, 49, *mandare est, sed indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II, 73. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀραρεν) *Placet. Sic visum est.* Aeschyl. in Prometh. Ἀραρεν, ἢ δὲ γ' ὠλένη δ'υσέκλυτος. BROD. Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. BOURD. Hesych. Ἀραρεν, ἡμῶσδην, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. GUYET. Vid. supra Ἀναβ. c. 3 pr. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡμιτελής) Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit Solanus, quod rursus non magni momenti, nisi praedicanda esset eius industria, quae etiam verba τὸν Ὀμηρικόν, magis necessaria, & quae in impress. omissa erant, addidit ex V. REITZ.

ibid. l. 2. Τὸν Ὀμηρικόν) Sic C. Sed respicit tantum, non rider; hinc mallet ἀποσκοπεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. SOLAN.

Pag. 184. l. 2. Τί πρὸς) Sic Ἑρμ. cap. 61. Sic Dem. 116 C. & 437 B. SOLAN.

ead. l. 10. ΚΛΩ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος) Ἐξήκει. MARCIL. Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum eius. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. Itaque, subiicit Clotho, *tempus possessionis tuae iam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γενναϊότατε, παρελήφεις, ἀποκτείναντες αὐτὸν, καὶ τὰ παῖδιά ἐτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius p. 429 pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus ē

Satis utique commode ἐξίεναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. Livius IV, 30, *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58, *Tempus induciarum cum Veienti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. IENS. Ἐξήκει genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex Xen. Plut. Paus. & aliis patet. Sic Livius XXX, 24, 25, *dies exierat.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Καὶ ἐν τούτοις) Neque haec satis intellexisse videtur. Coll. paulo melius enarrant. SOLAN.

Pag. 185. l. 5. Ἀπέθανον) Sic interpretandum aurum ἀπεθανόντων ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. GESN.

ead. l. 9. Πέντε μόνος ἡμ.) Sanior haec lectio, quam quae in Angl. Codic. πέντε καὶ ἑκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐρύζου) Vid. LXX Interpr. & lege ὁ βρύζου· cui emendationi etiam assentitur Gronov. & Coll. G. confirmant.

Pag. 186. l. 2. Ἐαυτῷ) Lege ἑμαυτῷ. SOLAN. Mutatione, ut videtur, necessaria; sed quia edd. & Codd. consentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. REITZ.

ibid. Ἐπιγράψω ὁπίσσω) Eadem antea & in Toxar. & in Di-psad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 6. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου) H. e. atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν διὰ δυοῖν dictum est τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου. Simili modo Aristoph. Plut. p. 37, Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυνῇ. L. BOS.

ead. l. 8. Τὸν ἀγαπητὸν) *Amasium meum.* BROD. Suadent plura, ἀγαπητὸν hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod ἀνταδρὸν *succedaneum* dare vult, cuius superstitionis in sacris libris vestigia; denique quod successor illum interficit, aemulum scilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. GESN. Ἀγαπητὸν maiuscula litera non modo expressum erat in Parisina; sed & ibid. atque in Benedictina Latine redditum *Agapetum*, quasi nomen proprium viri esset; sed non dubitavimus

id cum Brodaeo in Misc. L. VIII, c. 12, & cum Gesnero adiective scribere. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βέλτιον) Abest illud τὸ in B. 2. & P. Agnoscunt reliquae cum Mf. Ox. Vid. Πητ. c. 8, & Συμπ. 23. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀννημένος) *De medio sublatu*. BROD.

in Schol. Αὐτάνδρον) Quam incuriose legerint hi Scholiastae, & hic locus documento sit. SOLAN.

Pag. 187. l. 9. Ἐγκαταλεχθήσεται) Scholiastes legit ἔγκαταλογήσεται. Eodem recidit utrumque. IENS.

ead. l. 16. Ἐκαστὰ ἐπαινοῦντες) Ut illud, *laudant convivae*: convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri clar. ad Persi. dixi ad illud Petron. *ut foris coenares poetam laudasti*. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐγκαταλογήσεται) Immo ἔγκαταλεχθήσεται rectum erat. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Ἐξωνούμενοι) Ex S. S. petita phrasis: quae huic est, *tempori servire*. SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Εἰ οἶδν τε εἶναι) Aesop. f. 124 f. εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρὲς κέρδος — τὸ προσδοκώμενον ἐλπίζειν ubi & εἰ infinitivo iungitur. REITZ.

ead. l. 6. Ὅλως) Illud ὅλως in *Iunt.* vitium typothetarum esse, indicat comma, quod post ὅλως tamen positum erat, in *Hag.* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Par.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Iuntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. REITZ.

ibid. Ὅρκος ἦν ἐγὼ) Iurant Parasiti per reges suos. BOURD.

ead. l. 8. Ἐνεχθὲν) Φέρω. BROD.

Pag. 189. l. 1. Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἰργασται. Ἀττικὸς σχηματισμὸς, Euripidi frequens; quod & notavit Euripidis Schol. BOURD.

ead. l. 4. Γλυκέριον) Notant Grammatici, Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. BOURD.

ead. l. 5. Κοινωνήκει) Vid. supra Deor. Dial. I, μηδὲν — κοινωνήσης τῇ Νηρείδι. SOLAN. Haec autem verba (καὶ παλαι δὲ, οἶμαι, κοινωνήκει) parenthesi inclusit idem in edit. *Iunt.* quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc nimis uncis onerare. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ) Phrasis nostro familiaris, ut Iens. alibi ostendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρὸς τινα & τε frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra

c. 11. Vel cupere, exspectare. Ep. ad Hebr. XI 26, Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μετὰ ποδὸς αἰῶνα. Plura similia quoque dedit frater Gul. Reitzius in Belg. Graeciss. pag. 446. Sed hic tantum est respicere. REITZ.

ead. l. 8. Μισῶν) Conf. notam cl. Hemst. ad Tim. § 53 f. ubi frustra μισῶν pro μισαῶν, ex sola l. legi voluit Solan. REITZ. in Schol. col. 1. l. 22. Ad verbum Γλυκέριον duo erant scholia in diversa loca distracta in V. quae coniuncta exhibeo. REITZ.

Pag. 190. l. 2. Καὶ &c.) Confer infra Μισθ. c. 26. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁχστο) E cubiculo exiit. BROD.

ead. l. 6. Σιέλω) At infra Ἀλεξ. c. 21 m. in edd. legitur σιάλω. Quare & hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgaram non movi, quia non tanti est. Helych. Σιάλος, σιέλος, ἀφρός. REITZ.

ead. l. 7. Δακρύσσασα) Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. REITZ.

ead. l. 8. Ὡν εἰ λαβ.) Scelerum suorum poenas ab his exigere, aut hoc aut huiusmodi quidpiam subintelligendum est. BROD.

in Schol. col. 1. l. 4. Πτύλλον) Πτ. πταριάμενος C. prave, forsan scripserit πτυσάμενος. SOLAN.

Pag. 191. l. 2. Τὸ νῦν δ' ἔχον) Ut autem res sese nunc habent. BROD. Legend. videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχον μὴ διάτρησε. Nota vis huius participii cum verbo. GESN. Ut Gesn. coniecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. REITZ.

ead. l. 5. Κἄν δ' οὐλον) Sic Homericus Achilles Od. A. BROD.

ead. l. 7. Τὸ ξύλον) Quo, nisi cymbam conscendas, vapulabis. BROD. Conf. supra c. 4 pr. & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν δεῖνα) Cynicum designare videtur. SOLAN.

ibid. XAP. Ἀμέλει) Sic interpungendum duximus. Iudicent alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripsissem, video Vorstio eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: hic pone novam personam. Et omnino in P. legitur, non quidem XAP. uti primo conieceram, sed ΚΥ. SOLAN. Ἀσφαλῶς. Χάρον. ἀμέλει legendum contendit Solanus, & post ἀμέλει duo puncta apposuerat, ΚΥ. adscribens. Frustra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro nimirum, ut seq. c. 14 post med. Vel ut cap. 18, ἀμέλει γράψομαι σε παρανύμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδάμανθους. Ubi vertitur in Par. Age, age, ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum. Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispendunt in duo membra. REITZ.

510. ANNOTATIONES

ead. l. 16. ΚΥ. Εἴτ' οὐ) Verba haec in edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una exstat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. repone ΚΥ. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Προσεπαττάλευσα) Megapenthes, intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγὼ σε πρῶτον, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα; Nonne ego te nuper, quod valde libere & aspere ageres, ac identidem obiurgares, cruci propemodum affixi? Graecus interpret, Προσεπαττάλευσα.] Eis πάσσαλον ἔδυσσα, ἀντὶ τοῦ ἀνισταύρωσα. Sic legendum. Perperam in edit. pro primis tertiae dantur personae, ἔδυσσε pro ἔδυσσα &c. IENS.

ead. l. 15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με) Hom. Od. K, 326. SOLAN.

Pag. 193. l. 2. Δωρεὰ) Od. γ, 389. GESN.

ead. l. 3. Οὐτὶν) Vid. Hom. Odyss. I, 368: Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι, Neminem, i. e. Ulysssem, ego extremum edam, post suos socios. Indicat etiam Brod. Misc. L. VIII, c. 12, hunc vers. in Odyss. I quaerendum. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι) Erasmi Chiliades in adagio *Ex diametro oppositum*. BROD. Mf. ἡμῖν. Proverb. τῶν πάντων διαφερόντων. BOURD.

ead. l. 11. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. BOURD.

ead. l. 12. Προσέχεται) Forfan Lucian. dederit προσίσχεται, quod hic efficacius videtur, ut apud Aristoph. Plur. 1097: Ὡσπερ λεπὰς τῷ μαιράκῳ προσίσχεται, instar ostreae adolescenti affixa est. Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσέχεται etiam adhibet idem Vesp. 105. REITZ.

Pag. 194. l. 3. Ἀμέλει) Vid. supra c. 13 m. hui. Dial. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέπειν) Hoc est, quod extrema linea amare dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. IV, 2, 12. GESN.

ead. l. 13. Κάττυμα) Vid. interpretem Aristoph. VORST.

Pag. 195. l. 4. Ἰσοτιμίαν) Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea pag. 231, & passim. BOURD.

ead. l. 8. Μηδ' ὑπὸ) Ita recte Mf. Ox. Impressi μηθ' ὑπὸ. SOLAN. An non cogitavit igitur Solanus, aequae μήτε dici ac μηδέ; Cum vero illud μηθ' sit a μήτε, recte per θ scribebatur, ob sequentem adspiratam. Hom. Il. H, 401, Μηθ' Ἑλένην — & alibi, quod pluribus non probō, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδέ & οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. Theogn. 178, — οὐθ' ἐρξαι δύναται. At

non ignoravit hoc noster; verum quia bis *μηδὲ* praecessit, etiam tercio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius *μήθ'*, quoniam id proprie signif. *neque*, cum *μηδὲ* sit *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post *οὐδὲ* quoque recte sequitur *οὐτ'* apud Nostrium de Merc. cond. c. 4. *Οὐδὲ γὰρ ἐν πεισδεῖν, οὔτε* — quamvis frequentius *οὔτε* — *οὔτε* repetitum reperias. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦ μπαλιν) *Mf. ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γυγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ.* BOURD.

ead. l. 15. Ἄνω) *Apud superos.* BROD.

Pag. 196. l. 2. Πορφύρας ἄνθος) *Ἄνθος* de re qualibet ridente, ut *ἄνθος ὄρας*. Sic apud Homer. *ἄνθος πυρός*. *Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρός ἄνθος ἐπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ.* A quo Philostr. in Scamand. Aeschyl. Prometh. victo, *τὸ σὸν γὰρ ἄνθος.* BOURD.

ead. l. 4. Κλίνας ἀργυρόποδας) Potest sumi *ἀπλῶς*, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare *λευκόποδας*, ut *ἀργυρόπεζα, λευκόπους*, ut apud Catull. Epithal. Iul. & Manlii: *Οὐκ ἔστιν ὁ nimis Candido pede lectuli, τῆς κλίνης ἀργυρόποδος*, licet sciam hunc locum capi de lectulis *ἐλεφαντόποσι*. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπεράνθρωπος τις) *Mf. Regius ὥσπερ ἐν θεῶς τις ἀνὴρ.* BOURD.

ibid. Τρισόλβιος) Ut in principio Nigrini. BOURD. Vid. supra Nigrin. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅλω τῷ πῆχει βασιλικῷ) Tangit hunc locum Th. Marcil. ad Horat. dixit autem *βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὃ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους.* Solet Lucianus tyrannos & ceteros superciliosos, *τίτανῶδες βλέποντας*, his verbis attollere. BOURD.

ead. l. 8. Πῆχει) *Πῆχυς βασιλῆιος* Herodoto, qui tribus digitis iusto cubito maior est. VORST.

ibid. Βασιλικῷ) Qui plebeio solet esse longior. Nos hodie in Gallia quaedam mensurarum genera *regia* nominamus. BROD.

ead. l. 9. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων) Sic passim alibi *ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅτε γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν.* Sic scriptum ad oram *Mf. Regii.* BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἐμμάτ.) *Ἡμμάται* editum erat; sed in V. est *ἐμάτ.* i. e. ut ego conicio, *ἐματᾶ.* Ex sagaci tamen coniectura in A. *Ἡμμάται* editum est. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Λακωνικὴ θαλάττη κοχλ.) Purpuram hisce omnibus describit. SOLAN.

ibid. Κοχλίδων) *Conchyliorum, muricum.* BROD.

ead. l. 3. Γνίφωνα) Confer supra Timon. c. ult. & Vit. auct. c. 23, ubi γνύφωνα pro Γνίφωνα male legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῖς δακτύλοις) Qui pecuniam contrectabant. BROD. Non videtur Brodaeus ad sequentia respexisse, quae dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare, quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis causa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est Brodaeus interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, satis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud Iuvenal. Sat. X, 249, — *suos iam dextra computat annos*, & Taubman. ad Plaut. Mil. glor. p. 673. REITZ.

ead. l. 11. Μυριάδας) Vid. infra Μισθ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκλυθησόμενα) Angl. ἐκχυθ... BOURD. Ἐκχυθησομ.) In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa, quae in vulgatis est, ἐκλυθήσο... non placet. V. Τιμ. c. 14, ubi eadem phrasi utitur. SOLAN. Lubens aufcultavi Solano, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14 Luciani, quod citat, vid. c. 23 Tim. f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos eandem capitum distributionem servavimus, quam ille in Iupitina designaverat. REITZ.

Pag. 198. l. 1. Ἀνιμήσεται) Ms. ἀνασπάσῃ. BOURD.

ead. l. 9. Μὴ ἀπαγορεύσας) Ms. ἀτονήσας. Lucianea prorsus dictio. BOURD.

ead. l. 14. Προκαταχθ.) Diu me vox haec torfit. Video tandem, quid significet. Κατάγομαι est *diversari*, *hospitio excipere*, uterque interpretes aliter & intellexit & vertit. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ) Mirum, Bourdelotium non recepisse Ms. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, καὶ σὺ Ἑρμῇ συνανάσπασον, & tu simul *extrahe*, quamvis vulgata non sit exhibilanda. GRAEV.

ibid. Συνάσπασον) Angl. συνανάσπασον. BOURD. Συνανάσπασον A. G. P. & L. Συνάσπασον in Ms. O. & edd. Vid. Δ. φων. c. 4, Ἰστ. β, c. 6, & Ὀν. c. 4 bis. SOLAN.

Pag. 199. l. 6. Τὰς ἀληθείας) Sic omnes habent; quod ideo observatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum videbatur nostro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philosophicum est, & deinde ipse alibi recte adscriptit, sic etiam uti Arrianum ad Epiict. I, c. 4, p. 22 A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀλη-

θείας & c. 6, ταῖς ἀληθείαις πατρός. pag. 31. Haec ille. Sed in ipso Epiſt. Sent. 128 f. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατρός. Verum hoc aliud quid eſt; nam ſignif. *revera patris*. Interim pluralis tamen eſt, veluti & ap. Ioleph. in vit. T. 2, p. 36 f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. REITZ.

ead. l. 10. Πρόσκωπος) Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος varia eſt κώπης acceptio, quam vide apud Grammat. BOURD.

Pag. 200. l. 1. Κέλευσμα) Sic κέλευσμα & σάλπιγγι iunguntur in I ep. ad Theſſ. c. IV, 16, ubi vid. Elſn. κέλευειν autem & κέλευσμα non ſemper eſſe *iuſſum* pro imperio, ſed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & Waſſ. ad Thucyd. I, c. 42. Et ipſum Thuc. II, c. 92 pr. nempe quia priſcam vim verbi κέλομαι, *hortor*, ſaepe retinet. REITZ.

ead. l. 6. ΑΛΛΟΣ) Sic dilucidius multo cum S. edendum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interpoſito ſpatio eiulatus hoſce diſtinxerant. SOLAN. Non dubitavi perſonam ἄλλος hic & quater in ſeqq. reſtituere, quae in Benediſt. additur, in reliquis omiſſa erat; in Iunt. quidem & Hag. intervallo ſatis magno relictō, ita ut verbum excidiſſe, ſatis conſtaret; in Par. vero ſpatio vacuo nullo, ſed ipſa eius Latina verſione, vñ ALIUS tamen bis exprimente. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς τὸ ἔθος) Angl. ὡς τὸ ἔθος. BOURD.

Pag. 201. l. 12. Ἡ καθ' ὕδατος) Diſtictio, φατὴ, quae ſequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. BOURD.

ead. l. 16. Τήμερον) Praetuli, ut magis Atticum. Vid. Ariſtoph. Plut. v. 232 & 433. Et Noſtrum ſupra Rev. c. 11, & alibi. REITZ.

Pag. 202. l. 3. Ἐγὼ δὲ αὐτῇ) Alii Codices αὐτῇ. BROD.

ead. l. 4. Ἰνδοπατὴν καὶ Ἡραμίθην τοὺς Σύρας) Sic edidit Benediſtus, & vertit *Syrae filios*. Sed in Bourdelotiana eſt τοὺς Σῆρας, & Moſellanus conducere ſibi putavit, ſi in verſione omitteret. GRON. Fiſta, ut videtur, nomina. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ καλὸς Μέγυλλος) Conſer ſupra Dial. Mort. I, § 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρύνης Συμμίχη) Phryne, Symmiche, Graeca ſcorſta fuerunt. BROD. De priori vid. Athen. L. XIII. Et Quintil. L. 2, 15: Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, ſed aſpectu corporis, quod illa ſpecioſiſſimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam. De poſteriore vid. Lucianum ipſum in Ἐτ. δ. IV. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τοὺς Σῆρας) Locus occurrit p. 438, (ed. Graev.) ubi iuxta Benediſti editionem Σύρας legitur, cum in

Bourdelotiana legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiaſta. CLER.

ibid. l. 8. Τὴν μέταξιν) Τὸν μέταξιν. EXC. G. Τὴν μέταξαν. C. Absurde autem hic ad vermes respici vult Scholiaſta. SOLAN.

Pag. 203. l. 7. Τὰ Ἐλευσίνια) Cereris sacra. BROD. Ἑορτὴ apud Athenienses ἢ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνόητά τινα μυστήρια. De Eleusiniis, Scalig. ad lib. 4 Tibulli, & copiose dico alibi. BOURD.

Pag. 204. l. 7. Παρὰ τὸν βίον) Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. παρὶ mendose. In impressis περὶ. SOLAN. Omnes edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, sed hic magis necessaria mutatio τοῦ περὶ in παρὰ, licet minori Codd. numero fulta, quam supra Reviv. c. 25 pr. quia ibi exponi posset, circa, hic minus commode; cum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgata retinere non potui: licet, παρὰ utroque loco Lucianum dedisse, mihi persuadeam. Haec enim praepositio per compendium scribi solita saepe confunditur in Mss. & edd. antiqq. Sed παρὰ verum esse, nemo dubitaverit. Noster hoc Dial. Catapl. c. 9 iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non semel alibi. Ael. V. H. IV, 1, παρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI, 9 pr. Conf. Periz. ad Ael. XIV, 10, qui παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia usitatius, cum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24 huius Dial. Lucian. ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter & recte legitur, & saepe alibi, cumque ibi de eadem re fermo sit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum Solano eiicere. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Ἀπὸ τῶν στίγμάτων) Hoc ex Platone in Gorgia ante differuimus. BROD.

ead. l. 6. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas iniustas esse docet, Platonem ridens, qui sic in Gorgia loquitur: Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁποιοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεΐδεν οὐδὲν ὑγιὲς ἐν τῇ ψυχῇ, ἀλλὰ διαμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἀπιορκιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2 in Ruf. Claudian. Quid demens manifesta negas? En peccus iniustae Deformant maculae. COGN. Plura similia ex Theophyl. Philostr. & Plutarcho affert Elsner. ad I Timoth. IV, 2, p. 298. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile assentior: num vero verba Apostoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda sint, quod multas peccatorum notas ac stigmata in conscientia gerant, nondum inde constare putem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad characterem sive notam

imprimendam, & ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significato exposueris; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. literae. Maxime cum & nexus epistolae, & loca parallela biblica suadeant, de obduratione, & quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἐλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius, quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice s. eschara obducere significat. REITZ.

ead. l. 11. Στιγμάτων) Lege Plut. π. τῶν βρ. τιμ. 1002, ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313 C. D. & 312 G. vid. Brod. Th. Crit. P. 2, 457. SOLAN.

Pag. 206. l. 4. Κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς) *Ονειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur Hesych. qui hac in voce consulend. Interpr. Aristoph. Suid. alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. BOURD.

ead. l. 5. Ἀγαθῶ) Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur. Scio equidem, posse bonum hocce remedium de philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde, quod pro οὗτος legendum ὃ οὗτος necessario est. SOLAN.

ead. l. 6. *Απιθι &c.) Rhadamanthus Cynisco: *Απιθι ἐς τὰς μακάραν νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: *Απιθι ἐς τὰς μακάραν νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim κατηγορήσας γὰρ &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cuius officium erat ἄλλους προσκαλεῖν ut paulo ante Rhadamanthus, οὐ δὲ, ὃ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει, & postea iterum ad Mercurium, τὸν τυράννον ἥδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. BOS.

Pag. 207. l. 3. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα) Collo innixa. Heliod. lib. 8. BOURD.

ead. l. 8. Κάκ τοῦ λ.) V. Duker. ad Thucyd. V, 61. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum artes alibi fuisse exleguor. BOURD.

Pag. 208. l. 3. Ἐμπαροινῶν) V. supr. Deor. D. V, m. SOLAN.

ead. l. 4. Φρυγάματος) Φρυγῆα equorum est sonitus nari-

bus excussus, irae & ferociae muntius, quem *fremitum* Latini dicunt: sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*; quod itidem ut Graecum ὀνοματοποιημένον est. GESN.

ead. l. 6. Ἀσκαρδαμυκτὶ) Ἀνευ τοῦ καμμύειν. Sic Grammatici. dixi antea. BOURD.

Pag. 209. l. 2. τοῖς δρ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 11. Τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea Necyom. c. 12 induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων, accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos philosophos, καὶ ἐπιτηδὲς ἐμπαίζει τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην μαρτυροῦντας παραγαγὼν, siquidem philosophis istis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἐμφυχα. BOURD.

Pag. 210. l. 7. Ἦδη μαρτύρει) Post vocabulum hoc Λυχ. scribendum est. BROD.

ead. l. 9. Μεθ' ἡμέραν) Sic Aristoph. Plut. 931, Οἴμοι, τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπερπεπαικότα) Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliiori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι... autem praeter Scholiast. etiam legit Steph. in Thes. qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. REITZ.

ead. l. 14. τοῖς δρωμ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 16. Ἀπόδυθι τὴν πορφύριδα) Vid. si lubet, similia exempla afferentem Elsner. ad 1 Tim. IV, 2, p. 299 m. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Πελοιδόν) Πελοιδόν ἐστὶ τὸ μετέχον τῆς ὠχρότητος καὶ μελανείας οἷον μολυβδοειδές. Galen. VORST.

ibid. Κατάγραφος) Ex Platone Lucianus, ex Luciano Iulian. Imper. Caesar. vide Casaubon. ad Perf. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νότου ποικίλος. In re tamen dissimili in Lexiph. Dialogo. BOURD.

ead. l. 8. Χάριν εἶσομαι) Prorsus ut Belgae & Germani, *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male.) Sic & Aelian. VII, 17, & Aristaen. I, ep. 1, quos frater G. O. Reitzius adduxit in Belga Graeciff. pag. 460. Recte quidem Scholiast. ait, veteres non dixisse εὐχαριστῶ, si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. & Patrib. non modo, sed & ap. LXX in lib. Iudith. Sap. & Maccab. Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & Arrian. Epict. probatum ab rev. Alberti ad 2 Thessalon. I, 3. REITZ.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS. 517

ead. l. 14. PAA.) Mercurio, si quidem adfit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid causae sit, ut sese his immisceat, ego quidem non assequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cuius nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione ed. *Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. SOLAN. Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat, *Rhadamanthum* loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Parif.* eius persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. REITZ.

in Schol.col. 2. l. 4. Εὐχαιριστῶ) Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum *χαρίν*. REITZ.

Pag. 212. l. 4. Οὐτασι) Non satis sanus mihi hic locus videtur. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ) Quaesivit mutationem Solanus, non invenit: forsân quia ante bis, ter, Noster dixit *παρὰ τὸν βίον*, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. REITZ. Ms. Reg. 3011. *παρὰ τὸν β.*

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 1. ΜΙΣΘΩ) Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibi que vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitatem Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & Fœnelones inter huius ordinis viros, qui & privatis & principibus educandis de republ. & orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ τί σοι πρῶτον) Theocr. Idyll. 13, *Τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἶπῃν*. BROD. Hoc initium sumtum est ex Homer. Odyss. L. 9, *τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω*; COGN. Ex Theocriti Ptolemaeo. MARCIL. Hom. II. E. 703, & Od. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξηγῶ. πρὸς μέ) Ex Grammaticorum placitis scribendum foret *πρὸς μέ*. Illi enim encliticam accentum retinere iubent, post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia

non solum edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (fors. male) ut ap. Aristoph. Plut. 1056, βούλει — πρὸς. μεταίσσαι &c. In Epiet. Man. c. 1 fin. Relandus tamen recte edi curavit οὐδὲν πρὸς σέ· non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29 pr. & c. 30, § 14, τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σέ τῶν πλησίον. Aesop. fab. 138, κατὰ τινὰ τόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω, φημί & simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. Matth. XXII, 70; Marc. XVI, 3; Luc. I, 13 &c. Sed & Epiet. Sent. 78. Dion. Hal. ant. VII, 473, ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν, *nuntiavit senatui*. Noster Phalar. altero, cap. 8, χρὴ γὰρ τάληθῃ πρὸς γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. REITZ.

ead. l. 13. Γὰρ) Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. SOLAN.

Pag. 214. l. 1. Ὑφραίνοντο) Sic necessario mutandum esse existimo, quod in M. & edd. erat εὐφρ. Vid. tamen Grot. Flor. 127 C. Demosth. p. m. 185 B. *συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς*. Sed in his omnibus peccari credo. SOLAN.

ibid. Οἷον ἀπῆλλάγησαν) Sic saepissime sine praeposito. Ut infra Philop. c. 16, ἀπαλλάττειν δεινῶν liberare a gravibus malis, & alibi non semel. Sic Herodian. L. 2, 1, 17, ἀπαλλάξομαι φόβου. Interdum tamen cum praeposito. Ut ap. Isocr. ad Demon. p. 19 B. ed. Wolf. ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττον, a publ. functionibus te libera, discede. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23 huius Dial. REITZ.

ead. l. 2. Διὰ πάσης) Τῆς τελευτῆς ἐξέρχασθαι. Proverb. de quo paroem. BOURD.

ead. l. 3. Διεξηλυθότες) Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξυρμημένοι τὰς κεφαλὰς) Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. BROD. Herald. ad Martial. dixi ad Petron. τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτόν ἐκέχρηντο σχήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρόμενοι. BOURD. Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco pater, sed etiam ex Dial. de Sectis cap. 86; ubi Hermotimus, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρῆσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι· eamque caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in Epigr. de Naufragis: Γλαύκῃ καὶ Νερεΐ, καὶ Ἰνοΐ, καὶ Μελικέρτῃ, καὶ βυθίῃ Κρονίδῃ καὶ Σαμόθρῃ θεοῖς, Σωθεῖς ἐκ Πελάγους Λουκίλλιος, ὧδε κέκαρμαι τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλα

γὰρ οὐδ' ἐν ἔχῳ. V. etiam Hadr. Iun. de Coma. L. Bos. De rafis naufragorum capitibus vid. viri docti ad Perron. c. 104. GESN.

ead. l. 8. Καὶ ἐκβολὰς) Mercium, ob vim tempestatis in mare iacturas. BROD.

ead. l. 9. Καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις) Transversas gubernaculorum fracturas. BROD.

ead. l. 10. Τοὺς Διοσκόρους) Castorem & Pollucem. Hoc illustrat Plinius. BROD. Hor. I Od. 12. Theocr. Idyl. 22. VORST. Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in Navig. c. 9. Sed ridet iterum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ μηχανῆς θέν) Erasmus in Proverbio, Deus ex machina. BROD.

ead. l. 12. Ἐπὶ τῷ καρχησίῳ) Καρχήσιος τὸ ἀκρὸν τοῦ ἵστου Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 16. Εὐμενεία) Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενία. SOLAN.

Pag. 215. l. 1. Ἐκεῖνοι μὲν) Naufragi. BROD.

ibid. τὴν παραυτίκα χρεῖαν) Beza non satis accurate in ep. 2 ad Corinth. 4, 17, παραυτίκα ἐλαφρὸν verterat illico praeteriens; cum παραυτίκα sit in praesens: quod si probatione indigeret, vide ex Demosth. Xenoph. & Lucian. de non cred. calumn. probatum ab Elsnero ad N. T. l. c. REITZ.

ead. l. 2. Λαμβάνουσιν) Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant. BROD.

ead. l. 4. Τὰς) Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & I. eum addidi. REITZ.

ead. l. 5. Τρικυμίας) Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quasi tu triplicem fluctum dicas Graecis iam maximus est, & quem Latini decumanum dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a decumano ad vicesimanum, tricesimanumque velis ascendere. GESN.

ead. l. 9. Ὑπαραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ) Ab Erasmo adoptavit Benedictus, salo perfundebantur, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enuntiatur, implere. Debuerunt, vel dum antlia eorum falsugine gravabatur. GRON. Vid. cl. Hemsterh. ad Timon. c. 4. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκόντες) Apud Th. Magistr. mendose descriptus est hic locus, voce ἐκόν. SOLAN.

in Schol. Ἐκόντες) Hoc scholion in edit. Graev. male referebatur ad verba Δοκῶ γὰρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeceunte Solano restitui suo loco. REITZ.

Paq. 216. l. 2. Τιμόκλεις) Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. Timoclis Stoicū meminit in Z. Tr. c. 4 & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit eius vitae, quam ut philosopho, immo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem esse suspicor, qui Ἐτοιμοκλῆς in Συμπ. c. 21 & seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. SOLAN.

ead. l. 6. Μισθοφορὰν) Forsan μισθοφορίαν. Conf. infra cap. 6. SOLAN.

ibid. Οἱς μετὰ τοῦ τοῦς φίλους ἔχειν &c.) Permolesce ab interpretibus obscuratur sententia huius narrationis. Nam Erasmus, quem sequitur Bourdelotius, praeterquam quod praepositionis huius rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens *id vero non mediocriter videri*. Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis, verbum substantivum in illis postremis καὶ ὧν εὐπάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστίν, (ut quidem distinguit edit. Salm. & Par. cum Bas. καὶ ὧν εὐπάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστίν, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, & in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere Benedictus, quibus cum eo quod &c. peregrinarentur, non parvi esset emolumentum mercedem amicitiae & benefactorum istorum accipere; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ ἐσσεῖ accepit pro *liceret*. Sic enim distinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὐπάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβόν. GRON.

ead. l. 10. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Λευκὸν ζεύγος vocat currum candidis equis tractum. BROD.

ead. l. 12. Ἐστίν) Servanda omnino haec vox, & vertenda, licet. SOLAN. Immo si comma post λαμβάνειν deleas, & ante ἐστίν reponas, ut facit Solanus. REITZ.

ibid. Ἀτεχνῶς) Sic supra Vit. auct. c. 10, ἀτεχνῶς ὁμοιοκυνί. Aristoph. Plut. 109 & 362. Vid. Scholiast. & Spānh. qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, vere, omnino. ἀτέχνως autem, murato accentu, est ruditer. Vid. Ammonium de sup. differ. Posteriore hoc sensu Ael. V. H. X, 10. REITZ.

ibid. Ἄσπορα) Ex Homero Odyss. I, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριβαί. BROD. Hom. Od. I, 109: Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρώσιν, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. SOLAN.

Pag. 217. l. 2. Μετὰ τῆς καρίδος) Cum squilla, h. e. cum esca. hoc enim pisce plerique inescantur. BROD. Sic in Piscat. BOURD. Squillam τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum carica ficus, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata, constet certius, ficum interim hamo addidi. GESN.

ead. l. 4. Περιμεινάντες ἐξελκομένου) Sic tres editiones, cum tamen Erasmus interpretetur *adaesto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adscriptis pater ἐσσελκομένου. GRON. Et hoc Gesn. vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. REITZ.

ead. l. 6. Ὅρῶν) Forsan ὁρῶντες. Sed in libris, quos consului, nihil hic subsidii, nec in edd. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφυκτα) Vid. supra Deor. Dial. XVII, § 1. SOLAN.

ibid. Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. GUYET. Non expungendum οὐκ. Significatur enim: nos non posse effugere, i. e. non posse causam nostram defendere; sive demonstrare, nos non peccasse. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τῶν κύρτων) Retis finium, aut passae. BROD. Κύρτος ἀγγεῖον σχοινῶδες ᾧ οἱ ἄλιεῖς χρῶνται. Hesych. εἶδος δικτύου. Etym. M. Vid. Zoenob. in Paroem. ἐνδὸν τῶν ἀλιευτικῶν κύρτων. VORST.

ead. l. 11. Μυχού) De potestate huius vocis egit Th. Sellius in Observ. c. 6. Μυχός pro initimo recessu terrae affert ex Ael. VIII, 2, Hesiod. Θεογ. 119, Sibyll. L. VIII, 360, Psalm. 72 &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, Hom. Il. P, 36. — μυχὸς θαλάμοιο Musaeus de amor. Leand. & Her. 263, Ἠγαγε νυμφονόμοιο μυχούς ἐπὶ παρθενιώνος. Hinc Θεοὶ μύχιοι Penates. Ael. de anim. X, 34. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ σκλόπος) Unci, hami. BROD.

ibid. Καὶ τῆς τριαινῆς) Tridentis, quo pisces lancinant ac fo-diunt piscatores. BROD.

ead. l. 14. Ἀλμάς) Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus afferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in po-

tenrioris alicuius familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque istiusmodi vitae statum comitentur; ne forte sero eum facti, non satis ante perpensi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur, sibi defuisse amici monentis salubre consilium. Vult ergo, ut ipsum illud re te ante, quam eo se involvat, extrinsecus diligenter perspiciat. Καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergīt iam, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαιιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφουσημένην ἀποπειρώμενος, ἢ μὴ πάνυ ὀξεία &c. Hic pro ἀκμὰς Brodaeus Miscell. IX, c. 13, reponit αἰχμὰς. Acute quidem id Brodaeus; sed longe argutior profecto & venustior lectio vulgata. Ἀκμὴ est subtilissimum istud & tenuissimum, atque adeo acerrime secans in quovis ad secandum pungendumve apto instrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. Homerus II. K, v. 170: Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταιται ἀκμῆς Ἡ μάλα λυχνὸς ὀλεθρὸς Ἀχαιοῖς, ἢ ἐβιώωναι. Nunc enim omnibus in novaculae stat acie Vel valde triste exitium Achivis, vel vita. Sic verbum verbo potest reddi: sensus est, ad extremum usque discriminis punctum res summa Achivorum venit, utrum tristi exitio sint perituri, an salutem servaturi; sive, Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἴσταισθαι, videndi paroemiographi. Quantum ad usum vocis ἀκμὴ, loco huic Homérico convenientissimus ille Dionysii Hal. in extremo lib. III ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula discindente, ἢ δὲ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι' ἄλου κατελθοῦσα τοῦ λίθου &c. Ergo ἀκμὰ τῆς τριαίνης, sicut ἀκμὴ ξυροῦ apud Homerum & Dionysium Hal. (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praecefferat) sunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendant, quod vox ἀκμὴ, alibi passim in singulari, hic in plurali usurpatur. At id facere debuit Lucianus; cum tridens habeat tres cuspidēs, atque adeo tres distinctas ἀκμὰς, sive acies. Ἀκμαῖς Hefychius quoque exponit ὀξύτησιν. Ceterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescunque, notatque id, quod in quaque re summum & praecipuum sit. Apud Aristophanem in Pluto v. 256: Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεσθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν. Ἄλλ' ἐστὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἢ δὲ παρόντας ἀμύνειν. Ite, properate, currite; neque enim iam tempus est cunctandi. Verum ipsissima iam nata est occasio, qua vos adesse oportet. Sic ἀκμὴ τῆς εὐτυχίας apud Aelian. II Ποικ. c. 10. Ἀκμὴ simpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Nostm quoque in Deor. dialo-

gis five Dear. iudic. XX, § 14, de Helena, ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἀρίστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπὸντησαν. Hic ἀκμὴ est maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab Arriano 4 Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Istiusmodi nubilus virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, five Rhea loquitur Dion. Hal. lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum, verum etiam in malum. Samosatensis noster in Timone p. 73, νέος γ' ἐτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν ad summum pervenisse. Apud Longum in Pastoral. p. 3 ed. Franeq. μεσημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud Budaeum & H. Stephanum. IENS.

ead. l. 15. Ἦν μὴ πάνυ ὀξέα) Quae nuper retulit omnia: τοῦ ἀγχιστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τῆς τριαίνης αἰχμὰς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. BROD.

Pag. 218. l. 4. Καθὰ περ ὁ Λάρος) Ex proverb. λάρος χάσκει. BOURD. Vid. Aristoph. interpret. VORST. Nimirum Neb. v. 591: Ἦν Κλέωνα τὸν λάρον δῶρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς &c. Si Cleonem illum Larum ambitus ac furii damnatum capiat. Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος· καὶ ἐν Ἰππεύσι· Λάρος κεχρηγὸς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. REITZ.

ead. l. 8. Γραμματιστῶν) Sic iterum usurpat in Πητ. c. 10, ubi patrem Aeschinis γραμματιστὴν vocat, qui a Suida γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a Demosthene etiam de Coron. Γραμματιστῆς tamen aliquando apud antiquos est ratiocinator, λογιστής uti videre est ex I Polit. Platonis, ubi haec duo synonyma facit, ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστῆς, i. e. qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque erravit. Vid. etiam Porphy. V. P. n. 48. At idem Plato pag. 77 A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem Grammaticos intelligi, non atriensem, aut quos nos Magnatum Secretarios dicimus, aut a rationibus, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos παιδευμένους semper enumerantur. Vid. Xen. Συμπ. p. 516, l. 10. SOLAN.

ead. l. 10. Κοινῶν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim erat δέ. SOLAN. Δι) Mallem & ego γὰρ legere; interim, cum nec Ms. nec ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δέ saepe valere aique, notum arbitror. Verum

fi γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. REITZ.

ibid. Ἐπίπαν) Mf. ἐπὶ παρόντων. BOURD.

ead. l. 13. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμίῳ καὶ ὕβρεω. BROD.

Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιόν τί ἐστι) Angl. ἐπιτιμῶν τις. BOURD. Ἐπιτιμίον). Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπιτίμιον· nam quod Cod. Angl. & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτιμίον nostro familiare est; vid. Ὀρχ. c. 4, Τεῖς μὲν τοῦ λοτοῦ γευσάμενοις, καὶ τῶν σειρήνων ἀκούσαντι ἄλεθρος ἦν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ πιτίμιον. Sic in Τοξ. c. 10, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτιμίον ἐστὶ, & in Διαβ. c. 26, ἐπιτιμίον σωφροσύνης ὑποσχών. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat εὐθύνην ὁ. εἰκ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ ἀπολειπ. τῶν μισθοδοτῶν) Sic W. L. & V. In reliquis autem μισδοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης locator, μισθωτὴς mercenarius est. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδ' ἐν οὖν οὐτ' αὐτοὶ — οὐτ' ἐκείνοι) Triplicem negationem intensius negare observat Meibomius ad Iusiur. Hippocr. p. 119, ex ipso iureiurando Hippocratico, οὐ δώσω δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδ' ἐνὶ θανάσιμον. Ex eodem de Arte: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδ' ἐνός. Plura ex Platone ac Demosthene vid. *ibid.* Noster Philop. c. ult. οὐδ' ἐν οὐ μὴ ταραξῇ & adv. Indoct. c. 27 f. μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν. Adde Aristoph. Plut. 522, Ἄλλ' οὐδ' ἐστὶ πρῶτον· ἀπάντων οὐδ' εἰς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem versum Spanh. duo similia ex eiusd. Nubibus affert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem Pluto 511, Οὐδ' ἐ τέχνην — οὐτε σοφίαν μελετῶν οὐδεὶς. Sed ubi oratio est bimebris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες) Ea re ad quod factum est opus, utentes. Est autem adagium. BROD. Prov. in fastosos divites. Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 220. l. 6. Προεξτάσας) M. & V. In impressis vero παρεξ... prave. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐβελοδοουλίας) De qua Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 10. Ἰκάνον τοῦτο) Angl. καίνον. BOURD.

ead. l. 15. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ) Theognidis versus sunt. BROD.

ibid. Δεδμημένος) Ab inopia superatus. BROD.

ead. l. 16. Οὔτε τι) Mutilus hic locus in M. & vulgaris edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est. Iuntina,

quod in scholio est, in textu Luciano exhibet; nisi quod ibi οὐτ' ἔτι legebatur pro eo, quod in ipso Theognide & Scholiastis legitur οὐτε τι. Citatur etiam a Plut. 37, 2. Sed ut Luciani de Theognide iudicium expendas, totus, qui de paupertate agit, locus adscribendus est. Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα, καὶ γήρως πολιού, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου. Ἦν δὲ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγαλήτεα πόντον ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλώσσα δὲ οἱ δέδεται. Χρὴ γὰρ ὁ μὲν ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης Δίξεται χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης. Τεδνάναι, φίλε Κύρνε, πενισχρῶ βέλτερον ἀνδρὶ, ἢ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ. SOLAN.

ibid. (Ἐρξαι) Agere. Δέδεται, vincita est. BROD. Licet haec Brodae praemissa scholia vix digna essent, quae infererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in edd. omisum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. REITZ.

Pag. 221. l. 2. (Ἐξεννόχασιν) Ἐκφέρω. BROD.

ead. l. 5. (Ὁ καλὸς πού ῥήτωρ ἔφη) Demosthen. contra Philipp. BOURD. Demosthen. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Miscell. L. IX, cap. 13, ubi verba Demosthenis subiicit; sed quia Solanus ea quoque attulit, non bis eadem describam. REITZ.

ead. l. 6. (Ῥήτωρ) Scholiastes & Bourdelotius male hic nos ad Philipp. Demosth. amandant. Legitur hic locus in Olynth. III sub fin. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit: Ἰσως ἂν, Ἰσως, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσασθε ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείτε, ἃ τοῖς ἀσθενεῦσι παρὰ τῶν ἱατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκουσιν ἐὰν. καὶ ταῦτα ἂν νέμεσθε νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινα διαρκῆ, οὔτ' ἀπογόνοντας ἄλλο τι πράττειν ἐὰν, ἀλλ' ἐστὶ ταῦτα τὴν ἐκάστου ραθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista, quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut iustam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae. Vid. Schott. Obs. 158. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. (Ὁς ὁ καλὸς πού) Misere habitum hoc Scholium erat in edit. Graev. sive Clerici, & nescio quorsum

ex sua fede divulgum : relatum enim erat ad Dial. Piscat. & admodum vitiose descriptum. REITZ.

Pag. 222. l. 1. Καὶ ἐς βαθυκήτεα) Aut μεγακήτεα πόντον. Hoc ante ostensum est. BROD. De hac voce dictum est supra ad Τιμ. c. 16. Vid. Theogn. 173. SOLAN.

ead. l. 2. Πετρῶν) Mendum huius vocis emaculavimus, quod omnes edd. insidebat, & ipsum M. codicem, πετρεῶν. Recte apud Stobaeum legitur Grot. Flor. 387. SOLAN.

ead. l. 10. Μισθοφορὰν) Forſan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. SOLAN. Coniecturam Solani firmat Mf. Reg. 2956.

ead. l. 11. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) Si e facili, si nullo negotio. BROD. Misc. L. IX, cap. 13. Ita nempe scripsit ῥαστοῦ pro ῥάστου, male. REITZ.

ead. l. 12. Μὴ πολλὰ μὲν δὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσι, περιγίνεται ἄ. τ. δ.) Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a περιγ. ἄ. τ. δ. incipitur, minus commode. SOLAN. Cum W. & V. consentiunt Mss. Regg. 2954 & 2956, teste cl. B. de Ball. atque sic omnino videtur legendum.

ead. l. 13. Εὐχὴ γὰρ) In margine Regii Cod. αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. BOURD. Cl. Hemsterh. orae ed. Graev. alleverat vid. Davis. ad Cic. Tusc. D. pag. 132 ed. 2. p. 149 ed. 3. Is autem & haec Luciani ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut Plat. de Rep. V, p. 340 ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐδὲ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et VI, p. 44, Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελοῦμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. Nostrum in Hermot. cap. 71. Vota enim plerumque ad res, quae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

in Schol. Ως) Et hoc Scholium falso ad Piscat. relatum suae fedi restituiimus. Lacunam autem Cod. V. post εὐχαὶ ex M. supplevit Solanus: qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24, (ed. Graev.) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα scribebatur. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Ὑγείας) Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγεία ubique ap. Ael. ὑγίεια vero ap. Aristot. e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in Categ. Sect. de contrar. p. m. 40 D. &c. Apud LXX quoque ὑγίεια semper. REITZ.

ead. l. 6. Ταύτην) Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. SOLAN.

ead. l. 7. Λοιπὸν δὲ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον) Erasmus cum Benedicto, Superest iam, ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime

profertur. At non id vult Lucianus, nec innuit iam supereffe, ut referat eam causam; sed mere concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) & *verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum*. In Apologia pro eo dicit τί οὐν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπὸλοιπὸν ἐστίν; GRON. Sic Arrianus ad Epiſt. III, c. 7, p. 260 B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐδαιμονίσαντας) Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Ένυπν. c. 7, Δικ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονεῶν vid. Γυμν. c. 10. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυτελῶν) Ἀν πολυτελειῶν; BROD.

Pag. 224. l. 1. Ἐρτεχνοὶ καὶ τριβωνες) Hoc habet ex Aristophan. σημαίνει δὲ per dictionem τριβωνες, τοὺς ἐν γυμνασμίᾳ μένους τινὶ πράγματι. BOURD. MS. Vat. 1 ἄτεχνοὶ, quod ἄτεχνοὶ haud dubie esse oportuit, sensu eodem, quo supra saepius in Dial. mort. vidimus, ut VI &c. SOLAN. In Dial. mort. VI, ad quem Solanus remittit, § 3, ἄτεκνοὶ & ἔντεκνοὶ quidem occurrunt; sed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio est notata ulla, nec opus est: & licet ex Ms. Vat. ἄτεκνοὶ, coniicias illum voluisse ἄτεχνοὶ dare, neque tamen hoc quadrat, cum ἔντεχνοὶ probum sit, & sequenti verbo τριβωνες conveniens, quod *assuetum, peritum* significat, ut Scholiast. innuit. Aristoph. quem citat ille, in Nub. 867, 868, pro *assueto*, vel *cum molestia experto* adhibuit, unde tamen non sequeretur, id *callidum* significare, ut versio Parisina habet; inesse tamen eam vim voci, etiam ex composito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 275, ὧς σεμνὸς ὁ ὑπίτριπτος; quam serio vultu haec dicit veterator. Ibique ex Soph. Ai. 104, ἐπίτριπτον κίναδος, *callida, scelestia, vulspecula*; eoque putat respexisse Andociden Orat. I, p. 222, ὃ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Girardus Aristophanis verba vertit, *comminuendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τριβω respiciens, vel quia in eodem versu Aristophanis sequitur de poena, qua dignus esset, nimirum, αἰκνῆμαι δὲ σου βοῶσιν Ἰού, Ἰού, τὰς χοῖνικας, καὶ τὰς πέδας πεθεῦσαι. Sed alii interpret. rectius ἐπίτριπτος, quasi multo usu *tritius, callidus*. Si iam *scelestus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noster in Dial. mort. & Iov. traged. περίτριμμα δικῶν, *tabula litium*, & Demosth. de Cor. pag. 160, περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. Spanh. Vid. iterum Aristoph. Nub. 446, ubi Kuster. duo alia ex eodem testimonia affert. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν τῷ τυχεῖν) Haec sic dixit Heliod. lib. 1, κύρος γὰρ ἔρωτος τῶν ἔργων τὸ τέλος. BOURD.

ead. l. 9. Ἀνέραςτος — γένηται) Ita M. & impr. Sed debuit esse ἀνέραςτοι γένωνται. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυτελῶς) Sic necessario legendum; quod & Vorstius vidit, & in suo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. SOLAN.

ibid. εἴτ' ἔλαβον ἄφνω) Vulgo legitur, εἴτ' ἔλαβον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι prorsus ita, ac Graevius in notis p. 970 legendum esse monuerat, habet ed. Flor. nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod ceteras editiones pervasit. IENS. Ἀμφω) Ἀφνω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἔλαβον ἄφνω γηράσαντες ἔξωροι γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἔργου, καὶ κείνος τοῦ μεταδιδόναι, legendum εἴτ' ἔλαβον ἄμφω γηράσαντες. Recte Latinus: donec imprudentes ambo senuerint. GRAEV. Ἀμφω W. L. P. Fl. & P. recte Reliquae ἄφνω. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξωροι) Ut passim in Dial. Mort. & alibi, contra ἄνθος ὥρος. Lucian. alibi. Dion. in Iulio. BOURD.

ead. l. 14. Πέρα τῆς ἐλπίδος) Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. SOLAN. Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim Solano assentior iubenti παρὰ legi. Nam etsi infra cap. 24 med. recte legatur, πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, veritasne ibi, praeter modum, an, ultra modum, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat, praeter spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane divertus sit sensus, cum πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil eius adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse; & hoc voluit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀριστοφάνειος) Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (ed. Graev.) Sed in posteriore pro Ἀριστοφάνειος ἢ λέξις, erat Ἀριστοφάνου ἢ λέξις. Eaque tria verba Scholium non inchoabant, sed claudabant. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Θεραπείη) Mihi placebat θηρεΐη, venetur. GESN.

ead. l. 4. Ἐχέτω) Legitur hic locus vulgo ita: ἔχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· ubi primum desideratur nominativus verbi ἔχέτω, deinde male responder dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime

ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille, de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· nec dubito, quin ita Lucianus dederit. GESN. Etsi paulo difficilior videtur vulgata, quam si cum Gesn. legeris αὐτῆς· tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet, *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, *si contigerit*, nempe id, *quod cupiunt*. Adeoque neque cum Solano opus erit ἐπιτυγχάνοιτο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae, mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod eiusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς, sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior; vid. supra Piscat. c. 26, Εἶχε γὰρ αὐν τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere, *haec res illis veniam tribuat* &c. REITZ. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην exposui *habeto*, sive *des iis veniam*; at non est secundae, verum tertiae pers. ἐχέτω. Nec ego aliter accepi; sed ut generaliter dicitur, *credas, crederes*, pro *credat quis*. IDEM in Addend.

ibid. Ἐπιτυγχάνοιτο) Vorstius ἐπιτυγχάνοιτο· quod probō. SOLAN.

in Schol. Μυρόλωτον) Μυρόκωτον V. Hoc Schol. in M. non exstat. Utra praestet scriptura nescio, ait Solanus. Sed ego nescio, cur dubitet ille: nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor sit nomine notissima, licet de generibus eius controversia sit, (vid. Matthiol. ad Dioscorid. pag. 157, & Salmas. de homon. hyl. iatr. p. 6.) κωτὸς vero apud rei herbariae scriptores non inveniatur; mihi dubium non est, μυρόλωτον verum esse. Etsi compositum hoc non invenio inter *lotos*, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut *myrobalanus*. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοῦ καὶν αὐτὸν) Legendum τοῦ καὶν αὐτῷ παραγεύσασθαι ποτε δίδωσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucianum. GESN. Re denuo perpenſa illud αὐτὸν ferri posse arbitror, tanquam accusativum ab infinitivo παραγεύσασθαι pendentem. Sed qui praeterito locus sit in spe, nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum δίδωσθαι. IDEM in Addend. Pro καὶν Ms. Reg. 2956 rectius legit καί. Αὐτὸν δέδωσθαι sc. τὸν λωτὸν Artice vult positum B. de Ball. pro αὐτῷ. Exempla collegit idem vir doct. in Animadv. ad Oppian. de Ven. I, v. 10.

ibid. Δεδόσθαι) Probo quod in Fl. & I. est δεδόςθαι; quamvis etiam Mss. P. M. & V. praeferant vulgatam. SOLAN.

ead. l. 3. Πληγῶν — Ὀμηρ.) Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide, an ad librum alludat, cui, teste Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περί τῶν παρ' Ὀμήρου πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7, Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι. SOLAN. An de plagis interpretatur Lucianus, quod Od. 1, 98, de fociis, qui lotum gustaverant, narrat Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκη κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Αὐτοὺς) Dedi αὐτοὺς, invitis edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. REITZ.

ibid. Φέροντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione deinde notamus c. 24 h. Dial. ad verba φέρον ἀπημπούληκας. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.) Ac supra vulgi felicitatem. BROD.

ead. l. 11. Τοῦ μὲν ἰδίου) Quod ad me privatim attinet. BROD.

ibid. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Vid. supra B. πρ. cap. 9. VORST. At hic imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem regem Persarum. SOLAN.

Pag. 227. l. 1. Ἡ καταστροφή τοῦ δράματος) Erasmus in proverbio, *Catastrophe fabulae*. BROD.

ead. l. 6. Τῆς θυραυλίας) Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸς θύρων διατρίβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκλειόμενον) Vid. supra Nigrin. c. 12. SOLAN. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, iam est § 22, ubi vid. not. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 8. Θυρωρῶ — συρίζ.) Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe ianitoris barbariem notet, uti & mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magnatesque hodierni nostri Helvetios suis ianuis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. Cels. VII sub finem & alibi usurpatur. Certe barbaris usos esse ianitoribus ex Εὐχ. c. 22 constat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ) Hac de re Casaub. ad Suet. ubi de servis Syris. Savar. ad Sid. dixi ad Petron. BOURD. Praeter Casaub. ad Suet. Aug. c. 19, vid. Plut. in Cat. 526, 1. Ubi ὀνοματολόγοι audiunt, & Hor. Ep. I, 6: Si fortunatum species & gratia praestat, Mercemur servum, qui dicet nomina, laevum, Qui fodiat latus &c. Sed Afros huic ministerio potissimum, ut Syros illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. SOLAN. Afro

nomenclatori, Brod. Miscell. IX, cap. 13. Unde patet, eum quoque ὄνομα & κλήτοι discretim legisse; frustra. REITZ. *ead. l. 13. Χρώματα*) Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. SOLAN.

ibid. Οἱς ἂν ἐκείνοις) Castigo ἐκεῖνος. BROD. loc. modo adducto. Sed ἐκεῖνος ego in omnibus iam inveni. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Εἴρηται) Nimirum lego ἔρηται: εἴρηται nondum observavi active positum: melius ad ἔρηται convenit accusativus; postulatur hic coniunctivus modus &c. Ceterum tale genus sermonum est Horat. Sat. 2, 6, 44: *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos iam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* GESN. *ἔρηται* Mss. Regg. 2956 & 3011.

ead. l. 4. Τότε δὴ τότε) Confer supra de Sacrif. § 14 pr. τότε δὴ τότε ὕψι πολλά &c. Et videbis, posteriora δὴ τότε hic in Merc. cond. male omissa in ed. Benedict. REITZ.

ead. l. 11. Καταδικάσας) Κατηγορήσας. BOURD.

ead. l. 12. Πολλὰς μὲν αὐπνοὺς &c.) Hom. II. I, 325. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡματα δ' αἵματ' ἔσθ' αὖ) Hom. II. I: Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἴαυον, Ἡματα δ' αἵματ'. BROD.

ead. l. 14. Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν) Ex hoc loco licet conicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Graecis suis videtur Lucianus per πέντε ὀβόλους exprimere voluisse. PALM. Conf. infra cap. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Τραγικοῦ τιπὸς θεοῦ) Affine est adagium huic, *Deus e machina.* BROD. Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καρδίαν) Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδιά vocatur, cuius dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. Foef. oecon. Hippocr. Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικά μετὰ στρόφου, οἷς ventriculi dolor cum torminibus, apud eundem. Rationem autem vertiginis aliam tradit Hippocrates, quam aequae falfam, at-

que illam Scholiastae, hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. REITZ.

Pag. 229. l. 6. Ἀνάγκη τοίνυν &c.) Verterem: *Neceſſe eſt igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo rivalibus tuis invid eas, (ſac enim & alios earundem rerum eſſe competitors) modo exiſtumes, te non omnia, uti par erat, dixiſſe, modo metuas & ſperes.* Ita ſenſus liquidior, quam in veteri verſione, ubi etiam parentheſis iniquo erat collocata loco. L. Bos.

ead. l. 12. Ἀκούοι) Sic M. & V. quod in aliis prave ſcribitur ἀκούει. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν βαθεῖ πάγωνι) Vid. nos ſupra ad Piſc. cap. 41. Adde eandem ſignificationem τοῦ βαθύς ex Simonid. carm. I, qui κόμαν βαθεῖαν ſimiliter dixit: Noſtrum infra cap. 19, & ſaepe alibi. REITZ.

Pag. 230. l. 6. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) Eraſmus in paroemia, ex Iovis tabulis teſtis. BROD. Proverb. BOURD.

ead. l. 9. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ἐκ τυχῆς μείζονος) Leg. ex Mſ. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μείζονος. Age omnia tibi ſuccedunt. Mirum in modum felix es. GRAEV. τῆς εὐτυχῆς μείζονος) Impreſſi omnes ἐκ τυχῆς μείζονος. At in diverſa abeunt Codd. Mſ. L. τυχεῖς μείζονος. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μείζονος, niſi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εἰς erat nſ a prima manu. Scriptura illa Codd. Mſ. ſupra iam dicta repetens corruptelam ſatis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infelicitate, ita minus, ut puto, vere. Noſtram emendationem per ſe iam ſatis liquidam confirmabunt ſequentia Luciani loca inſpecta: hoc ipſo libello c. 6, Εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε & c. 13, τοῦτο δὲ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipſo fere initio, μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9 & 26. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἔσται τὰ Ὀλύμπια) Sic in Tim. BOURD.

Pag. 231. l. 2. Ἀμαλθείας κέρας) Eraſmus in adagio, Copiae cornu. BROD.

ead. l. 3. Ἀμέλξεις ὀρνέων γάλα) Idem in proverbio, Lac gal-
linaceum. BROD. Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. BOURD.
Proverbium eſt, de quo vid. Ariſtoph. Schol. p. 465 E. (i. e. ad Veſp. v. 506.) Strab. XIV. De Samo p. m. 439 C. Decornu Copiae, Apollod. L. 2, p. 59 B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥς τε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὐχαιτό τις, παρέχειν ἀπενον. De hoc cornu duae ſunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cuius notiſſima fabula eſt. Alii ad capram, quae Iovem lactavit,

Amaltheam nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. eius pag. 322. Et Ovid. Fast. V, 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, Diod. Sic. IV, p. 241, & Apollod. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Φύλλινος στέφανος) Metaphora ab athleticis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. BROD.

ead. l. 10. Τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum videtur Πάρα. c. 11, ubi ex Ulyssis fabula petitur videri vult. SOLAN.

ibid. Ἀποτεινάντα τὸ πόδε) Erasmus in adagio, *porrectis dormire pedibus*. BROD. Quod p. 237 dixit ἐξυπτιάζοντα. Sic in Paras. ὕπτιος ἀφεικώς. tangit Casaub. ad lib. 2 Suet. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Γάλα) Eustathius ad v. 532 Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ πᾶν νύτῃ χησέ ποτε, ὡς καὶ παροιμισσῶν γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτὴν, ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre. Vid. etiam Suidam. CLER.

Pag. 232. l. 4. Προτέλεια) Metaphorice sumit προτέλειαν, ut patet apud Hesych. Alii dixerunt πρωτοτέλειαν, ut patet apud Achill. Tat. lib. 2. Scholiast. Aeschyli ad Agamn. BOURD.

ead. l. 8. Δοκῆς) Emendatio Vorstii, quam firmat M. Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκκισάμενος) De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. Vorstius tamen emendabat ἀπωσάμενος, quod minime probo: verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B. 2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκοισάμενος. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. SOLAN.

ibid. Καὶ ἀπαγε) *Apaga*. Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. BROD.

ibid. Παρὰ σοῦ) *Abs te ego quidquam sumam?* BROD.

ead. l. 10. Ὑπειπὼν) Sic M. In reliquis ἐπειπὼν. SOLAN.

ibid. Τέλος ἐπεισῶ) *Tandem flectitur*. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἀπείσι σοι) *Ac discedit, te late diducto ore ridens*. BROD.

ibid. Ἐγχαλὼν) Vid. supr. Dial. mort. V, med. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς) Sic M. ut Συγγρ. c. 12, & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. SOLAN.

ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας) Sic in Gall. explicat illud verbis seq. BOURD.

Pag. 233. l. 1. Ὑπὲρ τοῦ πλ.) Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo usurpat Συμποσ. c. 9, vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34, ὑπὸ τὸν πώγωνα. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui sciam, contra morem veterum hoc esse. Vid. Συμπ. c. 9, & Theophr. Char. π. μικροφιλοτ. p. 57 C. Infra notat, supra reliquos convivas accubuisse. SOLAN. Emendatione Solani nihil opus esse, recte monuit doctiss. B. de Ball. Medius enim inter convivas accumbebat dominus. Conf. Petr. Ciacconius de Triclinio p. 47 fqq. ed. Amst. 1664.

ead. l. 2. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον) Tangit Heliod. lib. 2. BOURD. Vid. Hom. Od. Δ, 75. SOLAN.

ead. l. 3. Θεαύμακας) Et apud Cic. in parad. BOURD.

ead. l. 9. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψῃς) *Limis oculis.* BROD. Ἐκ φροντίδος, περισκέψεων. BOURD. Ἡ εἰς παλλακὰς. MARCIL. Attenta consideratione, *circumspicientia*, Gellius. πρόσοψις Hefych. VORST. Mf. Reg. 2954 ad v. ἐκ περιωπῆς adscriptum habet Scholion: ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως.

ead. l. 10. Ἐκπεπληγμένον) Iterum infra c. 42. SOLAN. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit c. 16 pr. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ τὸ χειρομ. τ.) Καὶ ex l. est. W. Fl. & l. habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta ed. Flor. ante τὸ καινὸν legebatur, (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἰναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed Iunt. bis habebat καὶ, nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. SOLAN.

ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex Hefych. interpretatur Casaub. c. ult. lin. 9 Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. BOURD.

Pag. 234. l. 8. Τὸ μὴδὲν ὄν) Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μὴδὲν οὕτω. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & Plat. 334 E. SOLAN. De phrasi opposita εἶναι τι agentes supra ad Reviv. c. 6, etiam de hac nonnihil diximus. REITZ.

ibid. Εἶτα ζῆν) Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. BOURD.

ead. l. 10. Τὸν βίον) Τοῦ βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 12. Διονύσια) Bacchanalia; convivia huiusmodi. BROD.

ibid. Μειράκια ὠραῖα) Plures Romani, quam Athenienses, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum

erat. V. Casaub. ad Theophr. Char. p. 248, qui Tatianum adducit querentem, Romanos παίδων ἀγέλας ὡς περὶ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis similem querelam, οἰνοχόων τῇ ὕμιλος ἀσκήσεται παρ' αὐτοῖς καὶ μαιρακίων ὄραιων ἀγέλαι, καὶ ὡς περὶ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐ νέμεσις) Hom. Il. Γ, 156. BROD.

Pag. 235. l. 3. Τινὰ αἰτήσας) Sic M. optime, non ut in aliis est, τις. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. SOLAN.

ead. l. 9. Πλουτεῖν δουλείαν ἠντληκότων) Vide quid dixerim ad hunc Petron. locum, veterem convivam. BOURD. Confirmat hanc phrasin Davis. ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 49, p. 107 ed. 2. quia H. Stephanus Castig. in Cic. p. 35 existimarat, ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam Theophil. ad Autol. L. 2, pag. 102 ed. Parif. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΙΟΝΟΝ, ὁ δ' ὕμνην, λυπην. Eurip. in Cyclope v. 10, — μείζον' ἐξαντλῶ πόνον. Idem Med. 79, Alceft. 314, Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐπαντλεῖν λόγους, verba fundere, non ἐξαντλεῖν, (licet vulgo ἐπαντλεῖν oppositum sit τῷ ἐξαντλεῖν) poster infra de Mort. Peregr. c. 5, quod similiter tuetur Ienf. in Lectt. Luc. p. 367 sq. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inferemus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀνέωκται) Patet. BROD.

Pag. 236. l. 3. Καὶ λιμοῦ πλέως) Graeculus esuriens. MENAG. Idem Scholion habet F. Guyet. REITZ.

ibid. Λιμοῦ πλέως) An aliquis fame plenus est? immo vacuus. Sed τὸ plenum significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, omnia vastitatis plena. REITZ.

ibid. Λευκοῦ ποτε ἄρτου) Albo pane. Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud Athen. l. IV describitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes λευκότεροι χιόθος. Graeci panes elegantiores λευκοὺς appellant, sordidiores φαιούς. COGN. Lepidum est, quod de Hispano homine commemorat alicubi Wagenfeilius, eum in contubernium principis assumptum, collare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. GESN.

ead. l. 4. Νομαδικοῦ ὀρνέου) Gallinae Africanae seu Numidicae. Horatius Afram avem appellat. I. Brod. l. saepe allato: ita scribit ὀρνέου pro ὀρνιθος, quod quidem parum refert, & Numidicae pro Numidicae. REITZ.

ead. l. 5. Τρίτος ἄλλος) *E servis quispiam.* BROD.

ead. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) Licet omnes edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen eiicere praepositionem nullus dubitavi, praeceunte margine *A. i. W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel solum si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamsi analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen vereor ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλησθῇ pro ἀναπλάσθῃ dedi, mea auctoritate. At eiecta praepositio, sensus, & comparatio cum calceis postulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei solent. Scio, verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω saepe cum *luto* coniungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed isthoc ipsum scribis fraudi fuit. Quid autem quaeſo *figgere, refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius huius mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine auctoritate Codd. aut edd. antiqq. novare soleo. Sed venia iam nihil opus est: recognita enim ed. *Ald.* video in margine quoque ἀναπλησθῇ notatum. REITZ. Puto rectum esse ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλάσθῃ, a luto obducatur & oblinatur, atque adeo subigatur refingaturque quodammodo ex ea notione, quam habet ἐμπλάττειν apud Herodot. II, 73, de Phoenice: & ἀναπλάσας de collyrio apud Nostrum *Ψευδομ.* c. 21. GESN.

ead. l. 10. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ) Laudat h. l. Casaub. ad Suet. p. 167. Eandem comparisonem alibi repetit Lucian. BOURD.

Pag. 237. l. 4. Αὐτοῦ) Omnes edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. REITZ.

ead. l. 12. Ὁξυρεγμίαν) In ed. *Par.* ὀξυρεγμίαν legebatur; sed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. REITZ.

Pag. 238. l. 2. Ἀτραγώδετα) *Omni fastu atque apparatu contentia.* BROD.

ead. l. 3. Πεζὰ) *Humilia, tenuia.* BROD.

ead. l. 5. Ἐμαυτοῦ) Sic *W. L. & Fl.* In reliquis prave εαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐνοίας) Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μεσδοῦ ἐλπίδι προσεληλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἄνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ εἶδος ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χεῖρας μὲν τ' ἐδίδμεν

ὑπερώνων δ' οὐκ ἐδίηνε, male in novissimis εἰδὼς pro εἰδώς. Deinde versus ille, ut iam vidit Marcilius, ita legendus, Χεῖλα μὲν τ' ἐδίην' &c. Est ex Il. X, v. 495, ubi plane ita scribitur. IENS.

ead. l. 14. Ἐν ἑορταῖς) Utpote Saturnalibus. BROD.

ibid. Εἰκὼς ἡμᾶς παρέξειν) Iens. Lectt. Luc. p. 9 bene observat, falli Thom. Magistrum, qui εἰκὼς ἐστὶ nunquam cum futuro construi narrat; nam & sic iterum Noster supra in Nigrin. § 23, φρονήσεις ἐκείνους εἰκὼς ἐστὶ. REITZ.

Pag. 239. l. 7. Τάλαντα καὶ μυριάδας) Vid. iterum in Catapl. c. 17. SOLAN.

ead. l. 9. Σαίνειis — τὴν ὑπόσχουσιν) Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, blandiri significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Elfner. ad I Thess. 3, 3, μηδένα σαίνεισθαι &c. Verum, cum & haec Luciani verba ibidem afferat σαίνειis ὑποσχεσθαι, vertatque, blandiris largis promissis, videtur per festinationem ὑποσχεσθαι legisse, pro ὑποσχεσθαι quam tamen lectionem non reiicerem, si quis Cod. vel edit. antiqua addiceret. Iam vero κατὰ vel διὰ videtur intelligendum, ut sit, blandiris tibi propter sollicitationem. Vel cum cl. Gesn. ad νομίζεις referendum. REITZ.

ead. l. 12. Χεῖλα μὲν τ' ἐδίηνε) Haec labra irrigarunt, non palatum: haec e summis tantum labris proficiuntur, non ex animo. BROD. Melius infra est, χεῖλα μὲν τ' ἐδίην'. MARCIL. Il. X, 495, de Aftyanaete primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. GESN.

ibid. 'Εδίην') Sic restituiimus, uti apud Homerum Il. X, 495, recte legitur, quod cum a Marcilio iam observatum esset, minor ἐδίηνε, quod omnes turpat edd. etiam in S. retentum. SOLAN. 'Εδίηνε editum erat, in medio versu, quod mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. REITZ.

ibid. Ὑπερώνων) Hom. Il. X. BROD.

ead. l. 15. Μέσον) Iam interfuisse amicum unum aut alterum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρων) Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros: quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ὁμογέρων; Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Ψ, 791; neque me latet Virgilii cruda viridisque senectus, Aen. VI, 304, & Tacit. in vit. Agric. Scio a Nostro de anu quadam dictum ὁμὴ καὶ ἔτι συμπεπηγυῖα, Ἐτ. δ. IV. Sed hic locum ista non habent. Vorstius margini sui Cod. hoc scho-

lium adscriptit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γενη-
ρακώς, διὰ λύπην ἢ συμφορὰν. Unde habuerit, incertum. Cer-
te neque verum puto, neque, si esset, ad rem quidquam face-
re videtur. His iam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti
emendavi, video. SOLAN. Solani emendationi consentit ipsa
Parif. versio, ubi *aequalis* vertebatur: adeoque sic lectum esse
a Bourdelotio, nullus dubito; sed vitium typographi tantum
credo illud ὁμ. REITZ.

ead. l. 10. Εἶδον) Videntur melius cohaerere, quae sequun-
tur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter distantem & exci-
pientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. GESN.

ead. l. 14. Μισθὸν εὐ τοιαύτης) Ἐκ τοιαύτης. MARCIL. B. 2.
Fr. & P. μ. ἐκ τ. quod cur inferant, nulla ratio est; nec M.
agnoscit. SOLAN. Quod ἐκ pro εὐ coniicit Marc. recte qui-
dem; sed ἐκ habebant edd. Par. B. 2. & Fr. Graeviana autem
absurdum illud εὐ servarat. Nos iam pro ἐκ dedimus τῆς, ex
auctoritate edd. optimarum & Cod. M. REITZ. Lego ἐπὶ τοι-
αύτης εὐδαιμονίας pro vulgato εὐ. GESN.

ead. l. 15. Ἀσωτος εἶ) Vorstium legere ἄσωτός εἶ, accentu
enclitice traiecto, notat Solanus; sed vix mihi persuadeo, eum
tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant, secun-
dam person. sing. verb. εἰμι non esse encliticam. Cuius rei ra-
tionem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur
cum particula εἰ atona. REITZ.

Pag. 241. l. 3. Μύσας) Menand. apud Stobaeum Grot. ed.
p. 323: Ἡ μὴ γαμῆν γὰρ, ἀνδ' ἅπαξ λάβης φέρειν, Μύσαντα
πολλὴν προῖκα, καὶ γυναῖκα δεῖ. Conf. Ἰστ. β, c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ Μανδραβούλου) Erasmi in paroemia, *Man-
drabuli more res succedat*. BROD. Paroem. de his, quae vergunt
eis τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὐρὼν ποτε θησαυρὸν
ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἠρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτεε
ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Huius meminit Plato Comic. ἐν
Διὶ κακουμένῳ. BOURD. Vid Suid. ἐπὶ τοῦ Μανδρ. & Zenob.
Ael. de anim. XII, 40, qui Aristotelem adducit testem. SOLAN.
Ad Schol. dixi (v. Var. Lect.) Solanum merito correxisse Μαν-
δραβούλου, pro Μανδροβούλου; postea vero frequenter etiam
Μανδροβ. ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare ausim.
Ita Μανδροβούλου Aristot. de Soph. repreh. 1 f. Alciph. 1,
Ep. 9, ubi Bergl. idem ex Laërt. & Arist. l. d. assert, & ex Lu-
ciani h. l. Ubi tamen Μανδραβ. habent I. Ald. Fl. H. P. S. In
Suid. etiam ed. 1544 Μανδροβούλου. At Hesych. in Ἐπὶ τὰ ha-
bet Μανδραβούλου, item Zenob. p. 213, allegante Stephano.

Alia utriusque scripturae exempla dudum suppeditarat mihi coniunctiss. F. L. Abresch. Sed periire. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum *α* in *ο* mutant, ut *μολοχῇ* pro *μαλαχῇ* &c. de quibus agit frater in Belg. Graec. p. 124. REITZ.

ead. l. 15. Ἡρέμα οὖν) Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mss. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus edd. & glossam oleant, non recepi. REITZ. Cum Mss. W. & P. consentiunt tres Codd. Regg. teste cl. B. de Ball.

Pag. 242. l. 2. Ἄλλ' ἢ φῦσαι) Melius, meo iudicio, scriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Ἐπισκ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξο τοῦ αὐτοῦ) Sic & infra Ἑρμ. c. 77, ex correctione Solani, ubi falso legebatur τῆς ὁδοῦ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπεμπολήσας) Nihil hic variari notat Solanus, quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra hoc cap. & c. 24, & supra Reviv. c. 27, ac saepe alibi. REITZ.

Pag. 243. l. 2. Θητεύσεις) Homerica dictio, ut illud sequens ἀεικέλιω ἐπὶ μισῶ. BOURD.

ibid. Ἀεικέλιω ἐπὶ μισῶ) Ex Odyss. T, 341. SOLAN. Hemistychium est, ait Brod. Miscell. IX, c. 13 m. Interim ἀεικλίω apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem eius ostendendam. REITZ.

ead. l. 4. Ὁψιμαθήσας) Sibi ipsi interpretes, dum subiungit καὶ πόρρω τοῦ τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Casaubon. ad Char. Theoph. BOURD.

ead. l. 6. Διαφθείρει) Recordatio antiquae libertatis servos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui nocte servituti suam lugent. BOURD.

ead. l. 8. Πονήρως ἀπαλλάττειν) Sic recte vulgata, male Flor. Nam πονήρως est misere, πονηρῶς male, & πόνηρος, agricola, laboriosus, molestus, miser, πονηρὸς, malus. Vid. si quid opus in re nota, Spanh. ad Aristoph. Plut. 265, & Ammonium de simil. & differ. Ἀπαλλάττω autem pro dego, etiam Hippocr. aph. 53, Sect. 2, ubi βελτίον ἀπαλλάσσουνσι, & μοχ χεῖρον ἀπαλλάσσουνσι. Sed tam late patet huius verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa iam de eo habet Stephan. in Thes. Alia de eodem verbo vid. supra. REITZ.

ead. l. 10. Πυρρίον) Iterum in Τιμ. c. 14. SOLAN. Sed illud c. 14, in hac ed. est § 22 Tim. ubi consule notam satis amplam Hemsterh. REITZ.

ibid. Ὡς περ τις Β.) Ut Bithynum quoddam mancipium. BROD.

ead. l. 14. ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. SOLAN. Verum est, & mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, ut alii; quare tanto minus dubitavi textum mutare. REITZ. Αὐτοῖς) Vertere debebam, non minus, quam hi ipsi servi, quos nempe modo nominavit auctor, Pyrrhiam & Zopyrionem. GESN. Pro ἄλλοις in Mf. Reg. 2954 legitur καλοῖς.

ead. l. 15. Γιγνόμενον) Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1, & Τοξ. c. 18, longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, δίδόμενον. SOLAN. Γιγνόμενον exhibent etiam tres Codd. Regg. probante B. de Ball.

Pag. 244. l. 1. Μνηστευσάμ.) Rursus infra Σολ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 3. Καταποντιστῆς) Pirata. BROD.

ead. l. 8. Ὀλίγων ἔνεκα ὀβ.) Conf. supra cap. 11. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας) Id aetatis. BROD.

ead. l. 11. Φέρων) Haec dictio vacare potest, ait Brodaeus in Miscell. IX, c. 13. Idem aiunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo Luciani dialogo sit petitur: mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin significet sponte, i. e. te ipsum adducens vendidisti, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23; adeoque φέρων ἀπημπόληκας erit, in voluntariam servitutem te tradidisti. Confirmant sententiam meam verba, quae supra cap. 9 habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. Kuhniius in Ael. V. H. III, 22, ἔφερε βαστάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Periz. & id & praecedens ἀποφέρειν ἀράμενον ait significare, sublatum auferre. Sic quoque quod Kuhniius ex Porphy. affert, ὅτε φέρων αὐτόν τε — ἐκαπήλευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad Polluc. V, segm. 48, φέρουσα ἐπέγραψεν exponens, data opera inscripsit. Addit ibi quidem: Est ubi & φέρουσα plane otiosum videtur. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39, ἀπορίστη φέρων, & forte in aliis a Budaeo adductis. At longe frequentius destinatum consilium significatur, ut saepe rursus apud Nostrium. Vid. c. 25, 30, & 39, de mort. Peregr. & Periz. ad Ael. V. H. VIII, 14. REITZ. Conf. Hemsterhusium ad Dial. Mort. VI, pag. huius ed. 423 sqq. Vol. II. *ibid.* Ἀπημπόληκας) Constans lectio & vera: quare supra Rev. c. 27, falsum illud ἀμπεπὸλ. recte correctum est; conf. hoc Dial. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγοραίοις καὶ βωμολόχοις) Haec verba saepissime solet coniungere. Posterius alibi interpretor, prius Hesych. verbo ἀγοραίου τέχνηαι. BOURD.

ead. l. 16. βωμολόχοις) Sic Aelian. V. H. II, 13, Aristophanem vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελαῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. REITZ.

ibid. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστεικῶ. BOURD.

ead. l. 17. Ξενίζων τῷ τριβ.) Dixi supra ad Nigr. cap. 14. Πάγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τριβωνι. SOLAN. Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. Nostrum Gall. c. 18, "Οσοφ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσοῦτω καινότερος ὦμην αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I epist. Petri IV, 12. Item Elsnér. ad I Petr. 4, 4. REITZ.

ibid. Τριβωνι) Graeco pallio. BROD. Angl. πάγωνι. BOURD.

ibid. Πονήρως) Ita recte, ut in edd. prioribus, i. e. misere, prave. Sed quia Gesnerus vertit *male loqui*, non nemo me admonuit, anne *πονηρῶς* ipse maluerit. Sed eodem redit; qui enim misere barbarizat, male loquitur. REITZ.

Pag. 245. l. 2. Συγκλύδων) Συμμίχθων. BROD. Συμμίχτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 4. Ὑπὸ κώδωνι) Sic infra, versus fin. huius Dial. ὁ κώδων ἦχησε. Casaub. ad Suet. Aug. BOURD. Vid. iterum c. 31. Sed cave Ios. Laurentio credas, de machina intelligenti, quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX, 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum norat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiafsta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit: domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. SOLAN.

ead. l. 6. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπεριπατεῖς. BROD:

ibid. Ἐτι τὸν χθίζον πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκελοῖν) Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3, L. III. MARCIL.

ead. l. 7. Θέρμων) Lupinorum, cuiuscunque cibi. BROD.

ead. l. 14. Λιχνείας) Mendose in plerisque ante legebatur λιχνείας, & in ipso M. SOLAN.

ibid. Τὰ πύχειρα) Τὰ ἐπίχειρα. BROD. Sic ad praecedens verbum διαπαρεῖς quoque commentarius erat idem, id esse a διαπίρω, & paulo supra ad ἑάλως, esse ab ἀλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si eiusmodi nimis levia posthaec omisero. REITZ.

in Schol. Λατίνοις) Λατίνους editum erat. Mutavit Solanus, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνοις vid. Strab. V, pag. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. Λατίνους scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ei, ut *Liris* amnis Λεῖρις Strab. V, pag. 238, vel 363. Et p. praeced. Λεῖριος item Εὐξείνος Pontus Euxinus, idem ubique. Cluver. quidem L. III, cap. 33, in nott. affert ex Suid. Τήλεφος γὰρ — ὑποκληθεὶς Λατίνος. Sed in ipso Suid. legitur Λατίνος, & Λατίνοι. Certe in editione, qua utor, antiqua; nec dubium, quia sic millies apud quosvis. REITZ.

Pag. 246. l. 7. Δρόμωνι κ. T.) *Postremae classis servitiis*. BROD. ibid. Τιβίω) Supra Τιμ. c. 14 m. citat Solanus, sed iam est c. vel § 22; ubi vid. not. clar. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 9. Δύρα καὶ ὄ.) Erasmi in adag. *Afinus adlyram*. BROD.

Pag. 247. l. 15. Εἰς καλὸν) *In re quapiam honesta*. BROD.

Pag. 248. l. 1. Ἀνὰ τα πολλὰ &c.) Hom. II. Ψ, 116. SOLAN.

ibid. Καὶ κάταντα) *Ac declives*. Ἡ πόλις, urbs Roma, olim in montibus sita. BROD.

ead. l. 4. Καθίζεις) Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molestia & fervili ratione in atrio dominum, donec redeat, expectare: καλκίνου (δεσπότου, vel πλουσιου) ἐνδὸν τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μὴδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὁρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος' & dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi confideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumtum lestitas. Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu annotatum invenni, καθίζοις nempe pro vulgato καθίζεις certe καθίζοις foret longe rotundius. IENS. W. Codex καθίζης. In L. καθίσης. Iensius & alii pro eo, quod in edd. erat καθίζεις, καθίζοις reponendum coniiciebant. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀσιτὸν τε καὶ ἄποτον) Non absurda sane Codicis L. scriptura, σε pro τε exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio, τε & καὶ apud omnes auctores saepissime coniungi, veluti ad nauseam usque Herodian. I, cap. 4, § 12, δρῶντές τε καὶ πάσχοντες, & sic ibid. § 13, 14, 18, 19. Hom. II. E, 501, — καρπὸν τε καὶ ἄχνας. Dion. Hal. Ant. X, p. 638, v. 33, πρεσβυτέρους τε καὶ νέους. Noster paulo supra ἰδρωκὰς τε καὶ πνευστ. & sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τοῦπίσω) *Tu post tergum, tu neglectus es*. BROD.

ead. l. 13. Ὡ τὰ ἄλλα) Suspiciatur Casaub. ad Athen. 14, 15,

scribendum ὅ τούς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athen. de laurea ad mustaceos Cato RR.c. 121. GESN.

ead. l. 14. Τὰ ἄλλα) Forſan τούς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. Caſaubon. in animadv. ad Athen. (923, 18.) VORST.

ibid. Συνεἰλοῦσιν) Cui reliquas quiſquiliis involvunt. Ὡ τὰ ἄλλα parentheſis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος. BROD.

ead. l. 15. Παραφόμενος) Lucianus, ut per omnes convictus cum potentioribus partes amicum ſuum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa oſſa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος, lege παροφόμενος, ἀ παροφάομαι. IENS. Παραφάμ.) Genuina haec ſcriptura, quae in P. & I. ed. reperitur. Vid. Kp. ἐπ. verſus fin. Ubi quamquam *tangendi* ſenſu uſurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem ſenſu uſurpari ἀπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat Iambl. N. 61. Pleraque edd. & M. παραφόμενος. SOLAN. Nimirum παραφάμενος legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παραφόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arrupturus*) vel *accepturus* (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παροφόμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. GESN. Non improbo correptionem Ienſii, quam & Gefnerus amplectitur, immo recepiſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas edd. habere παροφόμενος, uti vulgo citatur. At cum illae, excepta I. habeant παραφομ. & P. atque ed. I. παραφάμενος exhibeant, ἀ παράπτομαι attingo, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. REITZ.

in Schol. l. 1. Κυρίως) Sic optime abbreviationem Cod. V. legit I. Gronovius, qui eandem obſervavit in Schol. ad καταπλ. 73, niſi quod ibi levi mutatione κύριον designat. SOLAN.

Pag. 249. l. 4. Νεοττός ἡμίτομος) Omnia huius paginae reperiuntur in Lapith. BOURD. Quos reſpuebant veteres illi pullos, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen Horat. Sermon. I: *Aut poſitum ante mea quia pullum parte caſini &c.* SOLAN.

ead. l. 6. Ἦν ἐπιλίπτοι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέδεικεν) Sic distinguunt Basileenses & Salmurienfes, nisi quod illi etiam distinguunt post vocem διάκονος. Vertit autem Erasmus, ut si quando desit alibi, minister repente te inspectante submovens ea, quae tibi erant apposita, aliis apponat. Etiam Benedictus, si quando desit alii, repente minister te praesente tollens ea, quae tibi erant apposita, ei apponit. Quis neget, acutos hic fuisse illos viros, qui viderunt, si istis aliqua apposita erant tollenda, debere tolli istis praesentibus vel inspectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum esse, ut illud ἐπὶ παρόντος sic explicetur. Verissime notavit pater, mutandam distinctionem, scribendumque, Ἦν ἐπιλίπτοι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc est, si quid desit, alio quodam repente superveniente, tollens minister tibi apposita, ferens illi apposuit, ab ἐπιπαρείμι. GRON.

ead. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, secuti acutissimam simul & certissimam Gronovii emendationem, quam etiam a Constantino in Lexico visam, nisi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte coniunctim legitur. In omnibus aliis nostris libris divisim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid sit, nemo intelligat. V. Συμπ. cap. 20, ubi iterum habet ἐπιπαρών. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμέτερος εἶ) *Noster es. tu e domo es ac familia.* BROD.

ead. l. 9. Ἡ σὺς) *Aut apri.* BROD.

ibid. Σὺς ὑπογαστρίου) Verba mihi obscura. Illud quidem liquet, ὑπογαστρίον substantive hic non capi pro *sumine* vel *abdomine*, cum fiat officium mentio: utrum vero ὑπογαστρίος σὺς sit *porcellus subrumis, lactens*; an, quod Erasmo placuit, *sus foeta*; (& scimus *vulvam* inprimis probatam *iectitiam*) iam definire non audeo: prius expressi versione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. GESN.

ead. l. 11. Ἰλεών) *Tibi faventem ac propitium.* BROD.

ibid. Ὅστ᾽ αὖ κεκαλ. τ. τ.) V. Theogon. Hesiod. 541. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν χ.) Nam modicam eos habere liquet. BROD.

Pag. 250. l. 2. Θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων) Legendum est χρυσῷ πίνειν, ut bene ad Θεραπεύων referatur. Ceterum ex hoc Luciani loco colligitur, iam eo tempore vitrum fuisse in usu, vel crystallum, sed credo potius vitrum: nam crystallina pocula pretiosiora erant, quam ut Graeculis dari solerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente, in quo illaudati vini color deprehen-

debatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo Herodot. L. III, an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. PALM. Quid mirum, vitrum iam in usu fuisse Luciani tempore, cuius etiam multo antiquiores meminerunt, ut Hor. l. Od. 18 f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro*. Lucret. IV, p. 127 ed. Gifan. *Qualia sunt vitri, species quae transeat omnis*. Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento confectos, crystallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit Salmast. in Plin. Exercit. p. 769, & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Christum natum, vid. Memoires de Literature T. I, p. 133; de locutione autem *bibere in auro* pro *εκ*, tam Latinis, quam Graecis usitata, vid. Cuper. Obs. L. 2, c. 8, & libellum nostrum de Ambiguis. Ita vicissim *εκ* pro *εν* Strabo I, p. 4, (al. 2) *καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὀκεανοῦ λέγει* ut alia omittam. Similem fere praepos. permutationem vid. mox. Ceterum τοῦ οἴνου additum τῷ πίνειν in marg. A. i W. Sed glossa potius est, quam varians lectio. REITZ.

ead. l. 3. *Ὅς μὴ ἐλεγχθῆις*) In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perspicuus ne duo vina calix*. BROD.

ead. l. 5. *Ὁ παῖς*) *Servus potum ministrans*. BROD.

ibid. *οὐδ' αἰοῦντι ἔοικεν*) Hom. II. Ψ, 430. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὅταν σε*) Omnes edd. male *ὑτάν σε*. Quasi enclitica possit traicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen sic peccatur in aliorum etiam auctorum edit. maxime in scholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas syllabas contiguas, sed vacuam deceat esse intermediam; quod tamen non operose monerem, nisi viderem etiam hodie viros doctos persaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic supra c. 23 quoque male edebatur ὅσπερ τις, quod similiter correximus. REITZ.

ead. l. 8. *Ἰωνικὰ ξυνείρων*) *Qui Ionica carmina, hoc est, amatoria contexit*. BROD. Vid. infra de Salt. c. 79. REITZ.

ibid. *Ἀλεξ. ἀνθρ.*) Dubitabam aliquamdiu, *histrionem*, an *Musficum* designaret: cum subito succurrit, quod in Συμπ. de scurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his similia sunt, ut necesse sit eundem utrobique hominem Luciano obversatum fuisse. Unum nunc restaret, ut quid sit *Ἰωνικὰ ξυνείρων* assererem: interpretes enim de eo, *qui iocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari existimo; immo quod alio in loco iam laudato ait, *Αἰγυπτιαζὼν τῇ φωνῇ*, satis id evincere putavi.

tarem, nisi Meursium viderem nescio quae non commentum, ut a sensu manifesto discederet. Gaudeant itaque viri illi doctissimi suis inventis: me quod attinet, mysterii nihil subesse puto. Vid. Tac. Ann. XIV, 60. *Alexandrinus* delicias vocat Quintil. I, p. 14 B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artibus, iam nunc, & incestuos amores de tenero meditatur ungui.* Horat. Od. 4, III, 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπιφεκ.) De hac voce legenda omnino Xenophontis verba in Symp. p. ed. St. 512, l. 35, Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιφεκάζουσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργυείοις ῥήμασιν εἶπω) οὕτως &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπισκευάσαν, ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptissimam. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Μάντιν) Ea enim aetate frequenter consultabantur. Vid. Ael. Lamprid. in Commodio I, quem parem astro- rum cursu Commodus Mathematici promittebant. Id enim M. Aurelio imperante factum est, quo tempore & Luciani libellus editus. SOLAN.

ead. l. 12. Κιθαρίζοντα) Est inter captatorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. Vid. Plinius epist. 7, 24, 7, ubi *alienissimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum cursitant* &c. GESN.

ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. Aristophan. Plut. 348, Ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. REITZ.

ead. l. 13. Χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου—) Videtur Lucianus abuti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρόνον intellexisse, hoc est *rubetam*, quod animal contentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in segetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae, quae in paludibus & aquis degunt, immo proprie non clament: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat Plin. L. XI, c. 37 & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χερσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. PALM. Repetit libro adversus indoctum c. 20. KUST.

Pag. 252. l. 3. Ἡρέμα καὶ γελοῖον) Legendum est fortasse οὐχ' ἡρέμα γελοῖον. BROD. Ridiculum esse ait, si quis unctus & coronatus sedeat, simulque esuriant, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ζυγόντα, καὶ νῦν Δία

γε διψῶντα, μύρω χρίσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ, ἀγοντος ἐναγίσματα. Nam esurientem & certe sitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum est ridiculum. Ita enim videris similis esse columnae obsoleae cadaveris, libamina ducentis. Cur hic οὐχ ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit Brodaeus IX Miscell. 13, causam nullam video. Ceterum expressit planissime Lucianus lepidum hoc Martialis ad Fabullum lib. III Epigram. XII: Unguentum, fateor, bonum dedisti Convivis here: sed nihil scidisti. Res falsa est, bene olere, & esurire. Qui non coenat, & ungitur, Fabulle, Hic vere mihi mortuus videtur. IENS. Locus corruptus, nec placet Brodaeus coniectura Misc. IX, 13. Aliquid hic excidisse credo. Vide alia loca, in quibus vocem ἡρέμα fere adhibet, ut: ἐδυσχέraiνον ἡρέμα, Men. c. 6; ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, Ἰκαρ. c. 9, & Νιγρ. c. 5. Vid. omnino Suid. v. Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει διψᾷ δ' ἀπόλλυται. Et Aristophan. Schol. 230 A. SOLAN. Quod ex Nigr. c. 5 citat Solanus, iam est c. vel § 8, ubi Hemsterh. προσαχθῆς ἡρέμα recte vertit, *sensum cogare*. Quod hic tamen sensum non efficeret. Paris. versio ἡρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad sensum; num vero ἡρέμα hanc significationem habeat, nondum comperi, neque credo. Iensus locum sanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum est ridiculum*, quod melius ad Graeca; sed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum*. REITZ. Pro ἡρέμα καὶ γελοῖον Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 10 legebat χρέμα παγγέλοισιν cui emendationi, ut verissimae, assentitur clariss. Belin de Ballu.

ead. l. 4. Στήλη — νεκροῦ) Cf. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ἀγόντος ἐναγίσμ.) Vid. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 7. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ἦ) Ἦν μὲν γοῦν. MARCIL.

ibid. Ζηλότυπὸς τις ἦ) Civis ille Romanus. BROD.

ead. l. 10. Ὡτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ) Erasmi in prov. Regum aures atque oculi multi. BROD. Vid. Xen. Paed. VIII. Aristophan. Schol. in Acharn. p. 265. VORST.

ead. l. 11. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως) Qui Sycophantae, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis seqq. repetit ea pag. 873. BOURD. Facere ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romae reges appellabantur ii, qui convivia praebebant clientibus suis, ex Iuvenale & Martiale notum: regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo lusit cum multo risu Aristoph. in Acharnis. PALM.

ead. l. 16. Ἀ μὴ θέμις ὀρῶντα) Forte eis & μὴ θέμις ὀρῶντα.

BROD. Explicat haec verba Iensf. Lectt. Luc. p. 113; vid. eius notam ad Dial. mort. XI, § 4, ad verba, ἐς τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον, ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra Brodaeum ostendit. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Διαπείρας τῷ ὄϊστῳ) Placet διαπείρα τ. ὁ. BROD. Διαπείραι ἂν τ. ὁ. Atque hic κίνδυνος, de quo ante dixit. MARCIL. De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῶ nihil memini me legisse; & quis credat, Persarum reges vel proceres voluisse sua convivium sanguine humano pollui, & funeribus inquinari, & omnem convivandi licentiam extinguere mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ ὄϊστῳ. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivium immoderatum vibrabat Eunuchus ille, infufurrando regis auribus, & eius zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. PAEM. Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur: non potest enim hic ferri participium. Forasan scripserit διέπειρέ σου, ut 'Ετ. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρᾶντα vid. Dial. Iov. Aescul. & Herc. ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. SOLAN.

ibid. Γνάθον εἶτ') Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Iuntinae editor, asterisco ad marginem posito. SOLAN.

ead. l. 7. Φέρον ἑμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24 de hoc verbo dixi. REITZ.

ibid. ἑμαυτὸν) In plerisque legitur ἑαυτ. nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἑμαυτὸν in W. & ed. Flor. SOLAN.

ead. l. 11. Λέων κρόκη δεθείς) Leo chordula vinctus, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos ostentatur passim, quod princeps tantum alat virum. COGN. Ex historia Androcli, quam vide apud Ael. de anim. VII, 48. Et Gell. V, 14: Postea, inquit, videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire &c. SOLAN. Erasmi in paroem. Leo chordula vinctus. Brod. Misc. IX, 13. Editum autem ibi πρόκη pro κρόκη errore typosynthetico, quibus illa Miscell. mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκη & ipse scripserit, ac legerit. Est enim κρόκη tenue filum, immo foccus & pluma. Epict. Sent. 26, Οὐτὲ ὄρνις ἐπὶ κρόκη ὑψοῦται, nec avis ob foccos (plumas) elata est. Et a κρόκη forsan Latinorum crocus. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν τοιούτων) Scribe τοιούτων. BROD. l. modo adducto. Sed τοιούτων ego sine variatione ubique inveni, & si Brod. τοιούτων alicubi invenit, vel ipse accentus monere poterat, scribam vel edit. τοιούτων dare in animo habuisse. REITZ.

ead. l. 15. Τέχνην τὸ πρ. π.) Idem rursus Ὁρχ. c. 9, 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

ibid. Ἀχάριστος) Lege, meo periculo, ἀχάριστος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita usurparint. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Αὐτὸς αὐτοῦ) Ubi ex persona Mercede conducti Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλω· ultima ita refingenda existimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλω. αὐτοῦ pro ἑμαυτοῦ, ut saepissime apud Atticos. *Quando me ipso volo esse iucundior & gratior.* Loquitur scilicet, ut dixi, ex persona Mercede conducti, qui primò mane expergefactus secum miseriam, in quam sit coniectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate sit orbatus, posteaquam venerit in familiam, in qua pro thesauro, quem sperasset, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia versetur, contemptus & invisus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino suo placendi, sit rudis. *Nam, inquit, intelligo satis, quam saepe ipso adspectu molestus sim; praecipue vero, ubi me ipso iucundior & suavior esse cupio.* (Iosephus p. 371 C. de rege Persarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δειπνῶν ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὐτοῦ γενόμενος. Adscriptis cl. Hemsterhus.) Formula loquendi etiam apud Latinos usitata. Confirmant emendationem nostram sequentia: *Si enim gravitatem oris & vultus servare conor, morosus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riserim, & ad hilaritatem quam maxime vultum composuerim, illico me despicit & respuit.* IENS. Αὐτὸς αὐτοῦ M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Iensius in αὐτοῦ mutare iubet. Vide tantum, an ita sit intelligendus, ut auctor argumenti libri Athenaei, cum ait p. 1 B. κρείττων δὲ αὐτὸς αὐτοῦ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι ῥήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος &c. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipse est. SOLAN. Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum est, sed ut iam vidit Iensius, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro αὐτοῦ, idque pro ἑμαυτοῦ. GESN.

ead. l. 12. Ὁ κώδων ἦχ.) Conf. supra c. 24. SOLAN. Magius de tigrinnab. c. 6 comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse, quilibet videt. Recte quoque supra ad cap. 24 Scholiasten risit Solanus, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili iam usus apratas Luciani tempore crediderit. Usum enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. du Fresne in Glossar. Graec. vo-

ce κώδων, & Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700 annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. Casaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vet. Thef. Graev. T, XII, pag. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Porfeneae imminuisse, ex Plin. Hist. VII, 55, iam retulit Magius cap. 2. REITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum est *tantum nondum*, i. e. *propetodum*, iam iam. Sic noster Ver. hist. I, c. 8 f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον, iam iam fructus laturi erant. Plura ex Thucyd. & Herodian. Steph. v. Πόσος, p. 497. REITZ.

ead. l. 8. Τοντος δὲ πολλάκις) Διδς subauditur. BROD.

ead. l. 9. Καὶ τὸ ζεύγος) Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ τῆς δ. κομμωτῇ) Horum vis artem nosse? Galenum audi, λευκότερον τὸ χρώμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φάρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὐλας ἢ πυρρὰς ἢ μέλαινας ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστίν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste Constantino L. I κατὰ τόπους. Sed subit hic mirari, quod apud Nostrum feminae, non seminarum ad eam rem, sed virorum opera iam tum utebantur: quod antequam hic loci animadvertissem, Gallicis solis nostris nobilibus feminis, post Christinae Suecorum reginae apud eas adventum, seculi nostri summo probro, factitatum putabam, ut viris iam, non ornatricibus, ut saltem ea parte modestiae confulerent, uterentur. SOLAN.

ead. l. 13. Θεσμόπολις) In vivis, cum haec scriberentur, esse defierat. Eundem nominat in Gallo c. 10, & in Ἑρμ. c. 9 & seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀνέλπιστον) Conf. infra Peregr. c. 25 f. SOLAN.

Pag. 256. l. 1. Δεῖσιν) Cum oporteret. BROD.

ead. l. 4. Πεπιττωμένων τὰ σκέλη) Athen. lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet postea: Ὅρ᾽ δὲ πιττοκοπούμενον τὴν ἢ ἐνυήμενον. Dixi ad illud Petron. *Salamandra*. Sic pag. 554, ubi pessime interpr. *qui crura totumque corpus unguento solebant perungere*. verte, ut hic Erasim. BOURD. Iubet Bourdelotius cum Erasimo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut so-

let, ad Petronium amandat. Ego vero, cui Bourdelotii Petronius ad manum non est, aut, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*: non enim picatis cruribus foras credo prodituros; sed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo constabat, molles isti utebantur. Hinc in eam rem usurpatum, quod in *Δημῶν*. loco ab eo laudato legitur, *δρωπακισθῆναι*. Cf. Rhet. c. 23. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν — ἦγε) Nequaquam significat *διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ*, honoris gratia aliquem secum ducere, uti putavit interpres, (edit. *Par. & Salm.*) sed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare*. Quemadmodum *δὲ ἐπαίνων ἄγειν* apud Aelian. Hist. An. XIV, 29. VITRING.

ead. l. 7. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι) Sic Cleopatras cinaedus *Χελιδόν*. Suidas in *Κίναϊδα*. MARCIL.

ead. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) W. P. L. & ed. *Iunt.* In reliquis *παρακαθίζεσθαι*. SOLAN.

ead. l. 11. Διασσεσλευμένον) Sic iterum infra *Ῥητ.* cap. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Δεσθῆναι) Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui, sed corruptam esse, cuivis manifestum est. SOLAN. *Δεσθῆτε αὐτοῦ* in suo exemplari legebat Brod. Misc. IX, 13, p. 67. Et corrigere iubebat *ἐδεσθῆναι αὐτοῦ* merito quidem; verum cum ego *δεσθῆναι* constanter scriptum invenirem, ista emendatione iam nihil opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 17. Τερετίζοντος) Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici *τ*. Sic etiam scriptum in W. Cod. SOLAN.

Pag. 257. l. 2. Αὐτῷ) Forfan rursus *αὐτῷ* legendum quis malit, ut saepe alibi: non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet Latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox *αὐτὸν* de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius eius loco narrat. Sapienti sat. REITZ.

ead. l. 4. Οὕτως ἔναι) Sic prospere tibi contingant omnia, sic te *Dii bene adiuvent*. BROD. Idem *Icarom.* & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes Horat. ad Od. 3 lib. 1, & Martial. ad Epig. 6, lib. 5. BOURD.

ibid. Χάριν οὐ μικρὰν αἰτούση δὲ) Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire. BROD.

ead. l. 8. Μυρρίνῃ) Ad initium huius capituli in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu: *Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Ἀδουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας καὶ πάντας τὰ ἦθη παιδεύσας ἀτιμὰς μένει ἐν Κλαυβρίῃ*. Quod &

per se futile cum sit, nec, quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. SOLAN. Non annotassem variationem editionum inter *μυρρίνν* & *Μυρρίνν*, nisi Solani diligentiae ostendendae causa facerem; nam nimis notum est, Mss. & edd. antiquas raro nomina propria literis maiusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταία* versus fin. huius cap. quoque scriptum erat *μελιταία*. Quare in annotandis huiusmodi minutiis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. *καρχάρων*. REITZ.

Pag. 258. l. 4. *Βαῦζον*) Hanc vocem attigi ad principium Petron. BOURN.

ead. l. 5. *Τὰ μελιταία*) Huiusmodi enim sunt Meliraei canes. Erasmi in proverb. *Melitaeus catulus*. BROD. Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. Canes erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra Maltha, Scaliger docet ex Plinio in fine L. III, c. 26. Vid. notas ad Euseb. Chron. p. 223. Insula est orae Dalmaticae adiacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam Strab. p. 277, qui ex altera *Melita* catulos illos petiros fuisse disertis verbis ait. Theophr. in Charact. c. π. *μικροφιλοτιμίας* monumentum eiusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΛΑΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cuius vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, feli Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster *Φιλοφ.* c. 27, & *Συμπ.* cap. 19. Meminit etiam Diogenes apud Laërt. pag. 151 A. & Aesop. f. 88. SOLAN.

ead. l. 7. *Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ ἀποσκάπτων*) Benedictus, nunquam *insulse* alios etiam — *disleriis petens*. Coniungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, cum non *insulse* super convivium *disleria* quaedam iecisset in eos, qui aderant. Sic enim debet, cum aliquando non *insulse* iocatus esset. GRON.

ead. l. 16. *Τῶν καρχάρων*) Malim τὸν *κάρκαρον*. BROD. (Miscell. IX, 13, p. 67, ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest: intelligitur enim *ένα*, ut Dial. Mort. IX. § 2, *μακάριος αὐτῶν*. Aristophan. Pl. 345, *εἰ γὰρ τῶν φίλων*. REITZ.) Sic vertit Erasmus; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Eteobutadæ. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legen-

dum est sine maiuscula *καρχάρων*, & interpretandum *mordacium, asperorum, exsertos dentes habentium*: nam *κάρχαρος* nihil aliud est, quam *καρχαροδούς*. Sed ex hoc loco & aliis, quos iam superius notavi, conicio, Erasmus adhuc iuvenem & nondum Graecae linguae fatis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat eius dialecti ignoratione. PALM. *Καρχ.* litera minuscula initiali edendum curavi, Palmerio assentiens, & Hefychio ita scribenti: *κάρχαροι οἱ ἔσχατοι ὀδόντες τραχῆς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς*. Sed quia omnes edd. habebant *Καρχάρων* litera maiori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. REITZ.

Pag. 259. l. 2. Οὐ πρὸς ὕδωρ) Eorum more, qui in iudicii olim ad clepsydram dicebant. BROD. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae *arena*, veterum clepsydrae (quod & etymon docet) *aqua* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad Ἀναβ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 3. Τοῦτο ὑποστῆ) Sincera lectio ὑποστῆναι. BROD. l. saepe cit. Sed ita, ut iussit, iam expressum est in omnibus edd. REITZ.

ibid. Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς) Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta: hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. SOLAN.

ead. l. 7. Διαβράγῃναι) *Clamore disrumpi*. (διβράγῃναι legabatur in Miscell.) BROD.

ead. l. 8. Εἰς δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — ῥῖνα ἔχοντας) Haec, ut aliena ab hoc loco, uncinis inclusit cl. B. de Ballu.

ead. l. 10. Ἀκούειν) Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & bene *audire* Epict. Sent. 7, καλῶς ἀκούειν. Noster in Prometh. ipso principio οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθους ἀκούειν' plura simil. Iens. Lectt. Luc. pag. 272 seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis communes collegit. REITZ.

ibid. Πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας) En delicias interpretum. Benedictus, si nares cubitali magnitudine amplas habeant. Erasmus, si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane cum in Hermotimo dicit ἀπὲρτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρον, adhibent nasum. Et cum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, Lucianus certe potuit & maluit dicere αἵμα πολλὸν ἐκ ῥινῶν ῥυῖν, initio conscrib.

hist. Sed ut nunc *ῥιν*, ita etiam *πῆχυς* in Luciano iisdem risum praeberere debuit. Nam in dialogo Veneris & Cupidinis, cum scriberet ex Veneris ore Lucianus, *οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν*, Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense defecat*. Benedictus eadem, nisi quod *refecat*, ut apparet ex Salmurienſi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Scellisque Matrem brachiis placat Deum*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubitum* simpliciter interpretantes. GRON.

ead. l. 11. Ἐς τὰς λιθοτομίας) In lapidinas Dionysiacas. Meminit huius carceris insignis a Dionysio exstructi Cic. Act. 7 in Verr. Plaut. in Capt. & Liv. COGN. *τὰς Διονυσίου λατομίας* dicit Athen. c. 3, lib. 1. Iun. in Adag. Turn. c. 16, lib. 22, *lautumias* vult legi. dico alibi. BOURD. Historiam Philoxeni respicit, de qua fufius *Ἀπαιδ.* c. 15. SOLAN. Philoxeni contubernalis futurus, versiculostyranni laudare recusantis. GESN. *Syracusanas Dionysi tyranni latomias*, Philoxeni poetæ exemplo. Brod. Misc. IX, 13 f. Ecce rursus, quam malam Graecam lectionem expreſſerit: nam haec vitia typothetica non esse credo, quia & alibi *Διονύσου* male pro *Διονυσίου* legebatur, ut supra iam monuit Ienſ. Hic vero ubique vera lectio erat expreſſa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius *Διόνυσος Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo Ienſ. ad vit. auſt. c. 6. REITZ.

Pag. 260. l. 2. Μισθοῦ ὑποτελεῖς) Conf. supra c. 10. SOLAN.

ead. l. 9. Κοσμούμεναι) Mf. κομμούμεναι, male; nam sequitur *τὰς κόμας περιπλεκόμεναι* essetque *δὲ τὸ αὐτό*. BOURD.

ead. l. 12. Ἡ ἄβρα) Ancilla. Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. BROD. *Serva*. Hesych. ἄβρα, δούλη, παλλακή. Dictio, quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. BOURD.

ead. l. 16. Παναθηναίων) Quid Romae *Panathenaea*? SOLAN.

ead. l. 17. Ἐφεστρίδιον ἄβλιον) Dixere Persii interpretes ad illud, *Scis comitem horridulum trita donare lacerna*. Mf. Reg. ad hunc locum *μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφalon νοεῖν*. leg. Cafaub. fin. lib. 6 Anim. ad Athen. Hesych. & Suid. verbo *χειρὶ μακτρον*. BOURD. Interpretatur Erasmus *ἐφεστρίδιον umbe-lam*, ut umbella Graece *σκίρον* dicitur. Debat vertere *amiculum*, *paenulam*, vel tale quid. PALM.

Pag. 261. l. 2. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος) Nullus dubito, ex eodem Codice refingendum esse, *καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἐτι σκεπτα-*

μένον παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuntiat. Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν.* Vertunt: *ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultarit dominum, praecurrit, priorque monet.* Σκέπτομαι est cunctor, dubito: unde σκεπτικοί, qui de omnibus dubitabant. GRAEV.

ead. l. 3. Ἐτι σκεπτ.) Ἐτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. Cod. P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequerbar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκήπτω vel ἐπισκήπτομαι de mandantibus eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; adi tamen nos ad Catapl. 8, ubi de ea plura: *mandatum* autem hic intelligi commode posse, *munus*, quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *considero* apud Aristotelem frequens, Eth. Nic. p. m. 4 C. 20 A. 120 C. Sic Noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ἰστ. β, c. 10, Δήμων. c. 57, Ἐριμ. c. 50 & 73. SOLAN. Quid si ἐπισκηψαμένου, iubente, & mandante familiae? GESN.

ead. l. 6. Κομίζοντες) *Pallium deferentes.* BROD.

ibid. Πολλὰ εἶπε) *Multos de te apud dominum sermones fecit.* BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς) *Utque, cum id arbitrio eius permisum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* BROD. Perperam Erasmus, *quemadmodum adhortans commodiora subiecerit.* Concinnius Benedictus, *ut sibi dato arbitrio commodiora subiecerit*, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, *cum ei commissum esset negotium, pulchriorem vel optimam vestem elegerit.* In Nigrino, οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In Apologia huius dialogi, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπεῖν. Et alibi usitatissima est locutio. GRON.

ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο) *Optimum tibi delegit.* BROD.

ibid. Διεξιδόν) *Commemorans.* BROD.

ead. l. 8. Λαβόντες) *Aliquot a te extortis assibus.* BROD.

ead. l. 9. Βρενθόμενοι) Narrat Noster, quemadmodum, si Mercede conductus festis diebus donativum aliquod pusillum ab domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui

donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcunque accipiant, aegro animo discedant. ἅπαντες δ' οὖν, inquit, ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Omnes itaque aliquo accepto discedunt, insuper missitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονεύόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχραίνοντες. βρένθουν δὲ μῦρον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἀνθινὸν μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνεον τι βρένθος, ὃ ἐνιοὶ κόσσιφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Mag. auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce Hesychius: sed cum apud Hesychium iuxta & Helladium in Chrestomathia p. 14 ed. cum notis Meurfii, legatur βρένθιον, dubium, utrum apud Helladium, & Hesychium atque in Etymologico M. (ubi nunc βρένθειον, nunc in plurali βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθουν, an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex Hesychio βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex Hesychio, & Etymologico apud Scholiasten pro κόσσιφον lege κόσσυφον. Apud Hesychium quoque, ubi legitur, βρένθιον, μῦρόν τι ὡς βάκκαρις &c. sciendum apud Etymologici auctorem scribi βάνχαις, & ex adiecto ibi articulo ἡ patet, fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud Hesychium, βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται hic quidam pro τύμβος coniiciunt θυμβός. Sed verior est haud dubie H. Stephani sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita βρένθος per τύφος exponitur. Apud eundem Hesychium, ubi βρεναῖάται, δυσχραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin βρενθύεται sit rescribendum; plane uti infra βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυσχραίνεισθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum M. in eadem hac voce. IENS.

ead. l. 10. Δύο ὀβολούς ἢ τ.) Summam & infimam mercedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. SOLAN.

ead. l. 12. Μὲν αὐτός) Ipse dominus. BROD.

ead. l. 13. Οὗτος) Muneribus scilicet, non obsequio tantum. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐμβολος) Revocandum ex editionibus prioribus

ξυμβουλος, qui in consilium adhibetur. Talem enim hic locus postulat. IENS.

Pag. 262. l. 1. *Αωρα) An ἄδωρα; BROD. *Αωρα δῶρα) Ita & vertitur ab interpretibus, *intemptiva*. At non veniunt in-temptiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνύνητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, cum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barlaeo πλοῦτος ἄπλοτος. Sic in vitarum auctione Bourdelotius advertit τέρψις ἀτερψίν. Sic ab aliis κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἀτοκος. GRON. Qui lectionem ἄωρα tueri velit, possit ex Homero afferre, ubi Odyss. M, v. 89, Scyllae pedes dicuntur ἄωροι. Τῆς ἥτοι πόδες εἰσὶ δυνάμει πάντες ἄωροι. Idque Scholiastes vetus anonymus exponit λεπτοί· adeo ut dona haec dicantur tenuia. Vel ἄωρα possit quis exponere ingrata, indigna; quemadmodum Hefychius ἄωρον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀπρεπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sunt intelligendi: quod facile patet cum ex Hefychio, (in voce *Αωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super huius expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior, Scyllae pedes nimirum dici ἄωρους ab ὀρούειν *profilire*; ut qui in petram quasi impacti profilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & Hefychius. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio cl. Gronovii, legis ἄδωρα pro ἄωρα. *Αδωρα enim δῶρα eadem elegantia dici, qua πλοῦτος ἀπλοτος, τέρψις ἀτερψίν, κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἀτοκος. Quibus ego addo γνώσις ἀγνωσίην eodem loco apud Nostrum in Vitar. Auctione c. 14, quo τέρψις ἀτερψίν. Sic χάρις ἀχαρις lib. 1 Anthol. Epigr. c. III, Epigr. I: Οὐκ ἔμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ Ξρυκοῖσιν ἀνάψας Ἄρνος, ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα· & apud Aeschylum in Prometheus vincto pag. 35 edit. Steph. — φέρ' ὅπως ἀχαρις Χάρις, ὦ φίλοι, εἰπέ που τίς ἀλκὰ. Apud eundem Aeschylum in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος p. 55: Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα Πόριμος. Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν καὶ πολλὰ τις μηχανησάμενος, οὐ φεύξεται. (Apud Ciceron. III de Orat. veteris Tragici est:

Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis: ἄγαμος γάμος Euripid. in Hec. Sophocl. Oedip. Tyr. p. H.S. 200. Aeschylus Prom. πόρος ἄπορος, πόνεμος ἀπόλεμος Persis. νᾶες ἄναες Choeph. χάρις ἄχαρις Eumenid. παῖδες ἄπαιδες. Aristoph. βίος ἀβίωτος. Attius Medea vita invita: Amphif. Com. δάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. Martin. V. L. III, 9. Homero Il. I, 34, ἀλλή ἀναλλυς. Aeschylo in Persis p. 157, νᾶες ἄναες, naves perditae, & p. 288 πόλις ἀπολις, urbs diruta: Sophocli in Electr. v. 1157 Clytemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit Hemst.) — Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud Ovidium *iniusta iusta*, Il Meram. 627, de Apolline Coronidem ab se temeraria & iniusta caede trucidatam tumultante, *Et dedit amplexus, iniustaque iusta peregit*. Sic antiquus Tragicus apud Ciceronem III de Or. 58 dixit *innuptas nuptias*: *Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis*, Ego tum gravida &c. Sic *insepultam sepulturam* ex Ciceronis Phil. I citat Torrentius ad Suetonii Iulium c. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud Ciceronem in Or. cap. 23. *Inops potentia* apud eundem Pro Quintio c. 10. *Insaniens sapientia* apud Horatium. Ita & Ardeliones apud Phaedrum dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum viderat iam olim Brodaeus IX Misc. c. 17, afferens illud Sophoclis ex Aiace Flagellifero, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, καὶ οὐκ ὀνήσιμα. Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud Virg. Il Aen. — *ulla putatis Dona carere dolis Danaūm?* — Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante Moschi Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*, Ἦν δὲ λέγει (Ἔρως scil.) Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ὄπλα, Μήτι δίγης, πλάνη δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβηπται. IENS. Ἄδωρα) In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri testantur Galaei Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & restituta Sophoclem eius, quam sequimur, lectionis auctorem laudant. Locus Sophoclis integer sic habet: Ἄλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἢ βροτῶν παροιμία, ἔχθρῶν ἄδωρα δῶρα καὶ οὐκ ὀνήσιμα. M. vulgatam exhibet. SOLAN. Ex Latinis permulta eiusmodi oxymora, ut, *concordia discors, insaniens sapientia, dulce malum, strenua inertia* &c. collegi in libello de Ambig. & contrar. Tit. ADIECTIVUM, & OXYMORON. REITZ.

ibid. Καὶ ἀνόνητα) Ex Sophocle in Aiace Mastigoph. Ἐχθρῶν ἰδῶρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. BROD.

ead. l. 5. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπνυθηκότα) Incredible est, has voces, inprimis postremam, sic ab eximiis illis viris verti potuisse: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud est? Utrique talia non decent seculum nostrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat, ἀπαυδᾶν esse collabi, deficere? GRON.

ead. l. 7. Ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ) Haec ita legenda sunt. BROD. Lucianus porro accumulans & exaggerans misérias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus sit, Conductum maneant, ait, dominum secundis auribus admittere, si quis Conductum apud se calumnietur, ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετραυχαμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπνυθηκότα, τὴν ποδᾶν γὰρ ἐὺ πανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος — ἤδη περιβλέπει σε μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ &c. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit Brodaeus dicto loco. *Perspicit enim te, iam assiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, iamque podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id, quod erat in te florantissimum, decerpfit — circumspicit iam, in quod sterquilinium te abiiciat &c.* IENS.

ibid. Νοστιμώτατον) Ἡδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. interpretatur Theod. Marcil. ad Persf. BOURD. Vid. iterum infra Πενθ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπορρίψῃ φέρων) Hic quidem potest otiosum dici illud φέρων. (vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinium) *portet & abiiciat.* REITZ.

ead. l. 13. Πότε &c.) Recensens Lucianus causas, quas dominus comminiscatur, ubi taedium Mercede Conducti eum ceperit, illum exturbandi, inter eas ponit & has, καὶ ἥτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπέρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξεληλυθας ἔρημος ἀπάντων. Non multis puto opus esse, quibus attento & erudito lectori persuadeam legendum πότε & διέφθεις, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθείρας. Quem enim alium sensum, quam hunc, recipere possit hic locus, & mens auctoris? *Vel etiam quod pusionem eius aliquando tentasti, vel uxoris ancillam virginem homo senex viisti, vel simili alio nomine insimulatus, noctu, obno-*

latus, in cervices extrusus, egressus & orbatus omnium. IENS. Πότε L. uti coniecerat Iensius, pro vulgato τότε. SOLAN. In Lectt. Lucian. Iensii p. 204, unde haec desumpta sunt, inverso ordine legebatur: *legendum τότε, non autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in eius nota, ut mens viri clar. postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non scripsit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare ποτε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. REITZ.

ead. l. 14. Διαφθείρας) In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, suppeditat. SOLAN. Διέφθειρας, pro vulgato διαφθείρας, exhibui, ut coniecerant viri docti; & sic in Ald. prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, sine dubio ex Codice: nam ubi in una tantum litera variatur, solet eam ipsi textui immittere. Minus itaque Solano obsecundavi, quia sic melius respondet praecedenti aoristo ἐπείρασας. Licet enim coniunctiones non semper similia tempora requirant, ut supra probavimus ad Piscat. med. fere: hic tamen convenientior aoristus, quam tempus praefens, quia in praetento etiam sermo continuatur. REITZ.

Pag. 263. l. 4. Εκ τοῦ ἔθους) Ea, quibus assuevit. BROD.

ead. l. 11. Ῥάδιος τὸν τρόπον) Saepius apud hunc videas Ῥάδιος in sequiorem partem trahi: sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; coniicio in facinus primum ex hoc loco, & alio, qui est in Ἀλεξ. c. 4, ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallet alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34, Ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunitum* Livius alique Latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡμᾶς) Nimirum ἡμᾶς & paulo post ἡμῶν lego ex antiquis edd. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. GESN.

Pag. 264. l. 1. Ἐπαγωγὰς) Cum legerem semel & iterum, Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοτο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς: quid esset ἀπαγωγή τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Flor. habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum

Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promississe dominis suis praefagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum averfiones in hostes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo Lucianus de simili, vel potius multo peiori hominum genere, infra in Pseudomanti cap. 5: *Λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόνης, τῶν μαγείας καὶ ἐπιφθασίας θεοπεσιῶν ὑπισχυμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ δυσσυχῶν ἀναπομπὰς, καὶ κληρῶν διαδοχὰς. Accipit eum amans quidam praestigiator, ex iis, qui magias & sacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas. Est ergo ἐπαγωγὴ vel generatim cuiuscunque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. Hefychius, 'Επαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμός, ἥτοι τὸ ὀπωσοῦν καὶ ἐπαγόμενον' atque iisdem plane verbis id habet Suidas. IENS. 'Επαγωγὰς W. & edd. Fl. Ald. Iunt. & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. 'Αλεξ. c. 15. SOLAN.*

ead. l. 11. Φύσεως) Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. GESN.

ead. l. 16. Θυσίης) Vid. supra de Sacrif. c. 5. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τηρέως) Tereus cum sequeretur Progneū uxorem & eius sororem Philomelam, ambae versae sunt in aves. Ovid. VI Met. Perf. Sat. VI. COGN.

ead. l. 2. Ὀπυίων) Ita W. In impress. ὀπύων. Vid. & 'Αλ. c. 19. SOLAN. Et si in omnibus inveni ὀπύων omisso i, tamen edidi ὀπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo Hefych. ter quater id repetentem, ὀπυϊομένη, μισγομένη. ὀπυιομένη γεγαμημένη. ὀπυΐειν, γαμῆν &c. & sic Noster supra. Quare vel nullo Mf. praeunte, olim correxi. Iam vero, cum Cod. Wit. assentiat, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mss. Guyeri quoque inveni, illum ὀπυίων legi velle. REITZ.

ead. l. 6. Εὐανθῆς) Ait de divinitibus & potentibus, Ἐκαστον γούν αὐτῶν ἦν ἐξαιρήσις, δράμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρεα εὐανθῆς &c. Quisquiliae. Scribe cum prioribus editt. εὐανθῆς. Ultra id vitium propagavit Amstelaedamensis, exhibens εὐανθῆς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ Κέβης ἐκεῖνον) Cuius exstat libellus. BROD.

ead. l. 11. Σοῖ) Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuisse Lucian. Vol. III. N n

verosimile est, cum Coll. exhibeant βίουσ. Vulgatum *σου* enim minime ferendum. SOLAN.

ead. l. 12. Παριτητέον) Ἀντὶ τοῦ παριτητέον Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse videntur interp. BOURD.

ibid. Ἐς αὐτὴν) Sic rursus fin. huius Dial. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐδεήθην) *Cupiam.* BROD.

Pag. 266. l. 4. Καὶ ἀνάντης) Malim καὶ ἀνάντες. BROD. Lucianus exemplo Ceberis, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπὶ χρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἀνω τῆς γῆς, ἐπὶ λάφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνόδος ἐπιτολὴ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθόν ἔχουσα &c. Quid hic non bene fani sit, ut cum Brodaeo legendum sit ἀνάντες, non video. Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus. IENS.

ead. l. 7. Χρυσούς ὄλος) Angl. ὄλος. Quod Lucianicum est, ut etiam antea notavimus. sic p. 279, & passim. BOURD.

ead. l. 12. Ἐκπεπληγμένον) Nota, hic non observari discrimen illud, ἐπληγὼν *ad corpus*, ἐπληγὼν *ad animum*. Longolius in Excerptis Lucianeis, Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

ead. l. 13. Διαιδέξαμεν αὐτὸν) Restitue διαιδέξαμεναι δ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 17. Καὶ τετραμμένον τὴν χροάν) Legitur in Mf. ἐγχειρίσασθαι αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἥδη ὑπονοσοῦντα καὶ τετριμμένον τὸν χροῶτα, cuius color est detritus, cuius vividus color est exstinctus. Sed vulgatam non sollicito. τετραμμένον τὸν χροῶτα, cuius color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. P, v. 733 : Τῶν δὲ τρέπετο χροῶς, οὐδέ τις ἔτλη Πρόσσω ἀΐξας δὴ περὶ νεκροῦ δηριάσθαι. Eorum mutabatur color, neque quis sustinebat Procurrere pro mortuo pugnare. GRAEV. Vulgatam scripturam τετραμμένον, quam etiam praefert M. firman haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5, Εἶδον γοῦν τότε — τινος καὶ χροῶν τροπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. In Eὐν. cap. 11, ἐς μυρία τραπόμενος χροῶματα. Denique in Z. Tr. c. 30, ἡ χροῶ τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς &c. Nam quod accusativus hic murata phrafi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Λεληθείας) M. recte. In reliquis fere omnibus λεληθείας corrupte. S. emendavit. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ ἐταίρᾳ) Corrige τῇ ἐτέρᾳ μὲν. BROD.

ead. l. 7. Ἐς οὐδὲν ὄφελος) *Frustra.* BROD.

ead. l. 11. Ἐκείνην τὴν ἔμπαινον) Sensus faciliior, si legas ἐκεί-

ως τῆς ἑμπαλιν. BOURD. Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἑμ.π. GUYET.

ead. l. 13. (Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Deus in causa non est, si quid mali nobis eveniat. BROD. Memineris, *Deum in culpa non esse*. Considerat enim id, quod est in hominum moribus, ut, cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina. Homer. Odyss. I. Aeschyl. in Prometh. COGN. Platonis locus est huic argumento sane quam aptissimus, de Rep. X, §20 C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης συγκατὰς κόρης λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΦΟΡΟΥ, ΟΥΚ ΤΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΤΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΩΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ, ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΤΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. SOLAN.

ead. l. 14. (Ἐλομένου) *Eius, qui id agendum statuerit*. BROD.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. l. 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixisse, Petrum Mosellanum, huius Apologiae interpretem, oculis suis in hac usum non fuisse, donec maius otium probandi. Huius Apologiae pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. seq. BOURD.

ead. l. 4. ἦ) W. recte, non ἦν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in *Flor.* est. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ) Assieverantis est.

ibid. Μεταξὺ) *Inter legendum*. BROD. in Miscell. L. IX, c. 14. Quod Brod. voluit, iam erat in Mosellani versione. Benedictus vero: *Sed quid interim in singula diceret*; Solanus vero haec merito in marg. sic mutaverat, *inter legendum, & perlecto libro*. REITZ. Video paraphrasi opus esse huic loco: *Quae interiecto tempore inter libelli mei prioris editionem & hoc tempus, post omnia, quae de mutata conditione mea comperisti, a te dicta sunt in me & ipsam illam mutatam vitae meae rationem, ea nunc componere & conciliare his, quae legisti superiori libello a me scripta, studeo, ut appareat, rationes meas posteriores non repugnare his, quae priore libello proposui*. GESN.

ead. l. 8. Ἀνεγνωσμένοις) Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam cenfeo. Nec, quid eliminem, aut quid fer-

vem, scio. SOLAN. Nescio, quid haereat Solanus noster: nam si *ἐφαρμόττειν* exponas *adiungere*, *applicare*, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, *haec iam addere*, *adiungere paro praecedentibus a te iam lectis*. Conf. supra Revisisc. c. 38, *κἀφηρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις*. REITZ.

ibid. *Κακὸς ἐγὼ*) W. P. L. & ed. *Iun.* secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere omnes *κακὸς ἐγὼ*, quod S. mutavit in *κακὸς ἔχω*. Plato Phaedone ed. Basil. pag. 33 C. *Καὶ ὡς ἔοικε τῶν κύκων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν* &c. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, &c, *puto omnibus*, praeter Amst. *εἰ μὴ κακὸς ἐγὼ τὴν μαντικὴν*, ut sit elliptica locutio, intelligaturque *ἔμαθον, οἶδα*, vel simile quiddam. GESN.

ead. l. 11. *Πάντων ἐκλαθόμενος*) i. e. *omnium*, quae *περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων* literis mandavit, *oblitus*. BROD.

ead. l. 12. *Ὀστράκον φασὶ μεταπεσόντος*) Erasmus in *paroemia*, *Testulae transmutatio*. BROD. Utitur hoc proverbio Plato in Phaedro. VORST. Nimirum pag. ed. Bas. 200 C. Utitur etiam hoc proverbio Dion Chrysost. 52 C. 118 A. B. 163 C. Vide, quid Suidas ex Eunapio afferat in *ὀστράκον περιστροφῇ*, & adde Marini locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat Alb. Fabricius. Eustath. ad Iliad. Σ, p. 1161, a Kustero ad Suidam laudatur, & Diog. L. VI, 95. SOLAN.

ibid. *Φέρων — ἐνῆκε*) Vid. nos de hac phrasi supra, ad Dial. de Merc. cond. c. 24, quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. REITZ.

Pag. 269. l. 3. *Πρὸς*) Hinc, ut & ex aliis locis, patet, Lucianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde coniicio, quod in iis, qui supersunt, libellis nihil sit, ex quo certo coniicere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsitan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis cap. 14 habet, ab eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque & absurdas eorum de Diis opiniones praesens ferre non posset, aut argumentum adducat ex iis sumtum, quae in Σολ. c. 5 leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam paro, Luciani vita, huic editioni praemitenda, & in una quasi tabula ob oculos ponentur. SOLAN.

ibid. *Τῷ Αἰακῷ*) *Tam morti proximum*. BROD.

ead. l. 4. *Ἐν τῷ πορθμείῳ*) Erasmi in adagio, alterum pedem in cymba Charontis habere. BROD.

ead. l. 7. *Τὰ σφιγγία*) *Torques*. BROD. Hanc vocem inter-

pretor alibi, ut & sequentem *κουράλια*. BOURD. Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox *κουράλια* non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui *σφιγγία* intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum foret *σφιγγίον*, omne id, quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere *σφιγγίον*. Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea vel armillas gestabant. Barbaricus mos erat gestandi talia *καλλωπίσματα*, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαιρετὸν τι· nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. Mosellanus interpretatur *σφιγγίον amuletum*, sed nullum auctorem habet eius significatus. Amuletum Graece dicitur *περίαμμα*, *περίαπτον*, *ἀποτροπαῖον*, nec puto Lucianum in re, quae per plures voces Graecis usitata significari poterat, voluisse uti voce, cuius significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur *σφιγγίον*, ut arbitror, diminutivum est vocis *σφίγξ*, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis aestimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajous*. Eam vocem Graecam etiam Latinam fecit Plinius lib. 6, cap. 29, ubi de iis mercibus, quae ab Adultulo emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia*. Et rursus eodem capite: *animal sphingion*. Talia animalia saepe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphaerae e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata *παρέχουσι ἑαυτὰ ἔλκεσθαι κλοιῷ δεθέντα*, & auro etiam vel ligari, vel ornari solita fuisse, testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: *πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία φησὶ, κ' ἂν χρύσια ἔχε σύμβολα*. His positis, pro *κουράλια* (quam vocem Mosellanus interpretatur *coralia*, tanquam si *κοράλια* scriptum esset) legendum puto *κουράσια*, vel *κοράσια*, vel *κουράλλια*, quarum vocum idem est significatus, nimirum *παιδιά* vel *παιδάρια*, & duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam *κουράλλια* Hesychius habet sic: *Κουράλλιον, παιδάριον, κόριον*, & paulo post, *κουράλισκον, μειράλιον*. Sic autem intelligendū

ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ νήπιον, τούτων δὲ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οἷς ἀεὶ χαίρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* De iisdem loquitur Dio Cassius lib. 48: παιδίον τι τῶν λιθῦρων οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὥς πλήθει ἀθυράσαι τρέφουσι. Quae sic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronae nudos delectationis causa alere solent.* Nec obiiciatur, pueris non convenire vocem ἑλκεσθαι & κλοιῷ δεθέντα: vox ἑλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κοράσια & aliis, quae puellum significant. Simiae trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiae datur, ut trahatur: puero, ut ornatur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. PALM. Quae notaverit ad haec verba eruditissimus I. Bochartus descriptione digna iudicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5, c. 7, Part. II, p. 703 ed. Lond. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κουράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In oratione hac aulicae vitae molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem iam senior in Caesaris aulam se contulerat. Quod illi obiiciens Sabinus quidam petit, quot Midæ, quot Croesi, quot Pactoli illi persuaserint, ut cara illa libertate, cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum praeberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatorem divitum monilia & corallia (id est, monilia & corallio facta)* ita reddidit cl. Botius; sed quod illius pace dixerō, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt sphinges, non monilia. 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια non erunt monilia ex corallio, sed monilia & corallia. 3. Praeter ταὺς πλουσίους divites inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut norat Servius in libro septimum Aeneidos. 4. Denique Lucianus inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia co-

raſſina. Nam utur ponas, divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur eſſe *revincti*, quaſi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tanquam ſimile conferri poteſt. Nihil enim eſt auro commune cum corallo. Itaque Botius hunc Luciani locum intactum praeterire debuiſſet potius, quam illi tam ridiculum ſenſum affingere, & verbis auctoris tam parum conſonum. Sed fortaſſe pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut ſignificetur Lucianus aurea catena eſſe revinctus, quomodo e ſimiarum genere ſphingia, & pardalia, ſeu pantherae vinciri ſolent in opulentiorum aedibus. Sphingia dicimus cum Plinio libri 6, c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum philoſopho libri ſecundi Histoſiae animalium capite undecimo, & Photio in Exc. ex Philoſtrato. Nobiliſſimus, atque idem doctiſſimus, mihiſque amiſſiſſimus dominus de Grentemeſnil τὰ κουράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui coniecturae ſuffragium adderem libens, ſi catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ ſφιγγία καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armillae & collaria*, ſeu *monilia*. Quaſi verborum hic eſſet ſenſus, Lucianum aureis vinculis detineri, qualia ſunt opulentiorum armillae & torques. Ὀφίδια proprie ſunt *anguiculi*, ſed & *armillae anguium figuram habentes, quaeque brachium in anguium modum circumplicant*. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat Philoſtratus in Epistoſis. Et pluribus deſcribit Nonnus libro quinto Dionyſiae. *Collarium* autem pro torque eſt Romana vox, qua Plautus, Lucilius & Varro uſi ſunt: unde *Kolarin* vel *Kolaria* Chaldaeis & Thalmudicis. Et Graecis κολλάριον. Heſychius κλοῖς, περιτραχήλιος δεσμὸς, κολλάριον, ἥτοι μαγικῆς. Philoxenis in Gloſſis κολλάριον *collarium*. Ariſtophanis Scholiaſtes ad Veſpas, κλοῖς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in Plutum, κύφων δὲ δεσμὸς ἐſτί ξυλινός, ὃν αἱ μὲν κλοῖδιν ὀνομάζουſιν, οἱ δὲ κολιδν, lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani ſφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια ſine crimine poſſe mutari, quia hae voces ab invicem non multum ablu- dunt. Sed iam diſplicet haec coniectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, niſi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Manlius, ſed peculiari de cauſa, quam nemo neſcit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, ſed virtutis cauſa torque donati. 2. Κολλάρια ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aevo Luciani, qui puriſſime ſcripſit, neque ſolet Latina vocabula uſurpare. 4. Denique aurea vincu-

la, quibus Lucianus detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre iam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates sphinges, & pardos devincebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis Martialis libri primi Epigrammate 105: *Mordent aurea quod lupata cervi*. Et Ovidius de cervo, quem occidit Cyparissus, Metamorphoseos libro decimo: *Pendebant terei gemmata monilia collo*. Et Plinius lib. 8, c. 32: *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis*. Proinde sphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex Philostrato refert Photius Aët. 241: Ἀχῶναι ποτὲ ἐν Πамφυλίᾳ πορδαλίον στρεπτιῶ ἄμμα, ὃν περὶ τῇ δερὶ ἔφερε, χρυσοῦν δὲ ἦν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ, i. e. Aliquando in Pamphylia captum fuisse pordalium (id est, pantherum, seu pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inscriptum, Rex Arfaces Deo Nysaeo. Tamen si quis aliud vero similis proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem κουράλια in Luciano esse corruptam, ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. ALMELOOVEEN. Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochartus & Palmerius, nec non cl. Bootius: Μονονυχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἑλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τι-νι χρυσῷ τὴν αὐχένα δεδέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφόντων πλουσίῳ τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. (Hesych. in οἰκούρια. Alciph. I, Ep. 39, p. 194.) Vocem κουράλια nihili esse, & Graecis ignotam, iam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία καὶ κουράλια significare posse, iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo Palmerio, qui ex Hesychio κουράλλια, vel κουράσια legendum esse scivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philostrati, quem ex Photio attulit Bochartus, ille enim tantum significat, pardum aureo collari ab Arface ornatum dimissum & consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo eius collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad spectantium voluptatem; sic etiam cervorum

& hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, instar σφιγγίου, simiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iste locus Philostrati, nec in historiis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo, quod legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant, similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philosophus, cum videret, se libertatem perdidisse, queritur pag. 471: Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρῶν δεθεῖς ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι. Nunc vero, ut solent dicere, leo filo victus sursum ac deorsum circumferor. Nam quamvis proverbium sit, traxit tamen originem a vero. Nota est historia Androclis ex Gellio & Aeliano. vide Plin. Hist. Natural. lib. VIII, c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuisse constat ex vita Elagabali, & aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. Martialis lib. 1, Ep. 84: *Picta quod iugo deligata collo Pardus sustinet*. His puto posse defendi emendationem magni Bochari; neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substitui: sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. GRAEV. Video in hac editione grandem notam his subiectam. In quibus sane frustranea est Bochari disputatio contra Bootium: disputare debuit in ipsa voce κουράλια, an ferri ea posset; prius certe, quam coniecturis nihil iuvantibus concuteret, quod stabile & certum satis fecerat immensa Salmasii doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse Palmerium, quam diserte profiteri, id omne, quod boni afferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σφιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia pag. 377; sic κουράλια ex Hesychio de parva κόρη p. 90 magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON. *ibid. καὶ τὰ κουράλια*) Et torques e corallo, quod, inquit Plinius, religiosum imprimis gestamen esse existimant amolendis periculis. BROD. An vox barbara ex collarium facta? An corallium lapis, s. torques ex corallio? vid. Codd. vett. GUYET. Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodit, illustr. Spanhemii emendatio (p. 242) legentis κολουρας, vel κλάρας, quae alia simiarum cauda carentium species a Sal-

masio memoratur, Plin. Exerc. p. 267. Spanh. autem p. 242 novae ed. de Ufu & praest. num. Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharo patet, κυνάρια reponebat, facit locus Plut. initio vitae Periclis, p. 277: *Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παιδία παρ' αὐτοῖς οὐ τί- κτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις* apud eundem Plutarchum legi- tur in fragmento Timocreonis Lyrici, quod in Themistocle affert 223 B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide, an hic κώλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis be- stia dicitur. SOLAN. Cum aliquid tamen dandum esset in ver- sione, quod responderet τοῖς κουραλλοῖς, in tanta sententiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere inte- rim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciu- ri certe hodie in deliciis quorundam: & fuisse olim vel maxi- me amabiles, apparet ex Martialis V, 38. GESN. Quia varia- tionem neque in Codd. neque in edd. reperio, vulgatam inta- ctam relinquo. Unam unius literae variationem Iensf. in fercu- lo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κουράλλια, quod proxime ad Hefychianum κωράλλιον, παιδάριον, accedit; & cum alii iam nimii fuerint in verbis his investigandis, & cor- rigendis, verbum non amplius addam. REITZ.

ead. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) Erasmi. in proverbio, ἄνω πο- ταμῶν. BROD. Vid. Νεκρ. Δ. VI. Et Eurip. Med. 410. In pro- verbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi se Diogenes Cynicus dixisset, *Ἄγε, fac sis dicto audiens*; herus respondet, *ἄνω ποταμῶν χωροῦσε παγαί.* 146 C. SOLAN. Quid si melius sit ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν vel τὸν ποταμὸν; neque enim mirum est, aliquem ad- verso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. GESN. Ἄνω τοὺς ποταμοὺς praeter L. etiam Mf. Reg. 3011, probante B. de Ball.

ead. l. 10. Καὶ παλινωθεῖν) Erasmi. in adagio, *Palinodiam ca- nere.* BROD.

ead. l. 11. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης) Stesichori poëtae lyrici exem- plo. BROD. Stesichori palinodia de Helena. GUYET. Conf. su- pra M103. c. 11. SOLAN. Ut Stesichorus, caecitate punitus, quod maledixisset Helenae. Sed exposuit omnia Erasmi. GESN.

ead. l. 12. Ἑλίω) Tangit in Piscat. & in Pseudolog. BOURD.

ead. l. 14. Πρὸς ἑαυτὸν) In σεαυτὸν mutarem, nisi & a No- stro alibi & ab aliis ita usurpari passim cernerem. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ οἷα σοι χρηστῶ) *Et quae tibi viro bono congruat.* BROD.

Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. optime. In reliquis enim quod exstat ὑπεδύεσθαι, omnia conturbat. SOLAN.

ead. l. 2. Τῷ λογίῳ) Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, sacrificabo. BROD. Conf. infra Pseudol. cap. 24: Κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἐρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. Et supra Deor. Dial. Plura Elsner. ad Aët. Apost. XIV, 12, & Th. Sellius Observat. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Τὴν σμίλην) *Scalpellum.* BROD. Misc. L. IX, c. 14. Quod non operae existimasset addere, nisi viderem in Parisina id redditum esse, *acum*; falso: nam quia urendum & secandum se vult praebere, *scalprum* & *ferrum candens* istum afferre iubet. Scholiastes quidem ad cap. 15 Catapl. generaliter tantum ait, Σμίλη, ἐργαλείον σκυτοτομικόν. Sed recte Gesnerus & ibi *scalprum* vertit. Nam ab acu sutoria, sive subula diferte distinguitur eod. Catapl. c. 20 fin. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; REITZ.

ead. l. 8. Τὴν ῥήτραν) Iterum infra Τόξ. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλαι) Diligenter haec vox annotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perspiciatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅποσοι ὀμιλεῖν &c.) Ὅποσοι ὀμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χεῖρς ἔχειν ἡξίωσαν. Interpres, quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt. Malim ego: quotquot eum (librum) versare, & in manibus habere voluerunt. Ὅμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & διὰ χεῖρς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. Ael. Hist. Anim. XVII, 37. Et alibi similiter, διὰ στόματος ἔχειν. L. Bos. Ob oculos habuit L. Bos versionem Benedictinam, quae in Graeviana ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive Obfopoei sic habet: tum praecipue eruditorem manus occupabat, quotquot eiusmodi rerum studiose literas tractare operae pretium ducunt. Utraque minus accurate; αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὅμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait Bos. Et sic Epiæt. Sent. 2, ψυχὴ ὀμιλεῖσα ἀρετῇ, anima virtuti dedita. Noster infra de Salt. cap. 2, ὀμιλεῖν φιλοσοφίᾳ, Immo & de rebus corporeis Hippocr. Sect. VI de Articulis. pr. Ὅμιλεσι δὲ ὀβραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὀμοπλάτης πλάγιος, brachium autem latum scapularum offis cavo oblique inseritur; ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χεῖρς, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est; vid. rursus infra c. 11, & alibi. Sed & διὰ στόμα

ἔχειν invenio apud Parthen. Nicaeens. Erot. c. 12. Διὰ μνήμης autem φέρειν Herodian. L. 2. c. 2, § 19, aliique. REITZ.

Pag. 271. l. 5. Ὅπου τὸ κέρδος &c.) Versus est Euripidis, ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam iam aetate aliquantum provectam duceret uxorem; Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμήτέον. Refert Plutarch. in Demetrio. PALM. Eurip. Phoen. 398. Vid. Plutarch. in Demetr. p. 653. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸν παρόντα σοὶ βίον) Quippe qui nunc servias. BROD.

ead. l. 11. Ὁ Βελλεροφόντης) Erasmi. in adag. Bellerophontis literae. BROD. Vide Zenob. paroemiographum. VORST. Hom. II. Z, 155 — 99. SOLAN.

ead. l. 13: Εὐπρόσωπος) Speciosum praetextum habens. Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat. VI, 12, Elsner. REITZ.

Pag. 272. l. 3. καὶ σὲ τὸν κολοιδόν) Erasmi. in paroemia, graculus Aesopicus. BROD. Vid. Aesopi fab. Infra Ἀποφρ. c. 5 plene effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοιδόν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Ζαλεύκῳ, mendose: sunt enim variae historiae; patet conferenti. BOURD. De Zaleuco similia propemodum narrantur, nisi quod non ipse moechus, sed filius. V. Ael. Var. Hist. XIII, 24. SOLAN.

ead. l. 8. Περὶ πίδα) Emendo, παραπόδως, τουτέστιν ἐγγὺς καὶ πλησίον. BROD. In Apologia pro iis, qui Mercede conducti vivunt, auctor primo fingit, se, qui in praecedenti libello tam bene scivisset enumerare misérias eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accusari ab Sabino aliquo, quod ipse volens sciensque contra sua ipsius praecepta committat, qui se quoque in alienam familiam alicuius ministerii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is Sabinus uti exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris, qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse paulo post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit. Περὶ πίδα τοίνυν, inquit Sabinus p. 506, καὶ σὲ τὸν Σάλαιθον ἐκείνον φαίη τις ἄν. Brodaeus Misc. IX, c. 14, legit παραπόδως. Sed post eum fatis hunc locum munivit If. Casaubonus ad Theophrasti Charact. c. 5, ubi docet, περὶ πίδα Graecos dixisse de omnibus, quae apta essent, & convenirent; ubi & hunc eundem locum affert. Interpres Benedictus reddit, Quare non inepte quispiam te Salaethum illum esse diceret; nisi malis dicat, vel dixerit. IENS.

Retinui *περί* nam *περί πόδα* de omnibus dici, quae apta sunt & conveniunt, vid. Casaub. ad Theophr. Char. c. 5 de Rusticitate, pag. m. 138. REITZ.

ibid. *Ἐκείνον εἶναι*) Ex W. hoc *εἶναι*, quod a reliquis libris abest. SOLAN. Indicat Solanus, sibi in animo fuisse illud *εἶναι* in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codd. addicant, quia facile subaudiri potest. Mollius tamen hic fluet oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐκὼν*) *Lege ἐκὼν*. BROD. In Miscell. L. IX, c. 14. Sed quid sibi velit, assequi non possum: nam aperta & sana est vulgata lectio. REITZ.

ead. l. 12. *Ἐνδιδόγτων φυγῆν*) Hic recte interpres Atticam expressit dictionem. BOURD.

ead. l. 15. *Εἰς πλουσίου τινός*) *Οἶκον* subaudio. BROD.

Pag. 273. l. 2. *Ἐν γήρα &c.*) V. supra ad c. 1. SOLAN.

ibid. *Ἦπερ τὸν οὐδὲν*) *Ἦπερ τὸν γήραος οὐδὲν*. Erasmi. in *adagio*, *Limen senectutis*. BROD. Frequens istud apud Homerum. VORST. Hom. Il. Ω, 487, & Odyss. O, 246 & 347. Hesiod. *Ἔργ.* 329, *ἔπ'ι γήραος οὐδὲν*. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poetica. Vid. plura ad *Ἑρμ.* c. 77. SOLAN.

ead. l. 7. *Καινὴν*) Pro *κενήν* in Flor. exemplari erudita manus reposuit *καινήν*, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset *καινήν*, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe *αι* & *ε* confusa, inde toties *ἕτερος* pro *ἑταῖρος*, & ex adverso; de quo infra plura. IENS. *Καινὴν* ex coniectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur *κενήν*, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam I. ed. quae habet *καὶ νῦν* quod manifeste ex *καινήν* corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. SOLAN. *Καινὴν* edidi ex L. & vestigiis *Iunt.* quae *καὶ νῦν* duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito, *καινήν* in suis Codd. legisse Bourdelotium in *Par.* ed. licet enim textus *κενήν* exhibeat, tamen *novam* versio Latina reddidit, quam versionem Benedictus ac Graevius quoque, quod mirandum, retinuerunt, dum interim *κενήν* in Graeco edi paterentur. REITZ.

ead. l. 9. *Μισὼ σοφιστήν*) Euripidis senarius. BROD. Euripidis versus, teste Cicerone Epist. ad Famil. XIII, 15. VORST. Ex *Medea*; (vide eundem Cicer. VII, 6, & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non existeret, aut aliam Me-

deam scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis Medea sit oportet. Vid. not. ed. Graevii ad eam Epistolam. Citat & Plut. 2067, sed sine nomine; & 1275. In Grotii Florilegio inter incerta ponitur p. 21. Adde Barnesium ad v. 255 Incert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidisse. SOLAN. Cic. ad Trebatium fam. 7, 6: *Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit.* GESN.

ead. l. 11. Τραγικοῖς) Conf. supr. Μενιπ. five Necyom. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Πῶλος) Vid. supra Necyom. c. 16. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκπίπτοντες δέ) *Exacti, expulsi.* BROD. in Misc. nimis iam adductis, ira exhibet δὲ pro καί. Sed error typotheticus esse potest. REITZ.

ead. l. 16. Μαστιγούμενοι) Vid. supra Reviv. c. 33. SOLAN.

Pag. 274. l. 1. Τῷ θεάτρῳ) *Τοῖς θεαταῖς. τῇ πάνυ.* Nobilissimae illi Cleopatrae. BROD.

ibid. Πιθήκον) Supra quoque non semel, ut Reviv. cap. 36 & c. REITZ.

ead. l. 6. Συγκείμενον) Mf. *συγκινούμενον.* BOURD. Fuerat in M. aliud aliud, quo eraso haec vox superinducta est. Ego *συγκινούμενον* scriptum fuisse existimo, ut est in Mf. B. SOLAN. Et si *συγκείμενον* aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, gestuumve compositionem cum cantantibus convenientem significet; tamen lectio Cod. B. *συγκινούμενον* adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & versiones iam olim ita sunt compositae, ut hoc ipsum expressisse videantur. Conf. infra de Salt. c. 62 & 80, quae Solanus in marg. Iunt. consulenda monuerat. REITZ.

ead. l. 14. Ἐτερα) *Aliud clausum in pectore, aliud promptum in lingua habere.* Sallust. VORST. Hom. Il. 1, 313. SOLAN.

ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ) Hom. Il. 1, "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπη. BROD. (Sic ille: sed ap. Hom. βάζει pro εἴπη legas, quod tamen hic parvi refert. REITZ.) Male omnes κεύδων pater ap. Homer. Il. 9. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀμύγδαλον κειμένην) Ait Lucianus: recte igitur notat Scholiastes ut rarum quid, femineo genere ἢ ἀμύγδαλος dici profructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel usitatus ἢ ἀμυγδάλη, ut ap. Pollucem non semel. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Χείλα —) Hom. Il. X, 495. Vid. supra Dial. praeced. REITZ.

ead. l. 3. Θρασυνάμενος) Sic quoque in Iunt. legebatur; sed mutavit Solanus in θρασυνόμενος, nulla auctoritate Cod. nec

edit. Ego causam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id, quod facere solemus, ut alibi iam pluribus dixi, quia & statim sequitur ἐξομολόγησάμενος. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς τὸν κῆλπον πτύσας) Erasmi. in adag. *In tuum ipsius sinum inspuere*. BROD. Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me iussit exspuere*. BOURD. Huius moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud Theophrastum aliosque id factitatum, visio aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adrasteae mox iram deprecaturus se, malaque averruncaturos superstitiosi homines sperabant. Confer etiam Εὐχ. cap. 15. Vide tamen locum ex Aeschilo a Plutarcho allatum in lib. de Iside ed. Han. p. 258 E. ἀποπτύσαι, δεῖ καὶ καθήρασθαι τὸ στόμα, κατ' Αἰσχύλον. Locum autem Theophrasti hic est in Eth. Char. XVI, pag. 49, μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κῆλπον πτύσας. Vide Theocr. Id. VI, 39, & XXIV, 19, ὥς μὴ βασκανθῶ δὲ τρις εἰς ἐμὸν ἔπτυσσά κῆλπον. Ubi Scholiastes factitari hoc a mulierculis praesertim docet τὸ νομῆσθαι ἀverruncantibus, Callimachumque adducit testem. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσχίνην) Aeschinem contra Timarch. V. Plut. 624, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Τὰ ὅμοια πάσχοντα) Muliebria patientem. BROD.

ead. l. 14. Εὐθύνην ἐπὶ τοῖς) Eius reum fecit, quod in adolescentia commisit criminis, hoc est, impudicitiae. BROD.

in Schol. col. 1. l. 3. Melius hoc referretur ad δρασυνάμενος supra. SOLAN.

Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττειν) Scribe ἀποκηρύττων. BROD. Ἀποκηρύττων) Finiens deinde Sabinus suam in Lucianum accusationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπόλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorsus dubium esse possit, quin Lucianus scripserit ἀποκηρύττων. Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tussis praedicans, & se illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipse conspiciebatur a tussi male habens. Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque Brodaeo dicto loco. IENS. Ἀποκηρύττων M. & L. uti Iensius coniecerat. Ceteri libri ἀποκηρύττειν. SOLAN.

Pag. 277. l. 5. Μοῖραν μὲν) Hom. Il. Z. BROD. Lucianus accingens se ad Apologiam, non eo nomine se defensurum causam ait, quod, quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se Homerum testem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' οὐ τινὰ φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z, 488, apud Homerum legitur: Μοῖραν δ' οὐ τινὰ φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. IENS. Quam accurate legerit Brodaeus, hinc apparet. REITZ. Il. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771; ut & iam citandum Il. Ψ, 127, Od. H, 198. GESN.

ibid. ἔμμεναι ἀνδρῶν) Sic ex Homero legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab incitis librariis haud dubie profectum est. SOLAN.

ead. l. 8. Γεινομένῳ ἀπένησε λίνῳ) Hom. Il. v. BROD. Ecce quam belle rursus, pro ἐπένησε, quod Lucian. & Hom. habent, dat ἀπένησε; & pro v, lege γ. Ibiq. v. 128. REITZ.

ead. l. 16. Ἦλω τὸν ἥλον) Erasmi. in adag. *clavum clavo pelleret*. BROD. Sic pag. 271. Interpres Aristophan. Suid. Paroemiog. BOURD. De hoc proverbio agit Davis. ad Cic. Tusc. D. cap. 35, ubi Cic. ait: *Etiā novo quidam amore veterem amorem, tanquam clavum clavo eiciendum putant.* Ad quae ille: Hieronymus ad Rusticum p. 39, *Philosophi seculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium, Ἦλω τὸν ἥλον, παττάλω τὸν πᾶτταλον. Vid. Pollucem L. IX, c. VII, 120, Suidam in Ἦλω. Adde Nost. infra pro Lap. cap. 7. REITZ.

Pag. 278. l. 4. Ἀγκυρα ἔτι ἄβροχος) Erasmi. in proverbio, *Sacram ancoram solvere.* BROD.

ead. l. 5. Ὀδύρεσθαι) Lucianus haesitare se fingens, quo tandem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, Μία μοι ἴσως, inquit, ἐκείνη ἀγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας &c. Graecus interpres, Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας) ἀπλότητος ἦθος, ταῦτα κατασκευαστικά. Posset quis κατασκευαστικά, sed sine dubio legendum καταχλευαστικά id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλευασμὸν. IENS.

ibid. Νόσον) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. SOLAN.

ead. l. 9. Μηδὲν αὐτὰ) Castiga μικρόν. BROD.

ead. l. 11. Καὶ μανθάνω &c.) Καὶ μανθάνω μὲν ὅσα τολήσω κακὰ, θυμὸς δ' ἐκρείσσειν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ὥσπερ μεγίστων αἰτίος κακῶν βροτοῦ. Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam Plut.

947, 1, Arrian. ad Epict. pag. 101 B. & Clem. Alex. Strom. II, 151, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Πενία δὲ κρείσσαν) Euripides vero: Θυμὸς δὲ κρείσσαν. BROD. Melius alius, Κρείσσαν δὲ πείνα. BOURD.

ead. l. 14. Ἐς βαθυκήτεα π.) Vide not. ad cap. 16, ubi & locum exhibeo integrum. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κεῖον) Sic manifesto legendum, licet sic in Ms. ποδὶκὸν τὸν κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum, Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit. (Coll. κίον) CLER.

ibid. l. 5. Ομήρου) Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus Coll. omissa sunt ab Solano, eoque hoc Scholion restitutum ait. REITZ.

Pag. 279. l. 4. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον) Ἀν οὐ πάνυ δ' εὐπρόσωπον; GUYET.

ead. l. 6. Τὸ Ἄργος) Hoc e vetere quodam poëta defumtum. BROD.

ead. l. 7. Κοίλην Ἀραβίην) Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam ampl. Daventrientium Consul, Gisbertus Cuperus, nunc Confessui potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris causa nomino. Diu, fateor, me torisit, vanisque coniecturis diu me, & virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ Δάρρει, ᾧ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσούτος ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam ferere aggrediatur. Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, Coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti Εὐβοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαιμόνα κοῖλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse, nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicitis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. Erasmus tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1 Chiliadis II inferuit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, cavam Arabiam ferere, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, operam sumere, allato hoc loco Luciani. Plutarchi locus, quem Luciano attexit, est plane ἀπροσδιόνυ-
Lucian. Vol. III. O o

σος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec ulquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustrares, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆροι, λῆροι. Mea excerpta scribunt portentosius ὥς τὴν κυλλάραβιν. (istiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4, p. 160 C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim, ὥς τὴν Κυλλάραβιν στείρειν ἐπιχειρεῖν, ut Cyllarabin velint scire. Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. Hesych. κυλλάραβις δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἀργεῖ. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. pag. 404 D. Cleom. p. 812 C, 817 C.) Meminit huius gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis, cum narrasset, Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit, ὥς μέντοι κατὰ τὴν Κυλλάραβιν γηγόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπιχειροῦν προσφέρειν πῦρ, ἐκόλυσεν, ὥς καὶ τῶν περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῶν πεπραγμένων. Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obliiit; ostendens, illa, quae Megalopoli egisset, irate potius, quam bene a se gesta esse. Liv. XXXIV, 26: Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt. Pausanias in Corinthiacis (p. 65, 13) vocat κυλλάραβου γυμνάσιον, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. Vide, quae ad laudatum Livii locum affert contra Casaubonum, qui velit apud Livium legi circa Cyllarabis gymnasium, Iac. Gronovius, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum Diis, itaque usibus humanis exemptum, ut ager eius coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. GRAEV. (Quae uncis inclusa sunt in Graevii notis, ea addiderat Hemst.) Κυλλάραβιν) Doctam & optimam hanc Graevii emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde Plutarchi, alterum in eodem Cleomene, alterum in Pyrrho sub finem, p. 739 A. (ed. Lunt.) 146 B. In tam liquida ceteroquin emendatione nondum satis constare videtur, qua potissimum ratione scribenda sit vox κυλλάραβις nam in Pyrrho κυλλάραβις scribitur, in vita autem Cleomenis τὸ κυλλάραβον pag. 710. (Lunt. 174 A. B.) Deinde mox κυλλάραβις scriptum est p. 714 B. (Lunt.

175 C.) Mf. W. & P. etiam hic Συλλαραβίνυ habent. L. autem Σύλλαν βραβείνυ & Συλλαραβίαν. Interpres Pausaniae Rom. Amasaeus *Cyllarabin* scribit p. m. 244. In Graeco textu ed. *Wechel.* semper Κυλάραβος unico λ. scribitur. SOLAN. Κοιλὴν Ἀραβίνυ) Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *cavam Arabiam*, vel melius aliquid excogitare Graeviana emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίνυ legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo scripturus videtur fuisse Lucianus, si Arabiam voluisset. GESN.

ibid. Ἀραβίνυ) Quae longissime Argis distat. BROD.

ead. l. 8. Ὑπ' ἀπορίας) Leve est, quod pro variante lectione ex Mf. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe & apud alios negligi. Ita apud Dion. Halic. L. X, p. m. 638 m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου. Ioseph. Antiq. I, 3, 3, ἀπὸ Ἀδάμου. Strab. L. VIII, p. 559, (al. 364.) κατὰ ἀποκοπὴν. Ael. V. H. I, 30, ἐπὶ ἵππῳ sed cum suspectus sit ille locus, & ἐφ' ἵππων legendum velit Periz. ecce similia ex eodem, nimirum I, 31, ὑπὸ ἐκάστου. L. 2, c. 3, ὑπὸ Ἀπελλοῦ. Evang. Matth. c. III, 3, ὑπὸ Ἡσαίου & II, 17, ὑπὸ Ἰερειοῦ & XI, 7, ὑπὸ ἀνέμου & saepe alibi apud hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta, quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poetis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut Hom. Iliad. Z, 15, — ἰδὲ ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων. *Ibid.* 56, — πεπείνται κατὰ οἶκον. Et 62, — ἀπὸ ἔθου ἄσπετο χειρὶ. REITZ.

ead. l. 12. Δημοσίᾳ) *Rempublicam* gerere censendi sunt, quot quot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis sub alius imperio sint, ut quaestores &c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Στησίχορος) Coll. interponunt hic aliam vocem εἰληβεθηκυίαν, quam corruptam esse patet. SOLAN.

ibid. l. 9. Κρητῆς) Κρητὰς C. mox pro ἐφυγον, φεύγειν legendum. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 3. Φρούρια) Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt, haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. CLER.

Pag. 280. l. 3. Δὺς διὰ πασῶν) Erasim. in prov. BROD. *Hodie, duplex octava, sive decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* est, consonantium perfectissima. Vid. Ptolemaei *Harmonica* I, 5, & II, 4. REITZ.

ibid. Πρᾶγμα) An Musicorum vocabulum sit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipso W. viderint Musici. πρᾶγμα vero exstat in L. uti & in S. Mutatum est & ante ab Erasmo in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat Vorstius. De δῖς διὰ πασῶν vide nos ad Pr. λ. c. 7, Συγγρ. c. 7, & Ἀπαιδ. cap. 21, ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. SOLAN. Plurimorum Codd. & edd. scripturam servavi: nam licet τὸ γράμμα videatur esse posse vocabulum Musicum, quia διαγράμμα id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. commonstratio notarum musicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Systema* Musici dicunt, (vid. supr. cit. Ptolem. Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic Nostro est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo se purgat, & quem deinceps non semel πράγματος nomine denotat, ut statim c. seq. τουτὶ — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνεμώνη ῥόδῳ) In omnibus impr. aliter, rosaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mss. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. iota subscriptum habet ἀνεμώνη, recentissimam arguit manum: in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Haecenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemone* posthabitam; praecipue si reputes, quam incuriosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra sit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone iam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. SOLAN. Ἀνεμώνη ῥόδον) Non moveo hanc editionum lectionem, quam Solanus non satis videtur attendisse. Nam sic structura responderet sequenti ἀνθρώπῳ πιθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μάλιστα ἀργύρῳ, χαλκῶς χρυσῶ dicens; iam bis, elegantiae causa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπῳ πιθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemone; sed quia tantum dicit, *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonem. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. Erasum. in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod Solanus recte ait, non est

probabile, anemonem ad eum pulchritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; cum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. REITZ.

ead. l. 10. Διὰ χειρὸς) Sic supra hoc Dial. c. 3. Plura ibi in notis ad v. ὁμολεῖν. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ ἀνφάνοι) Vide, quae supra diximus ad Vit. aust. c. 26, & quae Gronov. ibid. REITZ.

Pag. 281. l. 4. Οὐκ ἀφ' ἑνὸς) Intellige πράγματος. BROD. Sic Virg. Aen. II: *Accipe nunc Danaum infidias, & crimine ab uno Disce omnes.* — Quid autem proprie significet ἀφ' ἑνὸς, disce ex Ἑρμ. c. 61, nempe quasi specimine viso de re tota iudicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32, ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθον καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἀνδρας. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπαξάπαντων) Loco illi Aristophanis ab Scholiaste allato adde eund. Plut. 110: — εἰς δ' οὐ πάντες κακοί. ΠΑ. Μὰ Δι', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206, Εὐρὼν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα. REITZ.

Pag. 282. l. 5. Τὸν ἀεὶ χρόνον) Adverbium pro adiectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & Hippocr. iureiur. fin. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. Aelian. V. H. I, 19, ἡ πᾶν τρυφή. Plura similia vid. ad Dial. seq. c. 16, ἄγαν πλεονεξίας. REITZ.

ead. l. 6. Βασιλέως) Unum cum nominet imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodi iam, quod verius puto, imperante factum censendum est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 12. Περὶ βασιλείας) Lege παρὰ βασιλέως. SOLAN.

ibid. l. 21. Ὑπερτερῇ) Lege ὑπερφέρει. HEMST.

ibid. col. 2. l. 4. Φιλοσοφίας) Μισθοφορίας legendum monuit Hemsterh. REITZ.

ibid. l. 18. Ἀνακονδάξιδος) Hic latet nomen Ἀνακινδάρᾳξου potius Sardanapali: vid. Scholiast. ad Iov. Tragoed. cap. 48. HEMST.

Pag. 283. l. 13. Τοῦ σωροῦ) Dedi, quia ὁ σωρὸς acervus est; ἡ σωρὸς sepulcrum, ut infra Ἑρμ. c. 78, ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῷ σωρῷ ἔχων, alterum pedem, quod aiunt, iam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277, Ἐν τῷ σωρῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne iuniores fallantur versu Homer. Il. Ψ, 91, qui vulgo sic a Lexicogr. affertur: Ὡς δὲ καὶ ὁστία νῶϊν ὁ μὴ σωρὸς ἀμφικαλύπτει. Ubi credas ὁ σωρὸς dici; cum sit

legendum ὁμὴ una voce, i. e. ὁμοία, ut Scholiast. ibi bene monet. REITZ. Ms. Reg. 2954 τοῦ ὅρους, probante B. de Ball.

Pag. 284. l. 8. Ἐτάσιον ἀρούρης ἀχθος) Hom. II. Σ, & Odyss. T. BROD. Hom. II. Σ, 104. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνησθαι) Cum omisisset Mosellanus priora interpretari, Benedictus reddidit *ante alia autem*, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδος ἀξίος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte, *ante omnia vero*. Sic in Scytha, συγγραζόμενος προστάτας συναγωνισταῖς χρωτοπρὸς τὰ ὅλα. GRON. In Salm. conversum erat, *ante alia*, quod Solanus noster iam mutaverat in *ante omnia*. REITZ.

Pag. 285. l. 3. Ἐπὶ ῥητορικῇ &c.) Vid. Ἐνυπν. c. 8 & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 5. Κατακύν) Iterum infra Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 6. Σοφιστῶν) Merebatur itaque Lucianus inter Philostrati Sophistas locum; quod ante me Voffio iam diu observatum est, de Rhet. nat. c. 12, pag. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum; non quia, ut Oleario visum, Pseudonymus, & larva mera Lucianus, (praef. ad vit. Soph.) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 2. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam infectari non desuit. 3. Quia de Philostrati heroë, Apollonio Tyanensi, aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐκ ἐν παρεργῷ ζήμενος) *Non in postremis habens, neque negligens*. BROD.

ead. l. 9. Τὴν λευκὴν) Ψήφον subaudio, absolutorium calculum. BROD. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι) Per πλῆρη intellige μὴ τετρυπημένην ψήφον, non perforatum calculum, quod absolvebat (ita legitur, pro, qui absolv.) ut & album: utebantur in iudiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλῆρεις absolvebant, ut fabae albae; sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten Aristophanis ad Vespas pag. 500. PALM. Vid. Erasim. in Adag. Album calculum adiciere. VORST.

... ibid. καὶ πλήρη) Nam pertuso condemnabant Graeci. BROD. Notabilis locus Aeschini in Timarchum pag. m. 181 C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παρῆσθηνός ἐμοί, ἐπὶ πρῶτα ὑμᾶς τὸ ἐκ ταῦ νόμου κήρυγμα. τῶν ψήφων ἢ τετρυπημένην ὅτε δοκεῖ πεπορευθῆσαι Τίμαρχος· ἢ δὲ πλήρεις, ὅτε μὴ. Adde Poll. VIII, 123: Ψή-

φους εἶχον χαλλᾶς δύο, τετρυπημένην καὶ ἀτρυπητον. GESN.
ead. l. 11. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Erasmi. in adagio, *Non est curae Hippoclitidi*. BROD. Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio. PROV. ἐπὶ τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. Hesych. ex Aristoph. BOURD. Εἰν μοι τὸ, φροντὶς Ἰπποκλείδῃ &c. Εἰν μοι τὸ οὐ φροντὶς Ἰππ. MARCIL. Vid. Plut. 1592 f. & Zenob. Confer infra φιλοπ. c. ult. Et Herod. VI, pag. 238 C. SOLAN.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 1. ΤΙΠΕΡ ΤΟΥ — ΠΙΤΑΙΣΜΑΤΟΣ) Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπῶν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνειν dixerat ἀπὸ τοῦ χαίρειν· αἱ γὰρ τὸν παλαιῶν προρρήσεις αἱ μὲν ἐωθινὰί χαίρει, αἱ δὲ ἐσπερινὰί, ὑγιαίνει. BOURD. Difficultatis aliquantum interpreti facefit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *salvere*, reddere *gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &c., quod consequens erat, ὑγιαίνειν *valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. GESN. Difficilem huius libri in aliam linguam conversionem esse, expertus est Perrotius d'Ablancourt, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la propriété des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπήρειαν) Sic verti ἐπήρειαν, quae noxa alias est; sed putavi fontem indicandum, & solemne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον ut passim videas, praefertim sic Herodoteus Amasis scribit III, 40 &c. GESN.

ead. l. 7. Τὸ ἐωθινὸν) Τὴν ἐωθινὴν προσαγρεύουσιν. Quae primo mane dici solet. BROD. *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Ceterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85: Ἐρῶσο καὶ ὑγιαίνο, οὔτε λέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλους, οὔτε

μέλλοντες τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GESN.

ead. l. 8. Χαίρειν κελύειν) Th. Mag. paulo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur apud Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. *λέειν*. modo notavi. REITZ.

ibid. Ὁ χρυσοῦς) Ironia, *ego aureus atque elegans*. BROD. Sic apud Aristen. Epist. 1, & alibi, quod notavit Mercer. Cetera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. BOURD.

ead. l. 9. Ὑγιαίνειν) Contendit Lucianus, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαίρει dixerit ὕγιαίνει. Formulam χαίρει docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. LENS.

ead. l. 10. Ἐγὼ) Empedocli apud Origenem (in libro Philosophumenon) tribuitur. Vid. & Anthol. I, 86, ubi additur sequens hemistichium : παλαιῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος, teste Davisio I Tusc. p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298 & Diogen. Laërt. VIII, Emped. pag. 229 ed. Lond. Sextum Empiricum contra Math. pag. 60, & Rittershus. pag. 37 ad Porphyry. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδιον) Deleverat Solanus posteriorem huius vocis syllabam in *Iunt.* & margini adscripserat ω, scilicet volens legi *ιδίων*, quod & Parisina habebat; idemque postea in variant. *leōt.* notaverat, Fl. H. & S. male legere *ιδιον*. Unde primo coniicio *ιδιον* quoque habuisse *Iunt.* aequae ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicitè consului; deinde Solanum deceptum esse sequenti sono verbi ἡρυβρίων, ex quo forsitan festinans coniecit *ιδίων* similiter scribendum; maleque sic accusavit Florentinam & reliquas. Nam *ιδιον* omnino rectum est, & imperfectum tempus ab *ιδίω sudo*, ut ἡρυβρίων & sequens ἡ fatis docent : & Brod. quoque Miscell. IX, c. 15, *ιδίων τε σιδάbam*, scribit. REITZ.

Pag. 287. l. 14. Πρῶτον μὴ) Non dubitavi cum Graeviana μὴ pro μὲν, (quod edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ S. non solum habeat, sed & *Par.* voluisse exprimere videtur, in cuius versione negativa quoque expressa erat, *qui antea se nunquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens *πρώτην ἐντευξιν* respicias, eique *πρώτον μὲν* subiungas, bis idem dixisset. Iam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricarī velit, posse dici, qui *πρῶτον* se vident, eos se *non ante* vidisse, adeoque negativam posse

abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & πρῶτον valet πρῶτον. REITZ.

Pag. 288. l. 1. Χαῖρ', ὃ δυνάστα) Euripidis versiculus. BROD. Unde habeat, incertum. SOLAN.

ead. l. 4. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ) Hom. Il. I. BROD. Hom. Il. I, 225. SOLAN.

ead. l. 7. Χαῖρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν) Versus est Empedoclis, quem lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. BROD. Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud Philostr. de vita Apollon. 1, 1, & Diog. Laërt. 8, 62 & 66. It. Sextum Empir. adv. Gram. I, 302. Ὑμῖν ex Aeolica, qua usus est Empedocles, dialecto legendum monet ad Philostr. l. c. Olearius. Πωλεῦμαι, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Ceterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὃ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombrotus Εἴπας, ἦλθε χαῖρε &c. Utrumque iungitur in illo Menelai Odyss. O, 151, Χαίρετον, ὃ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἰπεῖν, Valet & salvere iubete. GESN. Pro ὕμῖν Mf. Reg. 2954 habet εἴμι.

ead. l. 12. Χαῖρετ', ἦδη) Eurip. Phoeniss. 1462. SOLAN. Verbum hunc ex Eurip. Phoeniss. esse desumptum, indicavit etiam Brod. l. saepe commonstrato. Videtur hunc Solanus noster in adducendis poetarum locis saepe ducem secutus, etsi eius raro faciat mentionem; sed quia Brod. numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim Solanianae diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem auctoris indicante Brodaeo, tamen locum indagavit. Interim iniuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. REITZ.

Pag. 289. l. 1. Πρῶτος) Non primus, cum ante eum apud Homerum ipsum legeretur; quod ipse Lucianus paulo ante observavit. Quid ergo sibi iam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuisse credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo iam diu orationis series tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni tempore apta censebatur, coeperit compellationi & epistolarum exordiis propria fieri, ostendat. Cuius rei initium a Phidippide in sermone, & a Cleone in epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a

clarissimo Euripidis editore non sine specie vitio haec Lucianus non dabatur in notis ad Electr. v. 1357. SOLAN.

ibid. Φιλίππιδης ὁ ἡμεροδρομήσας) Erratum est saepissime in nomine eius viri: multo melius Herodot. l. VI, qui eum Φειδίππιδην vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina saepe ab instituto & exercitatione imponebantur. Sic Πανελόπη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πῆνν. Sic Ἠλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἀγρᾶς τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἡραν κλέος ἔσχε. Sic Πολυίδος, διὰ τὸ μάστιγι ὦν πολλὰ ἰδεῖν. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόβου. Sic Ὑπέρμηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκέως ἐκινδύνευε & sexcenta talia. PALM. Et si Palmerio Solanoque plane assentior, Φειδίππιδης scribendum, non Φιλίππιδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est eiusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8, *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confusa. REITZ.

ead. l. 5. Συναποθανεῖν) Valkenar. ad Herodot. VI, p. 487, coniiciebat ἐναποθανεῖν. Sic Lucianus in Hermot. cap. 75, p. 101, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι. Mox mallem, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. B. de Ball.

ead. l. 6. Κλέων) Vid. Schol. Aristoph. ad ἐπειδ. κάλων στ. in Pluto, & in Nub. p. 162. Et Diog. Laërt. Platone p. 84 A. Et Thom. M. v. χαίρειν. SOLAN. Thom. Mag. v. χαίρειν ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράφαι. πρῶτος· καὶ Κλέων Ἀθηναίσις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam, observat Menagius ad Diog. Laërt. L. III segm. 61, pag. 159, debetque h. l. Moeridi Atticistae. Cetera, quae Thomas ex hoc Luciani dialogo descripsit, non addam. REITZ. Moeridis Atticistae locus, de quo Menagius, habetur p. 46 ed. Oxon. 1712. GESN.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σφακτηρίας) Plutarch. in Nicia. BROD.

ead. l. 8. Προῦθηκεν) Hoc non verum esse, ex Hippocratis epistolis colligo. BROD.

ibid. Τὴν νῆα.) Atheniensium contra Persas victoriam. BROD.

ead. l. 12. Πλάτων) Plat. Ep. III, 708 B. SOLAN. Et hoc ex Brodaeio habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. Ald. 1. additur: Plato in Charmida. REITZ.

ead. l. 13. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει) Castigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. BROD. Plana sententia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ

ἀποδοκιμάζει, ut p. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. MARCIL. Marcilius hac nota expreffit, quod ante illum Érasmus in versione ostenderat. Nam cum hac effet interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere iubet, atque omnino improbat veluti malum ac prævum*, cum Benedictus abeat licentius a Graecis, notavit ille forte scripſiſſe ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adſcripſit pater. Et ſane plenus hic libellus luſuum ex reſpectu huius verbi. Sed quis neget, non interpoſito iſto verbo non etiam ludentem ſcripſiſſe Lucianum, & de induſtria in quaefſtione de verbo χαίρειν dixiſſe τὸ μὲν χαίρειν κελεύει; Certe cum omnia praecedentia habeant ſibi incluſum id verbum, aut etiam expreſſum, nullo genere formoſior exiſtit oratio, ſi nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Iam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, ſed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὅς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μὴ δὲ ſκυθρωπὸς ᾖ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. GRONOV. Ἀλλ' ὁ Θαυμαſτὸς Πλάτων (ait noſter) ἀνὴρ ἀξιώπιſτος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν οὖν, καὶ οὐδὲν ſπουδαῖον ἐμφαίνω. τὸ δ' εὖ πράττειν αὐτ' αὐτοῦ εἰςάγει, ὡς κοινὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς εὖ διακαμμένων ſύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum huiusmodi laſor, hoc verbum ſervare iubet plane improbare tanquam malum &c.* Non perſuadeo mihi, Lucianum ita ſcripſiſſe, ſed, Ἀλλ' ὁ μὲν Θαυμαſτὸς Πλάτων — τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν οὖν &c. *Sed admirabilis Plato — illud ſalvere iubere plane abrogat tanquam moleſtum.* Integra eſt dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos *ſalvere iubere*. In eodem hoc libello ſic iterum loquitur Noſter; ut ante, p. 517 B. δέον τὴν ſυνήθη ταύτης φωνὴν ἀφείναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, κβιροποιεῖν, καὶ ſυνεῖναι illam vocem mittere, & ſalvere iubere. Sic paulo poſt p. 521, Ἀπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιτελλάντες, ἐπὶ τε ſπουδαῖόν τι γράφοιεν, ἐγχαίρειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκλεύοντο. Pythagorci itaque omnes invicem literas dantes, ubi ſerui quid ſcriberent, ſalvere ſtatim in initio inebant. Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri erudiſſimi attulerunt. Quod Marcilius ſcribit, forte ludentem dixiſſe Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hauſiſſe ex Brodaeο, qui IX Miſcell. c. 15, illud idem habet. IENS. De hoc loco quid ſtatuum, non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ ſuſpecta & ſpuria videntur. Quae autem Platoni hic, ut primo

auctori tribuuntur, ea Epicuro a Diog. Laërtio adscribi observat Vorstius. Certe, si non mendosi sunt codices, pro *χαίρειν* cum Nostro *εὐπράττειν* usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84 A. *εὐδίαγειν* ab Epicuro epistolis praescribi solitum esse dicit; sed in iis, quas ipse exhibet, Epicuri epistolis, *χαίρειν*, non *εὐδίαγειν*, *εὐπράττειν*ve praepositur. SOLAN. Multa possem ex antiquitatibus huc congerere de veterum salutationibus; tam ex Commentt. ad Aristoph. l. a Schol. indicatum, quam Claudio, atque ipsis fontibus; sed iam nimius in his nugis est Lucianus, & vereor, ne lector cum Erasmo dicat, *Satis iam salveo*. Vid. Ekhard. Obs. philol. ex Aristoph. Plut. pag. 27. REITZ. Praeclaram Iensii emendationem firmat Mf. Reg. 2954, legendo, τὸ μὲν χαίρειν καλεῖσθαι καὶ πάντῃ ἀποδοκιμάζει &c.

ead. l. 14. Ἀποδοκιμάζειν) Non dissimulo, mihi etiam videri illum lufum, quem versione expressi, Luciano non indignum, & similem illi, verficulo, τὸ μηδὲν γὰρ ἀγαθόν, ἀγαθὸν μὲ τέρπει, quin germanum illi, quod mox de Epicuro ait, ἀντὶ πάντῃ χαίρων τῷ χαίρειν. Ceterum servo ἀποδοκιμάζειν &c totam adeo lectionem antiquam. Plato καλεῖται ἀποδοκιμάζειν iubet reicere, pro quo magis Latine dicitur reici. Χαίρειν vel bis positum a Luciano semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in Lex. rustico voc. *Duplex*, & ad Plin. epist. 8, 6, 17. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ποιῶν) Versum ipsum Dionysii affert Plato l. c. Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίον διὰσωζε τυράννον. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐχ ὅπως θεοῖς) Annotaverat in marg. ed. Graev. Hemsterhusius, videndum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, no. 31. Ait autem Thucyd. cap. 42 f. libri dicti: οὐχ ὅπως ζήμιον, ἀλλὰ μὲν ἀτιμάζειν. *Non modo non punire, sed ne ignominia quidem afficere*. Ad quae verba pluribus docet Dukerus, οὐχ ὅπως saepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non*. REITZ.

ead. l. 5. Μηδὲν) Vid. Diog. Laërt. pag. 215 C. cum not. p. 206, & Iambl. N. 146, & passim 158. Porphy. N. 57 cum not. Ea de re pluribus disputat Fabric. Bibl. Gr. II, cap. 12, § 4. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκέλλω) Cod. Florent. Ὁκέλλω. BOURD. Sententiae deesse aliquid videtur. Utut sit, huius περὶ τοῦ παντός liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scribunt. Rectior ea videtur scriptura, quae Ὁκέλων facit. Vid. Stob. Ecl. Phys. I. 18, & Iambl. p. 217. Ὁκέλλω scribitur hic in P.

IN PRO LAPSU INTER SALUTAND. 589

L. & ed. *Fl. In Commel. & Bon.* edd. Ocelli Ὀκελλός. In reliquis fere Luciani edd. Οἰκελλός scribitur. SOLAN.

ibid. τῷ Λευκανῶ) *Natione Lucano.* BROD.

ead. l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν, οὔτε τὸ εὖ πρ.) Locum hunc, in vulgatis mutilum, restituiimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vid. Var. Lectt.

ead. l. 9. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ) *Omnes post eum Pythagorici.* BROD.

ead. l. 13. Τόγῃ τριπλοῦν) Descripsit haec verba Scholiastes Aristoph. ad Nub. 163 A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram descripsisse videtur. Quamquam pingui, ut aiunt, Minerva loquenti, tribus constat triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequis spatiis anguli ab angulis distent. Verum age, geometrice iam eius constructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura orietur, ea est, quam tanta veneratione prolequebatur

Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numismata Demetrii Soteris, in quibus exstat, sed male, ut opinor, & depicta, & a Lazio explicata. AG. IX, 1378. SOLAN. *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam eius literae figuram antiquam exhibuit cl. Havercampus (de literar. ap. Graecos script. & usu n. 14, ex Alber. de la Motraye Tom. L. Tab. XXVIII, num. 3.) nummum Pitanatarum, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam sibi haerere fateretur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 25 Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχῃ Κροταῶν. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρόταοι Πιτανατῶν μοῖρα. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πέραν τῆς λέσχης ἐστὶν ἱερὸν. Igitur *Pentalpha* illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Iuppiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lyfandrumque eius rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 100, 10. Ceterum mansit superstitio inter Iudaeos & Christianos: Germania superior appellat *Pentagonum* illud *den Druiden fufs*. Vid. elegantiff. Keyserus, amicus meus, *Antiquitt. Septemtr.* p. 503. GESN. Quia nummus Πιτανατῶν, quem cl. Gesnerus ex Havercampo huc refert, eandem figuram habet, quae supra iam descripta est, ideo nummum ipsum hic non exhibemus. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὀμοδόξους) *Qui eandem sequuntur doctrinam atque haerēs.* BROD.

ead. l. 2. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν) Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censuebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat pater. GRON. In Ms. Reg. 3011 legitur τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde post Gronovium ita restituit hunc locum B. de Ballu: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως ἐνεῖναι τὸ ὑγιαίνειν.

ibid. Εἶναι) Locus mutilus & corruptus, quique adeo in ed. I. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve litterarum, hunc in modum ... ςαι. Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum, quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Iovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεύς. Agesilaus rescripsit nihil aliud, quam Ἀγεσίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat Plut. in Ag. 1110. De posteriori Athen. 289. SOLAN. Errat igitur Aelianus V. H. XII, 51, cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. REITZ.

ibid. Τὸ εὖ πράττειν) Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a Gronovio, ut supplenda videram ante aliquando, quam Gronoviana mihi emendatio innotesceret. GESN. Εὖ πράττειν) Interim εὖ πράττειν iunxim. Vid. Var. Lectt. paulo supra; sed hoc parvi. Non nego, quod multis probat Elfner. ad Act. Apost. XV, 29, εὖ πράττειν significare, *felicem, beatum esse*. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significato gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. Aeschin. Dial. 2 de divit. § 6: Ἄλλ' ἂρά γε τούτους ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαίμονεστάτους ἡγησάμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττειν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκ οὖν ἂν οὗτοι ἀρίστα πράττοιεν ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφῶς αὐτοῦς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi Clericus putat, Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὖ πράττειν sit, & bene se gerere, & secundis rebus uti. Nihil

refert: ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. REITZ.

ead. l. 4. τὴν τετρακτὴν) Huc pertinet, quod est in aureo versu Pythagorae: Ναὶ μὰ τὸν ἡμέτερά ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὴν Παγὰν ἀεννάου φύσεως. BOURD. Sermo fit de Pythagora eiusque sectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰς δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, cum, ut omnes ant. editt. habent, scribendum sit τετρακτὺν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετράς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, Brodaeus dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum iusiurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero eundem quaternionem dixerunt sanitatis principium.* At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, cum commodè dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum iusiurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Ceterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὴν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem iusiurandum comprehenditur, apud Iamblichum de Vita Pyth. p. 147: Οὐ μὰ τὸν ἡμέτερῃ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀεννάου φύσεως ῥιζόματ' ἔχουσαν. Primum versum habet & Macrobius in Somn. Scip. at pro ἡμέτερῃ γενεῇ ibi ἡμέτερά ψυχᾷ: plane uti in aureis, quae dicuntur Pythagorae, carminibus. Rursum aliter concipit Iamblichus eundem illum versum p. 138, ubi ait, distichon illud fuisse iusiurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari: Ναὶ μὰ τὸν ἡμέτερας σοφίας εὐρόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀεννάου &c. IENS. Ea de re iam supra in B. πρ. c. 4 dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluisse. Vide, si lubet, Denarium Pythagoricum Meursii & Cael. Calcagn. V epist. 8. AG. IX, 1378, c. VI. SOLAN.

ibid. Ὁρκον) Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἢ δὴ καὶ ὑγείας. MARCIL.

ead. l. 5. Ἡ — ἀποτελεῖν) Rittershufius hunc locum lau-

dans ad Porphyrium p. 26, pro ἢ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἢ reponit, & ἀποτελεῖ legit, p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam, quae de eo tradant Eusebius in Hieroclem p. 439, (ed. Philostr.) & Diog. Laërt. VIII, § 85. Laudatur etiam Philolai liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus, τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, apud Wechelium impresso, Parisiis 1543, p. 22 m. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. cap. 36. SOLAN. Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. Brod. Misc. IX, 15. Castigo ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea, quae dixit ad verba μέγιστον ὄρκον, additque figuram, quam cum etiam Solanus expresserit, non repetimus. REITZ. Hic Marcelli emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. GESN.

ead. l. 6. Φιλῶλος) Auctor is carminum, quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπίκουρος) Exstant adhuc apud Diog. Laërt. tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διαγίνειν, docens, de ὑγιαίνειν altum filet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑγιαίνειν εὐδὺς) In omnibus tamen a Laërtio citatis eius epistolis χαίρειν semper praefixum est. BROD.

ead. l. 12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κομῳδίᾳ) Fuit enim prisca; media ac nova Comoedia. BROD.

Pag. 292. l. 1. Οὐλέ τε —) Hom. Od. Ω, 401. SOLAN.

ead. l. 2. Σαφῶς) Ita, ut conieceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀλεξίς, & Ἀχαιὶς) *Alexis* Comicus. *Achaeus* item Comicus ac *Philaemon*. BROD. *Alexis* poëta Comicus, cuius praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. *Achaeus* Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo iunior. De *Philemone* vide Suidam. Eius fragmenta edidit nuper cum Menandreis I. Clericus, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. SOLAN.

ead. l. 10. Πλάτων) Habet etiam Cl. Alex. Strom. III, teste Steph. in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103, uti & Scholiastes. Athen. etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ δυντῶ, δέυτε-

ρον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδύλας· καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων· ubi de eo plura. Apud Stobaeum Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vide Grot. Flor. 425. SOLAN. Πλάτων μέμνηται) In Gorgia 283 A. & Legg. II, 579. Solan. Haec ad marg. Iunt. addiderat; at mox iterum ad eund. versum notat Plat. de Legg. II, 211 m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. Plat. l. c. REITZ.

ead. l. 13. ἴνα σοι) Suspicabar ἴνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clem. Alexandr. Strom. L. III, & Athenaeus L. XV, paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab H. Stephano collecta. Ceterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina, quae Scolia dicebantur, totidem fere verbis habetur apud Suidam, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, & quod pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic Philon, cum sit apud Suidam Phyllis, reliquimus, quod non constet, utra harum lectionum alteri sit praeferenda. CLER.

Pag. 293. l. 1. Ὑγίεια) Sic incipit Ἀφῳρῶνος τοῦ Σικυωνίου παιδὸς εἰς Ὑγίειαν, quem totum vid. apud Athen. XV in fin. VORST. Qui etiam vidit emendandum, & ναίσομαι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praefereunt. Vocem Ὑγίεια ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὕγεια scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. Ὑγίεια hic pro vulgato ὕγεια dedi, monente Solano nostro, cum paulo supra tamen recte ὕγεια propter verbum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42, 1, Οὐκ ἐστὶ ὕγεια κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim, Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἐστὶ δὲ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὕγεια an ὕγεια scribendum; sed cum edd. pleraeque semper ὕγεια scribant, id retinebimus, nisi versus obftet. Confer ad c. 6 de Merced. cond. REITZ.

ead. l. 9. Ἥλον ἥλω) Clavum clavo. Id est, malum alio malo. Aristot. L. V Polit. c. penult. Cic. IV Tusc. COGN. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9, ubi idem proverb. usurpat Noster, & quae ibi notavimus. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ παρόντι) Intellige λόγῳ. BROD.

Lucian. Vol. III.

Pp

ead. l. 12. 'Εν Ἰσοῦ) Plutarchus in Alexandro. BROD. Cod. Flor. Ἰσοῦ. BOURD.

ead. l. 13. Εὐμενὴς ὁ Καρδ.) Cardianum fuisse Eumenem, Plutarch. in C. Nepote aliiq. discrete tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me Vorstio placuisse video. Ap. Aelian. Var. Hist. III. 23, etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen Eumenis in οὐ μὲν in omnibus seculi XVI edd. mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri*. Vid. Athen. X. 9. Fuit autem inter comites seu duces eius vir plane illustris, cuius vitam ideo nobis reliquit Nepos & Plutarchus. Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec Periz. ad Ael. l. c. SOLAN. Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur: nam & *μνημονίων ἀμαρτήματα* ipsius auctoris esse posuit, quale est Ciceronis in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigat in Epist. ad Att. XIII, 44. Et alibi Aiacem posuisse pro Hectore, Gell. XV, 6, animadvertit. Plura eiusmodi veterum ἀμαρτήματα vid. ap. Periz. in Anim. adv. hist. pag. 7, 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus: nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. C. Nep. in eius vita, ibique in nott. Bosii cognosces itidem librarios quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C, id est, *sigma* Graecorum, cum Latino C, quod hic K sonat, confundentium, & ex CAR- DIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. REITZ.

Pag. 294. l. 12, Ἀπὸ τοῦ ἱρρωσθαι) Graeci enim ἱρρωστο subscribunt, BROD.

ead. l. 13. Διογενίδης) De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. SOLAN.

ead. l. 14. Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου) De quo Iustin. l. XVIII. COGN.

Pag. 295. l. 5. Οὐδὲν ὄφ.) Videtur ad sententiam illam Coi senis, l. III de diaeta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, οὔτε χρημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδενός, ἄτερ τῆς ὑγίαιας. VORST.

ead. l. 6. Ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν) Non inepte in variantt. Lestt. notaverat Solanus, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελός πᾶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστίν, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. Nam etsi paulo praecedens illud ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχη recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα, omnino vero, inquit, haec ita se habent. REITZ.

ead. l. 9. Μὴδὲν ἄλλο) Hoc vult, credo, quasi iamiam morituro, vale illud male ominatum. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ὅσα) Cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. alleverat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435, no. 5.) Id est ad lib. VI, 89 fin. Ibi autem Dukerus egregie docet, post ὅσα, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Laps. & ex Pseudom. aliisque quinque ex Thucyd. petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσα in

tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δέισθαι cum Ms. P. in δέισθε mutare. Etsi non nego, alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσον --- τεκμήρασθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit Guyetus, hic vero minus commode subaudiri posset. Ael. quoque V. H. I, 4, ὅσον ἀρπάσαι, ac bis, ter alibi eum infinitivo; non tamen ita, ut cum huiusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μᾶλλον omissionem fefellisse video Meibomium ad Epict. Sent. 92; illud frustra ingerere volentem; quando Epict. recte ait, ὅσα τις ἀν' ἀφραὲν δ, τοσοῦτα πλέον ἐξυβρίζει. Sed, si eousque opellam nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in Gall. c. 18, ὅσα δὲ ἀν' ἐνίζοιμι, τοσοῦτα καίνετοίς φημι αὐτοῖς ἵστασθαι, plura forsan dabimus. Adde Nostrium I Phal. cap. 1, ὅσα δὲ ἱεροί τέ ἐστι. REITZ.

ead. l. 5. Ἀλλὰ) Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. Et in mandatorum libello. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐντολῶν) De mandatis principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit Brisson. de form. 3, 84; ubi neque hunc locum praetermisit. GESN.

ead. l. 8. Πρῶτον) Quanam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter valetudinem curare iubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud Philostratum in Herode, p. 562, in qua haec verba leguntur: οὐ δὲ ὑγιαίνειν τι εὐχόμεαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo Graevio, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud Xiphilin. in Adriano 264 A. & sexcentos alios: Si vales, bene est &c. ad quam respexisse Lucianum credo. SOLAN.

ibid. Παράγγελμα) Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελίσθαι. Formula illa fuit, Valetudinem tuam cura diligenter, aut, da operam, ut valeas, aut, fac, ut valetudinem cures. Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quema principe accipiebant praesides & procoffi. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet Dionis libro LIII. MARCIL.

ead. l. 9. Μάλα εὐχόμενος) Sic editt. quod servavi: nam apostrophus centies negligitur; vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11, ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. REITZ.

ead. l. 13. Τῷ τῆς ὑγείας ὄν. πολ. ἀμείβ.) Formula est, ut vales? ut Plauti Rud. Sc. 29. MARCIL. Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud vale in occurfu usurpatum invenies. Notum, Salve Caesar. Vale Fulvi. Plut. 902, 1. Xiph. Adrian, 269 D. οὐτε γὰρ τῷ ἰωβινῷ προσρήματι τῷ χαῖρε, ἀλλὰ τῷ ὑπεριπῷ τῷ ὑγιαίνει χρυσάμενος. Adde Muret. var. Lectt. XI, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ προνοίας) Sic infra Philop. cap. 1, ἐκ προνοίας συνήνηκας. Et sic ἐκ saepe apud alios pro ablativo causae, & pleonastice, ut Herodian. I, 4, 21, Ἐκ μίᾳς φωνῆς. Noster Catapl. cap. 11 med. ἐκ τινὸς αἰτίας. Ael. V. H. III, 9, ἐξ Ἄρεως — ἐξ ἔρωτος μανέντα. Cic. ad Attic. VI, 1, ἐξ ἀφαιρίσεως sanare. REITZ.

ead. l. 15. Ὑγιαίνειν) Ut Augustus, apud Plutarchum περὶ ἀδόλεσχ.

p. 902, 1. H. Steph. ad Fulvium secreti proditorum; καὶ καὶ καὶ δι- centem, ὑγιαίνε, inquit, Φούλβιε, quae v. x irae Caesaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio causa fuit, certe occasio. GESN.

Pag. 297. l. 3. Ὑγιαίς) Quae Aesculapii fuit filia. I. Brod. Miscell. IX, 15. Ceterae autem eiusdem filiae commemorantur ap. Aristoph. Plut. v. 702 -- 3, Iaso & Panacaea. Addit tertiam Scholiast. Aeglen, omittit Hygeian, ac dubitat num Iaso Aesculapii, an potius Amphiarai filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe Hygiam filiabus Aesculapii annumerant. Ὑγιαίς illam Deam etiam Ὑγιαίαν vel Ionice Ὑγιαίν dictam invenio in inscript. veteri Albae Iuliae reperta, apud Gruter. pag. 68:

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod iam notavit Cellar. in libello Antiquit. medicar. pag. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorsus eandem esse, quae Salus Romanorum Dea est; nam Salutis templum iam dicatum erat ante advectam Aesculapii religionem, & plus Romani a Salute petierunt, quam ab Hygeia Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen Latine ὑγια aliter iam olim verti solebat, quam Salus; vid. Macrobr. I Sat. 20. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιτροία) Sic W. pro vulgato ἐπιτροία haud spernendo quidem, sed, ut puto, tamen minus vero. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄγαν ἐπιθυμία) Graecismus vulgarissimus, adverbii pro adiectivo, ut supra, Apolog. c. 12, ὁ ἀπὸ χροῦς, ubi quaedam familia iam dedimus. Herodian. I, 3, 5, ἀπὸ τῆς ἀγαν ἀπασίας. Aelian. V. H. XIII, 15, ἀπὸ τῆς ἀγαν μανίας. Plura lenf. ad Dial. Amor. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν τῇ τάξει) Vid. Brisson. de formulis, ubi de mandatis principum agit. VORST.

Pag. 298. l. 3. Τοιοῦτον) Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent edd. SOLAN. Τοιοῦτον recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15 Vit auct. Et Nostrum ubique. REITZ.

in Schol. Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani: ideo tamen additur, ut appareat, ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse, quo in edd. leguntur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. REITZ.

